CAROLA LOVERING

roman

GERÇEK OLAMAYACAK KADAR GÜZEL

"Sürprizlerle dolu bir aşk, açgözlülük, ihanet ve intikam hikâyesi."
—MICHELE CAMPBELL

KARTUSUN
YABANCI

CAROLA LOVERING

GERÇEK OLAMAYACAK KADAR GÜZEL

Çeviren
Onat Özyılmaz

Babam, Joe Lovering için –
tüm dünyayı ayaklarımın altına seren,
tanıdığım en akıllı adam ve yazar.

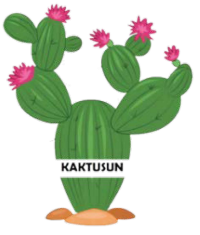

Komik değil mi, gerçeğin kulağa bu kadar farklı gelmesi?

—Penny Lane, *Şöhrete Bir Adım*

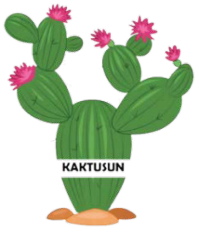

KISIM
BİR

tg @kaktusunx

BİRİNCİ BÖLÜM

Skye

MART 2019

Bu sabah Burke'te bir tuhaflık vardı. Yumurtamı nasıl istediğimi üç kere sormasından anlamıştım bunu.

"Az pişmiş!" diye bağırdım yatak odasından. Altı ay önce çıkmaya başladığımızdan beri yumurtamı hep böyle isterdim.

Burke tam bir sabah insanıydı, bense tam tersi. Hafta sonları ben elimde bir kitapla yatakta tembellik ederken bana kahvaltı hazırlamayı bir alışkanlık hâline getirmesinden çok memnundum.

Mutfaktan bir kez daha, "Az pişmişti, değil mi?" diye bağırdı.

"Evet! Teşekkür ederim." Yastıkların arasına gömüldüm, kafam karışmıştı. Burke ve ben iki ayı aşkın süredir beraber yaşıyorduk. Yumurtamı nasıl yediğimi *biliyordu*.

Kırk altı yaşındaki erkek arkadaşımın erken yaşta Alzheimer'a yakalanmış olabileceği korkusu birden beynimin her bir hücresini ele geçirdi. Bu endişe daha kafamda oluşurken ne kadar mantıksız olduğunu fark etmiştim ama dürtülerim çoktan kontrolü kati bir şekilde ele geçirmişti, sırf tembellik yapacağım diye Burke'ü Alzheimer'a kurban veremezdim. Yataktan kalktım ve odadaki tüm tahta eşyalara sekiz kez vurdum. Yatak başlığına, komodinlere, iki şifoniyere, pencere çerçevelerine, dolap kapağına, süpürgeliklere ve şifoniyerimin üzerindeki elle oyulmuş küçük file. Her birine tam sekiz kere. Zaman yönetimi sağlamak adına artık tahta eşyalar almayı gerçekten bırakmalıydım.

"Güzel sevgilim için iki az pişmiş yumurta, yanında da İngiliz çöreği ve çıtır pastırma," diyerek elinde tepsiyle içeri girdi

Burke. "Tabii kahveyi de unutmayalım." Duştan yeni çıktığı için ıslak olan koyu renk saçları, üzerine geçirdiği tişört ve eşofmanla çok tatlı görünüyordu. Duygularım öyle kabardı ki ona olan sevgim kalbimden taşacak gibi oldu.

"Yatakta kahvaltı mı?" Tepsiyi önüme bırakırken oturuşumu dikleştirdim. "Böyle hoş bir tepsimizin olduğundan bile haberim yoktu. Çok gösterişli, Kazcığım. Neyi kutluyoruz?"

Burke omuzlarını silkti. "Sadece Kazcığım için güzel bir şey yapmak istedim. Pazar günleri tembellik yapmayı ne kadar sevdiğini biliyorum."

Gülümsedim. Kazların ömürlerini tek bir eşle geçirdiklerini anlatan belgeseli izlediğimizden beri Burke'le birbirimize Kazcığım diyorduk. Bir kaz eşini kaybettiğinde asla geri gelmeyecek olan aşkına yorulmak bilmeden seslenir, etrafta daireler çizermiş. Burke eğer beni kaybederse aynısını yapacağını söylemişti.

"Harikasın." Pastırmamdan bir ısırık aldım, tam da sevdiğim gibi neredeyse yanmış ve çıtır çıtırdı.

Burke yatağın yanında benim yemek yememi seyrederken ağırlığını öteki ayağına verdi ve tuhaf tuhaf sırıtmaya başladı.

"Sen iyi misin?" Başımı kaldırdım, yine endişelenmeye başlamıştım. "Bir şeyler yedin mi?"

"Daha... Daha yemedim."

"Peki, sorun nedir? Bir şeyler olduğunu anla–"

"Skye. Kahvaltıda bir şey daha var." Burke aniden yatağın kenarında diz çöktü, kocaman açılmış, beklenti dolu gözlerle bana baktı. Geçmek bilmeyen yavaş ve garip saniyeler sonunda olanların farkına vardım. *Ah. AH! Ama olamaz. Yoksa olabilir mi?!*

Burke'ün elinde küçük bir kutu belirdi –cebinden çıkarmış olmalıydı– odadaki atmosferle beraber kalbim de donakaldı. Beni ne kadar sevdiğine ve uzun zamandır birlikte olmasak bile sonsuza kadar benimle olmak istediğinden emin olduğuna dair bir şeyler söylediğini duydum. Daha sonra, kutunun kapağını açarak yüzüğü ortaya çıkardı ve her kızın hayatının aşkından duymayı hayal ettiği o soruyu sordu.

Ağzım açık kaldı. Tüm bedenim karıncalanıyordu, sersemlemiştim.

"Skye?" Burke beni cesaretlendiriyordu. "Bir şey söyle."

"Evet!" diye bağırdım. *"EVET!"*

Burke kahvaltı tepsisini hızla yere bırakıp yatağa atladı. Safir ve elmas taşlı yüzüğü parmağıma takarken şokun etkisi hâlâ tüm vücudumda sıcak dalgalar hâlinde yankılanıyordu. Biraz bol gelmişti ama sorun değildi; Burke, parmak ölçüme göre ayarlatmanın çok kolay olduğunu söyleyerek beni rahatlattı. Bana en kocaman gülümsemesiyle baktı, mutluluğu okyanus mavisi gözlerine kadar ulaşan, gamzelerinin iki yanağında da belirdiği o gülümsemesiyle. Aşktan vazgeçmediğim için o kadar minnettardım ki.

"Ağlıyorsun, Kazcığım." Yüzüme dokundu.

"Tabii ki ağlıyorum." Kollarımı boynuna doladım ve onu yakınıma çektim. "Aman Tanrım, Burke. Aman Tanrım. İnanamıyorum. Alzheimer olduğunu düşünmeye başlamıştım."

"Ha? Neden?"

"Çünkü yumurtalarımı nasıl istediğimi sorup duruyordun! *Her zaman* az pişmiş yediğimi biliyorsun. O kadar endişelendim ki odadaki bütün tahtalara vurdum."

Burke güldü ve dudaklarını alnıma bastırdı. "Sanırım biraz gergindim. Şaşırdın mı?"

"*Hem de nasıl.* Ama her şey mükemmel." Gözlerim yüzüğe kaydı, platin gövdenin üzerine yerleştirilmiş yuvarlak bir elmas, iki küçük safirle bezenmişti. "Safir sevdiğimi nereden bildin? Sana hiç bahsetmemiştim."

Yanağımdan süzülen gözyaşını sildi. "İçime doğdu."

Burke'e sokuldum, boynundan yayılan tıraş losyonunun kokusunu içime çektim. Andie nişanlandığımızı duyduğunda ne tepki verecek diye düşünmeden edemedim. Beynim işte böyle çalışıyordu – endişe verici düşünceler aklıma sızmayagörsün, karşılarında tamamen aciz kalıyordum.

Birini altı ay içinde tam anlamıyla tanıyamazsın, Skye, diyecekti, tıpkı beraber yaşayacağımızı söylediğim zaman dediği gibi.

Burke, benimle evlenmek için birkaç hafta önce babamdan izin istediğini, bugün ilerleyen saatlerde babam, Nancy ve onun iki genç oğlu Aidan ve Harry'yle –onlara üvey kardeşim demek hâlâ tuhafıma gidiyordu – Buvette'te kutlama için brunch organize ettiğini anlatırken susup onu dinledim ve midem kasıldı –olanları Nancy ya da çocuklarıyla paylaşmak istemiyordum– ama Burke'ün sesindeki heyecandan, bu özel güne ailemi dahil etme çabasından duyduğu gururu anlayabiliyordum.

Nişanlım olduğuna inanamıyordum ve aniden Andie'nin aptal sesi beynimde tekrar yankılandı: *Sence de tuhaf değil mi, Skye, ailesiyle hâlâ tanışmamış olman? Biriyle beraber yaşıyorsun ama ailesini tanımıyorsun.*

Ama Burke'ün bir ailesi yoktu – ebeveynleri henüz o on dokuz yaşındayken bir uçak kazasında hayatlarını kaybetmişti. Tek çocuktu. Bu onun suçu değildi.

"Yumurtanı bitirmek ister misin?" diye sordu Burke. "Brunch'a biraz daha var."

Gülümseyerek başımı salladım, tepsiyi yerden alıp tekrar kucağıma yerleştirdi. İngiliz çöreğimin yağlı kısmından bir ısırık aldım ve *Tanrım,* tam da şu anda Andie'yi kafamdan çıkarmak için her şeyi yapardım.

Demek istediğim, eğer gerçek olamayacak kadar güzelse muhtemelen gerçek değildir.

Başımı Burke'ün güçlü, güven veren omzuna yasladım. "Yüzüğü nasıl seçtiğini anlatsana, Kazcığım."

O anlatırken tüm dikkatimi ağzından çıkan kelimelere vererek Andie'nin sesini bastırmalarını umdum. Kızın söylediği her şey olumsuzdu, kıskançlık doluydu ve mutluluğuma gölge düşürüyordu. Çünkü Burke gerçek olmayacak kadar güzel *değildi* ve Andie, Lexy ve Isabel'in aksine benim hayatımda daha önce bir Burke olmamıştı, en azından altı ay öncesine kadar. Hayatımda hiçbir zaman güvenilir bir artı birim ya da sevgilim; partilere, düğünlere götürebileceğim ya da cumartesi öğleden sonralarını akşamdan kalma olduğumuz için güçten düşmüş hâlde geçi-

rebileceğim biri olmamıştı. Burke hayatıma girene kadar, beni sevdiğini söyleyen, hastayken bana çorba getiren ya da zevkten gözüm kararana kadar beni tatmin etmek isteyen birisi yoktu.

Anlarsınız ya, ben erkeklerin evlenmek isteyecekleri türde bir kız değildim. Erkeklerin evlenmek isteyeceklerini *sandıkları* türde bir kızdım – başlarda güzel bir yüz, hoş bir ev ve şık kıyafetler görürlerdi. Hepsi beni tanımaya başlayana kadardı – gerçek beni. İyimserliğimi hiç kaybetmesem de, Ağda Merkezi'ne yaptığım aylık ziyaretleri ve inatçı kilolarımdan kurtulmak için haftanın üç günü Batı Yakası Yolu'nda çıktığım koşuları hiç aksatmasam da bir yıl önce bana 365 gün sonra düzgün bir adamın benden eşi olmamı isteyeceğini söyleseniz size asla inanmazdım.

Ama altı ay önce Burke Michaels'la tanıştım; simsiyah saçlı ve gamzeli gülüşlü yakışıklı Burke'le. Daha ilk günden bir şeylerin farklı olduğunu biliyordum. Tanışmamızın üzerinden bir hafta geçmişti ki Andie'ye onun evleneceğim adam olduğunu söyleme gafletinde bulundum. Bana sadece bir haftadır tanıdığım biriyle evlenme düşüncesini aklımdan geçirmemin delice olduğunu söylerken neredeyse öfkeli görünüyordu, yarasına tuz bastığımı böyle anlamıştım. Andie ve Spencer üniversiteden beri beraberlerdi ve henüz nişanlanmamışlardı – hatta bu konuyu *ağızlarına bile almıyorlardı*. Andie durumdan rahatsız olmadığını söylüyordu ama ben ona inanmıyordum. Bir insanla sekiz yıl geçirip de belirsiz bir geleceği sorun etmeyeceğine inanmıyordum.

Burke ve ben başından beri biliyorduk. Detayları konuşmamıştık ama sonsuza kadar beraber olacağımız konusunda hemfikirdik, sabah olunca güneşin doğacağı ya da geceleri ayın çıkacağı kadar barizdi bu. Birisiyle aranızdaki ilişkinin sonsuza kadar süreceğini bilmenin beraberinde getirdiği basit, huzurlu bir histi.

Bulaşıkları durulamasında Burke'e yardım ettim, sonra da duş alıp brunch için hazırlandım. Böyle mutlu günlerde bile Nancy'yi görmekten ödüm kopuyordu. İki yaz önce Nantucket'taki o geceyi düşündüm, verandada babama fısıldadıklarına kulak misafiri olmuştum.

Skye için endişeleniyorum, hem de çok. Çok güzel bir kız ama bu... sorunu... ona engel oluyor gibi. Birisiyle tanışamayacağından endişeleniyorum...

Sorunum. *Lanet olası* sorunum.

Kendime karşı dürüst olmam gerekirse, ondan hoşlanmamam Nancy'nin suçu değildi. Artık hayatımda sağlam bir yerde olduğumdan bunu görebiliyordum. Bana karşı bir şansı olmadığını kabul edecek kadar anlayış ve olgunluk sahibiydim, özellikle de yaşadıklarımdan sonra. Hâlâ annemle babamın mutfakta Van Morrison eşliğinde dans edişlerini, yeni âşıklar gibi gülüşmelerini, öpüşmelerini net bir şekilde gözümde canlandırabiliyorken insanların Nancy'nin onun hayatına yeni bir soluk ve renk getirdiğini söylemeleri hiç umurumda değildi. Hele de kaybettiğim anne benimki gibi bir anneyken. Kendi kalp atışım kadar elle tutulur ve canlı bir varlıktı, sanki tüm dünya tek bir bedende can bulmuş gibi. Böyle bir insanın yeri asla doldurulamazdı.

Uzun sarı saçlarımı atkuyruğu yaptım. Kirpiklerime maskara sürdüm, Burke arkamdan yaklaştı ve kollarını belime sardı. Yanağımı göğsüne bastırdım ve kalbinin düzenli atışlarını dinledim, kibar ve açık olduğu için ona minnettardım. Sonunda *sorunumun* ötesini gören birini bulmuştum, ona rağmen beni seven birini. Öylesine biri de değildi bu – uzun boylu, esmer, film yıldızları gibi yakışıklı, temiz bir kalbi, iyi bir işi ve kilometrelerce uzaktan seçilebilecek mavi gözleri olan Burke Michaels'ı bulmuştum. Yeni yüzüğümü Nancy'nin gözüne sokma fikriyle, Buvette'te yapacağımız brunch için birden heyecanlandım. Babam, Nancy'ye nişan yüzüğü bile almamıştı (*İkimizin de ikinci evliliği; işleri basit tutmak en uygunu diye düşündük,* diye açıklayışını duyar gibiydim).

Brunch için seçtiğim küpelere dokundum – annemin zümrüt küpeleri, babam bunları düğünlerinden bir gece önce ona hediye etmişti. İçimi bir hüzün kapladı, onu dayanılmayacak kadar çok özlüyordum.

"Keşke annen de bunu görebilseydi," dedi Burke arkamdan,

sanki zihnimi okumuştu. Banyo aynasında göz göze gelebilelim diye çenesini omzuma koydu.

"Ben de aynısını düşünüyordum. Keşke senin ailen de burada olabilseydi."

"Keşke, Kazcığım."

Aynadaki yansımamıza gülümsedim, elmas sol yüzükparmağımda parlıyordu. Eksik parçalarımıza rağmen karşımızda kusursuz bir manzara vardı. Gerçekleşmiş bir hayal. Şansımın nasıl döndüğünü aklım almıyordu.

İKİNCİ BÖLÜM

Burke Michaels'ın Günlüğü

8 EYLÜL 2018

Sevgili Dr. K,

Onun saçları sarı ve çok gür, karımın saçlarıyla hiçbir alakası yok. Bu çok kötü bir şey değil mi, gözüme güzel bir kadın çarpar çarpmaz onu ânında karımla karşılaştırmam yani? Bir zamanlar iyi bir insan olduğumu düşünürdüm, kim olduğunu bilmediğim bir kadının sırtından aşağı dökülen ipek gibi sarı saçlar karşısında donakalacak biri olmadığımı sanırdım.

Ama öğrendim ki böyle boktan şeyler insanın elinden kayıp gidiyor. Hem de göz açıp kapayıncaya kadar.

Bu arada, bu günlük fikri karımındı. Aslında teknik olarak sizin fikrinizdi, Dr. K (esas sıkıntımız parayken neden çift terapisi için bu kadar para bayılıyorum hiç sormayın). Düşüncelerimi her gün kaleme almam gerekiyormuş; size ya da Heather'a göstermek için değil, sadece kendim için. *Kendimizi evliliğimizden bağımsız olarak daha iyi tanımamız için*, diye açıklamıştınız, Dr. K.

Eğer faydası olacaksa, bu günlük tutma projesinde düşüncelerimizi sanki size bir tür mektup yazıyormuş gibi aktarabileceğimizi söylemiştiniz. Yapısal bir bakış açısıyla baktığımda gerçekten de bunun bana faydası olacağını düşünüyorum, o yüzden de haberiniz olsun, tavsiyenize uyacağım. Bu yazdıklarımı okuyacağınızdan değil tabii.

Sarışına geri dönelim. Tam olarak şöyle oldu: Bu sabah otel lobisinde onun arkasında bekliyordum, sinirim tepemdeydi ve her ne kadar acelem olmasa da bir an önce otele girişimi yapmak için sabırsızlanıyordum. Hafta sonu için Montauk'e gelmiştim.

Gurney's Resort'ta tek kişilik bir oda ayırtmıştım. Heather'a, Credit Suisse'teki eski meslektaşlarımla iş bağlantıları kurma fırsatı çıktığını söyledim ve o da bunu hiç sorgulamadı, onun o vefalı kalbi sağ olsun. "Sadece Dr. K'nin söylediği gibi her gün düşüncelerini yazmaya zaman ayırmayı unutma." Tek söylediği bu olmuştu. Yirmi beş yıllık evliliğimiz süresince Heather'dan emir almaya o kadar alıştım ki verdiği emirlere uyma içgüdüsü bilinçaltıma kazındı. O yüzden bunu yazıyorum. Bugünkü düşüncelerim.

Neden mi Montauk'teyim? Güzel soru. Dürüst olmak gerekirse hayatımın en kötü ayını geçiriyorum ve bir şekilde her şeyden uzaklaşmam gerekiyordu. Biri üniversiteli, biri yakında üniversiteli olacak üç çocuk, ev kredisi ve bir zamanlar aklımı başımdan alan bir kadın. Artık Heather'a baktığımda üzüntü duyuyorum çünkü çoğu zaman tek gördüğüm, bir zamanlar sevdiğim şeylerin artık orada olmadığı.

Bir de en büyük kızım Hope'un dudak uçuklatan diş implantı masrafı var (geçtiğimiz bahar bir öğrenci birliği partisinde merdivenlerden düşüp üst dişlerinden birkaçını kırdığında sarhoş olmadığını iddia ediyor). Tüm bunların üstüne, yirmi yıldan fazladır çalıştığım PK Adamson'daki işimden yeni kovulduğum gerçeğini de unutmayalım. Affedersiniz, şöyle söyleyeyim: Yirmi yıldan fazladır çalıştığım işyerim PK Adamson'la *yollarımızı ayırdık*. Eski patronum Herb'e göre ikisi arasında çok büyük bir fark varmış ve bu büyük fark bana iki haftalık kıdem tazminatı kazandırmış. İki koca haftalık kıdem tazminatı! Lanet olası yirmi yılın ardından. Buna inanabiliyor musunuz, Dr. K?

Umarım kinaye yaptığımın farkındasınızdır. Günlük yazarken kinaye yapmak çok da kolay bir iş değil. Her neyse, evet, çalıştığım yerle yakın zamanda "yollarımızı ayırdık", gerçi teknik olarak nisan ayından beri işsiz olduğumu düşünürsek sanırım yakın zaman demek çok da doğru olmaz. Ayrıca geçtiğimiz dört aydır boş boş oturduğumu düşünüyorsanız yanılıyorsunuz. Dünya üzerinde akla gelebilecek her varlık yönetimi şirketine

başvuru yaptım ama hiçbirisi geçmişimi görüp de beni işe almaz. 1999 yılında *eski* eski patronum bana PK Adamson'da veri giriş uzmanı pozisyonunu teklif ettiğinde, "Eğer sana bir şans vermezsem başka kimsenin vermeyeceğini biliyorum," demişti ve haklıydı. Aslına bakılırsa hâlâ da haklı. Çünkü bazı konularda zaman, geçmişin ağırlığını hafifletmez.

Ama yirmi yıllık görmüş geçirmişliğimle sektör değiştirmeyi reddediyorum. Böyle bir maaş kesintisini göze alamam. Ev kredisi, üniversite masrafları, Hope'un diş tedavisi ve sizin gibi işinde duayen olan biriyle yaptığımız, sigortamızın karşılamadığı *olmazsa olmaz* terapiler üst üste eklendiğinde parasal anlamda bir bakirenin vajinası kadar dardayım.

Kabalığımı mazur görün, Dr. K. Büyük sıkıntılar içindeyim. Eğer merak ediyorsanız söyleyeyim, sigortamız diş implantlarını da karşılamıyor, yani her diş için yaklaşık 3,500 dolar ödememiz gerek. Kızım şimdilik takma dişlerle idare ediyor.

Durumum işte böyle. Nisan ayında işimden kovuldum, tüm yaz yeni bir iş arayarak helak oldum ancak kimse beni işe almıyor ve karım bir boka yaramadığımı düşünüyor ve belki de öyleyimdir, Dr. K. Belki de gerçekten öyleyimdir.

Ancak hayatın kısa olduğunu ve bu hafta sonu kaçamağına ihtiyacım olduğunu biliyorum. Kendi akıl sağlığımı korumak için buna ihtiyacım var. Dostum, iş arkadaşım –eski iş arkadaşım demek daha doğru olur– Todd'a içimi döktüm ve bana Montauk'teki Gurney's Resort'un *ideal* yer olduğunu söyledi. Şu an bu *ideal* yerde olmaya ihtiyacım var.

Bu sabaha geri dönelim. Otelin resepsiyonunda önümde duran sarışın konusunda kendimle iddiaya girmiştim. Bir kadın arkadan bakıldığında harika görünebilir ama sonra yüzünü döner ve eyvah, kafanızdaki tüm fantezileri yerle bir eder. "Kesekâğıtlık," derdi Todd böyle kadınlara (vücut sağlam ama sıfatta iş yok).

Her neyse, içimdeki tartışmaya kendimi kaptırmış ve daha bir varsayımda karar kılma fırsatı bulamamışken cevabımı aldım.

Sarışın birden döndü ve yüzü bana lisedeki güzel kızları anımsattı – büyük, ceylan gibi gözler, kaymak gibi bir ten, küçücük bir burun. Her biri küçük detaylar olsa da bir araya geldiklerinde büyüleyici bir manzara oluşturuyorlardı. Kısa bir süreliğine doğruca bana bakmasıyla tüm vücudum karıncalandı, odadaki bütün sesler bıçak gibi kesildi ve kafamın içerisinde hissedebildiğim ve duyabildiğim her şey, *Evet, o*, oldu.

Göz açıp kapayana kadar, uzun boylu, zayıf ve esmer arkadaşıyla olan sohbetine geri döndü. Kızlar (yetişkin bir kadından çok genç kız gibi duruyorlardı; yirmili yaşlarının ortalarında olduklarını tahmin ettim) arka arkaya valizlerini sürükleyerek yanımdan hızla geçtiler ve bu sırada burnuma tatlı, genç, pahalı bir koku doldu. Esmer olanın havuz başında Aperol spritz içmek istediğine dair bir şeyler mırıldandığını duydum.

Resepsiyon masasının arkasındaki adam bana sesleniyordu. "Efendim, sıra sizde."

Sesini duymama rağmen sözlerini ancak üç ya da dört kez tekrarladıktan sonra idrak ettim, arkamdaki kadın omzumu dürttü ve bana, "Hadi," dedi.

Hadi. New York ve Hamptons sakinleri her zaman çok aceleciydi. Dünyanın bu kısmında yaşamak için sürekli hareket hâlinde olmanız gerek. Belki de bu yüzden Heather ve ben burada tutunamadık.

Resepsiyon görevlisi benim geç gelen tepkimden rahatsız olduysa da belli etmedi. Bronz tenliydi, mutlu ve dinlenmiş görünüyordu. Sadece ona bakarak sağlıklı olduğunu ve Matthew McConaughey havası yaydığını görebiliyordunuz. Hepsi D vitamininden olsa gerek. Okyanus manzaralı odama girişimi yaptı, otelin müşterilerine sunduğu en özelliksiz odalardan biri olsa da bir gecesi bana 1,080 dolara patlamıştı. Hafife alınacak bir ücret değildi (dört seans ücretinizden bile daha fazlaydı, Dr. K) ve eğer Heather bu yaptığımı öğrense arkamdan bir kurt sürüsü gönderirdi. Ama daha önce de dediğim gibi, buna gerçekten çok ihtiyacım vardı.

Üzerime mayo ve kısa kollu bir gömlek geçirdim (Heather bunu bir yerin indiriminden almıştı – söylediğine göre kısa kollu gömlekler çok modaymış). Oda kartımı ve yeni David Baldacci romanımı alıp havuza indim. Kafamda bir plan yoktu ama uzun zaman sonra ilk kez içim gençlere özgü bir iyimserlikle doluydu.

Oteldeki her şey gözalıcıydı – keskin hatlar, parlak yüzeyler ve nefis kokular; New Haven banliyösündeki evimizin gıcırdayan parkeleri ve soyulan duvar kâğıtlarıyla alakası bile yoktu. Otelin havuzu muhteşemdi, Atlantik Okyanusu'na bakan güneşli bir iskelede lüks şezlonglarla çevrelenmiş turkuaz renkli bir vaha gibiydi. Gözlerimi kapatıp güneşin tatlı sıcaklığını yüzümde hissederken on beş yaşıma döndüğümü hayal ettim, henüz Heather'la beraber değildim, önümde tüm ihtişamıyla sınırsız olasılık uzanıyordu.

Gözlerimi açtığımda, olduğum âna geri döndüm ve işte, olmasını umduğum gibi oradaydı. Şu sarışın, şezlonga uzanmış, elinde parlak turuncu renkli bir içecek tutuyordu, içmeye can attıkları Aperol spritz olmalı diye düşündüm. Beyaz bikinisi içinde rüya gibi görünüyor, tahmin ettiğimden daha kıvrımlı vücudunu sergiliyordu – bir deri bir kemik Heather'dan daha kıvrımlı olduğu su götürmezdi.

Esmer arkadaşı hemen yanındaki şezlonga uzanmıştı, bir eliyle uzun koyu renk saçlarını döndürerek kafasının üzerinde toplarken diğer eliyle sarışının içtiği kokteylin aynısını tutuyordu. Esmer olanın düşündüğümden daha çekici olması dikkatimi çekti. Bana *Access Hollywood* programının seksi sunucusunu anımsatan Akdenizli bir havası vardı. Onlara doğru ilerledim.

"Daha önce hiç bu renkte bir kokteyl görmemiştim," dedim cesaretimi kaybetmeden. Eğer cesaretimi kaybedersem kendimi durduracağımın ve tüm bunlara asla kalkışmayacağımın bilincindeydim.

Değişen yüz ifadelerini hemen tanıdım –*bize asılan yaşlı, sapık bir moruk daha*– neredeyse arkamı dönecek ve olmayan planıma son verecektim. Ama sarışın birden bana gülümseyip de

tüm yüzü aydınlanınca, kırk altı yaşıma gelmiş ve flört konularından epeydir uzak kalmış olmama rağmen kafamın hâlâ saç dolu olduğunu ve neredeyse tek bir gri telin bile bulunmadığını, Heather'ın deyimiyle yaşımın ötesinde bir yakışıklılığım olduğunu hatırladım.

Esmerin yüzünde beni becerdiğini rüyasında bile görmeyeceğini ima eden sıkılmış, biraz da rahatsız olmuş bir ifade vardı, bu yüzden ben de bütün dikkatimi sarışına yönelttim. Çünkü eğer dürüst olmam gerekirse, Dr. K, Gurney's Resort'a gelmemin başka bir nedeni daha vardı. Buraya karımı aldatmaya gelmiştim.

"Daha önce hiç Aperol spritz içmedin mi?" diye sordu sarışın. Ses tonu büyüleyici, tatlı ve monotondu. "Yazları bundan başka bir şey içmeyiz." Başını telefonunda bir şeyler yapan esmer arkadaşına doğru eğdi.

"Hayır, hiç içmedim. Ama beni ikna ettin. Hemen dönerim. Bu arada, adım Burke."

Alkol almadığımı biliyorsunuz, Dr. K. Her ne kadar o an alkolün beraberinde getireceği cesaret işime çok yarayacak olsa da yirmi iki yıldır ağzıma içki sürmüyordum ve bu çabanın heba olmasına izin veremezdim. Böylece bara gittim ve alkolsüz bir Aperol spritz istedim. Barmen sanki ona çok komik bir şaka yapmışım gibi bana baktı.

"Ah, sen şaka yapmıyorsun?" dedi ben bekleyip ona bakmaya devam ederken. Matthew McConaughey havası burada da hız kesmeden devam ediyordu. "Alkolsüz yapabileceğimi sanmıyorum?" Sesi son kelimede yükselerek cümlesini soru hâline getirdi.

Maun bar tezgâhında parmaklarımla ritim tutmaya başladım. "Greyfurt ve maden suyu o zaman."

"Hemen geliyor, dostum." Barmen sanki aramızda bir sır varmış gibi bana bilmiş bir bakış attı. Aslında bir bakıma öyleydi de.

İçeceğimin ücretini ödedim ve kızlara doğru yürümeye başladım.

"Spritz içmiyor musun?" diye sordu sarışın.

"Her zamanki kokteylimden şaşmak istemedim."

Esmer kız gözlerini devirdi.

"Votka mı cin mi?" diye sordu sarışın.

"Votka." Sesimden sahtekârlığı kovmaya çalıştım.

Yanlarında bir aptal gibi dikilip alkolsüz kokteylimi yudumlarken otursam mı yoksa onların benden oturmamı istemesini mi beklesem diye düşünüyordum. Heather flört yeteneklerimin korkunç olduğunu söylerken sanırım çok da haksız sayılmazdı.

"Oturmak ister misin?" Sarışın sonunda solundaki boş şezlongu başıyla işaret etti. "Şerefe." Bardağını benimkine vurdu ve ben ceylanlarınkini andıran büyük ve badem rengi gözlerine kilitlendim.

Çok geçmeden, sarışının adının Skye, esmerin adının Andie olduğunu öğrendim. Connecticut'ın daha zengin kesiminden geliyorlarmış, çocukluk arkadaşıymışlar ve şimdilerde şehirde yaşıyorlarmış, Montauk'e de "kız kıza sakin bir hafta sonu" geçirmek için gelmişler. Alkol etkisini gösterdikçe kendileri hakkında daha çok şey anlattılar. Skye'ın genç yetişkin kitapları üzerine çalışan bir serbest editör olduğunu ve Andie'nin Brooklyn'de bir tür diyetisyenlik yaptığını öğrendim ki bu beni hiç şaşırtmamıştı. Bir deri bir kemik vücudu ancak tofu ya da brokoli gibi sağlıklı saçmalıklarla hayatta kalıyor gibi görünüyordu.

Garson geldiğinde ondan kızların içkilerini tazelemesini istedim sonrasında iki genç kızı zil zurna sarhoş etmeye çalışan bir sapık gibi görünmek istemediğimden bara giderek kendime yeni bir greyfurtlu soda aldım. Alkol almamış olmama rağmen o akşamüzerinin tuhaflığına dair bir şey yaşananları bulanıklaştırdı ve Skye'la konuşmaya devam ettikçe Andie'nin beni orada istememesi giderek daha az umurumda olmaya başladı. Konuştuğumuz şeyleri tam olarak anımsayamıyorum, daha çok nasıl *hissettiğimi* hatırlıyorum – hatırlayamadığım kadar uzun bir süre sonra ilk kez kendimi özgür, mutlu ve hayatta hissetmiştim. Sarhoş olduğuma yemin edebilirdim.

Andie sonunda Spencer adındaki erkek arkadaşını aramak

için yanımızdan ayrıldı. Adam için üzüldüm çünkü Andie'yle geçirdiğim birkaç saat bile onun Heather'a ne kadar benzediğini anlamama yetmişti.

Skye sahilde yürümek ister miyim diye sordu ve işte o anda hissettim, *onun* bir erkek arkadaşı olmadığından emin oldum. Bana ilgi duyduğundan, aramızdaki elektriğin tek taraflı olmadığından emin oldum.

Skye hesabı istedi ve garson faturayı benim önüme bıraktı – tabii ki *benim* önüme, genç sevgilisine para yediren adama. Andie çoktan gitmişti ve Skye kredi kartını koymak için hamle yaptığı sırada elini ittirdim çünkü ben bile bir kadından hoşlanan bir adamın bunu yapması gerektiğini biliyordum. Kendi içeceklerimin parasını ayrıca ödemiştim ama Gurney's Resort'da içilen altı Aperol spritz –ikisi de ben yanlarına gelmeden birer tane içmişlerdi– tanesi yirmi dolardan, vergi ve bahşişler de eklenince 134,32 dolar tutmuştu. Kredi kartımı cüzdanımdan çıkardım ve aklım bir anlığına Heather ve çocuklara kaydı, bir kere olsun onları düşünmemeyi diledim.

Okyanusa giden Skye'ı takip ederken kendimi ödediğim parayı aklımdan çıkarmaya zorladım. Saat beşi biraz geçmişti, sahilde geçen bir günün sonuna gelindiğini gösteren, güneşin gücünü kaybettiği ve etrafı altın renkli ışıkların sardığı o mükemmel zamandı. Skye'la bir ya da iki saat daha muhabbet ettik, dalgalar yorulmak bilmeden gürlemeye devam ediyor, kıyı şeridi boyunca ince bir nem bulutu oluşturuyordu. Skye'ın topuklarını kuma gömmesini ve ayak parmaklarının arasında kalan kumları sıkıştırmasını izledim. *Bu harika bir his, sen de denemelisin,* dedi bana. *Bu dünyada en sevdiğim yer okyanustur.*

Todd çok haklıymış. Gurney's *gerçekten* de ideal yermiş.

Skye'ın sarı saçları pembeleşmiş yüzünün etrafında tutamlar hâlinde uçuşuyordu, gittikçe kararan arka fonun üzerinde dans eden ışık huzmelerine benziyorlardı.

Elini tuttum, ipek gibi yumuşacıktı ve parmaklarımızı birbirine geçirdim. Güneş okyanusun içinde kaybolana kadar –ufuk-

ta parlak renkli, Aperol spritz turuncusu bir çizgi hâline gelene kadar– bir süre bu şekilde yürüdük. Sahil karanlığa bürünmüştü ve artık dönme zamanıydı – Skye ve Andie şehirde akşam yemeği için yer ayırtmışlardı. *Yarın bana mesaj at,* diye fısıldadı Skye ayrılmadan önce, numarasını telefonuma kaydederken. *Skye Starling* telefon rehberimdeki en yeni isimdi. Skye Starling – buna inanabiliyor musunuz? Ne harika, ona ne kadar da yakışan bir isim.

Bugün, Dr. K, dünya daha anlamlı hâle geldi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Heather

EKİM 1989

Libby Fontaine'le henüz on altı yaşında, tüm hayatımı geçirdiğim küçük ve pek bilinmeyen, New York şehir merkezinden *çok* uzaktaki bir kasabada yaşayan bir lise öğrencisiyken tanıştım. O zamanlar iyi görünürdüm ama Libby çok daha güzeldi. Sesi bile kulağa müzik gibi gelirdi – pürüzsüz, kadınsı ve net, hiçbir kelimede kekelemez, asla *ıı*lamaz, *şey* bile demezdi. Ekim ayının başlarında bir sabah beni aramıştı.

"Merhaba. Heather'la mı görüşüyorum?.. Ben Libby Fontaine. Numaranı marketteki ilandan aldım. Biri dört yaşında, diğeri üç aylık iki çocuğum var ve acilen bir bakıcı bulmalıyım. Buraya daha yeni taşındık ve kimseyi tanımıyorum. Küçük çocuklara bakma konusunda tecrüben var mı?"

"Tabii ki," diye kekeledim. Söylediğim kısmen doğruydu – Gus henüz bebekken annemin sekiz saatlik kaybolmalarında ona yeterince bakmıştım. Bu, Gus iki yaşındayken annemin tamamen ortadan kaybolmasından önceydi, yani o da küçük bir çocuktu... Kesinlikle bu konuda tecrübem vardı.

Ancak her zaman olduğu gibi paraya çok ihtiyacım vardı ve dürüst olmam gerekirse bir hevesle markete astığım bebek bakıcılığı ilanı yaz boyunca tamamen aklımdan çıkmıştı. Görünüşe göre mikroskobik boyutlardaki Langs Valley kasabasındaki kimsenin parası bebek bakıcısı tutmaya yetmiyordu –ne zaman dışarı çıkmaları gerekse insanlar çocuklarına bir çizgi film açıp onları eve kilitliyordu, bunu tahmin etmem gerekirdi– ve Libby Fontaine ilanıma geri dönen ilk kişi olmuştu.

"Harika," dedi Libby. "Çok güzel. Seni bana Tanrı gönderdi. Ücretin nedir? Saatlik on iki dolar iyi mi? On beş? On beş daha iyi gibi. Biliyorum, iki çocuk var."

Neredeyse telefonu düşürecektim. "On beş olur," diye cevapladım şok içinde. Son işimde –Bayan Lundy'nin bahçesindeki yabani otları temizlemek– saatlik ücretim beş dolardı.

"Harika," diye tekrarladı Libby. "Bugün başlayabilir misin?"

"Okulum üç gibi bitiyor. Sonrasında gelebilirim."

O akşamüzeri Burke beni hurda Chevrolet pikabıyla eve bıraktı. Marlboro Red'inden son bir nefes çekti ve izmariti pencereden Libby'nin pırıl pırıl ön bahçesine fırlattı.

"Burke." Ona kötü bir bakış attım.

"Ne var, İskelet?" Pis pis sırıttı, iki yanağındaki gamzeler ortaya çıkmıştı ve tütün aromalı bir öpücük için beni kendine çekti.

Arabadan indim ve eve doğru yürürken sarı uzun saçlı genç bir kadının cam ön kapının arkasında kollarını kavuşturmuş bir şekilde dikildiğini gördüm. Olan biten her şeyi izlemişti, yanaklarımın kıpkırmızı olduğunu hissettim.

"Merhaba," demeyi başardım verandaya çıkarken. "Olanlar için özür dilerim."

Kadın kapıyı açtı ve yanımdan geçti, garaj yoluna ilerleyerek çimlerin üzerine, Burke'ün izmaritini attığı yere ulaştı ve onu yerden aldı. Suratımın domates gibi olduğunu biliyordum.

"Heather. Sigara içiyor musun?" Önümde duruyordu, uzun boylu ve zarif bir kadındı.

"İçmiyorum," diye yalan söyledim.

"O çocuk kim?"

"Erkek arkadaşım, Burke."

"Tutucu biri değilim ama çocuklarımın önünde sigara içilmesini istemiyorum."

"Çok özür dilerim. Eğer araba müsait olursa bir dahaki sefere kendim gelirim. Ya da başka birisinden bırakmasını isterim."

"Ne zaman istersen seni alabiliriz."

"Teşekkür ederim, Bayan Fontaine."

"Bana Libby de." Cam kapıyı açtı, beni içeri davet ediyordu.

Ev büyük değildi –Langs Valley'deki hiçbir ev değildi– ama şimdiye kadar içinde bulunduğum en güzel evdi. Parkeler cilalıydı, tüm mobilyalar beyaz ya da açık renk ahşaptandı ve duvarlar fildişi ve deniz köpüğü yeşilinin yatıştırıcı tonlarında boyanmıştı. Gözlerim Libby'nin gümüş çerçeveli resmine kaydı. Yakışıklı bir adamın yanındaydı, gözalıcı beyaz bir elbise giymiş ve dantel bir duvak takmıştı, bembeyaz dişlerinin gözüktüğü gülümsemeleri ışık saçıyordu.

Şimdi Libby ilk karşılaşmamızda benim hakkımda ne düşünmüştür diye kendime baktığımda huzursuz oluyordum – burnumdaki hızma, elmas işlemeli kot pantolonum ve küllü sarı saçlarımla varoşluğun tanımıydım.

"Oyun odası şu tarafta." Yüzünde sanki her bir hücrem cennet gibi evine ait değilmişçesine sıcak bir gülümseme vardı. Artık daha yakınında olduğumdan yüzünü daha dikkatli inceledim: inanılamayacak derecede çıkık elmacıkkemikleri, karamel renkli geniş gözler, kalın ve kavisli kaşlar. Yüzünde makyaj yoktu, sadece küçük bir çift elmas küpe takıyordu. O zamanlar klasik güzellik ya da asil olmak ne demek bilmezdim ama Libby'nin bu iki tanıma da uyduğundan o an emin olmuştum.

Libby, beni yenilenmiş mutfaktan ve evin arka taraflarında kalan küçük yemek bölümünden geçirdi. Neredeyse tüm yüzeyler cam vazolara konmuş taze çiçeklerle doluydu.

"Daha yeni mi taşındınız? Ortalıkta tek bir kutu bile yok. Eviniz mükemmel." Ona iltifat etmek zorundaymışım gibi hissediyordum – belki Burke yüzündendi, belki de gerçekten şimdiye kadar gördüğüm en güzel ev olduğundan.

"On gün oldu. Etrafta açılmamış kutular bırakamayacak kadar düzen delisiyim." Libby güldü. "Tuhaf, biliyorum."

"Hiç de değil. Etkilendim."

"Duvarlarımız çok dolu, bu da faydalı oluyor. Daha ilk geceden kocama her şeyi astırdım." Eliyle duvarları gösterdi. "O bir sanatçı."

"Vay canına. Çok güzel." Dekoru inceleyerek etrafa bakındım. Evi böylesine tamamlanmış gösteren şeylerin bunlar olduğunu tark ettim – düzinelerce çerçevelenmiş, seçkin sanat eseri. Kendi evimin duvarlarını düşündüm – herhangi bir şey asılı mıydı? Küçük şöminenin üzerinde duran, babamın avladığı geyik kafası. Aklıma gelen sadece buydu.

"Hepsi onun değil tabii ki." Libby tekrar güldü. "Öyle olsa gösteriş yapıyor gibi olurduk. Ama güzel bir koleksiyonumuz olduğu için şanslıyız."

Oyun odasında sarışın küçük bir erkek çocuğu halıyla kaplı zeminin ortasına oturmuştu, etrafı düzinelerce oyuncak kamyonla doluydu.

"Nate, bu Heather."

"Merhaba anne," dedi çocuk kafasını kaldırmadan.

"Aklını kamyonlarla bozmuş durumda," diye fısıldadı Libby. "Kelimenin tam anlamıyla günün neredeyse tamamında bu hâlde oturuyor. Kendi yerde, kamyonları etrafında. Dört yaş için oldukça kolay bir çocuk."

Çocuğun hizasına inmek için çömelirken gülümsedim. Gus'tan biraz daha büyüktü. "Merhaba Nate. Ben Heather. Bakıcın ben olacağım."

"Merhaba." Kafasını kaldırdı ve gözlerini kırpıştırdı. Gözleri tıpkı annesininkiler gibi elaydı, kalın ve koyu renk kaşlarını da ondan almıştı.

"Küçük kızım da uyuyor. Bir saat içinde uyanmış olur."

"Güzel." Başımı salladım. Küçük bir çocukla ilgilenmek konusunda biraz endişeliydim –Libby'nin alışık olduğumdan daha koruyucu bir anne figürü olduğu konusunda hiç şüphem yoktu– ama saatlik on beş dolar için bir yolunu bulurdum. Eğer zorunda kalırsam bir yol bulma konusunda çok iyiydim. "Ne zaman geri dönersiniz?"

"Ah, bugün evde olacağım. Sadece gelip gidişata hâkim olmanı istedim. Paranı tabii ki alacaksın. Bebek uyanana kadar

mutfakta oturur sohbet ederiz diye düşünmüştüm. Çay yapabilirim? Meyve suyu da var. Ama gazlı içeceğim yok."

"Çay harika olur," dedim ama hayatımda ağzıma hiç çay sürdüm mü ondan bile emin değildim. Libby'nin peşinden mutfağa gittim. "Teşekkür ederim."

"Açıkçası bir arkadaşa hasret kaldım," diye itirafta bulundu Libby, su ısıtıcıyı çeşmede doldururken. "Connecticut'tan taşındık. Burada tanıdığım hiç kimse yok."

Beyaz sandalyelerden birine oturdum ve Libby'nin dolaplar arasında zarafetle hareket edişini izledim. Üzerinde bol bir gömlek vardı –belki de kocasınındı– ama üst düğmeleri iliklenmemişti; ince, güçlü vücudunu ve köprücükkemiğini görebiliyordum – benim vücudumla alakası yoktu. Burke'ün bana İskelet demesinin bir nedeni vardı.

Sol yüzükparmağında okkalı bir tek taş parıldadı – gerçek hayatta hiç bu kadar büyüğünü görmemiştim. Bana yaklaştığında yüzüğün gövdesinin de elmaslardan yapıldığını fark ettim. Libby'nin kokusunun bile pahalı olduğu anlaşılıyordu – sanki kavanozu doksan dolar olan bir yüz kremi gibiydi. Alışveriş merkezlerinde görmüştüm onlardan.

"Yanlış anlamanızı istemem," diye cümleme başladım, bu kadının ağır kokusuyla ve sıkıcı dünyamda aniden ve gizemli bir şekilde belirmesiyle büyülenmiş bir şekilde. Birden tam olarak ne hissettiğimi söyleme dürtüsüne kapıldım. "Ama neden Langs Valley? Neden buraya taşındınız?"

Libby bana döndü ve pürüzsüz, kaymak gibi cildinde sadece göğüs kısmına hafifçe yayılmış çilleri gözüme çarptı.

"Kocam kuzey Adirondack Dağları'nda bir çalışma yürütüyor." Gözlerini kırptı ve yüzünden anlamlandıramadığım bir ifade geçti. Ağzının bir köşesi kıvrılarak zayıf, yarım ağız bir gülümseme oluşturdu. "Manzara resimleri serisi, onun için çok önemli – esas tarzı soyut eserlerdir. Ama burası gerçekten çok güzelmiş. Sessiz ama bana kalırsa bu güzel bir değişiklik olacak."

"Sessiz olduğu kesin." Başımı salladım. "Çalışma ne kadar sürecek?"

"Kim bilir." Libby ellerini kaldırdı. "Bazı çalışmalar aylar sürüyor, bazılarıysa yıllar. Peter dağları her mevsimde yansıtmak istiyor, sonbaharla başlayarak. Çok yetenekli biridir ama. Günün birinde çok başarılı olacağını biliyorum."

Sözlerinin altında yatan mânâları dikkatle inceleyerek başımla onayladım. Libby ve Peter'ın parası olduğu su götürmezdi; eğer kocası henüz başarılı olmadıysa paranın başka bir kaynağı olmalıydı.

Libby tekrar çay yapmaya döndü, ben de çayı demlemek için poşetleri kaynamış suya atarken her hareketinden büyülenmiş bir şekilde onu izlemeye devam ettim.

"Ee, Heather, bana biraz kendinden bahset." Su buharı gözeneklerine işliyordu. "Senin hikâyen nedir? Şu erkek arkadaşının iğrenç ölüm çubuklarını içmesinin nedeni ne?"

Benim *hikâyem.*

Odayı dolduran hava bir ağırlaşıp bir neşeleniyor gibiydi. *Şu erkek arkadaşın* deyişindeki bir şey, Libby gibi bir insanın dünyanın sonu gelse bile Burke gibi biriyle işi olmayacağını söylüyordu. Ayrıca *ölüm çubukları* sözünü de ilk kez duymuştum. Benim dünyamda, sigara bir ön koşuldu. Ben ve arkadaşlarım her gün otoparkta sigara içerdik. Bir tane öğle arasında, bir tane de yedinci ve sekizinci dersler arasında. Babamın evde olduğu zamanlarda –artık pek de sık olduğu söylenemez– akşam yemeği sonrası bir sigarayı paylaşırdık.

Libby'nin kusursuz cildine ve sağlıklı ışıltısına baktım ve bir daha asla sigara içmeyeceğimden kesinlikle emin oldum. Çok garip ancak bazen yeni bir bakış açısı insana o kadar mantıklı gelirdi ki aniden her şey farklı görünmeye başlardı. O gece eve gidecek, hızmamı çıkaracak ve Burke'ü arayıp ona ilişkimizin bittiğini söyleyecektim. Gus'ı yatağına yatıracak, Parliament sigaramı tuvalete atıp tüm yıl içinde ilk kez cebir ödevimi yapa-

caktım. Libby'nin yüz kremi kokusunu ve yeni boyanmış duvarlarındaki sanat eserlerini düşünerek uykuya dalacaktım.

Hikâyeme gelecek olursam – henüz yoktu ama yakında olacaktı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Skye

MART 2019

Bir düğün planlamak için ne kadar çok uğraşmak gerektiğini hiç fark etmemiştim – çiçeklerden prova yemeğine, davetiyelerden müzik grubuna, benim gibi ciddi bir OKB hastasını çileden çıkaracak kadar çok detay vardı. Geçtiğimiz kırk sekiz saat içerisinde Burke'le anlaşmaya vardığımız –kesinlikle bir düğün planlayıcısı tutmamız gerektiği dışında– tek konu tarihti: 21 Eylül 2019. Bunun iki nedeni vardı. Bir, ikimiz de eylülün evlenmek için en ideal ay olduğu konusunda hemfikirdik ancak 2020'ye kadar beklemek istemiyorduk ve iki, Earth, Wind & Fire grubunun şarkısı. Hangisinden bahsettiğimi anlamışsınızdır. *Hatırlıyor musun... Eylülün yirmi birinci gecesini? Aşk, sahtekârların fikrini değiştiriyordu*. Bu yıl, 21 Eylül cumartesi gününe denk geliyordu. İlk dansımızda bu şarkı çalabilirdi. Kusursuz olurdu.

Sanırım biraz tuhaf ama Andie'ye hâlâ bir şey söylemedim. Bir zamanlar nişanlandığım an çığlıklar içinde onu arayacağımı hayal ederdim ama durumlar eskiye göre çok değişmişti. Andie'den sakladığım şeylerin listesi gün geçtikçe uzuyor gibiydi. Örneğin, Burke'ün kısa bir süre hapis yattığını ona anlatmamıştım. Kimseye anlatmamıştım. Olay yaşandığında Burke üniversiteyi daha yeni bitirmiş ve henüz toymuş. Ayrıca, alt tarafı bir beyaz yaka suçuydu – korkunç bir şey yapmamıştı. Her şey Burke'ün devasa bir hatasından ibaretti, evet ama uzun zaman önce ders çıkardığı bir hata. Bu durumu aileme ve arkadaşlarıma açıklamaya çalışmak sadece haksız bir endişeye neden olurdu.

Ancak Andie'ye nişanlandığımızı söylemek *zorundaydım* ve

zaman aleyhime işliyordu. Bu akşam için çoktandır bizi bekleyen bir yemek rezervasyonumuz vardı –zaten tarihi defalarca değiştirmiştik– ve restoran haberi ona vermek doğru yer olacaktı.

Günün son iş e-postasını da gönderdim ve Outlook'u kapattım. Laptopumun sağ üst köşesindeki saat beş elli beşi gösteriyordu. Siktir. Dudaklarımı ekranda görünen saatin üzerine bastırdım ve beş defa öptüm. Ardından önce sağ sonra sol elimle aynı noktaya beş kez dokundum. Sırada üzerinde saati gösteren diğer cihazlar vardı: telefon, laptopuma bağlı monitör, bulaşık makinesi, mikrodalga fırın, ocak ve son olarak saat tam beş elli altıya döndüğünde dokunmayı bitirdiğim Burke'ün iPad'i. *Oh.*

Burke telefon ekranlarında halka açık tuvaletlerden daha fazla mikrop olduğunu söylüyordu ama neyse ki (ve bir mucize eseri) mikrop fobisi benim OKB'min tipik bir belirtisi değildi.

Saat altıydı – saat yedi için Rosemary'de ayırdığımız rezervasyonumuza yetişmek için elli dakikam vardı. Duş alıp saçlarımı yarım yamalak kuruttum. Renkli nemlendirici, göz altı kapatıcısı ve biraz da maskara yeterli olacaktı. En sevdiğim koyu renk J Brand kotumu üzerime geçirdim – düğmeyi iliklemek son giydiğim zamana göre daha zor olmuştu ama umurumda değildi. Şarap ve kokulu peynirle dolu uzun, mutlu bir kış olmuştu. Düğünden önce kilolarımı verebilirdim.

Dar kotumu tamamlamak için bol bir Vince kazak seçtim. Kahverengi deri botlarımın fermuarını kapatmam ve üzerime uyku tulumunu andıran uzun siyah puf montumu giymemle kış üniformam tamamlanmıştı. New York'ta bahar bir türlü gelmek bilmezdi.

Kapıdan çıkmaya hazır olduğuma göre sıra çıkış rutinime gelmişti ve Burke'ün burada olmaması içimi rahatlattı. Bunlara şahit olmasından rahatsız olduğum yoktu – sonuçta eşim olacaktı ve ondan bir şey saklamaya çalışmıyordum. Sadece evden huzurla çıkmadan önce kapıya belirli bir düzene göre vurmak *zorunda* olmam en gurur duyduğum anlarımdan biri değildi.

Bir iki üç dört beş altı yedi sekiz; sekiz yedi altı beş dört üç iki bir.

Bir kere sekize kadar say, bir kere de sekizden geriye say. Kapalı tüm kapılara. Dönen ve otomatik kapılar sayılmıyordu ki New York gibi bir şehirde bu büyük bir şanstı.

Sadece rutinimi bitirdikten sonra kapıyı açıp evden çıkabilirdim, rahatlama ve utancın acı tatlı bir karışımı her zerremi doldurdu. Dört kat merdiveni indim – bazı asansörler sorun olmuyordu ama benim apartmanımdaki çökecek gibi duran asansör bir tabuta hapsolmuşum gibi hissettiriyordu.

Maalesef yaşadığım apartman savaş öncesinden kalmaydı, yani giriş katındaki döner kapı çok eskiydi. Batı On Birinci Cadde'de sekizinci yılımdı, Ivan ve diğer kapıcılar ben kapıya vururken artık hiç şaşırmıyorlardı. Kapıyı benim için açmanın bir anlamı olmadığını da biliyorlardı; eğer kapı en başta kapalıysa vuruşlarımı yapmam gerekiyordu. Eğer kapı çoktan açılmışsa, ki bahar sonu ve yaz aylarında genelde açık olurdu, paçayı kurtardım demekti. Şehirde en sevdiğim zamanlar bu aylardı.

Waverly Place Caddesi üzerinden güneye doğru yürüdüm. Kaldırımdaki her çatlağa umursamadan botlarımı vurabilmenin keyfini yaşıyordum. Durum her zaman böyle değildi – terapide önemli adımlar atmam ve yüksek doz Anafranil almam gerekmişti ama başarmıştım. Artık *Benden Bu Kadar* filmindeki Jack Nicholson değildim.

Yine de restorana yaklaşırken paniklemeden edemedim. Derin nefesler alarak Dr. Salam'ın sevdiğin birinin iyi özelliklerine ve onları sevme nedenlerine odaklan tavsiyesini düşündüm. Konu Andie olduğunda hatırlamak her zaman çok kolaydı.

Yedinci sınıfın sonbaharında, annem öldükten sonra, mutsuzluktan konuşamıyordum bile; ses tellerim boğazımın altında boğum boğum olmuş, kederden boğulmuştu. Cenazeden sonra haftalar boyunca içeride saklanmış, dünya başka bir ölümle gittikçe kararıp kendi içine büzüşürken gözlerimi sımsıkı kapatmıştım. Yataktan hiç çıkmamış ve okula gitmeyi reddetmiştim. Zihnim sürekli başa saran bir video gibiydi: annemin nefes almayı bırakmasına saatler kalmışken renksizleşen yüzü ve o kor-

kunç bekleme odasının kapısı. Ve kapıya aralıksız vururken önce sekize kadar sonra da sekizden geriye sayıp duran ben: *Bir iki üç dört beş altı yedi sekiz; sekiz yedi altı beş dört üç iki bir.* Köşedeki sandalyede otururken kafasını dizlerinin arasına eğmiş CD çalarını dinleyen erkek kardeşim.

Eğer biraz daha büyük olsam belki farklı şekilde etkilenirdim. Ama on iki yaşındaydım ve bildiğim tek hayatta güneş annemle doğup onunla batıyordu. Kızlarla kafayı bozmuş abimi ya da sessiz, içine kapanık babamı anlamamıştım. Ailedeki tek dayanağım annem olmuştu, beni alışveriş merkezlerine götüren, en sevdiğimiz filmleri kiralayan ve Noel zamanları evin her köşesinin süslendiğinden emin olan oydu. O benim en iyi arkadaşımdı ve onsuz bir dünyada var olabileceğime ihtimal bile vermemiştim.

Öldükten sonra haftalar boyunca tek istediğim sıcak, nazik vücudunun ağırlığı ve göğsünün huzur veren iniş kalkışını hissetmekti. Yastığım bütün gün bastırmaya çalıştığım gözyaşlarımla sırılsıklamdı. Okula dönme zamanım çoktan gelmiş olsa da babam yatak odamın kapısında öylece durmuş, kendi kara yas bulutu içinden kendimi hazır hissedene kadar okula gitmeme gerek olmadığını söylemişti.

Okuldaki yedinci yılımda bir gün daha kaçırmışken, bir akşamüzeri Andrea Roussos kapımızı çalmıştı. Kapıya kimse bakmayınca içeri kendi başına girmiş doğruca merdivenlerden çıkarak yatak odama gelmişti.

"Skye!" Andie sarsarak beni uyandırmıştı, gerçi uyuduğum söylenemezdi. Yatağımın kenarına oturmuştu, kafamı kaldırıp parlak ela gözlerine, zeytuni Yunan tenini süsleyen küçük çillere bakmıştım. "Yataktan çıkman gerek. Okula gelmelisin. Beraber öksüz oluruz ve her şey yoluna girer. Söz veriyorum."

"Öksüz," diye tekrarlamıştım vücudum ürperirken. "Sen öksüz değilsin, Andie."

"Öyle sayılırım." Gözlerini kaçırmış ve yüz ifadesindeki acı hızla yerini dayanıklılığa benzer bir ifadeye bırakmıştı. "Beni doğurmuş olabilir ama o benim annem değil. Onu gördün. Kol-

yatağından kalkmıyor bile. Üzerindeki bornozla bütün gün ilaç içip *Acil Servis* izliyor. Geçtiğimiz dört yıldır bu hâlde ve bunu sen de biliyorsun, Skye."

Yatağımda oturur pozisyona geçtim. Başımı sallamıştım çünkü bu doğruydu. Bayan Roussos'u gördüğüm on seferin dokuzunda, üzerinde eşofmanlarıyla inine çekilmiş bir vaziyette televizyon izliyor ve etrafındaki dünyayı görmezden geliyordu. Andie ve küçük kız kardeşi, Bay Roussos'un işten erken çıkıp dışarıdan yemek getirdiği nadir geceler dışında donmuş yemekleri mikrodalgada ısıtarak büyümüşlerdi. Yıllar içinde birkaç kez annemle babamın Eileen Roussos'un ağrı kesicilere bağımlı olduğuna dair fısıldaştıklarını duymuştum. *Giderek kötüleşiyor,* derdi annem babama, sesini alçaltarak.

"Onu ben de özlüyorum, Skye," diye fısıldamıştı Andie, gözleri dolmuştu. "Aynı değil, biliyorum ama ben de anneni çok severdim. Dünyadaki en iyi anne oydu. Öyle bir annen olduğu için çok şanslısın. O her zaman senin annen olacak."

"O da seni severdi," demeyi başarmıştım, ılık gözyaşları yanaklarımdan akıyordu.

"Hadi." Andie kolumu çekmişti. "Çık şu yataktan, giyin ve yürüyüşe çıkalım. Hava güneşli. Şehir merkezine yürüyüp şarküteriden sandviç alırız. Karnın aç değil mi?"

Başımla onaylamıştım. Midem kendini sindiriyordu – ne kadar acıktığımın farkına varmamıştım.

Andie kollarını boynuma dolamış ve bana o kadar sıkı sarılmıştı ki neredeyse nefesim kesiliyordu.

"Sen benim en iyi arkadaşımsın, Skye Starling."

En iyi arkadaş.

Andie şüphesiz çok yakın arkadaşımdı. Birinci sınıftan beri Andie, Lexy, Isabel ve ben birbirimizden ayrılmayan bir dörtlü olmuştuk.

Ama *en iyi arkadaşım* – o her zaman annem olmuştu. Ben daha küçücükken bile geceleri beni yatırmaya geldiğinde serçeparmağını benimkine geçirir ve *En iyi arkadaşız,* diye fısıldardı.

Büyüdüğümde ve biraz daha bağımsız hâle geldiğimde, annem eğer bir süreliğine onun en iyi arkadaşı olmayı istemezsem bunun normal olduğunu, yine de benim her zaman onun en iyi arkadaşı olacağımı söylemişti. Ama bunu hiç istememiştim. Ve her gece olmasa da çoğu gece, yüz kreminin tanıdık kokusu uyumam için beni rahatlatırken serçeparmağını yine benimkine geçirmiş ve kulağıma, *En iyi arkadaşız,* diye fısıldamıştı.

Ancak o akşamüzeri Andie odama gelip beni yataktan çıkardığında onu hissetmiştim – annemin gittiği ve asla geri gelmeyeceği gerçeğini. O anda Andie'yle aramdaki arkadaşlığa dair bir şeyler güçlenmişti, dörtlü grubumuz içinde ikimiz daha derin bir bağla kenetlenmiştik. Lexy ve Isabel'e bunu hiç söylememiş olsak da biliyorlardı. Herkes biliyordu.

Andie'nin empati yeteneği beni kurtaran mucize olmuş ve iyileşmeye başlamamı sağlamıştı. Annem öldüğünden beri olan biten şeyler konusunda sırlarımı ona açıyordum. Beni korku içinde yatağıma tutsak eden diğer şey konusunda da – kapılar. Kapalı kapıların hiçbiri artık özel vuruşlarım olmadan açılmayacaktı: *Bir iki üç dört beş altı yedi sekiz; sekiz yedi altı beş dört üç iki bir.* Bir kere sekize kadar, bir kere de sekizden geriye say.

"Neden oluyor bilmiyorum," demiştim Andie'ye. "Tek bildiğim sekiz..."

"Annenin uğurlu rakamıydı."

"Senden başka kimseye söylemedim."

"Sorun değil." Andie dudaklarının fermuarını çekiyormuş gibi yapmıştı. "Beraber bir çaresini buluruz."

Beraber.

Restoranının kapısından girdiğimde Andie çoktan oturmuştu. Mekânın dekoru beni her zaman sakinleştiriyordu – yüksek, ahşap kirişli tavanları ve devasa cam pencereleri incelerken içimi bir sakinlik hissi kapladı.

Restoran görevlisini geçerek Andie'ye ilerledim. Son zamanlarda pek Thelma ve Louise sayılmasak da en iyi arkadaşımı karşımda görmemle dudaklarımın kenarları istemsizce yukarı

kıvrıldı. Karşımdaki kadın, çocukluk günlerinden bu zamana uzun bir yol katetmişti ama şaşkın gülümsemesi, ela gözleri ve bir mucize eseri ergenliği atlatmayı başaran ince bedeni hâlâ aynıydı – aynı anda hem hayran olduğum hem de kıskandığım bir vücudu vardı. Neredeyse hiç göğsü olmayan diğer kadınlarda olduğu gibi, kıyafetler onun üzerinde de harika görünürdü. Brooklyn ikinci el mağazasından alındığı açıkça anlaşılan asker yeşili bir tulum giymişti ve uzun, kestane rengi saçlarını açık bırakmıştı. Kısa, beyaz bir balıkçı yaka ve hafif göz makyajıyla rahatsız edici derecede iyi görünüyordu. *Seksi*. Andie her zaman seksi bir kadın olmuştu.

Ben masaya yaklaştıkça parfümünün kokusu yoğunlaşmaya başladı –imza parfümü Fracas'ın beyaz çiçek ve sümbülteber kokusu– ve tanıdık gülümsemesi genişledi. Sonra birden gördü. Biliyordum çünkü gözlerindeki ifade sertleşti ve gülümsemesi birden kayboldu. Andie'yle ne zaman yüzükparmaklarımızı kontrol etmeye başladık bilmiyordum, sadece bunu yaptığımızı biliyordum.

Yerime oturdum.

"Aman Tanrım." Andie sanki gözüm morarmış gibi bana bakıyordu, dudakları aralanmıştı.

"Ne oldu?" Kafamı kaldırdım, sırıtışıma engel olamıyordum.

Andie sol elimi tuttu. "Aman Tanrım."

Nefes verdim. "Ne düşünüyorsun?"

Andie parmaklarımı kavrarken ağzı daha da açıldı. "Bu ne zaman oldu, Skye?"

"Pazar günü."

"Aman Tanrım."

"Ne *düşünüyorsun*, Andie?"

"Yani..." Gözleri benden yüzüğe kaydı. Sonra bana geri döndüğünde gözleri neredeyse yerinden fırlayacaktı. "Yani, *delice* olduğunu düşünüyorum. Burke'le daha *eylülde* tanıştınız."

Bir garson bulmak için başımı uzattım. Bunu *hiç* beklemiyor değildim ama üstesinden gelmek için bir şeyler içmeliydim.

"O kadar da delice değil, Andie. İnsanlar âşık olur ve nişanlanır. Bazen bu süreç hızlı gelişir."

"Hayır. Hayır, hayır. *Hızlı* dediğin bir buçuk yıl olur. Burada beş aydan bahsediyoruz."

"Altı ay." Sesimin savunmacı çıktığının farkındaydım.

"Altı ay, her neyse. Birini altı ay içinde tanıyamazsın. Altı aydır tanıdığın birisiyle *hayatının* geri kalanını geçirme kararı alamazsın. Bu güvenli değil." Andie parmaklarını saçlarının uçlarına geçirdi, sinirlendiğinde hep yaptığı gibi kırık uçlarını arıyordu.

"*Güvenli* mi? Saçmalama, Andie."

"Daha ailesiyle bile tanışmadın, Skye. Ailesiyle tanışmadan birini tanıyamazsın."

"Bir ailesi *yok*, Andie. Bu konuyu konuşmuştuk."

"Phoenix'te akrabaları varmış!"

"Evet ve onlarla o kadar da yakın değil. Ama eğer seni iyi hissettirecekse, onları düğüne çağırmayı planladığını biliyorum."

"Bence çok acele bir karar." Andie saçlarını yolmayı bitirdi ve ellerini masanın üzerinde birleştirdi.

Kızıl sarı saçlarını atkuyruğu yapmış ve bolca koyu renk göz kalemi sürmüş zayıf garson bizi kurtardı.

"İki negroni, lütfen," dedim. Bu, akşam yemeği içkimizdi. Aperol spritz ise brunch ve akşamüzerleri içindi.

"Tamamdır." Garson gülümsemeden başıyla onayladı ve ben de gözlerinin sol yüzükparmağıma kaymasını izledim. Ya da ben öyle sandım. Belki sadece sularımızı kontrol ediyordu. Yine de sevgiyle yüzüğüme bakarken yumruğumu sıkıp gevşettim. Bir zamanlar sinirlendiğim kızlar gibi davranıyorsam da umurumda değildi, bunu hak ediyordum. Andie'nin endişeyle bana baktığını hissettim.

"Bak, Andie." Gözlerinin içine baktım ve sesimi sertleştirdim, provasını yaptığım konuşmam için hazırdım. "Bu kadar önyargılı olmak zorunda değilsin. Hepimiz yetişkiniz ve ben senin en iyi arkadaşınım, ayrıca nihayet mutluyum. Burke'le bu kadar

hızlı ilerliyor olmamızı delice bulabilirsin – biliyorum, tarafsız olursam gerçekten de hızlı görünüyor. Ama umarım benim adıma mutlu olmanın ve kararıma saygı duymanın bir yolunu bulabilirsin çünkü bu öylesine aldığım bir karar değil."

Andie saç kırıklarını yeniden yolmaya başladı ve beyninin içinde düşüncelerin fırıl fırıl döndüğünü hissedebiliyordum.

"Peki," dedi sonunda. "Senin adına mutluyum, Skye, gerçekten. Sadece bu kararın *gerçekten* kesin mi emin olmak istiyorum. Çünkü insanlar böyle işlere aceleyle kalkışıyor ve... Sadece dikkatli olmanı istiyorum. Bu büyük bir sorumluluk. Hayatının geri kalanı söz konusu."

Garson kokteyllerimizi bıraktı ve kendi bardağıma atladım.

"Biliyorum." Yutkundum.

"Ayrıca sırf Burke ilk oldu diye, bilirsin işte..."

"Neyi bilirim, Andie?"

"Seni... seni bırakmayan ilk adam oldu diye. Ne demek istediğimi biliyorsun."

Bakışlarımız kilitlendi. Bazen hakkımda her şeyi bilen bir arkadaşımın olmasının eksilerinden nefret ediyordum.

"Başka kimse olmayacağı ihtimalinin seni endişelendirmesini anlıyorum ama seni temin ederim ki Burke tek..."

"Sence elimdekiyle mi yetiniyorum?" Göğsümden boynuma doğru yükselen sıcaklığı hissediyordum. "*Burke'le* mi yetiniyorum?" Öfke beni ele geçirdi. "Gerçekten beraber olduğum adamın dört dörtlük olduğunu kabul etmekten aciz misin? Bu senin için *bu kadar* imkânsız bir şey mi? Çünkü mümkün olan her kusuru onda aramayı bırakırsan aslında zeki, yakışıklı ve *olgun* birisi olduğunu görebilirsin, Andie. Burke lanet olası bir yetişkin." Son kısımdaki iğnelemeyi anlamasını umarak sözlerimi idrak etmesini izledim. Spencer'ın –özel kravat işi ve yıpranmış Timberland'leriyle– bir yetişkinin tam zıddı olduğunu düşündüğümü bilmesini istiyordum.

"Bunu yapmak istemiyorum." Andie bakışlarını başka tarafa çevirdi. "Burada değil."

"Sence ben istiyor muyum?"

"Burke dört dörtlük değil demedim, Skye," dedi sakince.

"O zaman sorun ne?" Cilalı tahta masada parmaklarımla ritim tuttum ve Andie'nin ne düşündüğünü hiç umursamamayı diledim. "Benim için çok yaşlı olduğunu mu düşünüyorsun?"

Andie iç çekti. "Yani, belki de. Ama biz de yaşlanıyoruz, değil mi?" Ağzının bir köşesi kıvrıldı.

"Otuza yaklaşıyoruz."

Andie de ben de temmuz ayında, iki hafta arayla doğmuştuk. Eskiden her yaz doğum günü partilerimizi beraber yapardık.

"Buna inanamıyorum." Andie bardağının sapını döndürdü. "Ama yaş sadece bir sayıdan ibaret. Hem bizim kuşağımız aceleci değil. Durumumuz ailelerimizinkinden çok farklı, insanlar artık yirmi beş yaşında evli ve çocuklu olmuyor."

"Doğru."

"Bak, özür dilerim, S." Andie nefes verdi, yüz ifadesi gerçekten de üzgün görünüyordu. "Özür dilerim, bu duruma yüzde yüz açık fikirlilikle yaklaşmıyorum. Ben sadece... Sindirilmesi gereken çok şey var. Ama olanları dinlemek istiyorum. Olan biten her şeyi anlat bana."

Hikâyenin dudaklarımdan dökülmesine izin verdim, beni havalara uçuran o günün detaylarını sonunda Andie'ye anlattığım için çok mutluydum. Coşkuyla konuşmaya devam ettim, böylesine mutlu, böylesine normal olmak, en eski arkadaşımla hayatının geri kalanını benimle geçirmek isteyen adam hakkında konuşmak o kadar güzel hissettirmişti ki... Arada yüzüğüme bakmadan edemiyordum, hâlâ orada olduğunu, tüm bunların bir hayal olmadığını kontrol ediyordum.

Andie yaptığımı gördü ve kendine has sezgiselliğiyle uzanıp elimi sıktığında ne hissettiğimi bildiğini anladım.

"Bunu hak ediyorsun," diye fısıldadı.

Garson tekrar yanımıza geldi ve sipariş vermeye hazır olup olmadığımızı sordu.

Andie menüdeki en sağlıklı salatadan söyledi ve ben de car-

bonara ve bir bardak daha negroni'de karar kıldım. Kimin umurundaydı. Beni her şeyimle seven birisi vardı.

"Sanırım ben de bir bardak daha alacağım." Andie boş bardağını işaret edip sanki salı günleri iki kadeh içmek suçmuş gibi suçlulukla omuzlarını silkti.

Andie eskiden alkole bu kadar karşı değildi. Kafasını yogayla bozup halkla ilişkiler işini bırakarak sertifikalı bir diyetisyen olmadan önce ucuz votkayla sarhoş olur, çizburger yer ve gün doğumuna kadar sokaklarda gezerdi. Her ne kadar bagel yemek yerine kenevir tohumlu smoothie içse de, günlük kereviz sapı tüketimi konusunda çok titiz davransa da vücudu eskisiyle kıyaslandığında çok da farklı görünmüyordu. Andie her zaman inceydi.

"Lexy ya da Liz'e söyledin mi?" Sandalyesinde arkasına yaslandı ve ince omuzlarını düşürdü. Alkol aldığı için siniri geçmişti.

"Henüz söylemedim. Sadece ailem biliyor. Bir de sen. Ama Lex'le Iz'i bu hafta arayacağım."

Garson yemeklerimizi masaya koydu – Rosemary'de servisin bu kadar hızlı olmasına bayılıyordum. Tabağımdaki yağlı makarna kulesi Andie'nin küçücük salatasının yanında kocaman kalıyordu, bazen yeni Andie'yle yemeğe çıkmaktan nefret ediyordum.

"Şey" –çatalımı aldım– "seninle düğün hakkında konuşmak istiyordum."

"Ne konuşacağız?" Andie suyuna uzandı.

"Öncelikle, tarih yirmi bir eylül. Yani o günü boş tut."

Andie içtiği suyu bardağına geri tükürdü. "*Bu* eylül mü?"

"Evet."

"Skye, bu... bu altı ay içinde demek. Biraz fazla hı–"

"Fazla hızlı değil, Andie." Artık rahatsız olmuştum. "İnsanlar bugünlerde nişanlılıklarını çok uzatıyor ve bu çok büyük bir baskı demek. OKB'm ne hâle gelir hayal bile etmek istemiyorum. Ayrıca, annemle babama bak. Nisanda nişanlanıp eylülde evlenmişlerdi."

"O *tamamen* farklı bir zamandı. *Eminim* ki annen burada olsa o da sana aynı şeyi..."

"Sakın o kozu kullanma." Başımı salladım ve Andie sustu. "Bak, Burke'le bu konuyu konuştuk. Eylülde evlenmek istiyoruz –annemle babam da eylülde evlenmişti ve bunu hep istemiştim, biliyorsun– ama bir buçuk yıl beklemek istemiyoruz. Düşüncelerimiz böyle."

Andie bir çatal lahanayı ağzına tıktı ve öfkeyle çiğnemeye başladı. Ikinci içkisinden geriye sadece bir yudum kalmıştı ve omuzlarının hafifçe sallanmasından çakırkeyif olduğunu anlıyordum. Ya şimdi ya da hiçti.

"Andie."

Başını yukarı kaldırdı ve yutkundu. "Evet?"

"Bak, sana ihtiyacım var." Gerçek buydu. "Başnedimem olmanı istiyorum."

Andie'nin gözleri açıldı ve çatalını bıraktı. "Ah, Skye." Gözlerinin yaşlarla dolmasını izledim. "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misin?"

"Belki değildir ama senden başka kimse olamaz, biliyorsun."

"Biliyorum ama, Skye – ya kavga edersek? Ya hiçbir konuda anlaşamazsak ve her şey mahvolursa? Belki de Lex ya da Iz'e sormalısın. Belki de Kendall'a."

"Tanrım, hayır. Lexy düğünümü bir müzik festivaline çevirmeye çalışır ve Iz... Iz planlama konusunda hiç de iyi değil. Kendall'a gelince, onu seviyorum ama... başnedimem sen olmalısın. Sen benim ruh eşimsin."

Andie'yle birbirimize böyle demeye *Grey's Anatomy*'nin çok popüler olduğu zamanlar başlamıştık, dizide en iyi arkadaş olan Meredith ve Cristina'yı taklit ediyorduk. Ama ikimiz de en az bir yıldır bu sözü söylememiştik, Andie'nin yanağından bir damla yaş süzüldü.

"Tabii ki, Skye." Verilecek başka bir cevap olmadığını hatırlamasını izledim, biz birbirimiz için buyduk işte, iyi günde kötü günde. "Tabii ki başnedimen olurum."

Masamın üzerindeki telefonum birden titremeye başladı ve yaşadığımız anı böldü. Gözümün ucuyla ekrana baktım, Burke'ten gelen bir mesaj görmeyi bekliyordum ama bir e-postaydı ve karşımdaki adresi görmemle karnıma yumruk yemiş gibi oldum: maxlapointe1@gmail.com.

Max LaPointe.

Telefonumda bu ismi görmeyeli bir yılı geçmişti. Omurgamdan bir ürperti geçti ve e-postayı açarken Andie'nin görmemesi için ekranımı kapattım. Kelimeler kanımı dondurdu.

Küçük bir kuş bana nişanlandığını söyledi. Zavallı, zavallı adamcağız.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Burke Michaels'ın Günlüğü

13 EYLÜL 2018

Sevgili Dr. K,

Dün akşam Skye Starling'i (Montauk'te tanıştığım kızı) East Village'daki en popüler yerlerden Ippudo'da ramen yemeye götürdüm. Yıllar önce, henüz bu bölge bu kadar meşhur değilken, Heather'la burada yaşardık ve ramen hem ucuz hem de doyurucu olduğundan en sevdiğimiz yemekti.

Ippudo, Todd'a göre ideal bir randevu yeriydi çünkü cüzdanı masaya bırakmak zorunda kalmadan insana düzgün bir mutfak deneyimi yaşatıyordu ve üzerindeki baskıyı hafifletecek kadar da rahat bir ortamdı. Ve dürüst olalım – görüştüğüm kadınları Michelin yıldızlı restoranlara götürecek finansal durumum yoktu.

Todd'un eski karısını nasıl aldattığından emin değilim ama aldattığı çok açık. Aradığım tüm cevaplar ondaymış gibi görünüyor ve beni yargılamıyor. Montauk'te bir kızın numarasını aldığımı söylediğimde bana sadece, *Karın saçmalık derecesinde ateşli, dostum ama seni anlıyorum*, demişti. Sonra da ramen önerisinde bulunmuştu.

Evet, Heather ateşliydi, özellikle de yaşı düşünüldüğünde. Eğer dışardan bakıyorsan saçmalık derecesinde ateşli bile sayılabilirdi. Ama yirmi beş yıllık evliliğin ardından böyle şeyler gençlikteki önemini kaybediyordu.

Bilmiyorum, Dr. K. Sadece bu yaptığım her neyse *doğru* hissettiriyor demek istiyorum ve uzun zamandır hiçbir şey doğru hissettirmemişti.

Her neyse, geçtiğimiz çarşamba akşamı New Haven'dan

Grand Central'a giden hızlı trene atladım. Heather'a eski bir iş arkadaşımla bilgilendirici bir görüşme yapacağımı söyledim, soru sormaması içimi rahatlatmıştı.

Restorana yedi buçuk gibi vardığımda biraz yorgundum ama Skye içeri girdiğinde birden kendime geldim. Nasıl göründüğünü unutmuştum. Yani, göz kamaştırıcı olduğunu biliyordum ama daha çok nasıl hissettiğimi hatırlıyordum, varlığıyla beni sakinleştiren o titreşimi.

Ama bana doğru yürümeye başladığında birden hatırladım – Skye Starling savaşları durdurabilecek şu yüzlerden birine sahipti. Ya da başlatacak. Nasıldı o söz? Güzelliği ömre bedel, işte öyle. Tek kelimeyle muhteşemdi. Pürüzsüz teni, çıkık, yusyuvarlak elmacıkkemikleri ve beni gördüğünde parlayan kocaman, açık kahverengi gözleri.

Skye oturur oturmaz bir bira söyledi. Garsona su alacağımı söylediğimde yüzünden bir hayal kırıklığı ifadesi geçti. Ona söylemem gerektiğini biliyordum.

"Tuhaf biri olduğumu düşüneceksin ama Montauk'te sana yalan söyledim. Alkol almıyorum. İçtiğim kokteyllerde votka yoktu."

Bana merak içinde baktı. "Neden yalan söyledin?"

"Açıkçası panik oldum. Genelde... ilgi duyduğum kadınlara hamle yapmam. Alkol almadığımı söyleyip sıkıcı biri gibi görünmek istemedim. Aslında öyle olsam bile." Hafifçe gülümsedim.

"Alkol almaman umurumda değil, Burke." Ciddiyetle bana baktı. "Ama artık yalan söylemek yok. Anlaştık mı?"

"Anlaştık." Eh, peki.

Yemeğimiz geldi ve rameni iştahla mideye indirmesini ve her lokmadan sonra Sapporo'sundan bir yudum almasını izlemek çok hoşuma gitti, yüzü buhardan pembeleşmişti. Birçok kadın –karım da dahil– yemeklerden korkardı. Çocukların doğumundan beri Heather vücuduyla savaş hâlindeydi – kendini bir deri bir kemik bırakmak için koşu bandında ter döküyor, tepelerde koşulara çıkıyordu.

Skye bana kitap editörü olarak yaptığı işlerden bahsetti, beni büyülemişti çünkü okumayı her zaman çok sevmişimdir. Okuldayken edebiyat en sevdiğim dersti. Bazen daha yaratıcı bir meslek seçmem gerekirdi diye düşünüyorum ama Heather sayılarla aramın iyi olduğu konusunda beni ikna etmişti. Finans sektöründe çalışırsam zengin olacağımı sanmıştı ama o günler çok geride kalmıştı ve yanıldığımız çok fazla konu vardı.

Yatırım bankacılığına büyük umutlarla, büyük bir hevesle atılmıştım. Çok çalışmıştım. Credit Suisse'te analist olarak işe girmiş girmiş ve üzerinden bir buçuk yıl geçmişken işleri berbat etmiştim. Bu meslekte işleri berbat ettiğinizde ne olur, biliyor musunuz? Kötü olan her şey. New Haven'ın en kötü varlık yönetimi şirketlerinden biri olan PK Adamson'da veri girişi uzmanı olarak işe girdiğim için şanslıydım demek bile durumun kötülüğünü anlatmaya yetmez. Artık –unuttuysanız hatırlatayım– o işten de oldum.

Skye konuyu benim iş hayatıma getirdiğinde bağımsız mali müşavir olarak kendi işimi yaptığımı söyledim. Nerede yaşadığımı sorduğunda ağzımdan Crown Heights çıktığını duydum, şaşırtıcıydı çünkü Crown Heights'a adımımı bile attığımı sanmıyorum. Ama o başını iki yana salladı ve Brooklyn'i pek bilmediğini söyledi, rahatladığımı hissettim. Tabii ki Skye Starling gibi bir kız Brooklyn'e adım atmazdı.

Skye lavaboya gittiğinde onu restoranın önünde bekledim, ramen mideme oturmuştu. Yağmur çiseliyordu. Skye geldiğinde kırmızı şemsiyesini açmasını ve altına girmem için beni davet ederken yüzünde beliren gülümsemeyi izledim. Gözlerinde umutlu bir ifade vardı ve bir karım, çocuklarım varken yalan söylemeyeceğime dair az önce söz verdiğim bu güzel kızla randevuda olduğum için kendimi suçlu hissetmeliydim.

"Kahve" için evine gelip gelmek istemediğimi sordu ve istediğimi söyledim çünkü *Tanrım*, hem de nasıl istedim – temiz bir vicdandan bile daha çok istedim. Siz de erkeksiniz, Dr. K – ne demek istediğimi anlarsınız.

Skye yağmurda yürümeyi sevdiğini söyledi, böylece şehir boyunca yürüdük ve ne konuştuk tam olarak hatırlayamıyorum, sadece güldüğümüzü biliyorum. O gece Skye'la yıllardır güldüğümden daha fazla güldüm, Dr. K. Garrett ve Hope'un evden ayrılmasından ve Maggie'nin vaktinin çoğunu dışarıda arkadaşlarıyla geçirmeye başlamasından sonra –sanırım lisede yapılması gereken zaten bu– Heather'la evin içinde iki yabancı gibi dolaşıyoruz ve pek de güldüğümüz söylenemez.

Dolap boyutlarında bir stüdyo daire ya da bir sürü ev arkadaşı görmeyi bekliyordum ama Skye'ın evi West Village'ın kalbinde, bir yatak odalı ve en az yüz elli metrekare büyüklüğündeydi. Eğer Stephen King için çalışmıyorsa kirasını sadece editör maaşıyla ödüyor olamazdı.

Skye trençkotunu çıkarıp tezgâhtan iki espresso fincanı alırken yumuşacık kanepeye oturdum. Dairesi tertemiz ve zevkli döşenmişti, pahalı olduğu her hâlinden belliydi – duvardaki sanat eserlerinden yağmurdan ıslanmış ve sokak lambası altında parlayan giyotin pencerelere, sarkan bej renkli kalın perdelere kadar her şey. Skye eskort olmak ya da parasını etik olmayan yollarla kazanmak için fazla düzgün bir insandı; köşede duran ayaklı duvar saatine ve Nantucket Yat Kulübü su bardaklarına dayanarak tahminimi *güven fonundan* yana kullandım.

Dairesindeki pahalı detayları incelerken Skye Starling'in tam da Heather'ın her zaman özendiği türdeki kadınlardan olduğunu fark ettim – Heather'ın olmasına yardım etmemi istediği türden bir kadın. Ama çuvallamıştım. Hem de ne çuvallamak.

Skye kanepede yanıma oturdu, sarı saçları yastıkları okşuyordu ve elime sıcak espresso fincanını tutuşturdu. "Beni yargılama ama güzel bir gece içkisi içiyorum." Fincanını eğerek içindeki iki parmak kehribar rengi sıvıyı gösterdi.

"Seni yargılamak bana düşmez, Skye." Parfümünün baharatlı tatlı kokusunu içime çektim ve bir kez daha kendinden büyük erkeklere bir takıntısı olup olmadığını düşündüm. Ya da belki de

göz çevremdeki çizgiler sandığım kadar derin değildi. Sonuçta bana yaşımı sormamıştı.

Viskisinden bir yudum alırken pembe dudaklarının fincanın ağzına dokunuşunu izledim. Skye gibi bir kadın nasıl olur da bekâr kalırdı aklım almıyordu. Bu düşünce tüm gece boyunca aklımı kurcalamıştı ve kazayla sesli olarak dile getirdim.

"Güzel soru." Sırıttı. "*Sen* neden bekârsın?"

"İyi dedin." Sırıtışına karşılık verdim ve hemen ardından altı yıl beraber yaşadığım ve beni iş arkadaşıyla aldattığını öğrenmeden önce neredeyse evleneceğim Amanda isimli eski sevgilimle ilgili bir hikâye anlatmaya başladım.

Skye'ın yüzü düştü ve bana üzgün olduğunu söyledi, gerçekten de üzgün görünüyordu. Bu nadir bir şeydir, Dr. K, doğru düzgün tanımadığınız birinin üzülmenizi umursaması. Amanda konusunu daha detaylı anlatmamı istediğini anlamıştım ve bu yapmak istediğim son şeydi, bu yüzden ben de onu öptüm, West Village'daki güzel evinin güzel kanepesinde. Ellilerime merdiven dayamış olabilirdim ama bir kadın nasıl öpülür iyi biliyordum. O noktadan sonra daha fazla konuşmadık.

ALTINCI BÖLÜM

Heather

KASIM 1989

Libby Fontaine'in parasını ağaçtan topladığını düşünmeye başlamıştım. Sanattan anlamazdım ve Peter'ın evde gördüğüm eserlerinin birçoğuna bayıldığım da söylenemezdi ama Libby'nin gümüş renkli Chanel cüzdanındaki ardı arkası kesilmeyen yirmi dolarlık banknotlara bakılırsa bir şeyleri doğru yapıyor olmalıydı, arkadaşım Kyla cüzdanın yaklaşık beş yüz dolara satıldığını söylemişti, kendisi bir zamanlar hırsızlık yapardı.

Libby, "bakıcılık" yaptığım her saat için bana on beş dolar ödüyordu, buna çocuklar uyurken mutfak masasında muhabbet etmemiz ve çaylarımızı yudumlamamız da dahildi. Bu yarı zamanlı çalışan tanıdığım herkesin aldığı ücretin iki katından bile fazlaydı. Bazen Libby sanki parasını öylece vermek istiyormuş gibi hissediyordum ve bu durum beni şaşkına çeviriyordu.

Bir arkadaş aradığı çok açıktı; özellikle beni mi istiyordu bilmiyordum. Ama her akşam Peter'la Plattsburgh ya da her neredelerse oradaki yemeklerinden döndüklerinde Peter ahırdaki stüdyosuna döner ve Libby yalvaran gözlerle bana bakarak bir fincan çay için kalmamı isterdi.

Ben de her seferinde kalırdım. Saat geç olsa ve Gus komşularda çok uzun süre kalsa da Libby'nin onunla bir ya da iki saat oturmam için ödeyeceği fazladan parayı reddedemezdim. İlki ve en önemlisi, paraya ihtiyacım vardı ama bir yandan da onun hakkındaki her şey beni büyülüyordu. Onun yanında olmak beni bir tür transa sokuyordu.

Bir gece Libby kapıdan girdiğinde saat on biri geçmişti, kes-

kin kasım soğuğundan yanakları pespembeydi. Açık sarı saçlarını atkuyruğu toplamış ve koyu bir göz makyajı yapmıştı. Güzelliği karşısında neredeyse canım yanıyordu.

"Çocuklar kolay uyudu mu?" Pürüzsüz deri botlarının fermuarlarını açtı.

Başımı salladım.

"Özür dilerim, çok geç kaldık."

"Sorun değil. Peter stüdyoda mı?"

"Soru mu bu?" Libby gözlerini devirdi. "İlhamı sürekli gecenin köründe geliyor." *İlham* kelimesini söylerken elleriyle tırnak işareti yaptı.

Peter'ın *sabahlarının* çoğunu da ahırda resim yaparak geçirdiğini söylemekten kaçındım.

"Çay?" Libby bana umut dolu bir bakış attı ve su ısıtıcıya uzandı.

"İçmemeliyim." Kalmak istiyordum ama o gece Gus üşütmüştü ve onu Carsonlardan alıp kendi yatağına yatırmam gerektiğini biliyordum.

"Şarap?" Libby'nin ağzı küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı ve gözleri yine umutla doldu. İlk kez bana alkol teklif ediyordu. Peter'la nasıl bir şarap içtiklerini hayal bile edemezdim ama Kyla'nın ablasının bize aldıklarından çok daha iyi olduğunu tahmin ediyordum.

"Bir kadeh içebilirim." Başımı salladım. "Teşekkür ederim."

Libby'nin bir şişe kırmızı şarabı usta ellerle açmasını izledim, açacağı mantara geçirip zahmetsizce çıkardı. Bir deri bir kemik göğsünde toplanan fildişi ipek bir bluz ve bacaklarını çırpı gibi gösteren dar, siyah bir pantolon giymişti. Dolabındaki her kıyafeti kıskanmaya başlamıştım.

Iki kadeh doldurdu ve birini tezgâhın üzerinden bana uzattı. Libby kendi kadehini sapından tuttu, gözlerini kapatarak mükemmel burnunu bardağın kenarına getirdi. Nefes aldı ve yüzü tok ve yoğun bir ifadeyle doldu. Çenesini hafifçe yukarı kaldırarak şarabı yudumladığı zarif yöntemin ayrıntılarını aklıma yazdım.

Şarap hakkında hiçbir şey bilmezdim, daha önce sadece plastik bardaktan içmiştim. Libby'ninki gibi zarif bir yudum almaya kalkıştım ancak kadehi çok eğdiğim için boğazım şarapla doldu. Yine de sıvı zahmetsizce kaydı ve mideme sıcak bir his yerleşti. Dilimde pürüzsüz bir tatlılık kaldı. Şişenin dibini görebilirdim.

"Eee..." Libby öne eğildi. "Erkek arkadaşın nasıl?" İlk günden sonra Burke'ü hiç sormamıştı.

"Ayrıldık." dedim, gururla.

"Ya?" Libby şaşırmış görünüyordu. "Bu iyi mi yoksa kötü bir haber mi?"

"Ayrılan bendim."

"Anlıyorum."

"Yani, iyi haber." Kendime anlattığım hikâye buydu, Burke yokken ikiye bölünmüş, dengesi sarsılan, savrulan parçamı gömmek için buna inanmıştım. "Çok fazla partiliyor." Bu doğruydu.

"Dürüst olmam gerekirse ilk hissim onun için çok iyi olduğun yönündeydi." Libby kadehin sapını döndürdü. "Yani yakışıklı biri ama hislerim genelde doğru çıkar."

Başımı salladım. Libby'nin, Burke'ü uzun boyunun, güzel mavi gözlerinin ve lisedeki üçüncü sınıflar arasındaki en mükemmel erkek konumunun dışında görebilmesini anlıyordum. Marlboro Red'leri ve terbiyesizliklerini görmüştü. Libby Fontaine'in dünyasında kim birinin ön bahçesine sigara izmariti atardı ki? Bir şekilde cevabı biliyordum, hiç kimse.

Libby'ye göre Burke hödüğün tekiydi. Varoştu. Ve bir mucize eseri –belki benim hızlı dönüşümümden, *belki* de sadece Libby'nin görebildiği daha derin bir nedenden– ben öyle değildim. Bebek bakıcılığı işine alınacak kadar olgundum. Birlikte çay içilecek kadar naziktim. Libby'yi kısa sürede tanımıştım ve bu benim için en önemli şey olmaya başlamıştı.

"Sadece Burke gibi biriyle..." Libby parmaklarıyla mermer tezgâhta ritim tuttu. "Yani, bir, partici çocuklardan kaç. Ve iki..." Başını kaldırdı, tarçın rengi gözleri sakindi. "Onunla tam anla-

mıyla tanışmadım ama senin kadar zeki olmadığı hissine kapılıyorum, Heather. Kendinden zeki biriyle olman gerekir."

"Peter senden zeki mi?" Sesim sanki meydan okurmuş gibi çıkmıştı ve sözcükler ağzımdan dökülür dökülmez bunu sormamış olmayı diledim.

"Evet," dedi Libby, istifini bozmamıştı. "Aslında farklı konularda zekiyiz. İnanması güç gelebilir ama Peter sayısal zekâlıdır. Sanatı çok hesaplı ve titizdir. Bense dil ve yazım alanında daha iyiyim."

"İlginç. Okulda da bölümün bu muydu?"

Libby başıyla onayladı. "Barnard'da Edebiyat okudum. Üniversiteden sonra birkaç yıl yayın sektöründe çalıştım ve lisansüstü eğitim almayı, güzel sanatlar yüksek lisansı için okula geri dönmeyi düşündüm ama sonra hamile kaldım."

Eve döndüğümde güzel sanatlar yüksek lisansının ne olduğunu araştırmayı aklımın bir kenarına yazdım.

"Hâlâ ara sıra bir şeyler yazarım. Genelde kısa hikâyeler ama bir uzun hikâye üzerinde de çalışıyorum. Ama çocuklar varken..." Yüzünde zoraki bir gülümseme belirdi. "Zaman bulmak zor oluyor."

"Anlıyorum." Damarlarımda dolaşan şarap içimdeki dürüstlüğü ortaya çıkardı. Kendimi durdurmaya fırsat bulamadan ona Gus'tan bahsetmeye başladım.

Dört yaşında, dağınık sarı saçlı ve benimkilerle aynı tondaki yeşil, meraklı gözleriyle tatlı Gus. Gus, ben altıncı sınıftayken doğmuştu, annem arabasının ön koltuğunda ölü bulunmadan iki yıl önce. Kadının biri onu Price Chopper otoparkında direksiyona yığılmış hâlde bulmuş ve polisi aramıştı.

Pek üzüldüğüm söylenemezdi. Annemin ölmesi uzun zamandır beklediğim bir şeydi, aşırı doz almasından bir gün sonra babamın annemin dolabını temizlemesine yardım ederken beni karmaşık hislere iten kaçınılmaz bir olaydı. Gus'a hamile olduğu kısa süre dışında annem her zaman uyuşturucu kullanmıştı. İlkokulda uyuşturucunun insanları öldürdüğünü öğrenmiştik.

Annem hayatının büyük bir kısmında kendini öldürmüştü ve gerçekten ölmesi beni hiç şaşırtmamıştı.

Ölümünün en kötü tarafı babam üzerindeki etkisi olmuştu. Annemin aksine babam Langs Valley'de sosyal açıdan işlevsel kalan sayısız bağımlıdan biriydi. Bizi geçindirmek için inşaatta çalışırdı ve birçok gece annemle birlikte oturma odasında kokain çektiklerini ve sabahın erken saatlerine kadar kahkahalar attıklarını duysam da ertesi gün annem uyur ya da eğlencesine devam etmek için arkadaşlarına giderken babam kendini işe gitmeye zorlardı.

Bir işi olduğu için çok şanslıydı, her zaman böyle derdi. Langs Valley'deki istihdam oranı, çok sayıda şirketin işlerini denizaşırı ülkelere taşıması sonucu altmışların sonunda kapanan büyük pamuk fabrikasından sonra düşmüştü. Fabrika büyükbabamın da aralarında olduğu yüzlerce işçi çalıştırıyordu ve batmasıyla insanlar her şeyini kaybetmişti: işlerini, sağlık sigortalarını, umutlarını. Bu olaydan sonra kasaba bir daha eskisi gibi olmamıştı.

Kokain büyük şehir uyuşturucusuydu ama seksenlerin ortasında Langs Valley'ye de gelmişti ve annem tadını bir kere aldıktan sonra hiç bırakmamıştı. Babamın kokainin zararları hakkında anneme ders verdiğine kulak misafiri olmuştum, geceleri kafası uçmuşken eve tökezleyerek geldiğinde babamın öfkesi küçücük evimizin duvarlarını inletirdi.

Annemin aşırı dozu görmesi bir yıl bile sürmemişti. Onu gömdükten bir ay sonra babamın kıyafetlerindeki duman kokusundan, tıpkı annem gibi ellerinin titremesinden onun da aynı yolda olduğunu anlamıştım. Telesekreterimizdeki mesajlar neden işe gelmediğini soruyordu. Zaten zayıf olan vücudu bir deri bir kemik kalmış, yanakları çukurlaşıp sivrilmiş, dudakları kararmıştı. Sürekli şehirdışına çıkmaya başlamıştı; daha fazla uyuşturucu almak için Albany'ye gittiğini bilecek kadar parçaları birleştirmiştim. Çok çaresizse rotasını Boston ya da New York'a çevirirdi.

Gus'a bakma nedenimin bu olduğunu Libby'ye açıkladım – annem ölmüştü ve babam da yakında ölecekti.

Konuşmayı bitirdiğimde sessizliğini koruyordu. Beni ânında kovmasını beklemiştim; ne kadar açık fikirli olduğunu düşünürse düşünsün, Libby gibi bir kadın uyuşturucu bağımlısı bir çiftin kızının çocuklarına bakmasına izin vermezdi.

Ama Libby tezgâhın üzerinden elini uzattı ve elimi sıktığında neredeyse yerimden sıçrayacaktım.

"Heather, yazık sana." Gözleri irileşmişti ve yaşlarla doluydu. "Çok, çok üzgünüm." Şarap şişesini aldı ve kadehimi tazeledi, sonra da kendininkini. "Söylemek istediğim birkaç şey var. Bir, umarım –hem senin hem de buradaki işinin iyiliği için– uyuşturucu kullanmıyorsundur. Kullanıyor musun?"

"Uyuşturucu kullanmıyorum." Kendimden emin şekilde başımı iki yana salladım. "Tanıdığım çoğu insan kullanıyor ama aileme yaptıklarını gördükten sonra b-ben yapamam. Gus varken olmaz."

Gerçek buydu. Her ne kadar partilerde kokain ve haplardan kaçmak imkânsız olsa da, arkadaşlarımın kokain çektiklerini ve içinde suratlarını yuvarladıklarını –en çok da Burke yapıyordu bunu– defalarca görmüş olsam da alkol dışında herhangi bir şeye dokunmaya çekinmiştim.

"Bunu duyduğuma çok sevindim." Libby şarabını yudumladı. "Uyuşturucu hayatını mahveder. Ve senin *çok* büyük bir potansiyelin var, Heather."

Gülümsedim, acaba gerçekten böyle mi düşünüyor yoksa asaletinden mi böyle konuşuyor diye merak ediyordum.

"Iki. Bize gelip bakıcılık yaparken kardeşini de buraya getirmeni istiyorum. Sen buradayken evde yalnız bir kardeşin olduğunu bilmiyordum."

"Çok kibarsın ama komşular..."

"Konu kapanmıştır." Libby elini kaldırdı. "Onu buraya getireceksin. Lütfen, Heather." Kibar bakışları benimkilerle buluştu.

Başımla onayladım. "Peki. Teşekkür ederim. Bu çok hoşuna gidecek. Yaşları Nate'le çok yakın."

"Nate bir oyun arkadaşı olmasına bayılacaktır." Libby'nin yüzünde sıcak bir tebessüm belirdi. "Pekâlâ, son olarak seninle geleceğin hakkında konuşmak istiyorum. Amacım sana annelik taslamak değil ama bu konuşulması gereken bir konu ve içimden bir ses babanla böyle bir şey konuşmayacağını söylüyor."

Başımı iki yana salladım.

"Gelecek hakkında hiç düşündün mü, Heather? Üniversitelere başvurmayı planlıyor musun?"

Gelecek her zaman zihnimin bir köşesinde puslu, beyaz bir bölge olmuştu. Bir zamanlar Burke bir ihtimaldi, bir de Langs Valley'yi terk etmek, evlenmek ve bir aile kurmak gibi ortak amaçlarımız. Ayrıca finansal olarak, büyürken tecrübe ettiğimden daha istikrarlı olmak gibi belirsiz bir hedefim vardı, bu da üniversiteye gitmek anlamına geliyordu. Büyük olasılıkla ve ideal olarak Burke'ü de kabul edecek bir devlet okuluna. Kesin olarak emin olduğum bir şey varsa o da çocuklarım olduğunda, eğer olursa, onları asla ailemin beni yetiştirdiği gibi yetiştirmeyecektim.

Ancak eli kulağında olan geleceğimin detayları, ekimde Libby'yle tanıştığım gün, benimkinin tamamen zıddı olan ama tecrübe edebildiğim bu hayatı tattığım an netlik kazanmıştı. Libby'yle tanışmak, onun güzel evini, pahalı kıyafetlerini ve iyi terbiyesini görmek bana hayallerimin ne kadar küçük olduğunu fark ettirmişti. Böyle bir hayatın benim için de mümkün olabileceğine dair somut fikirler kafamda kendiliğinden tomurcuklanmaya başlamıştı. Artık her şeyden çok –hatta Burke'ten bile çok– her kapının benim için açılmasını ve öyle kalmasını istiyordum.

Burke'ü arayıp kesin bir dille ilişkimizin tamamen bittiğini söylerken kalbime pençelerini geçirmiş olan his de buydu. Kyla onu terk ettiğim için aptal olduğumu söylemişti. Ona gerçeği söylediğimde –okula ve daha iyi notlar almaya odaklanacağımı– bana sanki başka bir dilde konuşuyormuşum gibi bakmıştı. Kimin umurundaydı? Kyla tüm ömrünü masalara servis yaparak

ve bahşişleriyle uyuşturucu alarak geçirebilirdi ama benim sonum böyle olmayacaktı ve böyle birisiyle evlenmeyecektim. Bir rotam vardı ve bir şeye ulaşmak için uğraşmak gerektiğini anlamıştım – kimse bir şeyleri bana altın tepside sunmayacaktı. Libby gibi bir kadın olacaktım – Libby'nin mesleği olan hâli diyelim, en azından zengin biriyle evlenene kadar. Ve eğer Libby'nin mesleği olan hâli olacaksam yüksek maaşlı bir işe ihtiyacım vardı, bu da daha iyi notlar ve düzgün üniversite sınavı sonuçları almam gerektiği anlamına geliyordu. Yardıma ihtiyacım var demekti; Libby gibi birinin beni kanatları altına almasına ihtiyacım vardı.

"Biliyor musun, gelecek hakkında soru sorman çok komik." Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Üniversite konusunu düşünmeye daha yeni başladım ve gitmeyi ne kadar çok istediğimi fark ettim ama süreci pek bilmiyorum. Arkadaşlarımın hiçbiri de başvurmayı düşünmüyor, yani çevremde bunu konuşabileceğim kimse yok. Aslında SUNY Plattsburgh'e giden benden büyük birkaç kişi tanıyorum ama... devlet üniversitesinden çok daha iyisini yapabileceğime inanıyorum. Sadece işler biraz karmaşık çünkü yanımda Gus var."

"Ah, hayatım." Libby'nin kusursuz yüzü yumuşadı, annelik güdülerinin devreye girdiğini hissedebiliyordum. "Gus konusuna bir çözüm buluruz."

Buluruz.

"Şu an yapman gereken en önemli şey üniversiteye odaklanmak. Notların nasıl?"

"Bu yıl daha iyi." dedim dürüstçe. "İlk iki yılım pek iyi değildi."

"Sorun değil." Libby yüzünün önünde elini salladı. "Son iki yılında sağlam notların olsun yeter, üniversite kabul heyetinin görmesi gereken en önemli şey bu. Annem bir yüksekokulda yıllarca üniversite danışmanlığı yaptı, yani tüm süreç nasıl ilerler biliyorum. Kendi sınava hazırlık kitaplarım hâlâ duruyor, gerçi çoktan yenileri gelmiştir. Sınavlara ne zaman gireceğini düşündün mü? Bir de aklında hangi okullar var?"

"Hiç düşünmedim." Omuzlarımı silktim, bu çaresizliğe boyun eğmenin böyle kolay olmasını çok sevmiştim. "Açıkçası nereden başlamam gerek onu bile bilmiyorum, Libby. Okuldaki üniversite danışmanından randevu almaya çalışıyorum ama çok meşgul. Neredeyse sadece son sınıflarla görüşüyor."

"Gerçekten mi? Sadece bir danışman mı var?"

Başımla onayladım. Gerçekler yine benim lehimeydi.

"Bu *saçmalık*." Libby kusursuz burnunu kırıştırdı. "Sakın endişelenme. Çünkü sana yardım edeceğim, Heather. Hayallerindeki üniversiteye gireceksin. Söz veriyorum."

YEDİNCİ BÖLÜM

Skye

NİSAN 2019

On Yedinci Cadde'den batıya, Union Meydanı'ndan yarım blok ötedeki psikiyatristimin ofisine doğru yürüyordum. Binaya ulaştığımda üçüncü kata çıkmak için merdivenleri kullandım –eğer mecbur değilsem asansöre binmezdim– ve hızla Dr. Salam'ın ofisine girdim.

Dr. Salam kırklı yaşlarının başında, Lübnanlı çok güzel bir kadındı ve Manhattan'ın önde gelen psikiyatristlerindendi. Terapimize başlayalı beş yıl olmuştu ve beni avucunun içi gibi biliyordu. Ayda bir kez görüşüyorduk. Bazen yüz yüze bazen de Skype üzerinden.

Ortaokulun, lisenin ve hatta üniversitenin büyük bir kısmında, psikiyatriste gitmek zorunda olduğum için utanırdım. Dr. Salam'ı bulana kadar görüştüğüm diğer doktorların birinden bile hoşlanmamam da bunda etkili olmuştu tabii. İlk önce Dr. Perry'ye gitmiştim; büyükbabamın yaşlarında, nefesi bozuk süt gibi kokan bir adamdı. Üç yıl boyunca adamdan şikâyet ettikten sonra babam kadın bir doktorla görüşmemin daha iyi olacağını düşünmüştü ve lisede Dr. Lipman'a gitmeye başlamıştım. Ama Dr. Lipman soğuk ve içine kapalı bir kadındı, ofisi de her zaman buz gibiydi ve onun etrafında olmak annemi o kadar çok özlememe neden olmuştu ki altı ayın sonunda oraya tekrar adım atmayı reddetmiştim. Dr. Antonio idare ederdi –konuştuğumuzda söylediklerimi pek *umursamadığını* anlıyordum– ama aylık seanslarımızın neredeyse hepsini telefon üzerinden yapıyorduk ve ben de lisenin geri kalanında ona katlanmıştım. Dr. Antonio, ben

Barnard'da ilk yılıma başlamadan hemen önce emekli olmuştu, bu yüzden de tıp fakültesinden yeni mezun olmuş ve OKB hastaları konusunda hiçbir tecrübesi olmadığı apaçık ortada olan kampüs psikoloğu Dr. McCann'la görüşmeye başlamıştım.

Sonraki birkaç yıl boyunca Manhattan'da, hepsi hastalığımı kontrol altında tutan antidepresanı kullanmaya devam etmemi söyleyen fakat bundan daha derine inmeyi kesinlikle tercih etmeyen çok sayıda doktorla görüştüm.

Belirtilerim hâlâ devam ediyordu. Hatırı sayılır miktarda arkadaşım vardı – Andie, Lex ve Isabel ilkokuldan beri en sadık arkadaşlarım olmuşlardı ve Barnard'da da birkaç yakın arkadaş edinmiştim. Konu arkadaşlık olduğunda içgüdülerim her zaman iyi olmuştu; küçüklüğümden beri bana kendimi iyi hissettiren kızlara çekilmiştim ve iyi hissettirmeyenlere karşı da pek tahammülüm olmamıştı.

Mesele romantik ilişkilere geldiğindeyse tam bir felakettim. Saf değildim; yedinci sınıfta, annemin ölümünden bir yıl sonra, göğüslerim büyümeye başladığında erkeklerin bana farklı gözle baktığını fark etmiştim. Bunu asla sesli dile getirmemiş olsam da Andie, Lexy ya da Isabel'den daha güzel bir yüzüm olduğunu biliyordum. Büyükler her zaman anneme benzediğimi söylerlerdi ve annem hayatımda gördüğüm en güzel kadındı.

Colin Buchanan beni sinemaya davet ettiği gece sekizinci sınıflar arasındaki en güzel kız olduğumu söylemişti. Bu konuşma internet üzerinden yapılmıştı –çünkü lisede ilişkiler böyle başlıyordu– ve o hafta sonu *Zırtapoz* filmini izlemeye gitmiştik. Reklam aralarında beraber patlamış mısır yemiştik ve Colin benden hoşlandığını söylediğinde birkaç arkadaşının buna şüpheyle yaklaştığını itiraf etmişti. Neden diye sormamıştım –çünkü zaten biliyordum– ama yine de bana sekizinci sınıfların büyük bir kısmının "kapılarla yaptığım şeyin" tuhaf olduğunu düşündüğünü söyleyecek kadar kibardı. Yanaklarım giderek kızarmıştı.

Colin ayrıca Amerikan Tarihi dersinde yaşanan olayın da bahsını açmıştı, saatin 11:11 olduğunu görmemle yerimden fır-

layıp Bay Brenner'ın masasına çıkmış, saati on bir kere öptükten sonra, önce sol sonra da sağ elimle on bir kere dokunmuştum, Bay Brenner ve Isabel hariç herkes şaşkınlık nidaları koparıp kahkahalara boğulmuştu. Bu küçük düşürücü olayın tüm acı verici ayrıntılarını dün gibi hatırlıyordum. O günden sonra bir daha insan içinde asla saate bakmayacağıma dair yemin etmiştim ve şükürler olsun ki henüz bu yemini bozmamıştım.

Sinema salonu kararırken Colin elimi sıkmıştı. "Arkadaşlarıma hiçbirinin umurumda olmadığını söyledim," diye fısıldamıştı. "Herkes geçmişinde tuhaf şeyler yapmıştır."

Sözlerinin beni teselli etmesine izin vermek istemiştim ama zihnim durmuyordu. *Sorun şu ki bu benim geçmişim değil,* diye düşünmüştüm *Zırtapoz*'un jeneriğini izlerken. *Bu şimdiki hâlim. Bildiğim kadarıyla geleceğim de olacak. Ben buyum.*

Bir hafta sonra Colin tenis oynamak için beni evine davet etmişti. Gergindim ama Andie gitmem için bana baskı yapmıştı. Tenis oynadıktan sonra Colin senden kız arkadaşı olmanı isteyebilir ve baban yemekten önce seni alır demişti.

Buchananların evi deniz kenarında, havuzu, tenis kortu ve bodrum katında bowling salonu olan yeni inşa edilmiş bir malikâneydi. Westport'taki birçok aile varlıklıydı –benim ailem de buna dahildi– ama annem Buchananların evi gibi evlere her zaman *yeni zengin* derdi. Ekim ayının güneşli bir cumartesi günüydü ve Colin'le susuzluktan ölmeden önce iki set tenis oynamıştık. Colin içeri girip biraz Gatorade içmemizi teklif etmişti.

Tereddüt etmiştim ama başka bir seçeneğim var mıydı? Eğer Colin'le bir çift olacaksak evine normal bir insan gibi girip çıkabilmeliydim. Pahalı yeşil çimenleri geçip terasa, oradan da Buchananların yenilenmiş devasa mutfağına giderken Colin'i takip etmiştim. Bana turuncu bir Gatorade uzatmış ve beni kız kardeşi Lindsey ve birkaç arkadaşının içeride televizyon izlediği bir odaya götürmüştü.

"*Happy Gilmore*!" diye bağırmıştı Colin, koltukta diğerlerine katılırken. "Bu film harikadır."

Kapıyı arkamızdan kapattığında odanın ne kadar bunaltıcı geldiğini fark etmiştim. İçimden bir bulantı dalgası geçmişti. İsteksizce Colin'in yanına oturmuştum, midem gerginlikten kasılmıştı. Lindsey ve arkadaşları –"popüler" ikinci sınıf kızları olduklarını biliyordum– geldiğimizin farkına varmışa benzemiyorlardı. gözleri ekrana kilitlenmişti.

Tenis oynadıktan sonra o kadar susamıştım ki tüm Gatorade şişesini bitirmiş ve filmin dörtte üçünde tuvaletimi tutmak için kalçalarımı sıkmak zorunda kalmıştım. Sonunda *Happy Gilmore* bitmişti ve kızlar tuvalete gitmek ya da atıştıracak bir şeyler aramak için kalksınlar diye dua etmiştim, böylece kapı rutinimi onların önünde yapmak zorunda kalmayacaktım.

Lindsey kanalı değiştirdi. "Aaaah, *Friends*!" diye mırıldandı ve arkadaşları onu onaylarcasına ciyakladı. Yerlerinden bile kımıldamamışlardı.

"Aslında *Friends*'i çok severim." Colin bana döndü. "Sen izliyor musun, Skye?"

Altmış saniye içinde banyoya gitmezsem altıma yapacağımı biliyordum; ayrıca, bu odadan kapıya sistematik vuruşlarımı yapmadan çıkamayacağımın da farkındaydım: Bir kere sekize kadar bir kere de sekizden geriye say. Kompülsiyon karşı konması çok zor bir dürtüydü; tüm benliğimi ele geçirmişti, parmak uçlarımdan ayak parmaklarıma kadar yanıyordum.

Colin koltukta arkasına yaslandı ama ben daha fazla dayanamayacaktım. Koltuktan kalkarken idrar keseme keskin bir ağrı saplandı ve o anda yok sayamayacağım ikinci bir dürtü beni ele geçirdi. Kafamın içindeki ses eğer odadaki her tahta eşyaya vurmazsam idrar kesesi enfeksiyonu kapıp öleceğimi söyledi. Ağlamak istemiştim –hem duyduğum rahatsızlıktan hem de birazdan yapacaklarımın neden olacağı kaçınılmaz aşağılanmadan– ama bu içimi yiyen dürtünün alevini söndürmedi.

Teslim olmuş bir şekilde koltuktan kalktım ve ahşap televizyon sehpasına koştum. Sekiz kere vurdum. Orta sehpaya, parkeye, yan sehpaya ve oradan taburelere geçerken Colin'in,

Lindsey'nin ve arkadaşlarının beni izlediğini hissetmiştim ve vücudumdaki her zerre durmamın fiziksel olarak imkânsız olduğunu anlamalarını diledi. Son olarak, odadan çıkıp en yakındaki banyoya kendimi atmadan önce kapıya her zamanki rutinimle –*bir iki üç dört beş altı yedi sekiz; sekiz yedi altı beş dört üç iki bir*– vurdum.

Sonunda tuvalete girmek o kadar iyi hissettirmişti ki dışarıda beni bekleyen felaket kısa süreliğine umurumda olmadı. Ellerimi yıkadım, banyo kapısına rutinime göre vurdum ve koridora çıktım, Colin şaşkınlıktan ağzı açık kalmış hâlde bana bakıyordu. Eğer eve dönmeye hazırsam babamı aramak için telefonu kullanabileceğimi söyledi, bu aramızda geçen son konuşma olmuştu.

Erken edindiğim bu tecrübe aşk hayatımın yaklaşmakta olan ölümünün habercisiydi. Kimse deli kızla çıkmak istemiyordu. Ama güzelliğim yerindeydi, yani istersem erkeklerle öylesine takılabilirdim. Ve bunu istemiştim, özellikle de herkes bunu yapmaya başladığında. Fransız öpücüğünü denemek, bir erkeğin ellerimin arasında sertleşmesini hissetmek; arkadaşlarım ilişki aşamalarını teker teker atlarken onlara ayak uydurmak istemiştim.

Aramızdaki fark, arkadaşlarımın bu aşamaları erkek arkadaşlarıyla atlamalarıydı. Lisenin ikinci yılında, Andie erkek arkadaşı Tommy'ye bir yılı aşkın ilişkileri ve çocuğun aylar süren yalvarmaları sonunda oral seks yapmıştı. Birkaç hafta sonra ben de Southport'taki bir partide yeni tanıştığım bir çocukla takılıp çamaşır odasında aynısını yaptım. Çocuğun adını hatırlamayacak kadar sarhoştum ama bu hikâyeyi büyük bir gururla anlatmıştım.

O yaz, Andie ve Tommy bekâretlerini birbirlerine vermişlerdi, bense kıskançlıktan deliriyordum. Lexy bekâretini birkaç ay önce kaybetmişti, Isabel ve erkek arkadaşı Kevin da çok geride sayılmazdı.

Bakire olmaktan nefret etmiştim. O yıl ağustos ayında Nantucket'tayken, yaz arkadaşım Becky ve ben kardeşimi bizi bir partiye götürmesi için ikna ettik. Kızılcık sulu votka içmiş, azı-

cık bile çekici görünen her erkeğin önünde memelerimi sergilemiştim. Kendimi Kip adında –Colgate'te üniversite ikinci sınıfmış– benden büyük bir çocukla rıhtımda buldum ve sırtımı sedir kalaslarına yasladığı an beni becermesine izin vereceğimi biliyordum. Acıyıp acımadığını anlamayacak kadar sarhoştum ama ertesi sabah kalasların sırtıma sürttüğü yerlerde morluklar olduğunu fark etmiştim.

Lisede, üniversitede ve yirmili yaşlarım boyunca erkeklerle ilişkim bu şekilde ilerlemişti. Max LaPointe dışında kimseyle yakınlaşma izni vermemiştim kendime. Zaten daha sonra da Max LaPointe'un devasa bir hata olduğu ortaya çıkmıştı.

Üniversiteden mezun olduktan iki buçuk yıl sonra Barnard'dan bir arkadaşım beni Dr. Salam'a yönlendirmişti. Ofisine girdiğimde hiçbir beklentim yoktu ama altmış dakikalık seansımı hüngür hüngür ağlayarak geçirmiştim. Dr. Salam nazik ve meraklı birisiydi ve ben annem, mahvolmuş geleceğim, Max LaPointe faciası, geçtiğimiz yıllar boyunca tahammül etmek zorunda kaldığım her türlü acı veren, küçük düşürücü dürtüm için ağlarken bana yardım etmek konusunda gerçekten ilgili olduğunu anlamıştım. İlk seansımız sırasında Dr. Salam beni en başa, St. Vincent Tıp Merkezi'nin korkunç, boğucu bekleme odasına ve on iki yaşındaki kalbimde hissettiğim akılalmaz acıya, obsesif kompülsif bozukluğumun başlangıç noktasına götürmüştü.

On yıldır gördüğüm terapilerde ilk defa bir doktorla gerçekten ilişki kurabilmiştim ve o gün ilk seansımızdan sonra Dr. Salam'ın ofisinden çıkıp eve yürürken yüzüm gözyaşlarımdan ıpıslaktı. İçimde yeşeren umut sayesinde neşeli hissetmiştim.

Bu sabah, ilk seansımızdan beş yıl sonra, Dr. Salam'ın yumuşak, krem rengi iki kişilik kanepesine gömüldüm ve gülümsememin yüzüme yayılmasına izin verdim.

Dr. Salam'ın gözleri aydınlandı ve koyu renkli kaşlarından biri havaya kalktı. "Şu yüzüğe yakından bir bakayım."

Kolumu ona doğru uzattım. Çok güzel olduğunu söylediğinde içimi bir heyecan kapladı, bu histen bıkacağımı hiç sanmıyor-

dum. Lexy nişanlandıktan sonra herkese yüzüğünü göstermekten bıktığını söylemişti ama bence bunu sadece laf olsun diye söylüyordu.

Dr. Salam, kaslı koşucu bacaklarını üst üste attı ve sandalyesinde öne eğildi. "Ee, Skye, hayatında başka neler oluyor? Bugün hangi konulardan bahsedeceğiz?"

OKB üzerine konuşacak havada değildim. Belirtilerim son zamanlarda kısmen kontrol altında sayılırdı ve Burke'ün hayatıma girmesi özgüvenim konusunda büyük fark yaratmıştı. Max LaPointe'tan gelen e-postayı, benimle iletişime geçtiğinden beri aklımda dönen soruları düşündüm. Nişanlandığımı nasıl öğrenmişti? Hem de *Andie*'den bile önce? Konuyu Dr. Salam'a açmayı düşünüyordum ama alakasız olacağını düşündüm ve ayrıca Max'e odaklanmak istemiyordum. Max huzur kaçırmayı seven yılanın tekiydi sadece – her zaman da öyle olmuştu.

Bunun yerine kanepede bağdaş kurdum ve Andie'nin işlerin bu kadar hızlı ilerlemesi karşısında nasıl önyargılı davrandığını ve düğünle alakalı sorunları anlatmaya koyuldum. O an Dr. Salam'ın ofisinde ilk kez sıradan problemleri olan yirmi dokuz yaşındaki sıradan bir kadın, terapistiyle sıradan bir seans yapıyor gibi hissettim. Bu düşünceyle gülümsememe engel olamadım, sıradan hissetmenin keyfini çıkarırken dudaklarımın kıvrılmasına izin verdim.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Burke Michaels'ın Günlüğü

5 EKİM 2018

Sevgili Dr. K,

İlk haftalarda Syke'la aramdaki ilişkinin sadece seks üzerine olması gerekiyordu. Birkaç günde bir Heather'a Credit Suisse'ten eski iş arkadaşım Oliver'ın iş bulmama yardım ettiğini ve eleman arayan müşterilerle bana yemek ayarladığını söyleyerek Skye'ı görmek için şehre gidiyordum. Karıma, bu yemeklerin neredeyse hepsinin geç bittiğini ve Metro-North'da uyuyakalıp aktarmamı kaçırmak ve kendimi Waterbury'de bulmaktansa (evet, daha önce başıma geldi) Oliver'ın evindeki boş odada kalmamın daha kolay olacağını söyledim.

Oliver diye biri yoktu. Skye'la sürdürdüğüm ve kendime sadece fiziksel olacağını söylediğim ilişkimi devam ettirmek için uydurmuştum. Yirmi beş yılın ardından Heather'la seks hayatım sıkıcılaşmış ve rutine bağlamıştı – aslında aramızda bir sorun olmadığını kendimize kanıtlamak için yatıyorduk. Ancak aramızdaki tutku gitmiş, şehvetse kül olmuştu. Aramız buz gibiydi.

Skye'ı becermek bana ilk yıllarımızda Heather'ı becermeyi hatırlatıyordu, çevredeki her şeyin kaybolduğu o ilkel ve yoğun arzuyu. Skye'la yatakta değilken onunla yatakta olduğumu hayal ediyorum ve yemin ederim ki, Dr. K, kendimi bu saf ve hayvani arzuya odaklanmış genç bir adam gibi hissediyorum. Hepsi bundan ibaretti.

Ta ki dün geceye kadar.

Skye'la yemek planı yapmıştık ve Heather, ertesi sabah ilk trenle dönüp o işteyken su ısıtıcısına bakacak adamı karşılaya-

cağımdan *emin olmak* için beynimi yerken tren istasyonuna gitmek için evden çıkmak üzereydim. Daha sonra Visa'nın limitinin dolduğundan ve ödememi istediğinden bahsetti. Yirmi dakika sonra trene bindim, Grand Central'a talebin az olduğu vakitlerden bilet almak için Metro-North'un uygulamasını kullandım ve MastarCard'ım reddedildi. Yanımda fazladan sadece Visa kartı vardı, onu denedim ve tabii ki o da reddedildi. Hâliyle yanımda nakit yoktu, böylece kondüktörü atlatmak için tren yolculuğunun geri kalanını kızgın yolcular kapıya şiddetle vururken leş gibi kokan tuvalette geçirdim. Hayatıma böyle devam edemem, Dr. K.

Trenden inmeyip New Haven'a geri dönmeyi düşündüm çünkü cüzdanında limiti dolmuş iki kartla bir kadını yemeğe çıkaramazdım. Ama bütün gün Skye'ı görmeyi iple çekmiş ve pürüzsüz çıplak teninde ellerimi gezdirme fikriyle tahrik olmuştum. Ayrıca kondüktörden kaçmak için tuvalette iki saat daha geçirme fikri kafamda beş para etmez varlığımı raylara atma isteği uyandırıyordu. Böyle hislerle restorana doğru yola çıktım.

Skye, Yelp'te dört dolar işareti olan Le Bernardin adında bir restoranda yer ayırtmıştı. Restorana ulaştığımda saat yediyi biraz geçmişti ve Skye çoktan oradaydı, barda bir kadeh kırmızı şarap içiyordu. Siyah ipek bir bluz giymişti ve enfes kokuyordu, tıpkı baharatlı vanilya gibi.

Onu yanağından öptüm ve hazırladığım konuşmayı yapmaya koyuldum: Bir aptallık yapıp cüzdanımı Brooklyn'de unutmuştum. Rezervasyonu boş verip Skye'ın kanepesinde Çin yemeği mi yeseydik?

Skye büyük kahverengi gözleriyle bana baktı ve mükemmel sarı saçlarla dolu kafasını kaldırdı. "Burke, hiç Le Bernardin'de yemek yedin mi?"

Başımı iki yana salladım.

"Eh, ziyafete hazır ol. Bu gece bendensin. Önemi yok."

Önemi yok, diye düşündüm oturduktan sonra Skye'ın garsondan bir tane daha altmış dolarlık şarap istemesini dinlerken. Daha sonra adama yemek için tadım menüsü alacağımızı söyle-

di ve garson menüyü elimden almadan fiyatına bakmayı başarabildim – 225 dolar.

Merakım doruğa ulaşmıştı. Bildiğim kadarıyla, yayın sektöründeki genç kadınlar genellikle dört yıldızlı New York restoranlarında beş yüz dolarlık akşam yemeklerini karşılayamazdı. On beş dakika sonra, çok sayıdaki tabaklarımızdan birinde bunu dile getirdim.

"Affedersin." Elini hızla ağzına götürdü. "Sanki çocukmuşsun gibi yemeğini ben söylememeliydim. Sadece buraya o kadar çok geldim ki..." Duraksadı. "Burası babamın en sevdiği restoran. Tadım menüsü pahalı ama *inanılmaz*."

Limonlu sıcak suyumdan bir yudum aldım –Gwyneth Paltrow'dan hiçbir farkım yoktu– ve Skye'a sorgulayıcı bir bakış attım. "Cüzdanımı unuttuğum için korkunç hissediyorum."

Skye çatalını bıraktı. "Sanırım bir konuda dürüst olmalıyım."

Beni etkilemeye mi çalışıyordu yoksa ortadaki yadsınamaz gerçeği mi kabul ediyordu emin değildim ama Skye lafı uzatmadı. Annesinin büyükbabasının F&C Pharmaceuticals isimli bir ecza şirketi kurduğunu ve şirketin 1951'de Johnson & Johnson tarafından satın alındığını açıkladı.

"Ailemin J&J'de hatırı sayılır bir hissesi var," diye özetledi. "Aslında annemin hissesiydi ama annem ben on iki yaşımdayken hayatını kaybetti. Yani, böyle işte. Ben o güven fonlu kızım. Bazen bu durumdan nefret ediyorum çünkü bunu elde etmek için hiçbir şey yapmadım, tuhaf bir his. Ama paramı basmaktan çekinmediğim bir şey varsa o da leziz yemeklerdir." Aramızdaki tabağı işaret etti. "Şu istiridyelerin tadına bakmalısın. O kadar yumuşaklar ki."

Küçük gümüş kaşıkla bir yaban turpu alıp küçük, etli istiridyenin üstüne koymasını ve tamamını şapırdatarak mideye indirmesini izledim.

Elimde net bir rakam yok, Dr. K ama Le Bernardin'in erkekler tuvaletine girip Google'da hızlı bir *F&C Pharmaceuticals + Johnson & Johnson* aramasıyla zenginliğinin azımsanamayacak ölçüde ol-

duğunu keşfettim. CNBC'nin "*Forbes*'un Amerika'nın En Zengin 400 Kişisi Listesine Giremeyecek Kadar "Yoksul" 197 Milyarder" makalesinde Skye'ın büyükbabasının adının geçtiğini gördüm. Makale, net servetinin "aileden kalan ilaç şirketi" ile 1,2 milyar dolar olduğunu iddia ediyordu.

Yok artık, Dr. K. Kaderin mucizelerine inanan biri olmadım hiç ama hayatımın en kötü finansal krizinin ortasında Skye gibi biriyle –1,2 milyar dolarlık bir güven fonu çocuğuyla– tanışmam çok garip.

Yemeğin geri kalanını tuhaf, hayal gibi bir belirsizlik içinde geçirdim. Daha önce kaç kez delicesine zengin insanları düşünmüştüm? Geçtiğimiz altı ayda kendi kendime kaç kez *Jeff Bezos'un serveti 160 milyar dolar; eğer bana bir milyonunu verse tüm finansal problemlerim sonsuza kadar ortadan kalkar ve onun servetinden hiçbir şey eksilmez,* diye düşünmüştüm?

Bu düşünce çok mantıksızdı ve muhtemelen Amerika'daki her orta gelirli şerefsiz de aynı şeyi düşünüyordu. Ama dün gece Le Bernardin'de Skye Starling'in –son iki haftayı yemek yiyerek, şarap içerek ve becererek geçirdiğim kızın– karşısında otururken kendime benzer bir soru sordum. Belki de nedeni, böyle akılalmaz bir servetin hemen karşımda oturuyor olmasıydı ama bu sefer, soru her anlamda mantıklı gelmişti. Sonuç ulaşılabilir hissettirmişti.

Hayır, gidip açık açık bir milyon dolar istemeyecektim, Dr. K; o kadar da aptal değilim. Ama kafamda çarklar dönmeye başlamıştı. Garson son tabağımız olan klementin püresi ile yanmış portakal kremasını getirdiğinde, aklımdan bir türlü çıkaramadığım soruyu nasıl soracağımı biliyordum.

"Bana karşı dürüst olduğun için teşekkür ederim, bu... durumun hakkında," diyerek söze başladım.

"Tabii ki." Skye gözlerini kırpıştırdı, kirpikleri inanılamayacak kadar gürdü. "Söylemem gerekliymiş gibi hissettim. Birlikte daha fazla vakit geçirmeye başladık ve... bu da benim bir parçam."

Başımla onayladım. "Güven fonları aldatıcı olabiliyor. Seninle aynı durumdayken işin ucunu gerçekten kaçırmış bazı müşterilerim var. Varlık yönetimi bakış açısıyla yani. Ama sanırım baban herhangi bir güven fonu yasasına bağlanmamış." Durakladım, meyve püresi kaşığımdan damlıyordu. "Affedersin, çok konuşuyorum. Amacım işine burnunu sokmak değil."

Ama Skye başını iki yana salladı. "Hayır, haklısın, korkunç bir kâbus olabileceklerini duymuştum." Yutkundu. "Ama evet, neyse ki fonlar yasal olarak bağlı değil. Büyükbabam vefat etmeden önce her şeyi ayarlamış."

Tuttuğumun farkında bile olmadığım nefesimi verdim, aklımdaki plan hız kazandı.

"Ee, ilk Le Bernardin tecrüben hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu Skye hesaba bile bakmadan garsona siyah AmEx kartını uzatırken.

"Hayatımda yediğim en iyi yemekti," dedim. Gerçi dürüst olmak gerekirse dikkatim birbiri ardına gelen tabakların tadını çıkaramayacak kadar dağılmıştı. "Beni dairene kadar yuvarlaman gerekecek."

İlk ve tek kız arkadaşımla evlendiğimden flört etmeyi pek bilmem, Dr. K. Ama şunu biliyorum ki, milyoner olsun ya da olmasın, bir kadın hoşlanmadığı bir adama Le Bernardin'de yemek ısmarlamaz.

Skye'ın evine döndüğümüzde tuvalete girdim ve lavabonun üzerindeki aynada yansımamı inceledim. Bu çok garipti, Dr. K ama Skye'la tanıştığımdan beri ilk defa onun ne gördüğünü görebildim. Kendime baktım, uzun boyuma, tıraş olmuş, mavi blazerli hâlime, onun seviyesindeki bir kadını benim gibi bir adama ne çeker anlamıştım. Maggie'nin arkadaşlarının beni koyu saçlı David Beckham'a benzetmesine kulak misafiri olduğum zamanı hatırladım, üzerinden daha bir yıl bile geçmemişti. O ve birkaç kız arkadaşı odada film izliyorlardı ve diğerleri kıkırdarken Maggie'nin kusma sesleri çıkararak karşılık verdiğini duymuştum. Yine de böyle bir şey *yaşanmıştı*. Genç kadınlar beni yakışık-

lı buluyordu. Hem de David Beckham gibi yakışıklı. Yaşlanmış olsam da kafamı kaplayan siyah saçlarımla –sadece birkaç tel griydi– otuzlarımın sonunda gibi gösteriyordum.

Skye'ın banyosunda gördüğüm şey dört dörtlük bir adamdı, Dr. K. Uzun zamandır evliyim; Heather'dan önce kadınların bana nasıl çekildiklerini unutmuştum, her zaman Scott, Andy ve diğer arkadaşlarımı es geçer ve doğruca bana gelirlerdi. Ama ben sadece Heather'ı istemiştim – cesur, ışıl ışıl parlayan yeşil gözlü, klasik anlamda çekici, yaramaz gülümsemeleriyle onlara sahip olabileceğimi söyleyen kızlardan farklı, güzeller güzeli Heather'ı. Aynadaki adam dört dörtlüktü ama aynı zamanda da Heather Michaels'ın kocasıydı.

Hiç karımı aldatan biri olmadım, Dr. K. Ben karımı *aldatmadım* – açıklamaya çalıştığım şey de bu. Geçtiğimiz iki hafta boyunca Skye Starling benim orta yaş krizim olmuştu ama dün gece onun yanında uykuya dalarken birden Heather'ı o kadar özledim ki uykum kaçtı. İnşa etmek için birlikte otuz yıl harcadığımız hayatı özledim. Aramıza koyduğum okyanus dolusu yalandan ve onu yüzüstü bıraktığım diğer her şeyden nefret ettim. Farkına varmaktan çok hatırlamak gibiydi. Sanırım sevgi bazen böyle oluyor, Dr. K. Bir süre kaybettiğin yolu sonunda tekrar bulmak gibi.

Evet, geçmişte kaderi eleştirmiştim ama Skye'ın yanında yatarken, ilişkimizin bir nedeni olduğunu kavradım. Le Bernardin'deki yemeğimiz sırasında kafamda oluşan plan vakit alacaktı. İronik olan şuydu ki yumuşacık teni, umut dolu gözleri ve ecza şirketinden gelen servetiyle Skye karıma dönüş biletim olabilirdi.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Heather

OCAK 1990

Burke bana aşk mektupları gönderiyordu.

Ben ekim ayında aramızdaki her şeyi bitirdiğimde baş gösteren öfke sürecini atlatmış ve ilişkimizde dair yanlış olan her şeyin sorumluluğunu üzerine almaya gönüllü, mutsuz ve somurtkan bir yavru köpeğe dönmüştü. Mektuplarından birinde şöyle yazmıştı:

> Bunun benim hatam olduğunu biliyorum, İskelet. Artık bunu anlıyorum. Gelecek için daha azimli ve planlı olmalıydım, tıpkı senin gibi. Uyuşturucuyu bırakmam gerek ve bunu öylesine söylemiyorum. Sana söz veriyorum, Heather Price, eğer bana bir şans daha verirsen olmam gereken adam olabileceğimi sana kanıtlayacağım. Üniversiteye birlikte gideriz, her zaman planladığımız gibi Langs Valley'den defolur gideriz. Seni bu dünyadaki her şeyden çok seviyorum ve sensiz bir gelecek hayal etmek bile beni öldüreyor. Kalbimi kırıyorsun. Lütfen beni ara.

Zavallı Burke. Beni özlemesine şaşırmamıştım; Burke, Langs Valley'de istediği her kızı elde edebilirdi ancak onu çöplükten farksız bu küçük kasabadan kurtarabilecek tek kız bendim ve bunu o da biliyordu. Benden başka birisiyle geleceği, kariyer yapamayacağı işlerin, uyuşturucuların ve tıpkı kendi ailemizin bize yaptığı gibi kötü yetiştirilmiş çocukların kasvetli belirsizliğiyle dolu olurdu.

Birinci sınıfta ilk kez sevgili olduğumuzdan beri –hokey maçından beni eve bırakmayı teklif ettiği buz gibi bir kasım gecesiydi– Burke benim olmuştu. Isıtıcıyı sonuna kadar açmış, tüm ızgaraları bana çevirmiş ve evimin önüne geldiğimizde orta panelin üzerinden bana doğru eğilip elinin tersiyle yanağımı okşamıştı.

"Sen kusursuzsun, Heather," diye fısıldamıştı beni öpmeden önce. Öpücüğün tadı tatlı ve naneliydi, dudaklarımız bir yapboz parçasıymış gibi birbirini tamamlamış ve böyle devam etmişti. Hayatımda değişiklik olarak kolay ve güzel bir şey vardı.

Tabii ki Burke'ü özlemiştim. Tatlı gamzelerini özlemiştim. Uzun bir günün sonunda o güçlü kollarının arasına kendimi bırakmayı, beni gerçek bir şeye bağlıymışım gibi hissettirmesini özlemiştim. Gus dışında bildiğim tek yuva Burke'tü ve asla birbirimizi sevmediğimizi söyleyemezdim.

Ama *öldürüyor* yazamamıştı ve bunu Libby'ye gösterdiğimde gözlerini devirmişti.

"Bir tane daha mı?" Kâğıdı elimden aldı ve yazılanlara göz attı. "Kelimeleri doğru düzgün yazmaktan bile acizse sana layık değil demektir."

Beni düşünürken gördüğünde, "Ciddiyim, Heather," diye devam etti Libby. "Burke'ün düzgün biri olduğundan şüphem yok ama sen ondan çok daha zeki birini hak ediyorsun, kendi dengin olan birisini. Sen bir yerlere *geleceksin*. Ve Burke... Burke keşin teki. Sana sadece zararı dokunur."

İlk defa birisi bunu sesli dile getirmişti ama Libby'nin sözlerinde haklı olduğunu biliyordum. Burke keşin tekiydi.

"Biliyorum, Lib." Mutfak tezgâhındaki kahve kalıntılarını lavaboya dökerken iç çektim. "İnan bana biliyorum."

Karşımdaki manzaraya gülümsedim, Nate ve Gus yerde bağdaş kurup oturmuş, Nate'in devasa oyuncak kamyon koleksiyonuna odaklanmışlardı. Gus'ı yanımda Libbylere getirmem iyi olmuştu. Çocuklar iyi anlaşıyordu ve artık kardeşimi saatlerce Carsonlarda bırakmak zorunda kalmadığım için kendimi daha

az suçlu hissediyordum. Giderek daha az karşılaştığım babam, Gus'ın nerede olduğuna dair bana tek bir şey sormamıştı. Gus'a babamı sorduğumda küçük omuzlarını silkmişti. "Babamı görmedim. Nereye gitti?"

Çocuklar onlara kitap okumama bayılıyordu ve Libby ile Peter'ın kütüphanesi çevredeki kütüphanelerde hiç görmediğim çocuk kitaplarıyla doluydu. Gus'ın favorisi Ezra Jack Keats'in *Karlı Bir Gün* kitabıydı. New York City'deki büyük bir kar fırtınasının ardından mahallesini keşfe çıkan bir çocuğu anlatıyordu. Gus karlı şehir resimlerinden büyülenmişti –bildiği kırsal hayattan çok farklıydı– ve Nate okuma zamanlarımızdan sıkıldığında bile sayfaları karıştırmaya devam ederdi. Libby en sonunda *Karlı Bir Gün*'ü Gus'a vermişti ve kardeşimin gözleri mutlulukla parlamıştı.

Libby, Gus'a bayılmıştı ama Peter ona dikkat edecek kadar yanında bulunmamıştı. Libby'nin düzgün bir partner seçme konusundaki ısrarlı tavsiyeleri yüzünden aralarındaki evliliği daha da merak ediyordum. Peter neredeyse günün tamamını stüdyosunda geçiriyordu. Ne zaman pantolonundaki kurumuş boya izleriyle yemek yemek ya da bir şeyler atıştırmak için eve gelse kollarını şefkatle Libby'ye doluyor ve çocuklarını öpücüklere boğuyordu. Ama stüdyosundan o kadar nadir çıkıyordu ki evlilikleri Libby'nin yansıtmak istediği kadar iyi gitmiyor mu diye düşünmeden edemiyordum.

Sıkıntıları para konusunda mı diye düşünmüştüm. Libby'yle yakınlaştıkça bana Peter'ın sanat eserlerinin ailenin zenginlik kaynağı olmadığından emin olmama yetecek kadar şey anlatmıştı ama asıl kaynağı hiç belirtmemişti.

İlk üniversite sınavı denememi –Libby ve onun hazırlık kitapları sayesinde– başarıyla geçtiğim gece, Libby'nin en sevdiği kırmızı şarapla kutlama yaptık. Başkanlık Günü hafta sonunda ailesi ve çocuklarla beraber Vail'e gitmek istemediğini ağzından kaçırdığında o uzun, olağan konuşmalarımızdan birini yapıyorduk ve çoktan bir şişe şarabın dibini görmüştük.

Anında elini ağzına götürmüştü. "Özür dilerim. Böyle bir gezi konusunda ukalalık yaptığım için duyarsız, şımarık bir ahmak olduğumu düşünüyorsundur. Farkındayım, ben... şanslı bir insanım."

Cevap vermeden önce duraksadım. "Dürüst olmam gerekirse, Vail nerede onu bile bilmiyorum."

Libby tereddüt etti ve huzursuzca kıpırdandı. "Colorado'da bir kayak merkezi. Özür dilerim, Heather. Şımarık bir velet gibi konuştum."

Dağda yaşıyor olmama rağmen hiç kayak yapmamıştım ve bu konuda hiçbir şey bilmiyordum ama Colorado'daki bir kayak merkezine uçmak kulağa büyüleyici geliyordu. Yine de başımı iki yana salladım.

"Duyarsız olduğunu düşünmüyorum, Lib." Burnumu kadehin ağzına yasladım ve şarabın topraksı meşe kokusunu içime çektim. "Kesinlikle şımarık bir velet değilsin. Cömert birisin ve bana çok nazik davrandın. Muhtemelen son günlerdeki en yakın arkadaşımsın."

Bu doğruydu. Burke hayatımdan çıkmıştı ve ödevlere, üniversite sınavı denemelerine ve çocuk bakıcılığına ayırdığım fazladan zaman nedeniyle kız arkadaşlarımla neredeyse hiç görüşmüyordum. Kyla çok sinirliydi, tüm bu Pollyanna hâllerimden bıktığını ve beni artık tanıyamadığını söylemişti; artık beni partilere davet etme zahmetinde bulunmuyordu.

Kötü bir arkadaş olduğumun farkındaydım ama hedefime ulaşmaya çalışmaktan vazgeçmeyecektim. Langs Valley'yi terk etmem gerektiğini her şeyden iyi biliyordum. Peter, muhtemelen mayıs ya da haziran gibi Adirondack Dağları'ndaki araştırmasını bitirdiğinde Libby doğup büyüdüğü zengin kıyı kasabasına dönecekti. Kendimi de bir gün öyle bir yerde hayal ediyordum: insanların spritzer içip golf oynadıkları, bahçelerini başkalarına biçtirdikleri ve kokaine dair tek bir izin olmadığı zengin bir New York City banliyösünde.

Libby'nin iş ya da para konularını düşünmek zorunda olma-

dığı, her günün dertsiz olasılıklarının parmak uçlarını karıncalandırdığı bir hayata beni götürecek bir şeyi galiba bir kariyerden daha çok istemiştim. Üniversiteye gitmek zengin ya da zengin olacak bir adamla tanışmam için bir fırsattı ve ihtiyacım olan da buydu. Servet avcıları tembel değildir, sürdürdükleri hayat için çok uğraşırlar. Peter'ın bütün gün resim yapmasını anlıyordum çünkü böyle bir *lüksü* vardı.

Paranın beraberinde getirdiği keyif veren özgürlüğü geceleri ellerimde koklayabiliyordum. Bu koku artık kanıma karışmıştı. Yaptığım her seçimi altüst etmişti ve bunu kendi nefesimin ritmini bildiğim gibi biliyordum, artık somut bir hedefim olduğuna göre, varmak istediğim yere gidebilirdim. Burke yapamazdı. Kyla yapamazdı. Ama ben yapabilirdim ve yapacaktım da. Son yılıma sadece on sekiz ay kalmıştı, Gus'ı da yanıma alacak ve uzaklara gidecektim, mutsuz, ölüme mahkûm edilmiş küçük kasabamızdan uzağa. Beni hiçbir şey durduramayacaktı.

Geleceğin neler sakladığını bilemezdim. Geleceğin yaklaşan karanlığının ardında nelerin gizlendiğini bilmem imkânsızdı. Beş ay sonra her şey değişti.

ONUNCU BÖLÜM

Skye

NİSAN 2019

Burke'ün o soruyu sorduğu günün üzerinden bir ay geçmişti ve ona en sevdiği kahvaltıyla sürpriz yapmak istemiştim – yaban mersinli pankek. Sürprizin bir parçası da ondan önce kalkacak olmamdı – sabah insanı değildim ve Burke asla ondan önce yataktan çıkmadığım için söylenmeyi çok severdi. Alarmım saat altı buçukta çaldı –artık duymaya katlanamadığım bir Adele şarkısıyla– ve içimden gelen ertele tuşuna basma dürtüsüyle savaştım. Sıcak yorganın altından çıkmak büyük bir ıstıraptı ama Burke'ün erken saatlerde toplantısı vardı ve onun için bunu yapmak istiyordum. O yataktayken pankekleri getirdiğimde suratının alacağı ifadeyi hayal ettim ve bunu düşünmek bana güç verdi. En rahat bornozumu kaptım ve hazırlıklara başlamak için pıtı pıtı mutfağa yürüdüm.

Nişanlandığımızdan beri beni en çok şaşırtan şey küçük anlar olmuştu. Bisquick'i karıştırırken yüzüğüme sevgi dolu bir bakış attım. Tek taş umurumda değildi, gerçekten. Tek taşın ne *anlama geldiği* umurumdaydı. Benden birkaç metre uzakta, odada hâlâ uyuyan Burke'ü düşündüm, beni seçmesi –benim gibi bir kadın için bunca yıl beklemesi– mucize gibiydi.

Burke ilk kez bende kaldığında deliler gibi endişelenmiştim. *Sınırlarımı* koyana kadar erkeklerin evimde kalmasına izin vermek huyum değildi – bu Dr. Salam'la üzerinde çalıştığımız bir konuydu. Sınırlarımı koymaktan kastım, bir erkeği randevularda tanımam ve evimde kalmalarına izin vermeden önce onlarla

aramda güven bağı kurmak demekti. Bu terapist dilinde, *İlk randevuda adamla yatma*, demekti.

Bir erkekle yatıp daha sonra hiç konuşmamak hoşuma gidiyor denemezdi ama bu gerçek bir ilişkiye başlamaya çalışmanın getirdiği kaçınılmaz acının ve korkunç utancın tek alternatifiydi. Bu durum erkeklerle olan ilişkilerim üzerinde biraz kontrolüm ve gücüm varmış gibi hissettirmiş, ayrıca belirsiz bir sosyal onay hissi de vermişti – kendimi seks hakkında konuşan bir kız grubu içinde bulduğumda anlatacak bir şeyim oluyordu ve "tek gecelik ilişkilerimden" öylesine bahsetmek kulağa aslında olduğumdan daha cesur ve seksi geliyordu.

Sorun şuydu ki Colin Buchanan'ın üzerinden geçen bunca yılda hiçbir şey değişmemişti. Bir şeyler hissetmeye başladığım erkeklere, bu hislerin karşılıklı ve gerçeği kaldırabilecek kadar güçlü olduğuna inanarak hastalığımı çok kez açıklamıştım (hem isteyerek hem de istemeyerek). Ama işler o şekilde ilerlememişti, Max LaPointe'la bile.

Dr. Salam sorunumun altını çizmişti: Seks. Bir kadınının bir erkekle beraber olduğunda oksitosin isimli bir şey salgıladığını ve bunun genellikle bağlılık hissine neden olduğunu söylemişti. Geçmişte beraber olma girişiminde bulunduğum erkekler aslında yattığım kişilerdi ve bu başarısız ilişkiler bu yüzden duygusal olarak bana zarar vermişti. Ama eğer *sınırlarımı* koyana kadar –diğer bir deyişle, potansiyel sevgilileri rahatsızlığı olan biriyle uğraştıkları konusunda uyarana kadar– biriyle yatmazsam duygusal anlamda zarar görmem çok da olası değilmiş. Çünkü karşımdaki erkek beni reddetse bile en azından oksitosinlerle uğraşmayacakmışım. Dr. Salam'ın düşüncesi buydu.

Ancak Burke Michaels'ın ilk randevumuzda benimle yatmasına izin verdiğim gece doktorumun sesini duymazdan gelmiştim. Hem Montauk'i de sayarsak ikinci randevumuz sayılırdı.

Konu tamamen fizikseldi: Vücudum hayır diyecek durumda değildi. Burke'ün sıcak, gamzeli gülümsemesi ruhumu huzurla doldurduğu kadar içimin arzuyla kıvranıp kasılmasına da ne-

den olmuştu. Küçük bir kızken hayalini kurduğum prens gibi uzun boylu, esmer tenli ve yakışıklı, tipik bir Amerikan erkeğiydi. Ayrıca benden büyük olmasına bayılıyordum – benim yaşımdaki erkeklerin aksine olgun, net ve düşünceliydi.

Ippudo'daki ilk akşam yemeğimizden sonra ona ben lavaboya giderken dışarıda bekleyebileceğini söylemiştim. Aslında lavaboya gitmem gerekmiyordu, restorandan tek başıma çıkmam gerekiyordu. Kapı rutinimi varlığıyla bacaklarımı pelteye çeviren adamın önünde değil, beni izlerken şaşkına dönmüş yabancıların önünde yapmam gerekiyordu. *Bir iki üç dört beş altı yedi sekiz; sekiz yedi altı beş dört üç iki bir.* O kadar da önemli bir şey değil gibi gelmişti ama dışardan bakıldığında –birinin geçmeden önce kapıya belli bir düzene göre vurma ihtiyacının tuhaflığına şahit olmak– tamamen farklı bir olaydı.

Böyle bir gecenin –Burke'le aramdaki dayanılmaz elektriğin– bitmesine hazır değildim. Niyetimin dairemde bir fincan espressodan sonra onu göndermek olduğunu iddia edebilirdim ama eğer dürüst olmam gerekirse, onun bütün gece yanımda olmasını istediğimi biliyordum. Kanepeme gömülmesini izlemiştim ve sanki bu dünyada başka bir yerde olmak istemezmiş gibi yüzünü saran hoşnut ifadeye bayılmıştım. Yakası yıpranmış eski kot ceketine, bana sahici ve güzel şeyler hatırlatmasına bayılmıştım. Sanki zamandan bol bir şeyi yokmuş gibi kahvesini yavaş yavaş içmiş ve tamamen bitirdiğinde fincanı bırakıp beni ustaca öpmüştü, tüm omurgamdan bir ürperti geçmişti. Aramızda uyuşan bir şeyler vardı – o baş döndürücü ilk öpücükten sonra bile daha önce hiç hissetmediğim türde eşzamanlı bir bağlantıydı. Yatak odasına ilerlerken kısa bir süreliğine kaç yaşında olduğunu merak etmiş –beraber olduğum tüm erkeklerden büyük olduğu kesindi– ama hızla umursamadığıma karar vermiştim.

İşimiz bittikten sonra uykuya dalmıştı, kolu gövdemin üzerindeydi ve ben hayal âleminden sıyrılırken endişe sinsice midemi ele geçirmişti. Kalbim göğsümde gümbür gümbür atarken

ertesi sabah neler olacağını ya da Dr. Salam'a ne söyleyeceğimi düşünmemeye çalışmıştım.

Gözümü bile kırpmamıştım. Saatler sonra Burke'ün telefonu gürültülü bir şekilde öttüğünde ve yanımda kıpırdandığını hissettiğimde hava hâlâ karanlıktı.

"Affedersin, alarmım." Kapatmak için yatağın üzerinden uzanmıştı. Boynumun arkasını, çıplak omuzlarımı öpmüş ve dudaklarıma kadar gelmişti. "Dün gece söylemeliydim ama deli bir müşteriyle erkenden görüşmem gerek. Londra'da yaşıyor yani buradaki beş buçuk orada on buçuk yapıyor. Alçak herif."

Burke'ün uykulu sesi hoşuma gitmişti, boğuk ve pürüzlüydü.

"Sen uykuna dön." Burnuma dokunmuştu. "Sen gerçekten bambaşkasın, Skye."

Yataktan çıkıp kıyafetlerini ararken onu izlemiştim, huzur hissi iliklerime dolmuştu. Gidiyordu. Etrafta oyalanmayacak ya da kahvaltı teklifinde bulunmayacaktı. Umutsuzca sakladığım tarafımı ona göstermek zorunda kalmamıştım, en azından bir süre daha. Yaklaşan acı o kadar kaçınılmazdı ki neredeyse hissetmiştim, sanki göğsüm mengeneyle sıkıştırılıyordu. Dr. Salam haklıymış, sınırlarımı koymadan önce erkeklerle yatmamalıymışım.

"Çok huzurlu görünüyorsun," diye fısıldamıştı Burke beni tekrar öpmek için eğilirken. Hiçbir şeyden haberi yoktu. "Seni yakında tekrar görmek isterim, Skye."

"Ben de isterim," diye mırıldanmıştım.

Sonra da gitmişti.

Sonraki birkaç gün mesajlaşmıştık ve Burke, Londra'daki müşterinin taleplerinin giderek arttığından, sonraki birkaç hafta boyunca her gün saat sabah beş buçukta Skype üzerinden görüşmek istediğinden bahsetmişti. Bu yüzden de bir sonraki hafta, buluşmamızdan sonra Burke'ün bende kalmasına izin vermemin sorun olmayacağını biliyordum. Ondan sonraki, ondan sonraki ve ondan sonrakinde de. Bu artık sabah rutinimiz hâline gelmişti: Burke'ün alarmı gün doğmadan çalıyor ve ben hâlâ uykudan gözlerimi açamazken karanlıkta dairemden çıkıyordu.

Max LaPointe'tan sonra ilk kez bir erkekle aynı yatakta tüm gece uyuyabilmiştim.

Beş kere bende kaldıktan sonra bir cuma günü Burke beni aramış ve o akşam buluşup sonunda "normal" bir cumartesi sabahı geçirme teklifinde bulunmuştu. Le Bernardin'e gitmemizden ve Burke'ün her zamanki gibi gün doğmadan iş görüşmesi için dairemden çıkmasından önceki geceydi. Teklifi karşısında endişeden midem bulanmıştı ama ona gerçeği söyleme zamanının geldiğini biliyordum.

O akşam kendimi en kötü ihtimale hazırlamış ve Greenwich Village'a doğru yola koyulmuştum. Ekim ayının ilk haftasıydı ve şehir sonbaharın ilk gerçek ayazını tadarken, yaz mevsimi avuçlarımdaki kum taneleri gibi parmaklarımın arasından kayıp gitmişti. Sonbaharın başlarını hiç sevmezdim; çoğu New Yorklu havadaki nemin düşüşünün ve serinliğin tadını çıkarırdı ama annem yılın bu zamanlarında ölmüştü, yani bana göre sonbahar sadece ölümden ibaretti. Ağaçlar, ışıklar ölürdü. Her şey sona ulaşırdı.

Marlton Hotel'e girip Burke'ü ön camların yanındaki bir masada otururken gördüğümde moralim daha da bozulmuştu. Özenle taranmış simsiyah saçları, güçlü kollarının yarısına kadar kıvrılmış gömleği ve yakasında gevşettiği kırmızı kravatıyla çok yakışıklı olmuştu. Bu adamın benim olmasını her şeyden çok istemiştim ama olmayacağını biliyordum. Görüştüğü kızın üzerine düşüreceğim gölgeden sonra olmayacaktı. Eğer diğerleri gibiyse bir ya da iki kez daha görüşecektik, sonra da arkasına bile bakmadan kaçacaktı.

Burke beni yanağımdan öpmek için kalkmıştı sonra ikimiz de oturmuştuk. Garsondan negroni istemiştim. Gelmesini beklemiş, kocaman bir yudum almış ve her şeyi ona anlatmıştım.

Obsesif kompulsif bozukluk tanım ben on iki yaşındayken konmuştu, annem karaciğer kanserinden öldükten üç ay sonra. Dr. Perry'nin teşhisi koyması tam iki ay sürmüştü, hastalığım kendini belli objelere belirli şekillerde dokunmakla göstermişti.

Eğer bir odadaysam ve kapı kapalıysa açmadan önce kapıya belirli sayıda ve belirli bir şekilde dokunmam gerekiyordu. Kapıyı birinin açması ve benim için tutması da bir şey değiştirmiyordu – yine de binadan ya da odadan çıkmak için vuruşlarımı yapmak *zorundaydım*. Aynısı saatler için de geçerliydi; eğer saate 10:10, 14:14 ya da 16:16'da bakarsam –yinelenen sayılardan oluşan herhangi bir saatte– çevremdeki her saate belli şekilde dokunmam ve hepsini öpmem gerekiyordu.

Neden mi? Çünkü *mecburdum*. Aksi mümkün değildi. Bu dürtülere direnmeyi denediğimde göğsümde ve ciğerlerimde daralma hissediyordum, sanki dev gibi bir yumruk boğazımı sıkıp nefesimi kesiyordu. Sonra tüm bunlar yerini vücudumun her zerresinde karıncalanma hissi uyandıran keskin bir panik duygusuna bırakıyordu. Hiçbiri benim kontrolümde değildi. Dr. Perry sonunda bana OKB tanısı koyduğunda, bu karşı koyması imkânsız dürtülere kompülsiyon dendiğini söylemişti.

Çocukken zaman zaman huzursuz ve klostrofobik hissettiğimi hatırlıyordum ama hiçbiri annemin ölümünün hemen ardından hissetmeye başladığım şeylerle kıyaslanamazdı.

Babam kendi yasını tutmakla o kadar meşguldü ki kapılara ve saatlere tuhaf şekillerde dokunduğumu fark etmesi birkaç hafta sürmüştü.

"Skye, neden bunu yapıp duruyorsun?" diye sormuştu bir akşam büyükannemlere yemeğe gitmek için evden çıkarken. Arka kapıdan benden önce çıkmıştı ve ben kapıya vurduğum sırada beni arabada beklediğini sanıyordum. *Bir iki üç dört beş altı yedi sekiz; sekiz yedi altı beş dört üç iki bir.*

Beni izlediğini görünce irkilmiştim. "Bilmiyorum. Duramıyorum."

Babam kederli gri gözleriyle bana dikkatlice bakmıştı. Ertesi gün, annem ölümcül hastalarla ilgilenilen bir bakımevine yattıktan sonra görmeye başladığı psikoloğu Dr. Perry'den benim için bir randevu almıştı.

Dr. Perry *nihayet* tanımı koyduktan sonra çocuklarda OKB te-

davisi için kullanılan bir antidepresan olan Luvox'u düşük dozda kullanmamı istemişti.

Luvox duyduğum endişeyi azaltmıştı ama kompülsiyonlarımı durdurmamıştı. Okula geri dönmüştüm ve çocuklar davranışlarımı fark etmeye başlamışlardı. Derslerin sonunda herkesin sınıftan çıkmasını beklerdim ama bu taktik her zaman işe yaramıyordu. Andie, Iz ve Lexy beni kollardı ancak bu diğer çocukları benimle alay etmekten alıkoymamıştı, Lexy'nin Sasha Bateman'ın suratını bana akıl hastası dediği için yumruklaması bile fayda etmemişti. Sasha'nın gözü morarmıştı, Lexy ise yılın geri kalanı için ceza almıştı.

Sadece *belli* kapılara rutinimle vurmam Dr. Perry'nin ilgisini çekmişti. Alışveriş merkezlerindeki otomatik kapıların ya da herhangi bir objeye dayanmış açık kapıların –okuldaki spor salonu kapısı gibi– kompülsiyonlarımı tetiklemediğini söylediğimde Dr. Perry'nin gri, gür kaşları havaya kalkmıştı.

"Evet, bu kesinlikle çok ilginç," demişti sakalını sıvazlarken.

Ama daha derinlere hiç inmemişti, nedeni bulmak için sıkı bir araştırma yapmak istermiş gibi durmuyordu. Geriye dönüp baktığımda, görüştüğüm doktorların hiçbirinin potansiyel bir neden bulmakla ilgilenmemesi şaşırtıcıydı. OKB genellikle ergenlik döneminin başlangıcında kendini gösterirdi, belirtilerim başladığında ben on iki yaşındaydım. Doktorlar bundan başka bir açıklamaya ihtiyaç duyarmış gibi görünmüyordu.

Ta ki Dr. Salam'a kadar.

Ofisindeki ilk günümde ona OKB'min yedinci sınıfta, annemin ölümünden sonra başladığını söylediğimde büyük, çikolata rengi gözleri açılmıştı.

"Annenin ölümünden *hemen* sonra mı?" Endişe sesine yansımıştı.

"Evet. Hatırladığım kadarıyla belirtilerim o gün başlamıştı."

Dr. Salam kendisini o korkunç karanlık çukura, hayatımın en kötü gününe geri götürmemi istemişti. Oraya dönmek için bir neden görememiştim –kesinlikle görmek istememiştim de– ama

Dr. Salam bilmesi gerektiğini söylemişti. Bana, yasın da içinde bulunduğu çocukluk travmalarını OKB ile ilişkilendiren güncel bir çalışmadan bahsederken içgüdülerim ona güvenmemi söylemişti. Anılarını serbest bırakırken gözlerim yaşarmış, Dr. Salam devam etmem için beni cesaretlendirircesine başını sallarken sesim titremişti.

Annem neredeyse iki yıldır hastaydı, sonun yaklaştığını biliyorduk ve o korkunç yaz bitmek bilmeyen, acı verici bir vedadan farksız olmuştu. O eylül ayında İkiz Kuleler'in yıkılması gerçekten dünyanın sonu geliyormuş gibi hissettirmişti, sanki her zaman bitmeyecek gözüyle baktığım güvenli hayat bir duman bulutu içinde yükselerek elimden kaçıyordu. Ekim başında doktorlar nihayet annemin vaktinin geldiğini söylemişti. Sadece birkaç saati kalmıştı.

Babam, beni ve erkek kardeşimi giydirmişti ve arabayla sessizlik içinde hastaneye giderken onun yanaklarından süzülen yaşları izlemiştim. O an o kadar güçsüzdü ki – hepimiz öyleydik. Bize güçlü olduğumuzu söyleyen insanlar sadece başka ne söyleyebileceklerini bilmiyorlardı.

Hastane yatağındaki annem incecik kalmıştı, bir zamanlar beni yetiştiren güzeller güzeli, hayat dolu kadından eser yoktu. Gür saçları gitmiş ve yerini nefret ettiğim mavi bir baş örtüsüne bırakmıştı, annemin de nefret ettiğinden emindim. Vücudu kemik torbası gibiydi ve bir zamanlar bildiğim en yumuşak deriyle örtülü yüzü sertleşmiş ve sivrileşmişti. Annem gözleri neredeyse kapalıyken elimi sıkmıştı. Babam onun çok kötü durumda olacağına dair bizi uyarmıştı. Onu her zaman bu dünyadaki herkesten daha çok seveceğimi söylemiştim anneme, cevap vermemiş olsa da bembeyaz dudaklarının kenarında hafif bir gülümseme belirmişti ve onun da beni sevdiğini anlamıştım.

Babam annemin son anlarını görmememizin daha iyi olacağını söylemiş ve kardeşimle beni koridorun sonundaki bekleme odasına göndermişti. Yarım saat ya da birkaç saat sürebileceğini

ve bittiğinde gelip bizi alacağını söylemişti. Kardeşim kafasını dizlerinin arasına gömmüş şekilde oturuyordu. Kulaklıklarından gelen hafif müzik sesi dışında oda sessizdi. Bekleme odasından nefret etmiştim. Mükemmel kare biçimli odanın üç duvarına sandalyeler sıralanmıştı ve içeride sadece biz vardık. Park yerine bakan küçük bir pencere vardı ve zemine serilmiş bordo halının gri kıvrımlardan oluşan deseni iğrençti. Duvarlardan birinde yeşil bir manzara resmi asılıydı, sanki güzel bir tarla resmi anneniz koridorun sonunda kanserden ölürken, bu dünyayı terk edip bir daha dönmemenin eşiğindeyken size kendinizi daha iyi hissettirebilirmiş gibi.

Annemi bir daha asla görmeyeceğim. Bu düşünce zihnimin ortasına saplanmıştı ve beni öyle büyük bir korku ve üzüntüyle doldurmuştu ki nefes alamamıştım. Nefesimi toplamaya çalışırken içimi panik hissi kaplamış ve yüzüm yaşlarımla sırılsıklam olmuştu. Kardeşime, koruyucuma bir bakış atmıştım ama öyle eğilmişti ki sadece sarı saçlarının arkasını görebilmiştim. Yardımına çok ihtiyacım vardı ama o günlerde hep sinirliydi ve aynı şeyleri yaşıyor olsak da, annem birbirimize sahip çıkacağımıza dair ikimize de söz verdirtmiş olsa da ona dokunmaya çok korkmuştum.

Gözlerimi kapamış ve annemin ölümünü hayal etmiştim – alamadığı bir nefes için çabalayışını ve sonra tamamen gidişini. Yumuşacık ellerinin üstünü artık alnımda asla hissetmeyeceğimi biliyordum. İçim panik hissiyle dolmuştu, her yerime elektrik çarpıyor gibiydi. Gözlerimin arkasındaki karanlıkta onu aramıştım çünkü onu orada bulabileceğimi söylemişti.

Sekiz yaşındayken yatağımda kıvrıldığım o anı hatırladım, annem saçlarımı okşarken yastığım gözyaşlarımla sırılsıklam olmuştu. Ocak ayının soğuk bir hafta sonuydu ve ben üzüntüden can çekişiyordum. O sabah neredeyse kırk santimlik bir kara uyanmış ve bloğumuzdaki çocuklarla kardan adam yapma yarışması düzenlemeye karar vermiştik, kazananı da yan komşumuz Christopher seçecekti. Neredeyse iki saat harcadıktan sonra kardan adamımızı bitirmiştik ve Christopher beni birinci seçmiş-

ti. Bu kararı, caddenin aşağısında oturan bir çocuğu küplere bindirmişti. Kardan adamımı paramparça etmiş ve geriye sopalarla dolu bir kar yığını ve parlak turuncu bir havuçtan başka bir şey bırakmamıştı.

Ben hüngür hüngür ağlarken annem sırtımı sıvazlamış, çocuğun yaptığı şeyin hatalı olduğunu söylemiş ve bana yeni bir kardan adam yapmamda yardım etmeyi teklif etmişti.

"Ama önce senden bir şey yapmanı istiyorum, Skye. Sakinleşmene yardımcı olacak bir şey. Nefes almanı istiyorum, bu şekilde." Yatakta oturur pozisyona geçmeme yardım etmiş ve küçük ellerimi avcuna almıştı. Gördüğüm en uzun, en zarif parmaklara sahipti.

"Nefes al; bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi, sekiz," demişti annem, nasıl yapılacağını gösterirken. "Nefes ver; sekiz, yedi, altı, beş, dört, üç, iki, bir. Aynen böyle. Hadi birlikte yapalım."

Yapmıştık da. *Bir iki üç dört beş altı yedi sekiz; sekiz yedi altı beş dört üç iki bir.*

Annem ne zaman sinirli, öfkeli ya da kontrolden çıkmış hissetse kendini sakinleştirmek için böyle nefes aldığını açıklamıştı. Sakinleştiğini hissedene kadar tekrar edermiş. "Sekiz benim uğurlu rakamım, bu yüzden ben sekize kadar sayıyorum. Ama eğer istersen sen daha küçük bir rakam seçebilirsin. Böylece nefes alıp vermen kolaylaşır."

Kafamı sallamıştım. "Benim rakamım da sekiz olsun istiyorum."

O günden sonra ne zaman ihtiyacım olsa annemin nefes tekniğini kullanmıştım. Ne zaman arkadaşlarımla kavga etsem ne zaman bir sınavdan ya da sunumdan önce endişelensem nefes almıştım. Önce sekize kadar sonra da sekizden geriye sayarak nefes almıştım, tekrar ve tekrar, hepsinin üstesinden böyle gelmiştim.

Ve annemin ölümünü beklerken yaptığım da buydu.

Nefes al; bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi, sekiz. Nefes ver; sekiz, yedi, altı, beş, dört, üç, iki, bir.

Ama bu sefer bir şey beni ayağa kaldırmış, bekleme odasının kapısına sürüklemişti. Orada öylece oturamazdım, ölürken onun yanında olmalıydım. Elim kapının topuzunu kavramıştı ama dönmüyordu. Elim kıpırdamıyordu. Başım dönmeye başlamıştı, karanlık bir telaşla beni sarıyordu. Onu yalnız bırakamazdım, ölümünü izleyemezdim. İki imkânsızlık arasında kapana kısılmıştım. Dizlerimin üzerine çökmüş ve başımı ahşaba yaslamıştım; kapının öteki tarafında ilerleyen gerçeklik dayanılamazdı.

Ama dayanılamaz şeylerin ironik tarafı, aslında *gerçekte* dayanılabilir olmalarıydı. Sizi dayanmayı idrak edemediğiniz şeylere dayanmaya zorlarlardı. Sizi bu akılalmaz acıyla yaşamaya zorlarlardı.

Nefesimin normale dönmesini sağladım. Neden nefes alma şeklimle kapılara vurmaya başladım bilmiyordum ama böyle yapmak sinir sistemimde bir şeyleri sakinleştirmişti. Kendimi durduramamıştım. *Bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi, sekiz kez vur; sekiz, yedi, altı, beş, dört, üç, iki, bir kez vur.* Kapıya vurmayı bırakmadığım sürece, kapının bu tarafında kaldığım sürece annem ölmeyecekti. Uğurlu rakamımız sekiz onu hayatta tutacaktı. Ellerim yara olana kadar vurmaya devam etmiştim ama acı hissetmiyordum. Kardeşim sonunda kafasını kaldırmış ve kulaklıklarını boynuna indirmişti, şişmiş gözleriyle bana dikkatle bakıyordu.

"Skye." Adımı yalnızca bir kez söylemişti ama beni ele geçirmiş bu şey her neyse onun karşında sesi önemsiz ve güçsüzdü. Gözlerini kapamış ve kulaklıklarını tekrar takmıştı, keder onu tamamen ele geçirmişti.

Nefes almaya ve vurmaya devam etmiştim.

12345678–87654321.
12345678–87654321.
12345678–87654321.
12345678–87654321.
12345678–87654321.
12345678–87654321.

Vücudumun geri kalanıyla birlikte kollarımın da ezilmiş bir çiçek gibi zemine yığılması sanırım saatler sürmüştü, tam olarak bilmiyordum. Annemin öldüğünü söylemeye geldiğinde babam beni orada bulmuştu, çirkin halının üzerinde yarı uyur hâldeydim.

Konuşmayı bitirdiğimde, tüm bunları Burke'e açıkladığımı neredeyse unutmuştum ve onu karşımda otururken gördüğümde bir anlığına sersemledim. Mavi gözleri şefkatle benimkilere bakıyordu, gözbebekleri üzüntüyle titreşiyordu.

Neredeyse hiç dokunmadığım negroni'mden bir yudum aldım.

"Her neyse," dedim, cinin göğsümde yarattığı sıcaklık hissi beni bitiş çizgisine itiyordu. "Ben böyle biriyim ve yaşadıklarım bunlar. OKB maalesef hâlâ günlük hayatımın bir parçası ve birlikte daha fazla zaman geçirmeden sana anlatmam gerektiğini düşündüm." Burke'ten ne kadar hoşlandığımı düşünürken kalbim göğüs kafesimin içinde çarpıyordu. Ona az önce anlattıklarıma rağmen kalmasını feci şekilde istiyordum. Ama bu yeterli olmayacaktı ve Dr. Salam haklıydı: Onunla hiç yatmamalıydım. Lanet olası oksitosin her şeyi daha da zorlaştıracaktı. Karnımdaki boşluk daha da büyüdü.

Ama Burke masanın üzerinden elini uzattı ve parmaklarını benimkilere geçirdi. "Ah, Skye." Yüz ifadesi yumuşadı. "Bana açıldığın, bunları anlattığın için teşekkür ederim. Bunun... bunun anlamı çok büyük."

"Yani sen..." İçimdeki umut su yüzüne çıkıyordu. "Yani bazı insanlar... eğer alışık değilsen... etrafımda olmak zor olabiliyor. Tek kompülsiyonum kapılara vurmak değil; başka şeyler de var. Eğer bu gece bende kalırsan ve sabahı beraber geçirirsek..."

"OKB'n var."

Başımla onayladım. "Evet."

"Ve ben de iyileşme sürecindeyim, yirmi yıldır alkol almıyorum."

Başım dönüyordu. Burke'ün neden alkol almadığını hâlâ konuşmamıştık.

"Daha çok uyuşturucu," diye devam etti, sanki aklımı okumuştu. "Uzun zaman geçti. Ailemi henüz gençken bir uçak kazasında kaybettim, bu da durumumu kötüleştirdi. Alkol daha kötü şeyleri tetikliyordu, ben de her şeyi bıraktım. Ama artık kontrol altında. Uzun zaman oldu. Bunun için minnettarım. Ama anlıyorum, Skye." Gözleri –elektrik mavisi gibi çarpıcı fakat nazik gözleri– benimkilerle buluştu. "Çocuklukta kaybedilen şeyler iz bırakır. Benim için bu bağımlılıktı; senin içinse OKB kompülsiyonları ama her ne olursa olsun, bu izler insanı yiyip bitirir. Ve o güçsüzlük hissi –sanki sen bir kuklaymışsın da ipler başkasının elindeymiş gibi– peşini asla tamamen bırakmaz."

Başımı salladım, Burke'ün deneyimlerimi tam olarak ifade etmesi, kendi acısının bendeki yansıması karşısında gözlerim yaşlarla dolmuştu. Daha önce hiç tatmadığım seviyede bir empatiydi bu.

Elini sıktım. "Çok üzgünüm. Bana anlattığın için teşekkür ederim. Ve ailen için de çok üzgünüm. Bu konuyu... konuşmak ister misin?"

"Başka bir geceye saklayalım." Burke üzüntüyle gülümsedi. "Yakında anlatacağım."

Başımla onayladım. "Eğer yanında içki içmemden rahatsız oluyorsan bunu söylemeni isterim. Daha önceden sormalıydım."

"Rahatsız olsam sana söylerdim."

Aramızdaki şeyin bir sıcak hava balonu gibi büyüdüğünü ve somutlaştığını hissedebiliyordum.

"Ve hiçbir parçandan utanmanı istemiyorum, Skye. Hayatımda tanıştığım en inanılmaz kadın olduğunu düşünüyorum. Biliyorum, sadece birkaç hafta oldu ve bu kulağa delice gelecek ama..." Nefes verdi. "Sanırım sana âşık oluyorum, Skye Starling."

Konuşmak için ağzımı açtım ama kalbim boğazımı tıkadı. Yaşlar gözlerimin arkasını yakıyordu.

İşte o gün –üzerinden altı ay bile geçmemişti– hayatım değişmişti.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Burke Michaels'ın Günlüğü

7 EKİM 2018

Sevgili Dr. K,

Artık biliyorum. Daha önce Skye gibi gözalıcı, zeki, zengin bir kız nasıl bekâr olur aklım almamıştı. Heather'ın Skye gibi kadınlara olan saplantısını, onun gibi kadınların ellerinde olsa neredeyse otuzlarına gelmişken bekâr olmayacaklarını bilecek kadar gözlemiştim.

Her neyse, olayın aslını sonunda cuma akşamı öğrendim. Skye bana her şeyi anlattı.

Başta beni karşısına alıp ceylan gözleriyle baktığında ve itiraf etmesi gereken ciddi bir şey olduğunu söylediğinde bu beklenmedik olay karşısında biraz şaşırdım. Bir erkek arkadaşı olduğunu ya da aslında Brooklyn'de yaşayan bağımsız bir finansal danışman olmadığımı öğrendiğini söyleyecek sanmıştım. Ya da daha kötüsü, evli olduğumu duydu diye düşünmüştüm.

Ama bunlar yerine OKB'si olduğunu söyledi ki başlarda büyük bir sorun olduğunu düşünmedim. Her zaman annem de dahil çoğu insanın OKB'si olduğunu varsayardım. Ben henüz gençken hayatını kaybetmişti ama buzdolabı ve mutfak dolaplarındaki tüm yiyecekleri etiketleri dışarı bakacak şekilde düzenlediğini ve küçük evimizdeki tek tuvaletin çamaşır suyu koktuğunu hâlâ hatırlıyorum.

Ama Skye düzen delisi değildi. Temizdi ama annem gibi bu konuyla kafayı bozmamıştı. Erzak dolabı düzenli değildi ve her zaman lavabosunda en az bir kirli kaşık olurdu.

Skye'ın OKB'si farklıydı. Bana hastalığı açıklarken *takıntılar* ve *kompülsiyonlar* olduğunu söylemişti ve o ikincisinden mustaripti. Kompülsiyonları –son yıllarda psikiyatristiyle keşfettiğine göre– on sekiz yıl önce annesinin ölümüyle başlayan obsesif düşüncelerin sonucuymuş.

Siz de bir terapistsiniz, daha önce böyle bir hastanız oldu mu merak ediyorum. Bana durumu anlatırken sesi boğuk çıkmıştı. Bu hastalık yüzünden zor zamanlar geçirmiş gibi, Dr. K. Bu durum aşk hayatında büyük bir engelmiş gibi. Fakat *görünüşe göre* Skye Starling hep aynı tip erkeklere âşık oluyor – soyadı (Tanrı korusun) sesli harfle bitmeyen, "iyi" bir aileden gelmiş ve dangalaklık seviyesi Skye'ınki gibi tıbbi bir rahatsızlığı gereksiz bir zorluk ve ikinci el utanç kaynağından başka bir şey olarak görmesine izin vermeyecek kadar yüksek, sonradan yatırım bankacılığına atılmış şımarık kolej veletleri.

Bunu biliyorum çünkü bu adamları tanıyorum Dr. K. Bu herifler Credit Suisse'te birlikte çalıştığım insanlar – kendilerini ayrıcalıklı sanırlar. Bu güzel yüzlü, dar kafalı, bencil, sığ budalalar bir şekilde Skye gibi daha iyisini bilmeyen kızları mıknatıs gibi kendilerine çekerler. Peki Skye gibi kızlar *neden* daha iyisini bilmez? Nedeni hassas, derinlere işlemiş bir güvensizlik mi? Baba meseleleri mi? Bilmiyorum ama *bugün* bu durum sonunda benim işime yarıyor.

Ayrıca şunları da biliyorum: Benim soyadım sessiz harfle bitiyor, ayrıca iyi görünümlü bir anglosaksonum ve bu harika bir başlangıç. Geri kalan her şey doğaçlama yapabileceğim kadar kolay olacak. Ona bir zamanlar uyuşturucu bağımlısı olduğumu zaten söylemiştim ve bunun hastalık olduğunu anlayacak bir insan varsa onun Skye olduğundan emindim. Aile durumlarımsa pek parlak sayılmazdı ve Langs Valley, New York'ta Alzheimer'ı giderek ilerleyen büyükannemle yoksulluk sınırının altında büyüdüğümü onunla paylaşmamam muhtemelen daha iyi olacaktı. Daha genç bir çocukken anne babasını bir uçak kazasında kaybetmiş –Phoenixli?– bir ailenin tek çocuğu olduğumu söylemek

çok daha iyiydi. Acıklı olduğu kesin ama tekrar ediyorum, en azından soyadım sessiz harfle bitiyor.

Kulağa sahtekârın teki gibi gelmeye başladığımın farkındayım, Dr. K. Eğer yapabilseniz, bana her şeyi durdurmamı söyleyeceğinizi biliyorum. Ama Skye'ın ecza şirketi kaynaklı serveti öylece unutabileceğim bir şey değil. Birikim hesabında beş yüz doları olan ve bu paranın yarısını kızının son üniversite yılının ilk dönemi için Connecticut Devlet Üniversitesi'ne borçlu, üç kredi kartından ikisinin limiti dolmuş, evindeki su ısıtıcısı bozulmuş, az önce bahsettiği kızı üst dişlerini kırmış ve birikimdeki parasının beş katını tek bir akşam yemeğinde harcayan biriyle tanışmış orta yaşlı ve işsiz bir adam olunca böyle bir bilgiyi *görmezden gelmek* pek mümkün değil. Bir de yukarıda bahsedilen kişinin servetinden yasal yollarla bir parça almak için bir yol bulduysan –piyangoyu hackleyen Michiganlı çift gibi– bence devam etmelisin, Dr. K. Fark ettiyseniz kaybedilecek hiçbir şey yok ama kazanılacak çok şey var ve durum böyleyken arkana bile bakmadan devam edersin.

Dün sabah, cumartesi günü, Skye'la on buçuğa kadar uyuduk. Eve yetişmek için alarmımı gün doğumuna kurmadığım ilk sabahtı. Heather'ın Uber vardiyası yapmayı planladığını biliyordum ve ona Oliver'ın beni Long Island'daki kulübüne golf oynamaya davet ettiğini söylemiştim.

Skye'la miskince seviştikten ve yatakta uzandıktan sonra ikimizin de karnından guruldamalar yükselmeye başlamıştı, Skye dışarı kahvaltıya gitmeyi önerdi. O sabah dairesinden çıkarken OKB'sini ilk kez gözlerimle gördüm. Kapıyı açmadan önce kapıya kendi sistematik düzeniyle on altı kere –iki kez sekize kadar– vurmasını izledim. Biraz garipti, evet ama çok da önemsemedim, özellikle de bu kızdan kazanacağım şeyler varken. Arkasından geliyor muyum diye bakmak için bana döndüğünde yüzü rahatsızlıkla büzüldü ve bu utanca katlanmak zorunda olduğu için onun adına kötü hissettim. Tımarhaneden farksız bu dünyada Skye muhtemelen kimseden daha deli değildi ve kendi güven-

sizliklerine bunu fark edemeyecek kadar gömülmüştü. Ama bu benim fırsatım, Dr. K, benim suçum değil. Le Bernardin'den beri kafamın içinde şekillenen planı başarıyla tamamlarsam Heather ve ben bir daha asla para konusunda endişelenmek zorunda kalmayacaktık. Bundan da ötesi, çoktan bizim olması gereken hayatı sonunda yaşayabilecektik.

Planım şu şekilde, Dr. K. Size her şeyi anlatacağım çünkü açıkçası içimi döküp rahatlamak istiyorum. Ayrıca bir boşluk olmadığından emin olmalıyım.

Skye Starling'le evleneceğim. Bir koca istediğinden şüphem yok, daha önce hiç sevilmediği gibi sevilmek için yanıp tutuşuyor. Bunu ona verebilirim – bu kırılganlıklarla başa çıkabilir ve onun ihtiyaç duyduğu adam olabilirim. Ona ayaklarını yerden kesecek romantizmi, tek taşı ve gelecek sözünü verebilirim. Birkaç ay çıkacağız ve sonra ona evlenme teklifi edeceğim. Bir yıldan kısa bir sürede evlenmiş olacağız. Teknik olarak iki eşli olacağım ama Skye'ın Heather'dan, Heather'ın da Skye'dan asla haberi olmayacak.

Sosyal medyanın hiçbir türlüsünü kullanmıyorum –LinkedIn bile– yani bu cephede güvendeyim. Yine de internet üzerindeki varlığım konusunda detaylı bir temizlik yapıp Skye'ın ya da arkadaşlarının gerçek Burke Michaels'a dair hiçbir şey bulamayacağından emin olacağım.

Heather ve çocuklara gelirsek, onlara denizaşırı bir yerden iş teklifi aldığımı söyleyeceğim, Ortadoğu'da bir yerlerde PK Adamson'daki maaşımın altı katını veren bir şirketten. On sekiz aylık bir sözleşme sonrası temelli döneceğim. Hayatımda hiç kazanmadığım kadar çok para kazanacağım. Heather ben yokken evi yenileyebilir. Canı ne isterse onu yapsın.

Acele edeceğim ve eğer Skye'a kış sonu evlenme teklifi edip hızlı bir nişanlılık süreci için baskı yaparsam ağustos ya da eylül gibi evli olacağız. Evliliğimiz düğünden hemen sonra kötü gitmeye başlayacak. Hata yaptığımızı ve acele karar aldığımızı fark edeceğiz. Ona olduğumu sandığı tatlı, sevecen adam olmadığı-

mı göstereceğim. Onu aldatmayacağım ya da kötü davranmayacağım – mahkemede başıma bela olabilecek hiçbir şey yapmayacağım. En fazla altı ay içinde boşanacağız. Skye'ın babası evlilik anlaşması isteyebilir, evet ama bunu o zaman geldiğinde, eğer böyle bir şey gerekirse düşünürüm. Sonuçta evlilik anlaşmaları bir nevi hakaret sayılıyor ve Skye beni savunmak için yanımda olacak.

Servetinin yarısını alamam –en iyi avukatlarla karşısına çıksam bile yüzde elli mümkün olmaz– ama Skye'ın parasında hiçbir bloke olmadığını teyit etmiştim, zaten yüzde on bile fazlasıyla yeterli olur. Ev kredisini, Hope'un diş ve geri kalan eğitim masrafını (çocuklarımız kendi adlarına öğrenim kredisi çekmiş olsa bile ailemizin onların okul harçlarına katkısı hafife alınamazdı) ödemeye yeterdi. Heather'ın lanet olası Uber şoförlüğünü bırakmasına yeterdi. Connecticut'ın daha iyi bir bölgesine taşınmaya yeterdi. Heather'a her zaman vermem gereken hayatı vermeye yeterdi. Hak ettiği hayatı.

Düşünürseniz Skye'ın o paraya ihtiyacı bile yoktu. On milyarlarca doların varken küçük bir kısmını kaybetsen ruhun bile duymazdı.

Kendimi hiç kötü biri olarak değerlendirmedim, Dr. K. Gurur duymadığım bazı şeyler yaptım ama günün sonunda niyetim her zaman iyiydi. Ve şimdi de niyetimin gerçekten iyi olduğunu düşünüyorum. Fark ettiğim bir şey varsa, o da hayatın kendini gümüş tepside sunmadığı – şanslı doğmadıysan gidip bir şeylerin olması için çabalamak zorundasın. Lanet olası sistemi aklınla yenmelisin. Eğer Skye Starling bu süreçte arada kaynayacaksa öyle olsun. Kendini açığa çıkarmanın bir bedeli vardır ve bu öğrenilmesi gereken bir ders. Eninde sonunda atlatacaktır.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Heather

ŞUBAT 1990

Libby, Gus'a *Susam Sokağı* temalı bir doğum günü partisi hazırlamıştı. Fikir de ondan çıkmıştı masraflar da. Gus'ın doğum günülerinde A&P'den kapkek almak dışında bir plan yapmak aklıma gelmediği gibi başka bir şey yapacak param da olmazdı. Kardeşimin daha önce hiç doğum günü partisi olmamıştı.

Ama Gus beş yaşına girecekti ve Libby özel bir şey yapmamız konusunda çok ısrarcıydı. Son aylarda Gus'a giderek daha çok bağlandığını, ona sık sık kendi oğluymuş gibi davrandığını görüyordum. Bazen yemek yemek ya da birkaç işi halletmek için dışarı çıktığımızda –Libby, çocukları, Gus ve ben– sanki Gus Libby'nin çocuklarından biriymiş ben de onların bakıcısıymışım gibi hissederdim. Bu durumdan şikâyetim yoktu. Gus'ın Libby'nin anaç ellerinde özenle bakıldığını görmek omuzlarımdan bir yük kaldırmıştı – Gus'ın boğazı ağrıdığında ne yapılması gerektiğini biliyor ya da çocukların televizyon karşısında haftada bir saatten daha fazla zaman geçirmesine izin vermiyordu.

Çok fazla televizyon gelişen beyinlere zarar verir, demişti bana. Çocukların biraz daha *Susam Sokağı* izlemek için ağlayıp sızlamalarına hiç boyun eğmiyordu. Libby nazikti ama katı biriydi, cömertti ama iradesi çok güçlüydü. Hayatımda gördüğüm en mükemmel anne olduğunu düşünüyordum. Gus'ı büyüten ben olsam da, onu tüm kalbimle sevip korumak için her şeyi yapacak olsam da ben onun ablasıydım. Sadece bir annenin anlayabileceği küçük ama hayati önem taşıyan gerçekleri bilmiyordum ve Libby'nin küçük kardeşim üzerindeki etkisine minnettardım.

Beraber geçirdiğimiz bir yılı aşkın sürenin ardından ben üniversiteye giderken Libby'nin Gus'ı yanına alabileceğini bile hayal etmiştim. O zamana kadar Libby ve Peter Connecticut'a dönmüş olurdu ve Gus'la Langs Valley'den kurtulduğumuza dair hayaller kurmaktan kendimi alamıyordum.

Babam Noel'den beri ortada yoktu –bir gün arkadaşı Bill'le "bira içeceğini" söyleyerek çıkıp gitmişti– ve Gus 17 Şubat'ta beş yaşına bastığında hâlâ geri dönmemişti. Sanırım o gün Bill'in arabasıyla çıkmışlardı çünkü babam arabayı bize bırakmıştı ki bu başıma konan nadir talih kuşlarından biriydi.

Gus'ın doğum günü cumartesi gününe denk geliyordu ve kahvaltıdan sonra parti hazırlıklarına yardım etmek için Libbylerin evine gittik. Bir gece içinde neredeyse on beş santim kar yağmıştı, beyaz örtü evimizin etrafındaki tarlaları taze kremşanti gibi kaplıyordu. Ön kapının koluna asılmış kâğıt torba, sahanlığın çatısı altında zarar görmemişti. Torbanın önüne G harfi yazılmıştı.

"Sanırım sana hediye gelmiş, ufaklık," dedim Gus'a Libbylere doğru gittiğimiz Chevy'nin içinde.

Gus ciyakladı ve paketi yırtıp hediyeyi açarken dikiz aynasından onu izledim.

"Bak!" Plastik kırmızı itfaiye arabasını çıkarırken yüz ifadesi saf bir neşeye büründü.

"Vay canına, Gussie! Pakette not da var mı?"

"Iıı. Evet!" Katlanmış kâğıdı bana uzattı. "Ne diyor?"

Tanıdık el yazısını görmemle kalbim tekledi. *Nice Yıllara, Gusser! 5 yaşına bastığına inanamıyorum. Sevgiler, Burke.*

"Burke'ten gelmiş." Notu orta konsola sıkıştırdım; garip, karışık hisler içimi titretiyordu.

"Burke'ü özlüyorum," diye sızlandı Gus arka koltuktan. "O nereye gitti, Heddah? Neden babam gibi o da gitti?"

"Sana bunu anlatmıştım, ufaklık." Gülümsemeye çalıştım. "Burke benim erkek arkadaşımdı ama artık değil. Yine de sana o arabayı alması çok ince bir davranış olmuş. Yakın zamanda onu görmeye gidip teşekkür edebiliriz. İster misin?"

"Evet, lütfen." Küçük bacaklarından biriyle tekme attı ve pencereden dışarı baktı.

Bir pişmanlık dalgası vücudumu sardı. Gus'ın Burke'le vakit geçirmeyi özlediğini biliyordum – şaşırtıcı bir şekilde üçümüz bir nevi aile olmuştuk. Burke'ün babası hatırlayamadığım kadar uzun süredir hapishaneydi ve hostes olan annesi bir adamın peşinden Kaliforniya'ya gitmiş ve yıllardır Langs Valley'ye dönmemişti. Burke bir zamanlar büyükannesiyle yaşıyordu ama onun da demansı biz ikinci sınıftayken kötüleşince kadını bir bakım evine yatırmış ve ücretini ödeyebilmek için evini satmışlardı. Bu olaydan sonra Burke'ün Lyon Dağı'ndaki teyzesi Pam'le yaşaması gerekiyordu ama bir bakıma Gus ve benimle yaşamaya başlamış gibiydi.

Nostalji hissi göğsümde kabarırken ve Burke'e şiddetli bir özlem duymaya başlamışken hızla Libby'nin bana öğrettiği gibi düşüncelerimin yönünü değiştirdim.

Güzel zamanları düşünmek kolaydır, demişti. *Kendini kötü zamanları düşünmeye alıştırmalısın. Gitme nedenlerine.*

Uyandığımda Gus televizyon karşısında bağdaş kurmuş çizgi film izlerken Burke'ü üzerinde kıyafetleri, salon sehpasının üzerine dağılmış boş bira kutuları ve beyaz tozun kalıntılarıyla kanepede sızmış hâlde bulduğum onca sabahı düşündüm. En kötüsü de Gus'ın bana Burke'ün pikabında bulduğu şeyi gösterdiği zamandı, küçük parmaklarını açarak çanak kısmı siyah renkli kalıntılarla boyanmış ince cam kokain tüpünü ortaya çıkarmıştı. Tüpü Gus'ın elinden kaparken yaşlar gözlerimi yakıyordu çünkü Burke'ün bana yalan söylediğini o an anlamıştım.

Neden şaşırmıştım ki? Kokainin Langs Valley'nin içine işlediğini herkesten daha iyi biliyordum. Ayrıca Burke'ü de tanıyordum – kalbindeki o dipsiz, karanlık ve doldurmak için boş yere çabalamaktan hiç vazgeçmediği boşluğu biliyordum. Biliyordum çünkü aynı boşluk benim içimde de vardı – aile sevgisinden yoksun kalmanın beraberinde getirdiği o boşluk. Benim avantajım boşluğun asla doldurulamayacak olduğunu, ona

üstün gelmenin en iyi yolunun anlayışla karşılamak olduğunu anlamış olmamdı. Ona uyuşturucunun ve alkolün durumu düzeltmeyeceğini, sadece onu öldüreceğini kaç kez anlatmaya çalıştıysam da Burke bana inanmamıştı ve bunu anlamaktan aciz biriyle hayatta ilerleyemezdiniz.

Kafama koyduğumu yapma huyum nereden gelmişti bilmiyorum ama iyi ki gelmişti. Libby'yle tanıştıktan sonra, içine doğduğum hayata kafa tutma konusunda çok daha kararlı biri olmuştum. Sevdiğim ilk ve tek erkekle, beni bu dünyadaki herkesten daha çok önemseyen insanla aramdaki kolay, tutku dolu ilişkiye kafa tutmak. Çünkü tıpkı tüm arkadaşları, ailesi ve benim ailem gibi Burke de bir bağımlıydı. Başka bir keşin Gus'ın ya da Tanrı korusun, kendi çocuklarımın hayatında yer almasına izin veremezdim. Uyuşturucuların aileleri parçalayan amansız gücüne ilk elden tanık olmuştum ama dünyayı siyah beyaz görebildiğim için şanslıydım.

Annemin Gus'a hamile olduğunu bana söylediği zamanı hatırlıyordum. Mevsimlerden yazdı –sanırım ağustos ayıydı– ve beni karşısına alıp abla olacağımı söylemişti. Mutluluktan havalara uçmuştum; yıllarca küçük bir kardeş için onlara yalvarmış ve olası görünmediği için pes etmiştim.

Annem uyuşturucuyu bırakacağını, böylece benimle ve yeni bebekle daha iyi ilgilenebileceğini açıklamıştı. Yeni bir sayfa açtığını söylemişti ve bu konuda ciddi olduğunu anlamıştım. Annem yalan söylediğinde sesi titrerdi ancak o gün net ve güçlü konuşuyordu.

Gerçekten de bırakmıştı. Ürkütücü arkadaşı Shelly'yle arabayla gezintiye çıkmayı kesmişti. Günde üç öğün yemeye başlamış ve güzel yüzü yeniden dolgunlaşmıştı. Bir hafta sonu bebek odasını açık kantaron mavisine boyamasına yardım etmiştim çünkü bebeğin erkek olduğundan hiç şüphesi yoktu. O zamanlar babam da temizdi, her gece üçümüz yemek yapar *Jeopardy!* ve *Çarkıfelek* eşliğinde yerdik. Daha sonra annem koltuğa uzanır babam onun ayaklarına masaj yaparken ben bulaşıkları yıkardım.

Annem böyle harika bir ailesi olduğu için çok şanslı olduğunu söylerdi.

Şubat ayında Gus doğduğunda kalbimde yeni bir sevgi filizlenmişti. Onu kucağıma almaya, mükemmel küçük yüzüne bakmaya bayılıyordum – benim kardeşim olduğunu aklım almıyordu.

Ama Gus'ın doğumundan sonra annem değişmişti. Çoğu zaman bütün gün yataktan çıkmıyor ve neredeyse hiç gülmüyordu. Yeniden içmeye başlamadan önce Gus'ı yaklaşık altı ay emzirmiş, sonrasında mamaya geçmişti. Temiz kalacağına dair verdiği sözü ona hatırlattığımda bana yolunu kaybetmiş mavi gözleriyle bakmış ve dalgın dalgın sırıtmıştı.

"Bir gün anlayacağını biliyorum, hayatım. Her şey çok ağır geliyor."

"İyi ebeveynlik" konusunda kendi ebeveynlerimin o kategoriye girmediğini bilecek kadar bilgi sahibiydim. Düzgün bir yuvanın nasıl olduğunu *Leave It to Beaver* gibi dizilerden biliyordum ve –sayıları çok az olsa da– okulda tanıdığım birkaç kızın annesi de onlara her gün özenle öğle yemeği hazırlayıp paketliyor ve onları Plattsburgh'deki alışveriş merkezine götürmeye güçleri yetiyordu. Böyle ebeveynler çok nadir olmasa da Langs Valley'nin bu geniş yelpazenin en sonunda yer aldığını bilecek kadar zekiydim. "Şanslı" doğmadığımı anlayacak kadar kapasitem vardı.

Libby'nin garaj yoluna girdik ve Gus posta kutusuna bağlanmış büyük kırmızı balonu görünce mutlulukla çığlık attı. Arabadan inmesine yardım ettim ve taze karı botlarımızın altında ezerek içeri yürüdük. Libby kendini aşmıştı. Mutfağın ve salonun her köşesi balonlar, flamalar ve *Susam Sokağı* temalı parti şapkalarıyla doluydu. Plattsburgh'deki pahalı bir fırından alınmış devasa pasta Kurabiye Canavarı'na benzemesi için mavi kremayla kaplanmış ve üzerine beş tane kiraz kırmızısı mum dikilmişti. En iyi kısmıysa gerçek bir Elmo, oturma odasında çocuklarla oturuyordu ve Gus'ın kırmızı devasa kuklaya koşup sarılmasını

izlerken gözlerim doldu. Gus'ı hiç bu kadar heyecanlı görmemiştim.

"Lib!" Boynuna atıldım. "Bu çok fazla. Hem Elmo'yu nereden buldun?"

"O Peter!" diye fısıldadı. "Kostümü Plattsburgh'de bulmuş. Çok komik, değil mi?"

Çocukların Elmo'nun dört bir yanını sarmasını izledim ve bu kırmızı tüylü kostümün içinde Peter'ın –sessiz, gizemli Peter'ın– olduğu düşüncesine gülmeden edemedim. Belki de onun hakkında yanılmıştım. Belki de sandığımdan daha iyi bir insandı.

Konukların birkaçı Gus'ın mahalledeki oyun arkadaşları olsa da çoğunluğu Nate'in Plattsburgh'deki özel anaokulundandı. Aldırmadım, Gus'ın kendi yaşındaki çocuklarla iletişim kurduğuna şahit olmayı seviyordum.

"Onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim, Libby. Teşekkür ederim."

"Lafı bile olmaz, Heath." Libby gülümsedi, elmas küpeleri iki kulağında da hafifçe parlıyordu. "O ufaklığı ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun. Ablasını da öyle." Bir kolunda tuttuğu kusursuz kızı, üzerindeki kot pantolonu ve beyaz gömleğiyle etrafına zarafet, çabasız bir güzellik saçıyordu. Onun çevresindeyken beni sık sık etkileyen bu duyguyla dolup taşıyordum. Artık bir duygudan çok bir görev hâline gelmişti. Her geçen gün artan bir baskıyla tam olarak Libby Fontaine gibi olmak istiyordum.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Skye

NİSAN 2019

Max LaPointe'tan gelen yeni bir e-postayla uyandım.

Nişanlın senden büyük demek, ha? Umarım başını nasıl bir belaya bulaştırdığının farkındadır, Starling.

Midem bulandı – Max, Instagram'ıma bakmış olmalıydı. Birkaç gün önce Burke'le bir fotoğrafımızı paylaşmıştım; nişanlandığımız sabah çektiğim selfieyi. Ama nasıl görmüştü? Max'le birbirimizi sosyal medyada takip etmeyi yıllar önce bırakmıştık. Muhtemelen Max de benden en az benim ondan nefret ettiğim kadar nefret ediyordu. Çoktan gittiğini hatırlamadan önce içgüdüsel bir hareketle Burke'e ulaşmak için yatağın diğer tarafına uzandım.

Burke saat sekiz gibi çalışmaya gitmişti. O da benim gibi evden çalışıyordu. Benim aksime bunun nedeni akıl sağlığı sorunları değildi ama yine de ikimiz de aynı evdeyken hiçbir işi tamamlayamazdık, bu yüzden de o Chelsea'deki WeWork'e gidiyordu.

Max'in e-postasını tekrar okudum. Kendinde bana Starling –benimle flört ederken kullandığı hitap şekliydi– diyecek yüzü bulmasından nefret etmiştim. Telefonumu bıraktım ve masama oturmadan önce kendime bir fincan kahve yaptım. Yazarım Jan Jenkins'in ortaokuldaki eşcinsel aşklarını konu alan genç yetişkin serisinin yeni kitabının ilk tur düzeltisini yarılamıştım. Jan'le neredeyse beş yıldır beraber çalışıyorduk, daha kitapları basılmadan önce tanışmıştık. Beni bulduğu sırada hayatı darmadağınıktı ve cesareti kırılmıştı – yeni boşanmıştı, üniversiteye giden

iki çocuğu ve cinsel yönelimiyle mücadele eden bir yedinci sınıf öğrencisi olan Louise adlı bir kıza dair tamamlanmış bir kitap taslağı vardı. Kendisine bir temsilci bulamadığı için kitabını kendi başına yayınlamaya karar vermişti ve benim editörlük alanındaki rehberliğimle *Louise'i Sevmek* serisinin ilk kitabı *USA Today* çok satanlar listesine girmişti. Daha sonra büyük yayınevlerinden çok sayıda teklif almış ancak bağlılık hissi ve kâr marjlarını maksimuma çıkarmak için kitaplarını kendi yayınlamaya ve benimle çalışmaya devam etmişti. Jan artık yılda bir kitap programıyla çalıştığı için elim sürekli dolu oluyordu ama hemen her zaman üzerinde çalıştığım çok sayıda küçük iş de olurdu elimde. Yine de Jan en büyük başarı hikâyemdi – serbest mesleğimi ilerletmem ve sürdürmem, onun benim yazarım olması sayesinde olmuştu. Ve bu, eski bir kitap yayıncısı olan annemi gururlandıracak bir işti.

Mantıksız ama durduramadığım bir düşünce şimşek gibi beynimde çaktığında Jan'in taslağına gömülmek üzereydim. *Bu odadaki tahta eşyaların hepsine hemen dokunmazsam Burke beni terk edecek.*

Dr. Salam kompülsiyonlarıma bir zamanlar yaptığım gibi karşı koymamamı öğretmişti, onun yerine "geçip gitmelerine izin ver" demişti.

İç çektim, kahvemi masaya bıraktım ve ayağa kalktım. Karaceviz masaya, maun rengi yan sehpalara, tabureye ve geniş parkelerin her birine vururken milyonuncu kez, *Dairede çok fazla tahta eşya var*, diye düşündüm. *Duvardan duvara halı tam bir kâbus ama böyle yaşayamam.*

Böyle yaşayamam. Bunu kaç kere düşünmüştüm? Dr. Salam'ın ofisindeki ilk günümü ve endişeli, panik dolu beynime ektiği küçük umut tohumunu düşündüm.

"Kompülsiyonların sana faydalı oldukları için varlar, Skye." Sesi temkinli ve netti. "Bu kontrol edilemez dünyada sana kontrol hissi veriyorlar. Ama bir gün buna ihtiyacın olmayacağına inanıyorum ve o gün geldiğinde artık onları hissetmeyeceksin bile."

Bir gün ama bugün değil.

Telefonum titremeye başladığında tahtalara vurmayı yeni bitirmiştim. *Babam Cep.*

"Merhaba baba." Babamla *yakın* olduğumuz söylenemezdi ama asla çağrılarını meşgule atmazdım.

"Merhaba hayatım. Nefes nefese kalmış gibisin. Nasıl gidiyor?"

"İyi," diyerek yalan söyledim döner sandalyeme çökerken. "Birkaç işle uğraşıyordum."

"Hâlâ Jan Jenkins'in yeni kitabı üzerinde mi çalışıyorsun?"

"Evet."

"Ne zaman çıkacaktı?"

"Hedefimiz kasım ayı ve Jan çoktan yeni kitap üzerinde çalışmaya başladı bile."

"Vay canına. Çok güzel, canım. Annen seninle gurur duyardı. İşini bölmek istemem ama ayın yirmisinde Brant Point Grill'deki düğün yemeğinin kesinleştiğini haber vermek istedim."

"Ha?" Artık iyice ılınmış olan kahvemden bir yudum aldım. "*Bu* nasıl oldu? 2020'ye kadar dolu olduklarını sanıyordum."

"Büyükbaban onları aramış." Ah. Demek büyükbabam sorunu parayla çözmüştü.

"Bak, büyükbabam çok nazik davranmış ama sana söylemiştim, başka bir yer –daha az gösterişli bir yer– olması Burke ve benim için sorun değil, zaten çok fazla zamanımız da yok. Evde yapmamız bile sorun olmaz."

"Büyükannen düğün yemeği yerinin düğün yerinden farklı olması gerektiği konusunda çok kararlı."

"Tabii ki öyle." İç çektim. Büyükannem Burke'ün ismini bile zar zor hatırlıyordu ama konu torununun düğününü planlamaya gelince yıllardır olmadığı kadar aklı başında bir kadın oluvermişti.

"İtiraz etme, Skye. Bu durumlarda büyükannene karşı gelmeye değmeyeceğini biliyorsun."

"Kendimi kötü hissediyorum. Brant Point'in o gece başka bir düğün için ayrıldığı ortada, muhtemelen düğünlerini iki

yıl önce planlamış bir çifttir. Büyükbabamın sanki Nantucket Mafyası'ymış gibi insanlara rüşvet vermesinden nefret ediyorum. 'İyi niyetinden' yaptığını biliyorum ama kendimi şımarık bir velet gibi hissediyorum. Zaten bir önemi de yok. Neden büyükannemle beraber düğün planlama işini üstlerine aldılar, hiç anlamıyorum."

"Skye." Babam nefes verdi ve onu burun kemerini sıkarken hayal ettim. "Onlara izin ver, lütfen."

Babam az ama öz konuşan bir insandı ama ne demek istediğini biliyordum. *Büyükannen ve büyükbaban kızlarını kaybetti. Bırak torunları için istedikleri kadar para harcayıp ona annesinin yapacağı gibi bir düğün yapsınlar.*

Yenilgiyle iç çektim, başparmak tırnağımın kenarlarındaki deriyle oynuyordum.

"Bir diğer seçenek de düğünü önümüzdeki yaza ertelemek," diye devam etti babam. "Bu sana –hem de büyükannenle büyükbabana– düğün yeri bulmak için daha çok zaman kazandırır. Ayrıca..."

"Ayrıca ne, baba?"

Zihnimden cümlesini tamamlaması için ona meydan okudum: *Ayrıca hayatının geri kalanını onunla geçirme sözü vermeden Burke'ü tanımak için daha çok vaktin olur.*

"Bir şey yok, Skye," dedi sessizce.

"Baba, Burke'le ben sadece evlenmek istiyoruz, biliyorsun. Bizim için önemli olan tek şey bu. Bir on sekiz ay daha beklemek istemiyoruz. İkimizin de uzun, gergin bir nişanlılık geçirmeye niyeti yok. Sadece... Sadece büyükannemle büyükbabama Brant Point'in harika bir seçim olduğunu söyle. Onları arayıp teşekkür ederim."

"Peki." Babamın kafasının dolu olduğunu anlamıştım ama aklından geçenleri bilmem mümkün değildi. Duygularını açma konusunda hiç iyi olmamıştı – bu her zaman annemin uzmanlık alanıydı. Annem eskiden babamı duyguları hakkında konuşturmanın bir midyeyi zorla açmaya benzediğini söylerdi.

Telefonu kapadıktan sonra internetten gelinlik alışverişi batağına düşene kadar *Louise'i Sevmek*'ten üç bölüm düzenledim. Kendime biraz izin vermek istemiştim – Jan'in kitap düzeltisi programında olmam gereken noktadan ilerideydim ve kendime bir gelinlik bulmam gerekiyordu. Lexy'nin söylediğine göre çoğu gelinlik mağazasının teslim süresi en az altı aymış. Yani ne seçersem seçeyim gelinliğim zaten acele sipariş olmak zorundaydı.

Ama ne istediğime dair hiçbir fikrim yoktu. Arkadaşlarımı düşündüm. En modaya uygun giyinen kesinlikle Lexy'ydi. Andie'nin son zamanlardaki tarzı benim için fazlasıyla anoreksik Brookyln hipsterı gibiydi. Isabel ise her zaman çok J.McLaughlin olmuştu.

Lexy'nin Instagram profiline girdim ve geçen yazki düğününden fotoğraflar bulmak için sayfasında aşağı indim. Çok uğraşmam gerekmemişti; @lexyblanehill evlendiğinden beri her ay düğün resimleri paylaşıyordu.

Hâlâ aşamıyorum. Sekizinci ayımız kutlu olsun, aşkım, yazıyordu 23 Mart tarihli fotoğrafın altında.

Ondan bir ay önce ise: *Hayatımın aşkıyla yedinci ayımız. Hâlâ kendimi çimdikliyorum.*

Ondan da bir ay önce: *@matthill4 ile altıncı ayımız. Hayat rüya gibi.*

Ana fikri anlamışsınızdır.

Lexy'nin gelinliği baş döndürücüydü – vücudunu doğru yerlerden saran, zarif organze çiçeklerle bezenmiş straplez, uzun bir Mira Zwillinger. Kaşlarımı çattım. Kollarım straplez giymeye müsait değildi.

Daha sonra Isabel'in profiline baktım. Iz sosyal medyayı neredeyse hiç kullanmadığından Instagram profili Lexy'ninkinin tam tersiydi. Düğünü üç yaz önceydi –yakın arkadaşlarım arasında ilk evlenen o olmuştu– ama o kadar az paylaşım yapıyordu ki 2016'daki düğününden bir fotoğraf bulmam için sadece birkaç resim geçmem gerekmişti. Kiliseden dışarı adımını atar atmaz

profiline yeni soyadını ekleyen @lexybleanehill'in aksine @izwaterman yeni soyadı Maguire'ı online profiline henüz eklememişti. Isabel'in sosyal medyaya karşı gösterdiği bıkkın kayıtsızlığı biraz kıskanıyordum. Keşke benim de tüm gün Instagram'ı kontrol etme dürtüm olmasaydı, bu alışkanlığım Burke'ün gözlerini devirmesine neden oluyordu. Kırk altı yaşındaki Burke'ün kuşağı internete geçiş çağının inişli çıkışlı sürecini kaçırmıştı.

Isabel Waterman'in Isabel Waterman Maguire olmak için giydiği gelinlik, benim bir yetmiş boyumda gülünç duracak kabarık tül ve dantelden oluşuyordu. Ama Isabel'in minyon fiziğine çok iyi gitmişti. Arkasında şık bir topuzla toplanmış küllü sarı saçlarıyla çok şeker görünüyordu.

İç çekerek umutsuzca Pinterest'e geri döndüm ve bir saatimi de orada harcadım. Lexy'nin nedimelerimle yemek yemek için Charlie Bird'de yaptığı organizasyona yetişmek için çıkma saatim geldiğinde Burke hâlâ WeWork'teydi.

Restorana geldiğimde dördü de oradaydı – Andie, Lexy, Isabel ve üniversitedeki en yakın arkadaşım Kendall. Erkek kardeşimin eşi Brooke da gelin ekibindeydi ama o ve kardeşim San Francisco'da yaşıyordu. Berkeley'deki üçüncü yıllarında tanışmışlardı ve o zamandan beri beraberlerdi. Brooke, Marin County'de büyümüştü ve tüm ailesi Kuzey Kaliforniya'da yaşıyordu. Artık doğuya çok sık gelmiyorlardı.

Iz ve Kendall derin bir sohbete dalmışken Lexy Andie'yi bir selfieye ikna etmeye çalışıyordu; Instagram'a atacağından hiç şüphem yoktu. Andie rahatsız olmuş numarası yaparken onu izledim ama içten içe poz vermeye bayıldığını biliyordum, pembe dudaklarını büzüştürerek elmacıkkemiklerini ortaya çıkardı.

"Ooooo!" Isabel beni görünce ciyakladı ve ayağa kalktı. "Gelin geldi!"

"Merhaba hanımlar!" Masanın etrafında dolaşarak her birine tek tek sarıldım.

Andie biraz gergin gibiydi. Bu dört çocukluk arkadaşı nişanımdan beri ilk kez bir araya gelmişti ve aramızda parmağında

yüzüğü olmayan tek kişi olmanın onu rahatsız ettiğini anlamıştım. Kendall da evli ya da nişanlı değildi ama o dörtlü grubumuzun içinde değildi, yani durum farklıydı.

Birisi şampanya söylemişti ve şişe masaya geldiğinde işe koyulduk.

"Bence ilk önce konuşmamız gereken şey düğün etiketi," dedi Lexy yakın zamanda omuz hizasında kestirdiği koyu renk saçlarını arkaya atarken. "Bir etiketin var mı, S?"

Andie'nin gözlerini devirdiğini hissedebiliyordum.

"Iıı..."

"Çünkü aklıma #BurkeGöklereUçuyor* geldi. Akıllıca, değil mi?

"Tabii."

"Güzel. Bekârlığa veda partinin konusuna gelirsek, düğüne beş ay kaldığı düşünülürse biraz zaman sıkıntımız var ama bana kalırsa bu güzel bir parti planlamak için hâlâ yeterli bir süre. Azorlar'a gideriz diye düşünmüştüm. Belki Tulum'a." Lexy bana baktı. Kirpikleri gülünç derecede uzundu –iki haftada bir yaptırdığı ipek kirpikleri konusunda çok katıydı– ama ona yakışıyordu.

"Lex, bilmiyorum." Şampanyamdan bir yudum aldım. "Belki de bekârlığa veda partisini es geçeriz diye düşünüyordum."

"*Ne!*" Lexy ağzımdan çıkanlara inanamıyormuş gibi görünüyordu. "Bunu yapamazsın. Bekârlığa veda partileri *harikadır*. Her gelinin böyle bir partisi olmalı."

Lexy kendi partisi için yirmi kızı Bahamalar'daki Harbour Adası'nda kiralık bir eve götürmüş ve tam hizmet veren bir katamaran kiralamıştı. Üç günlük hafta sonu kaçamağı kişi başı iki bin dolara patlamıştı ve para benim için sorun olmasa da çoğu kızın –özellikle Andie'nin– bu organizasyon nedeniyle sağlam bir finansal darbe yediğini biliyordum.

---

* İngilizcede "gök" ya da "gökyüzü" anlamına gelen "sky" sözcüğü ile karakterin adı arasındaki sesteşlikten yararlanarak yapılmış bir kelime oyunu –*çn*

"Eylülde Nantucket düğünü zaten yeterince pahalı bir istek." Andie'ye bakmamaya özen gösteriyordum. "Kimsenin çok para harcamasını istemiyorum, özellikle de bu kadar ani haber vermişken."

Lexy iç çekti. "Skye, peki, bunu daha sonra tartışırız. Sıradaki gündem maddemiz *müzik grubu*. Bir grup ayarladınız mı?"

"Hey, Mussolini," diye araya girdi Isabel. Lexy İtalyan olduğu için herkese emirler yağdırmaya başladığında ona Mussolini derdik. "Nedime olarak görevinin Skye'ın tüm düğününü organize etmek *olmadığının* farkındasın, değil mi? Ayrıca baş nedime *Andie*, bekârlığa veda partisini *onun* planlaması gerek."

"Sadece *yardımcı* olmaya çalışıyorum, Isabel." Lexy kaşlarını çattı. "İnsanlar bu günlerde müzik gruplarını ne kadar önceden ayarlıyor biliyor musun? Düğünü sadece beş ay son–"

"Kızlar!" İki elimi de kaldırdım. "Durun. Bir düğün planlayıcım var ve bir grupla da anlaşmak üzereyiz. Ve Lex, zamanın kısıtlı olduğu konusunda haklısın. Anlıyorum."

"Bence çok romantik," diye mırıldandı Isabel. "Tıpkı eski zamanlarda iki kişinin birbirine âşık olup bir an önce evlenmesi gibi. Hani adamın savaşa gitmesi gerektiği için."

"Evet ama şu anda savaş falan yok," diye mırıldandı Andie, kinayeli bir tonlamayla.

"Bu tam olarak doğru sayılmaz," diyerek atladı Kendall ve herkes şaşkınlık içerisinde ona döndü. Columbia'da dünya tarihi doktorası yapmaya aday olan Kendall, beş nedimem arasında açık ara farkla en zeki olandı ve o, Amerika Birleşik Devletleri'nin hâlen Afganistan, Pakistan, Somali, Suriye, Libya ve Yemen'deki savaşlarda yer aldığını açıklarken diğer herkesin sessizlik içerisinde başlarını sallayarak onu onaylamasını izledim.

Garson geldi ve Lexy bir şişe daha şampanya istedi. Kendall'ın kızıl sarı saçlarını işaretparmağının etrafına dolamasını izlerken en eski arkadaşlarımın sığ olduğunu düşünmesinden endişelendim. Ona minnettar bir gülümseme gönderdim. Kendall'ın keskin zekâsına her zaman değer vermiştim – diğer arkadaşlarımla

konuşamadığım derinlikte sohbetler yapabiliyor, politikadan ve kitaplardan konuşabiliyorduk. Bir yandan da eski arkadaşlarımın Kendall'ı gösterişçi bir ukala olarak görmesinden endişelendim. Andie'nin burada olup desteklemediği bir nişanı kutlamak dışında herhangi bir yerde olmayı istemesinden endişelendim. Belki de Lexy'yi başnedimem yapmalıydım. En azından *umursadığı* ortadaydı. Ayrıca belki de arkadaşlık dinamiklerim konusunda çok endişeleniyordum.

Masanın altından çantamdaki telefonumu çıkardım ve Burke'e mesaj attım: *Nedime draması [[göz deviren emoji]].*

Bir dakika sonra cevap verdi: *Haha. Kaçınılmaz değil miydi zaten? Endişelenme, drama ne olursa olsun hepsinin iyi niyetli olduğundan eminim.* Bir mesaj daha: *Ayrıca unutma, önemli olan sadece biz ikimiziz.*

Kalbim Burke'e ve beni iyi hissettirmek için her zaman ne söylemesi gerektiğini bilişine duyduğum sevgimle dolup taştı.

Kafamı kaldırdığımda dünyadaki en iyi dört arkadaşımın bana dik dik baktığını gördüm.

"Telefonundaki *ne* seni bu kadar gülümsetebilir ki?" diye sataştı Isabel. "Kocanla mesajlaşmadan yemek yiyemiyor musun?"

"Nişanlısı," diye düzeltti Andie ve onunla göz göze gelmek gibi bir gaflette bulundum. Düşüncesini sesli dile getirmemişti ama geri kalanını kafasının içinden, gözlerindeki sertliğin arkasından duyabiliyordum:

Henüz kocan değil.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Burke Michaels'ın Günlüğü

20 KASIM 2018

Sevgili Dr. K,

Mutlu Noeller, doktor. Son yazışımın üzerinden biraz zaman geçtiğinin farkındayım – kusura bakmayın. Ama biraz meşguldüm. Bu yıl bir elf kadar neşeliyim ve nedenini size anlatacağım. Hani şu planım vardı ya? İşe *yarıyor*.

Skye Starling tatlı ve güzel bir kız, onu seviyormuş numarası yapmak zor değil. OKB kompülsiyonlarını saymazsak hemen hemen mükemmel birisi.

Planladığım gibi iki ay önce Heather'a Olivier'ın yardımıyla Dubai'den çok cazip bir iş teklifi aldığımı söyledim. İki aylık bir eğitimin ardından on sekiz aylık bir sözleşme imzalayacağımı ve –buradaki talihsiz geçmişim göz önüne alındığında– Amerika'da kazanabileceğim paranın altı katını kazanacağımı açıkladım.

Farklı bir kıtada yaşama fikrinin bile Heather'ın ağzının açık kalmasına neden olacağını biliyordum ama gözleri yaşlarla dolu bir hâlde bana işi kabul etmemi söylediğinde şaşırmadım. Ailemiz için finansal anlamda doğru bir karar olduğuna o da katıldı ve aramıza biraz mesafe koymak evliliğimiz için çok da kötü bir karar sayılmazdı. Birkaç ayda bir gelip onu ve çocukları göreceğime söz verdim.

Böylece Dubai'ye –diğer bir deyişle Crown Heights, Brooklyn'e– gittim. Prospect Park yakınlarında ayda sadece 750 dolara devren kiralık, eli yüzü düzgün bir yer buldum. Çöplükten farkı olmayan yerleri saymazsak bulabildiğim en ucuz ev buydu. Skye bir gün Brooklyn'deki evimi görmek isterse pislik

içinde yaşayamam diye düşündüm. Ev arkadaşım otuzlu yaşlarının ortasında, şehir merkezindeki büyük şirketlere avukatlık yapan ve asla evde olmayan Ethan isminde bir adamdı.

Ama Crown Heights'ta sadece on günüm var, Dr. K çünkü plan tıkır tıkır işliyor. 3 Ocak'ta, Skye'la Noel için Palm Beach'teki ailesine yaptığımız ziyaretten döndüğümüzün ertesi günü, Skye'ın West Village'daki ferah, tek yatak odalı evine taşındım. Onu ikna etmek zor olmadı. Hatta ikna etmeme bile gerek kalmadı. Bu ayın başlarında öylesine bir tavırla beraber yaşamayı teklif ettim. Ona birbirimizi sadece üç aydır tanısak bile hayatımda hiçbir şeyden böyle emin olmadığımı söyledim. Ona âşık olduğumu söyledim.

Skye'ın tarçın rengi gözleri ışıldadı ve genişledi, onaylamak için başını hevesle salladıktan sonra boynuma gömerken yanakları kızarmıştı. *Ben de seni seviyorum*, diye fısıldamıştı yüzü göğsüme yaslıyken. Bana, benim numara yaptığım kadar hızlı âşık olduğunu biliyordum.

Yaşadığı daire Skye'ın. Önceden büyükannesiyle büyükbabasına aitmiş, ona hediye etmişler. Yani kiraya tek bir kuruş bile harcamam gerekmiyor. Skye geçtiğimiz gün evin *bizim* olacağını söylemişti. *Birlikte inşa ettiğimiz hayat boyunca bizim.*

Bir parçamın kötü hissetmediğini söyleyemem, Dr. K. Ben psikopat değilim. Sadece uzun vadede Skye'ın iyi olacağını biliyorum. Bu talihsiz zamanları geride bırakacak. Biraz zaman alabilir ama eninde sonunda onu mutluluktan havalara uçuracak birini bulacak, birlikte sırma saçlı bebekler yapacaklar ve istemedikleri kadar paraları olacak. Uzun vadede benim yüklü ödemem Skye'ın aile servetine gram etki etmeyecek. Tüm duyguları yok saysak, Skye'a ne istediğimi söylesem ve aramızda hiçbir bağ kurmaya gerek kalmadan bana bir çek yazsa her şey daha kolay olur muydu? Tabii ki olurdu. Ama dünya bu şekilde dönmüyor, Dr. K.

Demek istediğim, Skye yine kendi mutlu sonunu yaşayacak. Ama Heather ve ben? Bu plan olmadan hiçbir şansımız yok. Zamanı geldiğinde Maggie'nin üniversite ücretini karşılayamayacağız ve Hope hayatının geri kalanını takma dişlerle geçirecek. Ben

Target'da işe girmek zorunda kalacağım, evi satmamız gerekecek ve ikimiz de ölene kadar her sabah hayal kırıklığından başka hiçbir şey hissetmeyen bir kadının yanında uyanacağım. İnsanlar sürekli para mutluluğu satın alamaz der ama bu bir saçmalıktan ibaret ve bunu siz de biliyorsunuz, Dr. K. Eğer para mutluluğu satın almasaydı seanslarınızı sigortanın karşılamasına izin verirdiniz.

Para asıl sevgiyi satın *alamaz* – bu inkâr edilemez. Heather'ı sevmeyi ben seçmedim ve ona sorsanız o da hiç düşünmeden beni sevmeyi seçmediğini söylerdi. Son sınıfta yeniden bir araya geldikten sonra ona sürekli neden bana ikinci bir şans verdiğini sorup durdum. Aşkımız bir mucize gibi gelmişti, özellikle de ayrılığın acısını tattıktan sonra. Ama Heather buna hiç cevap vermedi. Sürekli beni neden sevdiğini açıklayamadığını, öylece anlatabileceği bir şey olmadığını, sadece öyle *olduğunu* söylerdi.

Tek bildiğim *hâlâ* öyle olduğu, Dr. K. Karımın mutlu olması için gereken neyse yapacağım. Kendi mutluluğumun onun mutluluğuna bağlı olduğunu biliyorum.

Bir zamanlar Heather'la da bir hayat inşa etmiştik. En sonunda canımızı dişimize takarak Langs Valley'den, içine doğduğumuz, bize hiçbir şans vermemiş hayatların ezici ağırlığından kaçmıştık. Hep hayal ettiğimiz gibi New York'a taşınmıştık. Eğer onun yanından ayrılmazsam iyi durumda olacağımı biliyordum. Nereye giderse gitsin onun peşine takılırdım.

New York'ta geleceğimizi kazanmak için çok uğraştık. Ama sonra ben her şeyi mahvettim, Dr. K. Bir hata yaptım. Bizim aleyhimize işleyen talihimizi değiştirmek için yaptığımız onca şeyin ardından *tek* bir hata yaptım. Skye Starling gibi –doğuştan şanslı olan– insanlar istedikleri kadar hata yapabilme lüksüne sahiptir ve hiçbiri için bedel ödemek zorunda kalmazlar.

Yine de evliliğimde yaşananların sorumluluğunu üstleniyorum, demeye çalıştığım bu. Eğer öğrendiğim bir şey varsa o da işleri düzeltmenin bir yolunu bulduysan o yola girmen gerektiğidir. Ve bunun bedeli umutsuz, ayrıcalıklı bir kızın duygularıyla oynamak olacaksa öyle olsun.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Heather

NİSAN 1990

Paskalya'dan bir hafta sonra Libby bana ciddi bir teklifte bulunmuştu.

Ilık bir nisan akşamıydı ve Libby'yle çocukları yatırmış, arka bahçe verandasında otururken şaraplarımızı yudumluyorduk. O yıl hava o kadar bulutluydu ki böyle çetin bir kışın ardından baharın erken geleceğinden hepimiz emindik.

"Bir süredir aklımda bir şey var, Heath." Libby kadehini bıraktı ve dizlerini göğsüne çekti. Çenesini dizlerinin arasına sıkıştırdı, böyle dururken olduğundan çok daha genç görünüyordu. "Önümüzdeki yıl sen okula gittiğinde Gus'ı yanıma almak istiyorum."

"Senden böyle bir şey isteyemem," diye yanıtladım istemsizce.

"Onu *almak* derken kalıcı olarak almak demiyorum. Ama sen kendini tamamen okuluna verirken ona bir yuva sağlamak istiyorum. Connecticut'a gelip bizimle yaşayabilir. Eyaletteki en iyi okul bölgelerinden birinde yaşıyoruz ve birinci sınıfa da başlamış olur. Hem tamamen açık olmam gerekirse ona destek olacak imkânımız var. Babamın tarafından –Fontain tarafından– bana miras kalan yüklü miktarda bir para var. Gösteriş yapmak için söylemiyorum, sadece bize finansal ya da diğer açılardan yük olmayacağına dair seni temin ediyorum. Ayrıca onu her zaman görebilirsin, ne zaman istersen geliriz. Bunu iyice düşündüm, Heather. Bunu sen istemedin, ben teklif ediyorum."

"Ah, Libby." Işıl ışıl, hafif sarhoş yüzünde bir gülümsemenin filizlenmesini izledim. En sonunda ailenin sonu yokmuş gibi görünen servetinin sırrını öğrenmiştim. Bir anlığına, üzerinde benim ismim olan ve sadece olduğum kişi olarak doğduğum için sahip olabileceğim yüklü miktar paranın ne kadar muhteşem, ne kadar özgürleştirici hissettireceğini hayal ettim. "Ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Sadece evet de, Heather. Gus'ın oğlumdan farksız olduğunu biliyorsun. Ayrıca onun burada babanla..." Libby duraksadı. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Onu hayatta babamla burada bırakmam." Başımla onayladım. "Sanırım... onu da yanıma alırım diye düşünüyordum. Ama eğer siz..."

"Ben eminim, Heather."

"Peter da mı?"

"Peter da." Sırıttı. "Ve daha bir yıl olduğunun farkındayım ama muhtemelen –bugünlerde üniversiteyi ciddi anlamda aklına koyduğunu düşününce– bu durum senin de aklını kurcalıyordur diye düşündüm. Ya da bir noktada kurcalamaya başlayacak. O yüzden söylemek istedim."

"Yani, bir taraftan Gus'tan ayrı yaşamayı hayal edemiyorum." Şarabımdan bir yudum aldım. "Son beş yıldır kendi çocuğummuş gibiydi."

"Biliyorum." Libby başıyla onayladı. "Ve her zaman da bir anlamda öyle olacak. Onu sen büyüttün.".

"Ama bir taraftan da ona hak ettiği gibi bir hayat verme teklifini asla geri çeviremem."

"Ve *senin* hak ettiğin hayat, Heather."

"Daha sonra ben mezun olunca..."

"İyi bir iş bulacaksın, Gus da... bir düşüneyim... on yaşında olacak. Eğer istersen yanına döner ve seninle yaşar. Bunu o zaman geldiğinde düşünürüz. Sanırım kariyer yolunda ufukta seni nelerin beklediğini görmemiz gerek."

Veranda soğuk bir esintiyle doldu ve ince pamuk tişörtümün üzerinden kollarımı ovaladım. "Ah, Lib. Benim ve Gus'ın hayatını bu kadar değiştirdiğin için sana ne kadar teşekkür etsem az."

"Bana teşekkür etme, Heather. Ben sadece sendeki potansiyeli gördüm, hem birbirimize yardım etmek insan olarak görevimiz. Hırsını ne kadar takdir ediyorum biliyor musun? Bugünlerde bir sürü kadın kendi kariyerini küçümsüyor – sadece para kazanabilecek bir koca bulmaya bel bağlıyorlar."

"Hımm." Bir anlığına, zihnimi okuyabiliyor mu, benim de amacımın aynı olduğunu biliyor mu diye meraklandım.

"Ama büyükannem hep derdi, 'Zengin bir adamla evlenmek de fakir bir adamla evlenmek kadar kolaydır.'" Libby kıkırdadı. "Ve ben de gidip beş kuruşu olmayan bir sanatçıya âşık oldum."

"Ama senin durumun farklıydı. Senin para için hiç endişelenmen gerekmedi."

"Sanırım haklısın. Peter o matematiksel zekâsıyla ne istese yapabilirdi. Gerçekten çok zeki biridir. Finans sektöründe parlayabilirdi – tüm para orada dönüyor. Ama *ruhunda* istediği tek şey sanatını icra etmekti. Para konusu hiç umurunda olmadı. Sanırım ben de onu bu yüzden sevdim. Tanıdığım çoğu erkek –kendi ailemdekiler de dahil– para konusuna, 'doğru' işin sağladığı statü konusuna o kadar odaklıydı ki. Peter'ınki gibi bir tutkuyu hiç görmemiştim.

"Para odaklı olmak kötü bir şey demiyorum," diye ekledi Libby hızla. "İyi bir şey bile olabilir. Ama Peter tanıdığım herkesten o kadar *farklıydı* ki. Bana ilham perisi olduğumu söylemişti. Tüm varlığı beni baştan çıkarmıştı."

"Sana dürüst bir soru, Lib." Şarap tüm bedenimi sıcak bir özgüven hissiyle doldurmuştu. Ne söylersem söyleyeyim onu kırmazmış gibi hissediyordum. Libby zengin, güzel, eğitimli ve açıksözlüydü ama aynı zamanda şapşaldı, alçak gönüllüydü ve gizli saklı hiçbir şeyi yoktu. "Şeytanın avukatlığını yapacağım ama sence bu finansal... durumun... Peter'a âşık olduğun o tutkulu adam olmaya devam etme özgürlüğünü sağladı mı?"

Libby düşünceli bir hâlde dudaklarını birbirine bastırdı, arka bahçenin ötesine uzanan karanlık çayıra bakıyordu. Kenar sehpasında duran şarap şişesini aldı ve kalan şarabın hepsini kadehine doldurdu.

"Açıkçası bilmiyorum," diye yanıtladı sonunda. "Ailemin parasının sanatçılığa devam etmesine olanak sağladığı kesin. Eğer paraya ihtiyacımız olsaydı Peter daha çok para kazanabileceği bir işte çalışmak zorunda kalırdı ama aşkımız değişmezdi diye düşünüyorum. Bunu isteyerek yapacağına ve kalbindeki tutkuyu kaybetmeyeceğine inanıyorum. Ama gerçek şu ki, Heather, asla emin olamazsın. Sadece en iyisini umarsın ama bir evliliğe baş koymak her zaman beraberinde bir risk getirir. İki insanı birbirine bağlayıp bu koca dünyaya attığında neler olacağını asla tam anlamıyla öngöremezsin." Libby bana baktı, gözlerinin beyazları neredeyse zifiri karanlık verandada parlıyordu. "Mesela tutku, henüz yirmi iki yaşındayken ya da balayı sırasında başka bir anlama gelirken otuz yaşında, evli ve çocukluyken başka anlama gelir."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum, merak içindeydim.

"Peter'ın tutkusunu hâlâ seviyorum." İç çekti. "Ama böyle olacağını bilmiyordum."

"Nasıl?"

Libby zayıf kollarını gökyüzüne doğru uzattı. "Peter'ın karısı olmanın, kocamın günde on beş saatini, haftada altı, hatta bazen yedi gününü stüdyosuna kapanıp her bir eserinin tam anlamıyla kusursuz olduğundan emin olmaya çalışarak geçireceği ve benim bunu sorun etmeyeceğim anlamına geldiğini. Âşık olduğum o tutkunun bazen alınmamak için uğraşmam gereken bir konu hâline geleceğini bilmiyordum."

"Sanırım Langs Valley'deki şu projesi için her zamankinden daha yoğun olduğunu düşündüm."

"Öyle ama o projelerin sonu hiç gelmiyor ve *her zaman* çok önemliler. Peter, Connecticut'da ilham bulamıyordu ve çocuklar doğduğundan beri ailem bize nefes alacak alan bırakmıyormuş

gibi hissediyordu, ben de ikinci çocuğumuz doğduktan sonra kuzeyde bir yıl geçireceğimize dair ona söz vermiştim. Çocukken Saranac'ta yaşayan teyzesini sürekli ziyaret edermiş. Her zaman Adirondack Dağları'na dönüp dağ araştırması yapmak isterdi. Ama programı çok doluydu. İşin ironik yanı, kendimi sürekli işlerin böyle olmak zorunda olmadığını, haftada yirmi beş saat çalışıp çocuklarla ve benimle çok daha fazla zaman geçirebileceğini düşünürken buluyorum."

"Bu konuda onunla konuşamaz mısın?"

"Konuştum." Libby omuzlarını silkti. "Ama ne zaman konuşsam bunun onu çok... *üzdüğünü* görebiliyorum. Çünkü o tepeden tırnağa böyle biri. Bir sanatçı, yarı zamanlı bir sanatçı değil. Ve bunu onunla evlendiğimde biliyordum. Bilmiyorum, kafam çok karışıyor. O iyi bir baba – çocuklarla her gün vakit geçiriyor. Ben sadece *bana* daha çok zaman ayırmasını istiyorum. Özellikle de daha az çalışmasının hiçbir şey fark ettirmeyeceğini içten içe bildiğim için." Libby başparmağını işaret ve ortaparmağında gezdirdi. "Yanlış anlama – kendine göre iyi gidiyor, alanındaki birçok sanatçıdan çok daha iyi. Ama bana kalan mirasla kıyaslandığında hiçbir önemi yok." Libby bakışlarını boş kadehine çevirdi. "Tanrım, çok fazla şarap içtim ve şımarık bir velet gibi konuşuyorum. Çok üzgünüm, Heather, muhtemelen kulağa..."

"Lib, yapma," diye lafını böldüm, alkol bana güç veriyordu. "Bana içini dökebilirsin – biz arkadaşız. Sana en yakın arkadaşlarımdan biri oldun derken yalan söylemiyorum." Libby'nin *tek* arkadaşım olduğu gerçeğini kendime sakladım. Kyla ve diğer kızlar artık benimle konuşmuyordu ve onları suçlayamazdım. Burke'ü terk ettikten sonra onları hayatımdan çıkaran da ben olmuştum. Planımda ilerlemek için bildiğim tek yol yalnız kalmaktı.

"Heather." Libby elime uzandı ve avcumu sıktı. "Sen olmasan burada nasıl yalnız kalırdım hayal bile edemezsin. Sen çok *değerli* bir arkadaşımsın ve bunu şarap içtiğimiz için söylemiyorum. Tanıştığımız için çok şanslı hissediyorum."

"Ben de şanslı hissediyorum, Lib." Yumuşak bir his –galiba mutluluk– içimi doldurdu.

Geriye dönüp bakıldığında, bazen işlerin nasıl bu kadar değiştiğini aklım almıyor. Ne büyük bir ironi ama. İki aydan daha kısa bir süre sonra, Libby Fontaine'le tanışmamın hayatımın en şanssız olayı olduğunu öğrenecektim. Ama o zaman geldiğinde her şey için çok geç olacaktı.

ON ALTINCI BÖLÜM

Skye

HAZİRAN 2019

Lexy, beni Hamptons'da "gösterişsiz" bir bekârlığa veda partisi yapmaya ikna etti. Eğer bekârlığa veda partisi yapacaksak temmuzdaki doğum günümde hiçbir şey yapmayacaklarına dair tüm arkadaşlarıma söz verdirdim. Lexy kalmamız için babasının Amagansett'deki evini ayarladı. Lexy'nin anne ve babası boşanmıştı ve babası neredeyse zamanının tamamını ikinci eşiyle Charleston'daki evlerinde geçiriyordu.

Haziran ayının son hafta sonu, cuma öğleden sonra sekizimiz de şehir merkezinden Jitney'ye binip doğuya doğru yola çıktık. Nedimelerimin yanı sıra Barnard'dan en yakın diğer üç arkadaşım Kate, Sophia ve Taylor'ı da çağırmıştım, birinci sınıfta hepimizin odası aynı koridordaydı. Brooke'un da hafta sonu için doğuya uçması gerekiyordu ancak beni arayıp sekiz haftalık hamile olduğunu ve korkunç bir sabah bulantısı geçirdiğini söylemişti. Henüz bu haberi paylaşmama izin yoktu ama kardeşimle bir çocuk sahibi olacaklarını öğrendiğimden beri ayak parmaklarım karıncalanıyordu. Hala olacaktım.

Lexy'nin babasının evi Amagansett şehrinin hemen dışındaki Shingle stili bir malikâneydi, sahilden sadece yarım kilometre uzaklıktaydı. İnanılmayacak derecede büyük ve en sıcak yaz aylarında bile nadiren kullanılmasına rağmen çok bakımlıydı. Lexy ve küçük kardeşi Bridget evi canları istediği zaman kullansınlar diye Bay Blane evi kiraya vermiyordu ama zaten buna ihtiyacı da yoktu.

Ailesinin parasıyla anılmak Lexy'yi benim aksime *rahatsız* etmiyordu. Lexy'nin iyi ya da kötü bir kariyeri olması konusunda hiç problemi olmamıştı. "İşi", takipçilerini artırmak için yeni içeriklerin peşinde koşarak ve babasının parasıyla dünyayı dolaşarak yakışıklı uçurtma sörfçüsü kocasıyla yarattığı Instagram hesabıydı.

Bir sonraki Helen Owen ve Zack Kalter olabiliriz. Lexy'nin bunu söylediğini defalarca duymuştum. Bu iddia birçok açıdan o kadar şoke ediciydi ki, Lexy'yi yeryüzüne geri çekme girişimine bile değmezdi. Tepeden tırnağa hayalperest ve yüzeysel biriydi ama aynı zamanda tanıdığım en sadık insandı. Ortaokulda Sasha Bateman'ı yumruklamasının yanı sıra, Hilary Mandeville'in insanlara tımarhaneye kapatılmam gerektiğini söylediğini duyduğunda da çim hokeyi antrenmanı sırasında kızın bacaklarına vurmuş ve sezonun geri kalanında takımdan uzaklaştırılmıştı. Max LaPointe olayı patlak verdiğinde Lexy binlerce Instagram takipçisinin önünde onu utandırmıştı. Bunu yapmasını ben istememiştim ama bu birisi arkadaşlarından birine yanlış yaptığında verdiği tipik bir Lexy Blane Hill tepkisiydi.

Yine de Lexy'nin sonu gelmez aşırılıklarına gözlerimi birlikte devirebileceğim tek insan Andie'ydi. Isabel bu konulara mantığıyla yaklaşırdı ve üniversite arkadaşlarım Lexy'yi Amagansett'teki malikâneye geldikten beş dakika sonra neden üzerinde sarı, tek parça Kiini ile havuz başında poz verdiğini anlayacak kadar tanımıyorlardı.

"Cuma akşamı, paylaşım yapmak için en iyi zamanlardan biridir," diye açıkladı Lexy, iPhone'unu bir görev duygusuyla çıkarıp onun istediği açılardan fotoğraflarını çeken Isabel'in önünde bir kalçasını kaldırıp dudaklarını büzerken.

Resimlere filtre eklemek, açıklama bulmak ve yüklemek için yirmi dakika harcadıktan sonra Lex her birimize odalarımızı gösterdi. Andie'yle ben, Lex ve Iz gibi beraber kalırken diğer kızlar tek başlarına kalacaktı, ki bu beni mutlu etmişti. Herkesin olabildiğince rahat olmasını istiyordum.

Herkes evin mükemmel olduğu konusunda hemfikirdi ve Lexy'ye bizi ağırladığı için bol bol teşekkür etmişti.

"Dalga mı geçiyorsunuz?" Lexy elini salladı. "Bu kız için her şeyi yaparım." Ellerini belime sardı ve beni sıkıştırdı.

Andie yemek yapmak için hızla mutfağa gittiğinde Lexy'den rahatsız olduğunu hissettim. Lexy; Kendall, Kate, Sophia ve Taylor'a evin geri kalanını gezdirirken ben ve Iz mutfakta Andie'ye katıldık.

Bu gece abartısız bir akşam yemeği yiyip cumartesi gecesi şehre inerek kutlama yapmaya karar vermiştik. Menüde spaget-ti, köfte –basit ama en sevdiğim yemeklerden biri– ve lahanalı Sezar salatası vardı. Sıcak bir yaz gecesiydi ve yemeğimizi dı-şarıda, Blane ailesinin bakımlı turkuaz yüzme havuzuna bakan terasta yedik.

Akşam yemeği sohbeti, iki yıl önce hiç olmadığı kadar yo-ğun bir şekilde nişanlar, evlilik ve bebekler üzerine döndü. Kate dört aylık hamileydi ve işin en zor kısmının şaraptan vazgeç-mek olduğunu söylemişti. Isabel yakın zamanda doğum öncesi vitaminleri almaya başlamıştı ve Lexy, önümüzdeki altı ay içe-risinde hamile kalmak için Matt'le denemelere başlayacaklarını söyledi. Masanın ucundan Andie'yle göz göze gelmeye çalıştım –Andie'yle, Lexy'nin bebek istemesinin en büyük nedeninin re-simlerini Instagram'da paylaşmak olduğuna dair şakayla karışık konuşup hemfikir olmuştuk– ama Andie'nin gözleri neredeyse hiç dokunmadığı makarnasındaydı. O an burada bulunan sekiz kız arasında sadece Andie ve Kendall'ın evli ya da nişanlı olma-dığını fark ettim. Sophia mayıs ayında evlenmişti ve durmaksı-zın evlilik tavsiyelerinde bulunuyordu, Taylor ise benden kısa bir süre sonra nişanlanmıştı.

Kendall evli olmamasına takılmayacak kadar kendinden emin ve kariyer odaklıydı ancak Andie'yi grup içinde evli olma-yan iki kişiden biri olarak dışlanmak istemediğini bilecek kadar iyi tanıyordum.

Mesele Andie'nin bekâr olması değildi – zaten bekâr da de-

ğildi. Çok uzun zamandır Spencer'la beraberdi ama sol yüzükparmağındaki tek taş olmadan bizim içinde olduğumuz gruba dışarıdan bakıyordu. Ve bundan zerre kadar hoşlanmadığını anlıyordum. Yeni bir tekila soda karışımı yapmasını izlerken, Brooklyn Steel'i sık sık ziyaret eden ve doğurganlık vitaminlerine yatırım yapmaktan yıllarca uzakta olan Williamsburg yogi arkadaşlarını nasıl umutsuzca özlediğini hissedebiliyordum.

O gece paylaştığımız yatakta da bunu hissettim. İkimiz de uyumak için can atarken aramızda uzayan sessizlikteki kopukluğu. Yanı başımdaki zihnini yakıp kavuran düşünceleri okuyabiliyordum: *Sekiz yıldır Spencer'la birlikteyim. Skye dokuz aydır Burke'le birlikte. Olanların hiçbiri zerre kadar mantıklı değil.*

Ertesi sabah Andie daha neşeli bir ruh hâliyle uyandı. Kahvaltıdan sonra havuz başındaki grup yoga seansımızda bize rehberlik etti. Savasana pozu sonrası zavallı Taylor, üzerine pembenin kör edici bir tonunda, Bandier marka sutyen ve tayt takımı giymiş Savaşçı 2 pozu verirken Lexy'nin resimlerini çekmekle görevlendirilmişti. Kazanan resim belirlendikten ve paylaşıldıktan sonra taşınabilir soğutucumuzu hazırlayıp sahile doğru yola çıktık.

Güzel bir cumartesi günüydü – masmavi gökyüzünde tek bir bulutun bile olmadığı, güneşin hiçbir engele takılmadan parladığı o kusursuz yaz günlerinden biriydi. Andie bekârlığa vedam için bana tek omuzlu beyaz bir Marysia bikini hediye etmişti. Onun için pahalı bir hediye olduğunu biliyordum bu yüzden de en zayıf arkadaşlarım Andie, Lexy ve Sophia'nın yanında bikinili olmaktan nefret etsem de giymiştim. Vücudumu sevmediğimden değildi – formda kalacak kadar koşuyor ve spor yapıyordum. Sadece spor salonunda ne kadar çabalarsam çabalayayım asla bazı kızlar gibi –tıpkı zayıf ve ince annem gibi– görünemeyeceğimin farkındaydım. Genetiğim bana annemin yüzünü verecek kadar kibardı ancak maalesef ki büyükannemin geniş omuzlarını ve kıvrımlarını miras almıştım.

Lexy olan biten her şeyi kaydederken sahilde güneşlenerek ve Whispering Angel içerek keyifli birkaç saat geçirdik. Marysia bikininin altı kalçalarıma batıyordu ve medium giydiğimi bildiği hâlde bikiniyi bir beden küçük aldığı için Andie'ye sinir olsam da sesimi çıkarmadım.

Herkes güneşten bayıldığında eve dönüp duş aldık ve Andie'nin planladığı sürpriz oyunu oynadık. Lexy bir tane daha Whispering Angel açtı – bir kasa dolusu almıştı.

Andie'nin sürpriz oyununun bekârlığa veda temalı Jeopardy olmasına şaşırmamıştım. Aynı oyunu hem Isabel'in hem de Lexy'nin bekârlığa vedasında oynamış ve çok eğlenmiştik. Ama bunun da ötesinde bu oyun Andie adına Burke'le aslında birbirimizi ne kadar az tanıdığımızı insan içinde göstermesi için harika bir fırsattı. Bu kısım mideme bir ağırlık çökmesine neden oldu. Bu kısım –dürüst olmam gerekirse– en başta bu parti konusunda çekimser olma nedenimdi.

Andie kalın bir karton hazırlamış ve en üste büyük harflerle SKYE'IN BEKÂRLIĞA VEDA OYUNU yazmıştı ve hemen altında her kategorinin kendi sütunu vardı: SAYILAR, BEBEK BURKE, BURKE'ÜN TUHAFLIKLARI, YATAK ODASI SINIRLARI, SKYE'IN DÜNYASI.

Andie kartonun önünde durdu ve kuralları açıkladı. Duş almış ve açık sarı, uzun bir elbise giymişti, havluyla kuruttuğu saçlarını başının üzerinde toplamış ve makyaj yapmıştı. Benim etli ve güneşten yanmış vücudumun aksine onun zayıf ve bronzlaşmış teni ilişki durumuna dair hissettiğim suçluluk duygusunun buharlaşıp gitmesine neden oldu. Üzerindeki kırmızı tulumla kanepeye tünemiş Lexy olan biten her şeyi kaydediyordu.

"Pekâlâ!" Andie ellerini çırptı ve Isabel'a baktı. "Izzy, sen başlıyorsun."

"Hımm." Isabel küllü sarı saçlarının bir tutamını işaretparmağına doladı. "Yatak Odası Sınırları üç yüz puan!"

"*Iz!*" Lexy haykırdı. "Birisinin aklı fesatlıkta."

"Çok fazla alkol aldım!" Isabel kadehini kaldırdı ve içindeki rosé, bardağın ağzından fırlayarak yere döküldü.

"Şşş," dedi Andie. "Yatak Odası Sınırları üç yüz puan, pekâlâ. Sorumuz şu, 'Skye'ın en sevdiği seks pozisyonu nedir?'" Andie beni işaret etti. "Skye, söz sende."

İlk sorunun kolay bir şey olmasına şükrederek nefes verdim. "Üstte olmayı seviyorum."

Herkes abartılı şekilde bağırıp haykırdı.

Andie laptopunda SS BV isimli bir klasör açtı ve *Yatak Odası 300* yazan dosyaya tıkladı. Bilgisayarı herkesin görebileceği şekilde yerleştirdi ve oynat tuşuna bastı. Burke'ün aşina olduğum yüzü ekranda belirdi. Andie ve Spencer'ın dairesindeki koltukta oturuyordu, sırf bunu yapmak için gizlice Williamsburg'e gitmiş olması içime bir sıcaklık yayılmasına neden oldu. Gözleriyle aynı renk bir gömlek giymişti ve dudakları hafif bir gülüşle kıpırdandı. Kazcığım benim. O kadar tatlıydı ki kalkıp Andie'nin laptopunu öpme dürtümle savaşmam gerekti.

"Skye'ın en sevdiği seks pozisyonu nedir?" Andie'nin Burke'e soruyu sorduğunu duydum.

Bir kahkaha patlattı, iki yanağındaki gamzeler belirmişti. "Özele mi giriyoruz, Andie?" Çenesini sıvazladı. "Skye üstte olmayı seviyor."

Herkes çığlık atıp alkışladı. İçime bir rahatlama hissi dolarken Andie'nin ifadesinin sertleştiğini gördüğüme yemin edebilirdim.

"Sıradaki!" diye bağırdı. "Sophia."

Soph kartonu inceledi, seçeneklerini tarttı. Yarı Filipinli olan Sophia, Andie'den bile hızlı bronzlaşmıştı ve güneşin altında geçirdiği bir gün, ten rengini açık bir kahve tonuna çevirmeye yetmişti.

"Burke'ün Tuhaflıkları iki yüz puan." Soph bana bakarak göz kırptı.

"Burke'ün Tuhaflıkları iki yüz puan," diye tekrarladı Andie bana bakarak. "Skye'a göre Burke'ün en sinir bozucu huyu nedir?"

Burke'ün soruya verdiği cevabı hayal etmeye çalışarak beynimi zorladım. Islak havlusunu mobilyaların üzerine bırakmasından nefret ettiğimi biliyordu. Aklıma başka bir şey gelmemişti.

"Islak havlusunu mobilyaların üzerine bırakması?" dedim sanki bir soruymuşçasına.

"En sinir bozucu huyu *bu* mu!?" diye haykırdı Kate. "Tanrım, çok şanslısın."

"Pekâlâ, Burke'ün cevabına bakalım." Andie sorunun dosyasını açtı ve oynat tuşuna bastı.

Ekranda Burke'ün yüzünün şaşkın bir ifade alışını izledim. "Iıı..." Sesi alçaldı. "Duş aldıktan sonra şu silecek zımbırtısını kullanmayı unutmamdan rahatsız oluyor."

"Maalesef," dedi Andie zaferle. "Kendall, sıra sende."

Kendall, Sayılar üç yüz puanı seçti.

"'Burke bekâretini kaybettiğinde kaç yaşındaydı?'"

Tahminim on altı oldu. Burke'ün cevabı on dörttü.

Sıradaki soruyu Taylor seçti: Bebek Burke, iki yüz puan.

"'Küçük bir çocukken Burke büyüyünce ne olmak istiyordu?'" diye sordu Andie.

Hiçbir fikrim yoktu. Kadehimde kalan şarabımı diktim ve astronot dedim. Burke'ün cevabı polisti.

Kate, Burke'ün Tuhaflıkları beş yüz puanı seçti.

"'Burke'ün alerjisi var mı, varsa nelere?'"

Tahminim ayçekirdeği oldu; Burke'ün cevabıysa lateksti.

"Sanırım hiç kondom kullanmıyorsunuz!" diye kıkırdadı Taylor.

Gözlerimi devirdim. Kullanmıyorduk –hiç kullanmamıştık– ama yine de bana lateks alerjisi olduğunu hiç söylememişti. Ayrıca ayçekirdeği alerjisi olduğuna yemin edebilirdim. Neden aklıma bu gelmişti ki?

Andie'nin enerjisindeki değişimi hissedebiliyordum. Nişanlım hakkında hiçbir şey bilmiyormuş gibi göründüğüm için zevkten dört köşe olmuştu. Lexy, Skye'ın Dünyası yüz puanı seçene kadar yüreğim ağzımdaydı.

"Skye'ın Dünyası, yüz puan," Andie şakıdı. "'Skye'ın en sevdiği şarkı nedir?'"

"'River of Dreams,'" diye mırıldandım. Oyunun bir an önce bitmesini istiyordum. "Billy Joel."

Andie sorunun videosuna tıkladı ve Burke'ün sesi tüm odayı doldurdu: "'River of Dreams' Billy Joel."

Tüm grup sevinçle bağırdı ve bir sonraki soruya kadar anlık bir rahatlama hissettim. Bebek Burke, dört yüz puan.

"'Burke kaç kilo doğdu?'"

"Bu zor bir soru," dedi Isabel kibarca, hiçbir fikrim olmadığını bildiğinden emindim.

"Üç buçuk kilo?" diyerek tahmin yürütüm. "O civarda bir şey."

"Dört buçuk kilo," diye cevap verdi Burke, Andie videoyu oynattığında. "*Dev* gibi bir bebekmişim. Zavallı annem."

Koltuğa tekrar gömüldüm, midem dehşete benzer bir hisle dolup taşıyordu. Burke bu kadar büyük bir bebek olduğunu bana anlatmış mıydı? Ben mi unutmuştum?

Soruların ardı arkası kesilmiyordu. Burke'ün en sevdiği sebze nedir? Ben brokoli demiştim, cevap kuşkonmazdı. Burke büyürken hangi cins köpekleri vardı? Tahminim golden retiever oldu, o ise köpeği olmadığını söyledi – tuzak bir soruymuş. Burke'ün en sevdiği dizi nedir? *The Wire* diyerek tahminde bulundum, cevabı *The Sopranos* oldu.

Son soruya geldiğimizde herkesin benim adıma duyduğu utanç apaçık ortadaydı.

"Bunu ben okuyacağım." Andie boğazını temizledi. "Yatak Odası Sınırları beş yüz puan. 'Burke'ün en büyük cinsel fantezisi nedir?'"

"*Yee-ha*!" Lexy koltuğun üzerine sıçradı ve havayı sürüyormuş gibi yaparak hayali kemendini fırlattı. Kör kütük sarhoş olduğu belliydi.

Diğer kızlar bana bakıyordu, bekliyorlardı. Whispering Angel'dan bir yudum daha alırken kadehimi sürekli dolduran her kimse ona şükrediyordum.

Burke'ün en büyük fantezisinin ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. İyi olarak nitelendirebileceğim bir cinsel hayatımız vardı –tatmin edici, eğlenceli, yeterince cesur– ama fantezilerimizi hiç konuşmamıştık. Öğlenden beri içtiğim beş yüz kadeh şarabın altında bir yerlerde küçük düşürülmüş hissediyordum ama şu an sadece öfke doluydum.

"Bilmiyorum." Andie'ye ters bir bakış attım. Bana kendimi böyle hissettirdiği, bu durumdan keyif aldığı için ondan nefret ediyordum. Bu kusursuz günü Burke'le birbirimiz hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğimiz çünkü birini dokuz ay içinde *tam anlamıyla,* ona evlenme sözü verecek kadar tanıyamayacağın fikrini kanıtlamak uğruna bu aptal oyunla mahvettiği için ondan nefret ediyordum.

"Tahmin et o zaman." Andie cılız kollarını göğsünün önünde kavuşturdu, ela gözleriyle delici bakışlar atıyordu.

Diğer kızların çoğu oyuna olan ilgisini çoktan kaybetmişti. Lexy telefonunu kablosuz hoparlöre bağlamakla meşgulken Kendall, Soph ve Taylor mutfakta margarita hazırlıyordu. Sadece Isabel ve Kate hâlâ Andie'yle beni izliyordu.

"Sen *Spencer'ın* fantezisini biliyor musun?" diye sordum Andie'ye. Sorum kulağa suçlama gibi geliyordu ama umurumda değildi.

"Aslına bakarsan biliyorum." Andie hızla cevabını yapıştırdı ve içimden bu soruyu hiç sormamış olmayı diledim. Birden tam da istediği gibi davrandığımı fark ettim.

"Peki," dedim. "Burke'ün cevabını tahmin edeceğim. Üçlü seks." Yanlış olduğunu biliyordum.

Andie oynat tuşuna bastı. "Ah, Tanrım." Burke güldü. "Sanırım yatağa bağlanmak diyeceğim."

"Ooooh!" diye bağırdı Kate. "Artık balayında ne yapman gerektiğini biliyorsun, bebeğim."

Oyunun bittiğine çok sevinmiştim ama Andie'nin kartonu ve kartları toplarken takındığı zafer kazanmış havalarını fark etmeden edemedim. Bu sadece benim hissedebileceğim bir şeydi.

Lexy sonunda hoparlörü çözdü ve "River of Dreams" şarkısı odayı doldurdu. "Bir tanecik Skye'ımızın şerefine!" Lexy içi beyaz tozla dolu küçük bir plastik poşet çıkardı. "Kimler ister?"

"Farkındasın değil mi, yakın zamanda anne olmak isteyen birine göre zerre kadar annelik içgüdüsü göstermiyorsun." Andie küçük poşeti hızla Lexy'nin elinden kaptı.

"Kapa çeneni, *Andrea*. Bu benim son eğlencem. Hâlâ yapabiliyorken bırak da biraz tadını çıkarayım."

"Aynen öyle." Kate yeni bir seltzer açtı ve esnemesini bastırdı. Tamamen ayık olduğu neredeyse tamamen aklımdan çıkmıştı.

"Dalga geçiyorum, Lex." Andie kolunu Lexy'nin omzuna attı. "Birazcık alırım."

"İşte bu. Başka?"

"Yapmamalıyım." Artık hiç kokain çekmiyordum –aslında Lexy hariç hiçbirimiz çekmiyorduk– ama güneş ve şarap yüzünden öyle bitkin düşmüştüm ki teklifi cazip gelmişti. "Çok azıcık."

"Iz?"

Isabel dudaklarını birbirine bastırdı. "*Küçücük* bir çizgi. Ama sakın kocama söylemeyin."

Lexy gözlerini devirdi ve cam sehpada yedi çizgi oluşturdu – Kate tabii ki çekmeyecekti. Kendall teklifi reddedince Lexy ve Andie yedinciyi paylaştı. Lexy'nin, Andie'nin içindeki parti kızını ortaya çıkardığını unutmuştum.

Uber'le Sotta Sopra'ya –şehirde bir İtalyan restoranıydı– vardığımızda babamın akşam yemeğimizi çoktan ödediğini öğrendik.

"Bu çok *tatlı*," diye şakıdı herkes bir ağızdan.

Akşam yemeği sonrasında restoranın hemen yanı başındaki Talkhouse'a geçtik, bir müzik grubu seksenlerin popüler şarkılarını çalıyordu. Talkhouse her zaman bana gençliğimizi, Lexy görevlileri tanıdığı için henüz reşit değilken bile buraya gizlice gelişlerimizi hatırlatırdı. Ve yirmili yaşlarımın başlangıcını, Max LaPointe yıllarımı. Çok fazla votka ve soda sonrası arka barın

yanında beni kendine bastırmasını, ellerini kotumun arkasında dolaştırmasını.

Grup eğlenceliydi; daha önce izlemiştim, "Take On Me" ve "Total Eclipse of the Heart" gibi seksenlerin en iyi şarkılarını çalıyorlardı. Ama Talkhouse'ta olmak nedense bana kendimi yaşlı ve nostaljik hissettirmiş, bu hisler de beni rahatsız etmişti. Burke'e mesaj atmak için telefonumu çıkardım ama onun benden önce davrandığını gördüm.

Seni özledim, Kazcığım. Bu akşam çok eğlenme!

Asıl ben SENİ özledim. Talkhouse'tayız, müzik de var ve eğleniyoruz... ama bir yandan da seninle evde olmak istiyorum.

Yarın. Sabırsızlanıyorum. Seni seviyorum.

Ben seni daha çok, Kazcığım.

Burke olmadan nasıl yaşadığımı milyonuncu kez merak ederken sevgiden başım döndü. Vücudumdaki her hücreyle sevdiğim sıcak, nazik, güvenilir Burke.

Telefonumu çantama geri koyarken tekrar titredi ve Burke'ün söyleyeceklerinin bitmemiş olduğu düşüncesiyle gülümsedim.

Ama yazan Burke değildi – Max'ten bir e-posta gelmişti. Endişe dalgası göğsüme oturdu. Okumak istemiyordum ama bu mümkün değildi.

Umarım partinde beladan uzak duruyorsundur, psikopat gelin. Döndüğünde bir şeyler içmeye ne dersin? Sen ve ben, eski günlerin hatırına. Sen ısmarlarsın – Tanrı biliyor ya bana borçlusun.

İçim öfkeyle doldu ve telefonumu çantama tıkıştırdım. Korkmak için bir nedenim olmadığını biliyordum – Max hâlâ Lexy ve Isabel'i Instagram'da takip ediyordu, tabii ki bekârlığa veda partimi bu şekilde öğrenmişti. Beni sinsice izlediği yoktu.

Yine de yazdıkları beni sarsıyor ve midemi bulandırıyordu, bu yüzden gece yarısı civarlarında Andie'den önce Uber'le eve dönmeye karar verdim. O, Lexy, Taylor ve Soph biraz daha dışarıda kalmaya karar vermişlerdi ve Andie yatakta yanıma geldiğinde saat kaçtı bilmiyordum. İmza parfümü Fracas'ın kokusuyla uyandım. Kolunu vücudumun üzerine attı.

"Seni seviyorum, Skye." Nefesi boynumun arkasını okşuyordu. "Sen benim ruh eşimsin."

Ben cevap vermeyince Andie konuşmaya devam etti. "Bugünkü aptal oyun hakkında endişelenme. Sırf herkes oynuyor diye sen de oynamak istersin demiştim ama çok aptalcaydı."

Hiçbir şey söylemedim. Uyuduğumu düşünmesini istiyordum ama uyumadığımı bildiğinin farkındaydım.

"Ve fark ettin mi bilmiyorum ama senin hakkındaki her soruyu... Burke doğru bildi. Seni gerçekten tanıyor. Seni seviyor."

"Evet," diye fısıldadım, tüm gece boyunca ilk kez söylediği şeyin doğru olduğunu fark ettim – *Burke* gerçekten hakkımdaki tüm soruları doğru cevaplamıştı. "Ben de onu seviyorum."

"Biliyorum." Andie vücudunu daha çok yaklaştırdı, alnını kürekkemiğime yaslamıştı. Nasıl oluyordu da canı istediğinde bana geri dönüp onu diğer arkadaşlarımı hiç olmadığı kadar derinden sevdiğimi bana bir anda hatırlatarak tek bir özür cümlesi sarf etmeksizin özür dileyebiliyordu?

Birlikte uykuya dalarken aramızdaki gerginlik buhar olup uçtu ve bir buz kütlesi sanki hiç orada değilmişçesine eriyip gitti.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Burke Michaels'ın Günlüğü

7 ŞUBAT 2019

Sevgili Dr. K,

Üzgünüm, uzun zaman oldu. Artık Skye'la yaşadığım için yazmaya zaman ve yer bulmak zor oluyor.

Ama size şunu söyleyeyim – işler hızlanıyor. Önümüzdeki ay Skye'a evlenme teklifi edeceğim.

Aşmam gereken sadece iki engel var, daha birkaç saat önce Skye'ın babasıyla bir şeyler içerken ilkinin üstesinden geldim.

Bay Starling ilginç bir adam. Sanırım beni yeterince sevdi ama emin olamıyorum. Sessiz biri. Skye, 2001 yılında annesi öldükten sonra babasının daha da sessizleştiğini ve kısa süre sonra da emekli olduğunu söylüyor. Sanırım karınız size milyonlarca dolar bırakınca insanın çalışmayı bırakmak gibi bir lüksü oluyor. Adam yeniden evlenmiş, yeni karısıyla sadece birkaç kez karşılaştım ama Skye kadını pek sevmiyor. Sanırım kimse insanın annesinin yerini tutamıyor.

Birkaç gün önce Bay Starling'e bir şeyler içmek için saat ve tarih belirleyebilir miyiz diye sorduğum bir e-posta gönderdim. Onlarınki gibi bir ailede kızın babasından izin almanın bir protokol olduğunu biliyordum. Tabii ben Heather'ın babasından evlilik için izin istememiştim ama o zamanlar Ernie Price başka bir eğlence için ortadan kaybolduğu ve nerede olduğu bilinmediği için durum çok farklıydı.

Bay Starling onunla New York Yat Kulübü'nde buluşmamı istedi, Grand Central'dan sadece birkaç blok ötedeydi. Kulüp çok büyüktü ve her yer kasıntı zenginlerle doluydu, bu yüzden kala-

balıkta onu bulmak için gözlerimi kısmam gerekti. Barda oturduğunu gördüm. Denizci mavisi kaşmir bir kazak giymiş, elinde bir viskiyle telefonuna eğilmiş bir şeyler okuyordu. Dağınıktı fakat iyi görünüyordu, dik kafalı geleneksel bir adamla Black Sabbath hayranlarının bir karışımı gibiydi. Elini dağınık, beyazlaşan saçlarının arasından geçirdi ve beni gördüğünde kafasını kaldırdı.

"Otursana, Burke." Sesi zayıf ancak nazikti. "Sana sodalı su söyledim. Nasıl yardımcı olabilirim?"

Bu adam havadan sudan konuşacak birisi değildi, Dr. K, ben de hemen konuya girdim. Ona Skye'a âşık olduğumu ve onunla evlenmek için iznini almak istediğimi söyledim. Birbirimizi uzun zamandır tanımasak da onun hayallerimdeki kız olduğundan şüphem olmadığını anlattım. Yaş kozunu kullandım. Ona kırk altı yaşımda –Tanrım, bazen kırk altı yaşında olduğum için bu hikâyede kendimi sapık gibi hissediyorum– olduğumu ve bu dünyada istediğim şeyi bulduğumda bunu anlayacak kadar uzun zaman geçirdiğimi hatırlattım.

Bay Starling yağmur rengini andıran gözleriyle bana dik dik baktı, çenesi güçlü ve sertti. Bir anlığına, Dr. K, yemin ederim ki foyamı ortaya çıkaracak sandım. Kan peşindeki tazılar gibi, yalanın kokusunu kilometrelerce öteden alabilecek bir adama benziyordu. Birden endişelendim.

"İyi bir adam olduğunu düşünüyorum, Burke," dedi bir süre sonra. "Skye olağanüstü bir genç kadın. Karmaşık ama olağanüstü. Bunu görebilmene sevindim." Dalgın dalgın gülümsedi.

Başımla onayladım. "Görüyorum."

"Eğer Skye seninle evlenmek istediğine karar verirse onun kararına güvenirim. Eğer buraya bunun için geldiysen ben izin veriyorum."

Olanlar aşağı yukarı böyleydi, Dr. K. Ben öylesine sohbet etmeye çalışırken o kalan viskisini içti ancak bir bardak daha içmek için kalmak istemediğini anlamıştım. Hâlâ limiti olan tek kredi kartımı çıkarıp hesabı ödemeyi teklif ettiğimde bana sanki yabancı bir dilde konuşmuşum gibi baktı.

"Burada kredi kartı kabul etmiyorlar, Burke. Burası özel bir kulüp. İçkilerimiz benim hesabıma yazılır."

Yeterince zengin olunca para kullanmak zorunda olmamanın ironisi karşısında afalladım.

New York Yat Kulübü'nden nedense hayal kırıklığıyla ayrıldım. Bay Starling'in aile yüzüğünden –yani tek kızına kalmasını isteyeceğini düşündüğüm, Skye'ın annesine ait yüzükten– bahsetmesini ummuştum ama konusu hiç açılmadı. Ayrıca ilgisiz tavrı göz önüne alındığında benim de konuyu açmak gibi bir niyetim yoktu.

Gerçek şu ki, Dr. K –eminim siz de inanacaksınız– nişan yüzüğüne verecek param yok. Burada da ikinci engel devreye giriyor.

Ama yeni bir planım var. Yıllar önce Heather'a aldığım yüzüğü içeren bir plan.

Heather'a verdiğim nişan yüzüğü sade ama çok güzeldi, bununla her zaman gurur duymuşumdur. Yüzüğü evlendikten sonra almıştım. Üniversiteden sonra Credit Suiss'deki ilk işime başlayana kadar paramız yoktu. Yüzüğün Heather için önemli olduğunu biliyordum, bu yüzden de her ay maaşımın ufak bir kısmını kenara atmıştım. Sonunda yeterli olduğunu düşündüğüm meblağa ulaşınca, bir öğle aramda şehir merkezindeki Diamond District'e gitmiştim.

Pazarlık becerilerimi bana büyükannem öğretmişti. *Asla çok ilgili görünme*, demişti. *Her zaman neden bahsettiğini biliyormuş gibi davran, aslında bilmesen bile.*

O öğlen nostaljik görünümlü üç taşlı bir yüzük almıştım. Platin gövdede ortaya yerleştirilmiş yuvarlak kesim elmas, iki safirle çerçevelenmişti. Bana beş bin dolara patlamıştı, iyi bir alışveriş gibi gelmişti. Yüzük *aşırı* gösterişli değildi –üç taşın da toplamı iki karatın hemen altındaydı– ama güzel ve benzersizdi, ayrıca Heather'ın bayılacağından emindim.

Nitekim öyle de olmuştu. O gece ona sürpriz yaptığımda ağlamış ve o günden beri parmağından çıkarmamıştı. Bana kafamı

koparabilecek kadar sinirlendiği zamanlarda bile yüzük her zaman parmağındaydı.

Her neyse, planıma dönelim. Bu akşam erken saatlerde şehir merkezindeki New York Yat Kulübü'nden West Village'a geri dönerken planım kafamda şekillenmeye başladı. Uzun bir yürüyüş yapmam ve detaylıca düşünmem gerekiyordu.

Buradaki anahtar kelime, Dr. K, *mozanit*. Bilmiyorsanız, mozanit silikon karbürden yapılmış nadir bir mineraldir ve sektördeki en iyi sahte elmastır. Çıplak gözle mozaniti gerçek elmastan ayırmak mümkün değildir. Yapay safir için de aynı şey geçerli. Ama farkı anlamanın yolları *var* ve içimden bir ses Skye ve çevresinin bu farkı anlayacak ilk kişiler olduğunu söylüyor.

Diğer yandan Heather –vefalı kalbine şükürler olsun– muhtemelen mozanit diye bir şeyin varlığından bile habersizdir. Yüzüğünü daha az değerli bir taklidiyle değiştirme zahmetine girdiğimden şüphelenmek aklının *ucundan* bile geçmezdi. Hızlı bir internet araştırması karşıma kişiye özel sentetik mücevher tasarımcısı çıkardı bir sürü. Tek yapmam gereken onlara Heather'ın yüzüğünün bir fotoğrafını göndermekti.

Birkaç saat önce eve geldiğimde Skye çoktan sızmıştı, iş yemeği için giydiği kıyafetleri yatağın yanına dağınık şekilde atılmıştı. Gözlerindeki makyaj akmıştı, bu da bana yüzünü yıkamaya enerjisi olmadığını söylüyordu. Skye son günlerde hep yorgundu, ayrıca kitabının editörlüğünü yaptığı şu yazarla iki ayda bir yaptıkları toplantılarda genelde çok içerdi. Bana sorarsanız Skye normalde de çok içiyor. Ama bu geceki gibi durumlarda bu benim işime geliyordu çünkü kız mışıl mışıl uyuyordu. Böylece laptopumu açtım ve işe koyulmaya karar verdim. Zamanımı boşa harcama lüksüm yok, Dr. K. Kaybedilecek çok şey var.

Telefonumu aldım ve Maggie'ye bir mesaj yazdım. En küçük kızıma iki hafta sonra Dubai'den onları ziyarete geleceğimi hatırlattım ve annesi için planladığım sürprizle ilgili bana bir iyilik yapıp yapamayacağını sordum. Gizlice annesinin nişan yüzüğünün net bir resmini çekmesini ve bana göndermesini istedim.

Yanımda getireceğim geç Sevgililer Günü hediyesiyle ilgili olduğunu söyledim.

Daha sonra, kişiye özel üretim yapan kuyumcuları araştırdım. Bu harika bir şey, Dr. K, internet üzerinden *her şeyi* bulmak mümkün. Elli yaşıma geliyorum ve internet hâlâ beni şaşırtmaya devam ediyor. Görünüşe göre Heather'a verdiğim yüzüktekine benzer mozanit ve yapay safirleri sadece altı yüz dolara alabileceğim. New Haven'a geri döndüğümde Heather'ın yüzüğünü taklidiyle değiştirmenin bir yolunu bulacağım. Daha sonra gerçek yüzüğü alıp şehre dönecek ve Skye'a evlenme teklif edeceğim.

Açıkçası Skye'a verdiğim yüzüğün kimsenin *aklını başından almasını* beklemiyorum. Skye Starling'in hayatı için bu mütevazı bir mücevher olacak, bundan eminim ama Bay Starling'in ölmüş karısının yüzüğünü bana teklif etmemesi benim suçum değil. Ayrıca Skye hiç de öyle materyalist bir insan değil – hatta gerçek bir gelenekselci tarzın ince ve klasik olduğunu söylediğine bile şahit olmuştum. Önemli olan yüzüğün taşıdığı *anlamdı*. Evlenme teklifi ettiğimde Skye havalara uçacaktı. Ve planımın işe yaraması için ihtiyacım olan da buydu.

Bazen bunun benim hayatım olduğuna inanamıyorum, Dr. K. Çevirdiğim tüm bu dolaplar beni bitkin düşürüyor ve Heather'ı deli gibi özlüyorum. Ama aşk ve riskin kol kola gezdiğini, evliliğin insanı asla tahmin edemeyeceği büyük adımlar atmaya zorladığını en iyi siz anlarsınız. Bunu *The Huffington Post*'taki röportajınızda siz söylemiştiniz. İlk seansımızdan sonra makalenin linkini bana ve Heather'a e-postayla gönderen sizdiniz. Hâlâ yer imlerimde kayıtlı duruyor.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Heather

MAYIS 1990

Libby ve Peter, Anma Günü hafta sonunda Bermuda'da bir düğüne gidecekti. Başta evde kalacak ve çocuklarla ilgilenecektim ancak bir hafta önce Libby fikrini değiştirdi ve Gus'la beni de gezilerine davet etti.

"*Eğlenceli* olacak," demişti. "Bahar yağmur ve çamurla geçti. Langs Valley'den uzakta bir hafta sonu geçirmek hepimize iyi gelecektir."

Ona yıllardır Langs Valley'den uzakta bir gece geçirmediğimi hatırlatma zahmetine girmedim, en son şehirdışına çıktığımda annem hâlâ hayattaydı ve Philadelphia'ya, babasının cenazesine gitmiştik. Libby'ye hiç uçağa binmediğimi de söylememiştim ama sarının bana ve Gus'a kemerlerimizi nasıl düzgün takacağımızı gösterirken bunu tahmin etmişti. Nate neredeyse ânında uykuya daldı, içimden bir ses bunun ilk uçuşu olmadığını söylüyordu. Ama Gus'ın yuvarlak gözleri tüm uçuş boyunca büyülenme ve korku karışımı bir ifadeyle doluydu. Tombul küçük ellerini sıktım.

"Bermuda'ya bayılacaksın, Gussie," dedi Libby koridorun karşısından. "Bazı sahillerde *pembe* kum var! Ayrıca deniz balıklarla dolu."

"Balıklar!" Gus ciyakladı. Benimle aynı tondaki yeşil gözleri ışıldadı.

"Gus yüzme bilmiyor," diye fısıldadım Libby'ye.

"Ah." Libby başıyla onayladı. "Bu gezi birkaç ders alması için mükemmel bir fırsat olacak."

Benim de yüzme bilmediğim gerçeğini dile getirmedim. Uçağa hiç binmemek başka bir şeydi ama şimdiye kadar yüzmeyi öğrenemediğim için gerçekten utanç duyuyordum. Langs Valley göl ve göletlerle doluydu.

Bermuda gözlerimle gördüğüm en olağanüstü yerdi, buna uçaktan inip ışıl ışıl güneş ışığına adım atar atmaz karar vermiştim. Uzun palmiye ağaçları yolların etrafında sıralanmıştı, gövdeleri gökyüzüne kadar uzanıyor ve gür yeşil yapraklarla açılıyordu. Gus ağaçlara bakarken dili tutulmuş, küçük ağzı hayranlıkla açılmıştı.

Libby ve Peter'ın arkadaşları –yakında McCabeler olarak anılacaklardı– Libby'nin ailesi üye olduğu için bizim de konakladığımız özel bir kulüpte, Coral Beach Club'da evleniyorlardı.

Coral Beach Club'daki herkes gözalıcıydı ve tertemiz giyinmişti, göze battığımı biliyordum. Kot şortum ve pis üstüm buraya ait olmadığımın kanıtıydı ve altı kişilik grubumuza bakan herhangi birinin benim bakıcı olduğumu şıp diye anlayacağından emindim.

Uçağa binerken giydiği kıyafetleriyle bile –beyaz şort ve kırmızı beyaz çizgili bir tişört– Libby Coral Beach Club'a zahmetsizce uyum sağlıyordu. Kulüp tertemiz ve zevkli döşenmiş bir yerdi, aile mirası diye haykırıyordu. Kendimi Langs Valley'den hiç bu kadar uzak hissetmemiştim. Eğer Libby'yi tanımak bana yeni bir hayat tarzını tattırdıysa burada olmak karnımı tamamen doyurmuştu.

Üst kattaki iki yatak odalı süit odamıza yönlendirildik, içerisi parlak renklerle dekore edilmişti ve ıslak bir boya gibi parlayan, nefes kesici okyanus manzarası vardı. Peter nerede olduğumuzu bile anlamamış gibi görünüyordu ve doğruca duş almaya gitti. Gus kolumu tutup duruyor ve okyanusu işaret ediyordu. İlk kez okyanus görmüştü.

Ben ilk (ve son) kez okyanusu gördüğümde altı yaşındaydım. Annem kız kardeşini, teyzem Mel'i, ziyaret etmek için beni Jersey Shore'a götürmüştü. Kocaman, sonsuz deniz karşısında

büyülenmem ve ayak parmaklarımın arasında ezilen kumun bıraktığı his dışında geziye dair pek bir şey hatırlamıyordum. Mel'in çocuklarıyla sahilde kumdan kale yapmıştım, kuzenlerimin isimlerini hatırlayamıyordum çünkü onları o zamandan beri görmemiştim. Oradan ayrıldığımız gün Mel'in anneme katlanmış bir kâğıt parçası –bugün düşündüğümde muhtemelen bir çekti– verdiğini ve dikkatli olmasını çünkü bir daha vermeyeceğini söylediğini hatırlıyordum. Mel Teyze'yi de en son o zaman görmüştüm, gerçi annem bir zamanlar ondan çok bahsederdi.

Libby yatacağını söyledi ve aşağı yemek yemeye inmeden önce çocuklara banyo yaptırıp yaptıramayacağımı sordu. Libby'nin kulübün bu kadar havalı bir yer olduğunu söylememesi beni biraz rahatsız etmişti – yanıma bana çok kısa gelmeye başlayan elbisem haricinde şık hiçbir şey almamıştım.

"İhtiyacın olursa benden elbise alabilirsin, Heath," dedi Libby aklımı okuyarak. "Sana bir iki elbise getirmeni söylemek tamamen aklımdan çıkmış. Hem eminim bedenlerimiz aynıdır."

"Çok güzel olur, teşekkür ederim." Sonradan fark ettim ki Libby bana elbise getirmemi söylemeyi unutmamıştı; muhtemelen Coral Beach Club için yeterince şık bir şeyim olmadığını *biliyordu* ve zar zor kazandığım parayı bu gezi için yeni kıyafetler alarak harcamamı istememişti.

Üzerimde Libby'nin ipeksi, flamingo pembesi elbisesiyle akşam yemeğine giderken kendimi gözalıcı hissettim. Yemek odasından geçip verandadaki masamıza doğru görevliyi takip ederken çok sayıda erkeğin gözlerinin üzerimde olduğunu hissetmiştim. Dudaklarımda karşı koyamadığım bir gülümseme belirdi.

O akşamki yemek hayatımda yediğim en lezzetli şeydi. Libby'nin tavsiyesi üzerine yumuşak kabuklu yengeç söyledim ve tabağımda neredeyse kırıntı bırakmadım. Çocuklar kendi çıtır tavuklarının tadını çıkarıyor ve bebek, Libby'nin kucağında neşeyle aguluyordu. Yemeğin sonunda hesap gelmedi; Libby garsona ailesinin hesap numarasını vermişti, hepsi buydu. Bunu

daha önce sadece filmlerde görmüştüm ve ironi karşısında afalladım: Yeterince zengin olduğunda para kullanmak zorunda kalmıyordun.

Akşam yemeğinden sonra Libby ve Peter, gelin ve damadın misafirleri için verdiği hoş geldin partisine gitti ve ben de çocukları odaya çıkarıp yatmaları için hazırladım.

Sonraki gün güneşli ve çok daha sıcaktı, kahvaltıdan sonra havuza doğru yola çıktık. Libby, Gus'a ders vermesi için bir yüzme hocası tutma konusunda kararlıydı.

"Büyüdükçe yüzmeyi öğrenmesi daha da zorlaşacak," diye açıklamıştı.

"Doğru." Başımla onayladım. Libby'nin en süslü arkadaşlarından bazıları yanımızdaki şezlonglarda oturuyordu; onların yanında yüzme bilmediğimi itiraf etmem söz konusu bile olamazdı.

Libby yüzme derslerini araştırmak için Gus'ı yanına aldı ve arkadaşlarından biri bana döndü, kiraz kırmızısı ruj sürmüş ve aşırı bronzlaşmış bir kadındı.

"Ne kadar da güzelsin böyle!" diye bağırdı. "Senin yaşlarında küçük bir kız kardeşim var. Sonbaharda üniversiteye başlayacak."

"Ne mutlu ona," dedim, hazırlıksız yakalanmıştım.

"Lib'in arkadaşı mısın?"

"Ah, hayır. Ben bebek bakıcısıyım. Yani, çocuklarıyla ilgileniyorum."

"*Anladım*. Ne güzel. Ben de senin yaşlarındayken sürekli bebek bakardım."

"Öyle mi?"

"Ah, tabii ki. Fazladan para kazanmanın en iyi yoludur." Kırmızı Dudak ağzının bir kenarını kıvırarak bana gülümsedi ve buraya geldiğim andan beri ilk kez belki de buradaki herkesin özel kulüp üyeliği olan ailelere doğmadığı ihtimalini değerlendirdim. Belki de sandığımdan çok daha fazla insan buraya gelebilmek için mücadele etmiş, canını dişine takmış ve bu dünyanın

bir parçası olmak için akla gelmeyecek fedakârlıklarda bulunmuştu. İçimdeki yalnızlık hissi biraz olsun hafifledi.

Libby birkaç dakika sonra elinde turuncu renkli bir içecekle geri döndü, bir önceki gece akşam yemeğinde ve bu sabah geç kahvaltıda Peter'la içtikleri rom punçlarına benziyordu. Beyaz tek taşının parladığı ince uzun parmaklarıyla bardağı kavrayışını izledim. Krem rengi bikinisi ve yeşim rengi pareosuyla süper modelleri andırıyordu.

"Gus'ın dersi birazdan başlıyor ve üçte bitecek. Onu hemen şuradan alabilirsin." Libby havuzun karşısını işaret etti. Biraz sendelemişti, bu da geç kahvaltıdan beri kaç rom punçı içtiğini merak etmeme neden oldu. "Yarın saat dokuzdaki dersi de dahil her şeyin parası ödendi tabii ki. Peter çoktan bebekle odaya döndü ve benim de duş alıp gece için hazırlanmam *gerek*." Libby kendi kendine kıkırdadı, yine sendeliyordu. "Affedersin, ben – bu şeyler fena *çarpıyor*." Bardağını işaret etti. "Her neyse, daha sonrası için bir sorun var mı? Akşam yemeği için oda servisi söylersiniz ve Nate *sadece* tüm yemeğini bitirirse tatlı yiyebilir."

"Güzel plan, Lib, ben hallederim. Gus'a yaptığın iyilik için teşekkür ederim."

"Ne demek! Ve dediğim gibi dersi üçte bitecek, yani yemekten önce çocuklarla biraz havuzda oynarsan harika olur. Gus'ın bugün kaydettiği ilerlemeyi gözlerinle görebilirsin. Bir de eğer biz çıkana kadar küçük kızımız uyumamış olursa onu da arabasıyla havuza indiririm."

Libby gitmek için arkasını döndüğünde göğsüm sıkıştı ve ona söylemem gerektiğini fark ettim. Tabii ki mecburdum. Tüm hafta sonunu Libby'yle Bermuda'da geçirecekken ona bunu söylememenin mümkün olacağını nasıl düşünmüştüm?

"Dur, Lib." Sesim çok alçaktı. "Sana... Sana bir şey söylemem gerek."

Güneş gözlüğünü kafasının üzerine çıkarırken duraksadı. Gözlerindeki bir şey –tam olarak bana odaklanamamaları– bana sandığımdan daha da çakırkeyif olduğunu söyledi.

"Yüzme bilmiyorum." Kelimeler ağzımı terk eder etmez hafiflemiş hissettim. "Hiç öğrenemedim. Daha önce söylemediğim için özür dilerim. Ben... utandım."

"Ah, Heather." Libby elini uzattı ve omzumu sıktı, dudakları anlayışlı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Sorun değil. Utanılacak bir şey yok ve lütfen, özür dileme. Bu hafta sonu harikaydın. Çocukları, seni ve Gussie'yi getirmeye karar verdiğimiz için çok mutluyum. Burası sence de rüya gibi değil mi?"

Başımla onayladım, konuyu değiştirdiği için Libby'ye minnettardım. "İnanılmaz. Hayatımda gördüğüm en güzel yer." Havuzun ilerisine, sınırsız okyanusa doğru baktım.

"Önünde hayret verici *bir sürü* gezi var, Heather Price." Libby kokteylinin kalanını bitirdi ve bardağı yanımızdaki sehpanın üzerine bıraktı. "Bundan hiç şüphem yok."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Skye

EYLÜL 2019

Düğün haftasının gelip çattığına inanamıyordum. Altı ay boyunca her dayanılmaz ayrıntıyı öngörüp planladıktan sonra –davetli listesinden internet sitesine, davetiyeler için kâğıt hamurundan menülere ve oturma düzenine– birkaç gün içinde her şeyin biteceğini düşünmek garip geliyordu. Burke ve ben evlenecektik. Bu hafta sonunu tüm hayatım boyunca beklemiştim; çok uzun bir süre sanki asla gelmeyecekmiş gibi hissettirmişti ancak bir şekilde şıp diye olmuştu.

Yaz sonlarından hep nefret etmişimdir –annemin ölümüne doğru geçen günlerden– ama bu yıl eylül ayının gelmesi büyük bir rahatlamayı da beraberinde getirmişti. Düğün planlama külfetini arkamda bırakmıştım; Jan'in yeni kitabı baskıdaydı ve yayın tarihi kasımın son haftası olarak belirlenmişti. *Sıradaki* kitabının ilk düzeltilerinin yarısına gelmiştim ancak teslim için ekime kadar vaktim vardı, balayından dönmüş olacaktık ve işlerimi uçakta bitirebilirdim. Düğünden önce bilerek yeni bir iş almak istememiştim, yani iş konusunda yapmam gerekenler bundan ibaretti. İyi hissediyordum. Evlenmeye hazır hissediyordum.

Nantucket'ta eylül ayında havanın sağı solu belli olmazdı ancak annemle babam burada ve bu dönemde evlenmişti, bu yüzden risk almaya hazırdım. Mümkün olan her fırsatta annemin adımlarını izlemek, artık gitmiş olsa bile kendimi ona yakın hissettiren şeylerden biriydi. Bu yüzden erken kararla Barnard'a başvurmuştum. Bu yüzden yayın sektöründe bir iş seçmiştim. Bu yüzden büyükannemin West Village'daki dairesinden –annemin

üniversiteden sonra yaşadığı evden– giriş katında döner kapısı olan bir yer için her şeyi yapacak olsam da vazgeçmeyi reddediyordum. Çalışarak geçirdiğim verimli bir günün ardından burnumu giyotin pencerelere yaslayıp Batı On Birinci Cadde'yi izlemeyi ve annemin de aynısını yaptığını düşünmeyi seviyordum.

Burke düğün günümüzde yağmur yağsa da sorun olmayacağını çünkü yağmurun şans anlamına geldiğini söylüyordu. Bense buna inanmıyordum –bana kalırsa insanlar *söyleyebilecekleri* azıcık bile olumlu bir şey olmadığı için bunu diyordu– ama yine de nişanlımın iyimserliğini takdir ediyordum. Onun en sevdiğim özelliklerinden biri buydu çünkü ben o doğuştan gelen neşeden yoksundum. Bu benim her zaman çaba göstermem bir şeyken Burke kolayca başarıyordu.

Ancak AccuWeather'a göre –bu sabah adaya indiğimizden beri her yirmi dakikada bir kontrol ediyordum– cumartesi günkü hava durumu yağmurlu olmaktan çok uzaktaydı. Uygulama 23 derece ve kocaman bir güneş gösteriyordu –bulut yoktu– ve buna iyi şans denmezse neye denirdi bilmiyordum.

Her şey programa uygun ilerliyordu. Burke, ben, babam, Nancy, Nancy'nin oğulları, kardeşim ve neredeyse beş aylık hamile olan ve dünyanın en tatlı karnıyla gezen Brooke bu sabah hep birlikte adaya gelmiştik. Hepimiz büyükannem ve büyükbabamın evinde kalıyorduk ki düğün sonrası parti de bu evde yapılacaktı.

Eve harika demek bile yetersiz kalırdı, kabul ediyordum. Neredeyse her köşeden Polpis Limanı'nı ve okyanus manzarasını gören, yemyeşil otlaklar, sulak alanlar ve ormanlardan oluşan yaklaşık kırk dönümlük bir yerdi. Bir misafir evi, kapıcı odası, kayıkhane ve iki gemi bağlama yeri vardı. Büyükbabam araziyi ellilerde F&C Pharmaceuticals'ı sattıktan hemen sonra almıştı ve yaptığı en iyi yatırım olduğunu söylediğinde kimse ona karşı çıkamıyordu. Tıpkı tahmin ettiği gibi, Nantucket gayrimenkulleri birdenbire değerlenmişti.

Burada olmanın babamı üzdüğünü anlamıştım ve bundan

nefret ediyordum. Onun için bu adanın her bir köşesinin annemle olan anılarla dolu olduğunu ve o öldüğünden beri buradan uzak durduğunu biliyordum. Buraya daha önce hiç Nancy'yle gelmemişti ve bir anlığına, çektiği acıyı hayal edip pişmanlık duygusuyla sarsıldım. Ama dünyanın başka bir köşesinde evlenmeyi hayal bile edemezdim.

"Seninle evlenmek için çok heyecanlıyım," dedi Burke. Büyükannemle büyükbabamın daha çocukluğumda bana verdikleri odanın balkonunda oturuyorduk. Burke aramızdaki masanın üzerinde duran şarap şişesinden bana biraz daha şarap doldurdu ve engin okyanusa baktı. Akşam yemeği sonrasıydı, herkese çok yorgun olduğumuzu ve erken yatacağımızı söylemiştik. Aslında perşembe günkü kaos başlamadan önce biraz yalnız vakit geçirmek istemiştik sadece.

"Tanrım, ben de." Dizlerimi karnıma çektim. "Bir yıl önce ilk randevumuza çıktığımıza inanmak çok güç."

"Hey, bir yıldan fazla oldu. İlk randevumuz 12 Eylül'dü ve bugün 18 Eylül."

Sırıttım. "En azından birimizin hafızası iyi."

"İstesem de unutamam, Kazcığım." Burke bana baktı ve ben de bakışlarına karşılık verdim. Bunu ona her zaman yapardım – sanki bir şey arıyormuşum gibi gözlerinin içine bakardım, sanki gözlerinin ardındaki boşluk şimdiye kadarki tüm korkularımın, şüphelerimin cevabını gizliyormuş gibi. Bunun nedeni daha çok Burke'ün gözlerine bakmanın tıpkı evimdeymişim gibi hissettirmesiydi. Onlar benim mavi sığınağımdı ve tanıştığımızdan beri de öyle olmuşlardı.

Bu anda olduğu gibi bakışlarımız kenetlendiğinde sonu neredeyse her zaman seksle biterdi. Burke beni yatak odasına götürdü ve kıyafetlerimi çıkardı. Henüz bir şey olmadan önceki o ânı çok severdim, birlikte öylece çıplak olduğumuz zamanı, tenlerimiz arasındaki elle tutulur elektriği. Sevdiğin, hayatının geri kalanını birlikte geçireceğini bildiğin kişiyle çıplak olmanın saf –neredeyse kutsal– bir tarafı vardı.

Burke'ün sıcak teninin tanıdık sabun ve çam karışımı kokusunu içime çektim. Beni yatağa bastırdı ve hemen sonra onu içimde hissettim, nefesimi kesecek kadar yoğundu ve her yanımı dolduruyordu.

Daha sonra, uzakta kıyıya vuran dalgaların sesini dinlerken uzuvlarımız birbirine dolanmış hâlde çarşafların üzerinde uzandık. Ertesi gün gelin tarafı gelecekti ve büyükannemle büyükbabamın planladığı sahil partisiyle yoğun bir gün olacaktı. Sonra cuma günü düğün yemeği ve hoş geldin partisi olacak ve o gece gelenekler gereği Burke'le ayrı yataklarda yatacaktık. Evli olmayan bir çift olarak yaptığımız son seks bu mu olacak diye sesli düşündüm.

"Sanmıyorum," dedi Burke.

"Öyle mi?" Bir dirseğimin üzerine dayandım ve gün geçtikçe daha çok sevdiğim yakışıklı yüzünün her ayrıntısını zihnime kaydettim. Benim *kocam*. Üç gün içinde Burke'ün kocam olacağına gerçekten inanamıyordum.

"Evet, öyle." Burke'ün sırıtışı gamzelerini ortaya çıkaracak kadar genişledikten sonra üzerime çıktı ve suratını boynuma gömdü.

"İkinci raund?" Güldüm. "Hayatta inanmam, ihtiyar." Burke'le ilk çıkmaya başladığımızda her zaman arka arkaya iki kez seks yapardık ama bu birkaç ay sonra gittikçe azalmaya başlamıştı ve şimdilerde sadece haftada birkaç kez yapıyorduk. Burke bazen düşük cinsel dürtüsünü "ileri yaşına" bağlıyordu ve bu da beni gülmekten çatlatıyordu. Burke şimdiye kadar tanıdığım en genç kırk yedilikti.

"İnansanız iyi olur, hanımefendi," Burke kulağımın arkasında homurdandı. "Çünkü bu ihtiyar sizi dünyadaki her şeyden daha çok seviyor."

Vücudunu benimkine bastırdı ve ben de balkonun açık kapılarından bir esinti içeri girerken, tuzlu hava tenimizi yumuşakça kaplarken, evliliğimiz iyiden iyiye ufukta görünürken sıcak sırtını tuttum.

Yirmi dakika sonra Burke yanımda uykuya dalmıştı ve ben de saatler sonra ilk kez telefonuma baktım. Normalden daha fazla bildirim gelmişti –nedimelerimle olan gruptan yirmi iki mesaj ve çok sayıda e-posta– ama bir isim dikkatimi çekti, karnıma yumruk yemiş gibi oldum. Oydu. Yine.

maxlapointe1@gmail.com adresinden gelen üç yeni e-postayı açarken parmaklarım titredi.

17:51: Şu bir şeyler içmek konusunda bana geri dönmedin.

20:02: Birini görmezden gelmek kabalıktır, Starling. Bu tür davranışların sonuçları olur.

22:36: Şaka yapmıyorum, Starling. Sonuçlar.

Ekranımdaki kelimelere dikkatle baktım, kalbim hızla çarpıyordu ve içimdeki korku bir anda saf bir öfkenin içinde boğuldu. Max'in bunu elimden almasına izin vermeyecektim – düğün haftamda olmazdı. Benden zaten çok şey almıştı ve bunu da ona vermeyi reddediyordum. Telefonumu kapattım ve komodin çekmesinin içine, eski tişört yığınının altına attım.

Yatağa yatıp gözlerimi kapadım, Burke'ün derin ve düzenli nefesinin sesini dinleyerek beni sakinleştirmesine izin verdim. Ama zihnim durulmuyordu. Paranoyak beynimi rahatsız eden Max miydi yoksa düğünün gerginliği miydi bilmiyordum ancak aniden bir şeylerin feda edilmesi gerektiği, hayatımın şimdiki gibi, mükemmele bu kadar yakın gitmeye devam edemeyeceği hissi beni ele geçirdi. Henüz beni etkisi altına almadan ufukta bir kompülsiyonun göründüğünü hissettim ve çeşitli tahta eşyalara vurmak için odada gezinmeye başladım –yatak başlığı, komodinler, kitap rafı, süpürgelikler– annemin burada olmasını o kadar çok istedim ki neredeyse dayanamayacaktım. Tüm tahtalara vurmayı bitirdiğimde yatakta Burke'ün yanına geri döndüm ve komodindeki on bir on biri gösteren dijital saati kontrol ettim. İç çektim, yine mağlup olmuştum. Dudaklarımı saate bastırdım ve rakamı on bir kez öptüm, sonra da önce sağ sonra sol elimle

on bir kez dokundum. Tam Burke'ün telefonunu sehpadan almış aynı şeyi yapmak üzereyken saatin on bir on ikiye döndüğünü gördüm. Derin bir nefes verdim; midemdeki düğümün gevşediğini hissettim. Güvendeydim, şimdilik.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Burke Michaels'ın Günlüğü

7 NİSAN 2019

Sevgili Dr. K,

Çok verimli birkaç gün geçirdim. İnanır mısınız bilmem ama şu an Langs Valley'deyim. Buraya 1991'den beri adım atmamıştım ve yirmi sekiz yılın ardından geri döndüm.

Çöplükten farksız, uyuşturucu yuvası bu kasabada –evet, hâlâ çöplük gibi ve uyuşturucu yuvası– ne işim olduğunu merak edebilirsiniz, bu çok normal ve nedenine geleceğim. Ama önce biraz geriye dönelim.

Nişanlandım, Doktor. Soruyu birkaç hafta önce patlattım ve her şey tam da bir adamın umacağı gibi sorunsuz ilerledi.

Etsy'deki FoolzJewelz (beş yıldız, 897 iyi yorum) sayesinde Heather'ın nişan yüzüğünün mozanit ve sahte safir taklidini vergi ve hızlı kargo dahil sadece 625 dolara sipariş ettim. Her şeyi mesajımı yüzüğün yakından bir fotoğrafı ve göz kırpan emojiyle cevaplayan Maggie'ye borçluydum.

Teklifimden ve hemen ardından kutlama için Skye'ın babası ve üvey annesiyle çıktığımız geç kahvaltıdan sonra Skye'la hiç vakit kaybetmeden düğünü planlamaya başladık. Şansıma Skye da sonbaharda evlenmek konusunda benimle hemfikirdi. Görünüşe göre annesiyle babası da eylül ayında evlenmiş ve o da hep kendi düğününü o zamanlarda yapmanın hayalini kurarmış. Zor olacaktı, evet ama ikimiz de *bir sonraki* eylüle kadar beklemenin dayanılmaz derecede uzun süreceği konusunda aynı fikirdeydik.

Skye 21 Eylül'ün cumartesi gününe denk geldiğini fark ettiğinde kararımızı verdik.

"'Hatırlıyor musun... Eylülün yirmi birinci gecesini?'" Skye şarkı söylemeye başladı, elini yumruk hâline getirip hayali bir mikrofon yapmıştı. "*Mükemmel* bir şarkı, Burke. Düğün şarkımız bu olabilir."

Oldukça mükemmel, Dr. K çünkü ben de o şarkıyı severim.

Skye düğünü Nantucket'ta büyükanne ve büyükbabasının arazisinde yapmamızı istiyor, ailesi de seksenlerde aynı yerde evlenmiş. Nantucket'a hâlâ gitmedim ama Skye bir göz atmak için önümüzdeki hafta sonu gidebileceğimizi söylüyor – büyükanne ve büyükbabasının Nantucket ile Westport arasında kullandıkları, emirlerine amade bir özel uçakları var. Böyle bir kızla evleniyorum, Dr. K. *Lanet olası özel jeti* olan bir kızla. Size söylüyorum ya; eğer planım başarıya ulaşırsa, giden birkaç milyon doları aramayacak.

Ortada hâlâ büyük bir *eğer* var, Dr. K. Çözülmesi gereken bir sürü sorun var. Örneğin: Geçtiğimiz gün Skye nedimelerinin listesini çıkarıyordu ve o an birden kafama dank etti ve mideme yumruk yemiş gibi oldum – benim de bir sağdıcım olmalıydı. *Misafirlerim* olması gerekiyordu.

Skye hiç arkadaşım olmadığını düşünmüyor; eski oda arkadaşım Ethan'ı birkaç kez bizimle içki içmeye zorlamıştım ancak eminim Ethan neden onunla iletişimde kalmaya zahmet ettiğimi merak ediyordur. Ayrıca Todd'la da yemeğe gitmiştik. Todd'un kendi karısına sadakatsizliği başka bir adama nasıl yardım edeceğini bildiği anlamına geliyordu. Ama Todd'a büyük planımdan bahsetmemiştim ve bahsetmem söz konusu bile olamazdı. Ahlaksız bir kalbi olabilirdi ancak hâlâ koruması gereken bir itibarı ve işi vardı, nafaka ödemelerinden bahsetmiyorum bile. Gönüllü olarak suç ortaklığı yapmazdı.

Phoenix'teki akrabalarımla eskisi kadar konuşmadığımı söylediğimde Skye bana inandı. Yakın arkadaşlarımın çoğunun New York'tan ayrıldığını söylediğimde de inandı. Yaşlandıkça insanlarla olan ilişkilerin kopmasının normal olduğunu düşünüyor o da. En yakın arkadaşımın *o* olduğunu, onunla tanıştığımdan beri

diğer arkadaşlıklarımın ikinci plana atıldığını söylediğimde de bana inanıyor. Bana inanıyor çünkü o da öyle hissediyor. Çoğu zaman sadece ikimiz "birbirimizin varlığıyla sarhoş oluyoruz" ve bundan gayet memnunuz.

Ancak bu, sağdıç problemimi çözmüyor, Dr. K. Skye'ın erkek kardeşine soracağım, evet ama bu standart bir protokol ve sorunu çözmüyor. Çünkü eğer bir seri katil değilse, insanın arkadaşları olur – hayatına anlam katan, doğum günlerinde aradığın, radyoda çalan bir şarkıda aklına gelen ve evleneceğin zaman düğününe çağırdığın bir avuç insan. Gerçek Burke Micheals'ın bir sürü arkadaşı var, Dr. K. Todd ve PK Adamson'dan dostları var. Pat Larson ve genç futbol takımına koçluk yapan diğer babalar var. Bir zamanlar çoğu cumartesi beraber golf oynadığı Fred Pike var, Maggie'nin en yakın arkadaşının babası.

Ancak diğer Burke Michaels'ın arkadaşı yok ve şu an ben oyum.

Bu iki yüz kişilik Nantucket düğününden nefret ediyorum. Bana kalsa Heather'la yıllar önce yaptığımız gibi her şeyi bir öğleden sonra belediye binasında halleder ve sonrasında çizburger yemeye giderdik. Ancak bu fikri Skye'la paylaştığımda –Heather kısmını atlayarak tabii ki– bana öyle korku dolu bir ifadeyle bakmıştı ki şaka yapmış gibi davranmam gerekmişti.

Bu yüzden seçeneklerimi düşünmek için birkaç gün harcadım ve kendimi Langs Valley'deki bu berbat motel odasında tam olarak bu şekilde buldum. Ben dindar biri değilim, Dr. K. ama büyükbabam katı bir Katolikti ve aklıma mutfak lavabosunun üzerindeki cama yapıştırdığı şu İncil sözü geldi: *Yontulduğunuz kayayı unutmayın* – Yeşaya 51.

Büyükannemle yaşadığımı biliyor muydunuz? Babam hapisteydi, annem Kuzey'e kaçmıştı, çocukken o evde yaşamıştım ve bulaşıkları durularken ya da lavaboda bir şeyler yaparken o sözü her gün okurdum, aklıma kazınmıştı. Ve artık nedenini biliyorum.

Langs Valley'yi unutmuştum, Dr. K. Unutmak kolay olmuştu çünkü hiçbir hücrem burayı hatırlamak istemiyordu ve

Heather'la bu konuda her zaman hemfikir olmuştuk. Ancak işin aslı –ve bu, kafamın üzerindeki ampulün yandığı andı– *yontulduğun kayayı unutmamak* kendini özgür bırakmak için geçmişi kullanmak demekti.

Skye'a sağdıcım olmalarını isteyeceğim bazı eski arkadaşlarımla buluşmak için hafta sonu kuzeye, Adirondacklar'a gideceğimi söyledim. İşin ironik yanı pek de yalan söylemiş sayılmazdım.

Dün akşamüzeri Langs Valley'ye vardığımda eski arkadaşım Andy Raymond'ı aramak için hiç vakit kaybetmedim. Andy ve ben bir zamanlar, o tam bir kokain bağımlısı olup yerini kaybetmeden önce, okuldaki futbol takımının eş kaptanlarıydık. Hâlâ Langs Valley'de yaşadığını öğrenmek beni hiç şaşırtmamıştı – burada sıkışıp kalan çok insan vardı– ve adresini bulduğumda hemen kapısını çaldım. Bir bağımlı gördüğümde anlayacak kadar uyuşturucular hakkında bilgim vardı ve size şu kadarını söyleyeyim Dr. K, Andy tarife birebir uyuyordu. Karısı da öyleydi – kıpkırmızı saçları ve devasa gözbebekleri olan, Shelly adında Albanyli bir kadındı.

Andy beni gördüğüne çok şaşırmıştı ama sanki daha dün sahada grup koşusuna öncülük etmişiz gibi kim olduğumu hemen hatırlamıştı. Onun için dün gibi sayılabilirdi. Benim içinse geçmiş hayatımda kalmıştı.

Andy'nin sırtını sıvazladım ve doğrudan konuya girdim, sözlerimin açık olmasına dikkat ettim. Ona neye ihtiyacım olduğunu ve teklifimi anlattım. Çevrede bizim yaşlarımızdaki dört beş adamın biraz nakit para için her şeyi yapabileceğini söyledi, adamlardan biri eski arkadaşım Scott Lynch'ti. Andy'ye onları toplamasını söyledim.

Langs Valley'nin giderek kötüleşen opioid kriziyle yok olmasının beni bu kadar az şaşırtması karşısında biraz üzüldüm. Bu zavallı kasabanın en başından beri hiçbir şansı olmamıştı.

Ancak opioid bağımlılarının iyi bir yanı vardı: Kokain bağımlılarıyla karşılaştırıldıklarında neredeyse normal bile sayılabilirlerdi. Dikkatli olunmadığı takdirde insanı kasılmadan durama-

yan, dengesiz bir yaratığa dönüştüreceğini bilecek kadar kokainle kafayı bulmuştum. Bunun aksine opioid bağımlıları genellikle sıradan insanlar gibi görünür ve oldukça işlevsel olurlardı. Tabii ki gereksizce güler ve kafaları güzelmiş gibi görünürlerdi ama düğünlerdeki çoğu insan da bundan farksızdı. Uyuşturucu bağımlıları ele alındığında bu grup nispeten daha temiz ve düzgün görünüşlüydü.

Andy, Scott ve arkadaşlarının iş göreceğinden hemen emin olmuştum. Düğün haftasında en iyi hâllerinde olabilmeleri için kendilerine biraz çekidüzen vermeleri gerekiyordu ama seçeneklerim sınırlı ve elimde olanlarla idare etmem gerekiyor, Dr. K.

Skye'ın erkek kardeşine ek sağdıçlarım: "Phoenix'teki çocukluk arkadaşlarım" Andy ve Scott, "New York Üniversitesi'nden en yakın arkadaşlarım" Dave ve Brandon, "tek erkek kuzenim" Wally artık hazırdı. Her biri, 21 Eylül günü için eşlerini getirmeye, rollerine uygun ve tamamen inandırıcı davranmaya söz verdiler. Andy'nin grubun içinde en düzgün konuşan olduğuna dair bana garanti verdiği Wally de kadeh falan kaldıracaktı.

Bu planın bir bedeli vardı. Beş adam ve eşleri için kalacak yer sağlamaya ek olarak her birine 1.500 (Wally'ye 1.700) dolar sözü verdim. Paranın yarısını önce yarısını da iş bittikten sonra alacaklar.

Andy gerçekten her şeyle ilgilendi ve genel olarak planımdan etkilendi. Planımın arkasındaki mantığı anladığını ve Shelly'yle olan evliliğini kurtarmak için her şeyi yapacağını söyledi. Bu konuyu biriyle konuşmak güzeldi, Dr. K, özellikle de benim yanımda olan ve bunu neden yaptığımı anlayan Andy gibi biriyle konuşmak. Hatta Phoenix'ten gelen halam ve dayım rolünü oynaması için birkaç "yaşlı misafir" ayarlamayı bile teklif etti. Küçük bir ücret ve kendine ayrılmış bir pay karşılığında. Hayat ucuz değil, Dr. K. Ama siz bunu biliyorsunuz zaten. Bu yüzden saatlik ücretiniz bu kadar okkalı.

Ama ben buna bir yatırım gözüyle bakıyorum. Sağdıçlar ve birkaç davetliye ödediğim ücret, sonunda kazanacağım paranın

yanında bozukluk gibi kalacak. Bu sırada tek yapmam gereken sonuca odaklanmak.

Karşıma çıkan başka bir sorun daha var. Her şey bittikten sonra kazanacağım milyonlarca dolar. Bu planın her detayını düşünmek için çok zaman harcadım; bu kadar önemli bir detayı nasıl gözden kaçırdım bilmiyorum.

Olay şuydu: Bu ayın başlarında New Haven'daki evime dönmüş, ekimden beri ailemi ilk kez ziyaret etmiştim. Bu ziyaret esnasında Heather, Dubai'deki yeni banka hesabımdan Chase hesabımıza neden para aktarmadığımı sordu. *Dubai'deki yeni banka hesabım* – neden bahsettiğini anlamam birkaç saniye sürmüştü. Yemin ederim, Dr. K, suçlu olarak yaşadığım yeni hayatımda takip etmem gereken o kadar çok şey var ki. Şu lanet günlüğe şükürler olsun.

Ne diyordum? Birleşik Arap Emirlikleri'ndeki sahte işimden aldığım maaşların yattığı Dubai'deki sahte banka hesabım. *Şu* banka hesabı.

Heather'a Dubai'ye döner dönmez parayı aktaracağıma dair söz verdim ve o da Chase hesabımızdaki para giderek azaldığı için acele etmemi söyledi.

İşte düzgün hesaplayamadığım kısım burası. Gözümü bitiş çizgisine dikmişken, ödülümün Skye'la eylüldeki düğünümüzden aylar sonra benim olacağını unutmuştum. Süreç daha bile uzun sürebilir çünkü hukuki işlerin zaman aldığını biliyoruz. Ve bu sırada ben karıma yeni ve zamlı maaşımdan düzenli ödeme sözü vermiştim.

Heather'a onca zaman önceden bu ödemelerin sözünü verirken ne *düşünüyordum* bilmiyorum. Dün Andy Raymond'a uğradıktan sonra motel odama dönüp Heather'ın gönderdiği kanımı donduran mesajı görene kadar söyledikleri aklımdan çıkmıştı.

Göndereceğini söylediğin para hangi CEHENNEMDE? Bir aydan fazla oldu hâlâ paradan haber yok. Buzdolabımız bozuldu ve tamir etmesi için servise para ödemem gerekti, Chase hesabımızda şu an sadece 71 dolar var.

Söylüyorum size, Dr. K, rahat bir nefes alamıyorum. Dün gece neredeyse hiç uyumadım ama bu sabah üç dört gibi sağlam bir çözüm olduğunu düşündüğüm bir yol buldum.

Artık Skye'la nişanlandığımıza göre ortak bir hesap açmamamız için ortada hiçbir sebep yok. Çiftler bunu her zaman yapar; ortaya böyle bir fikir atmak benden şüphelenmesine neden olmayacaktır. Zaten Skye'a finansal olarak en iyi yılımı geçirmediğim konusunda dürüst davranmıştım. Yani şöyle yapacağım, ona hâlâ müşterilerden gelecek birkaç ödeme beklediğimi ancak bu aralar sağdıçların özel smokinlerini ve diğer bazı evlilik masraflarını karşılayacak param olmadığını söyleyeceğim. Bu yüzden ortak hesap açma teklifini sunduğumu, zaten eninde sonunda bunu yapacağımızı açıklayacağım.

Bugün New York'a dönerken Skye'ı arayacak ve fikrimi sunacağım. Bana böyle bir fikri sorgulamayacak kadar âşık.

10 NİSAN 2019

Sevgili Dr. K,

Ta-da! Bu sabah Skye ve ben Bank of America'da ortak hesabımızı resmen açtık.

Con Ed, Spectrum ve National Grid hesaplarımızdaki yeni doğrudan para yatırma bilgilerini güncelleyeceğime söz verdiğim sürece teklifimi kabul edeceğini biliyordum ve öyle de oldu. Skye faturalarla, banka hesaplarıyla ve genel olarak rakamlarla uğraşmaktan *nefret ediyor*, bu harika bir şey çünkü artık uğraşmak zorunda kalmayacak. Skye, tabii ki, Instagram'da dolaşırken ben evrak işlerinin çoğunu halletmiştim. Her şey kesinleştiğinde ve rakamı gördüğümde –*kendi* hesabımdaki paranın miktarını– neredeyse banka veznedarının önünde bayılacaktım.

Bankadan ayrıldıktan sonra Skye eve döndü bense sözde işlerimi hallettiğim "WeWork"e, yani Yukarı Batı Yakası'nda kablosuz interneti olan ve aldığın kahveyi ücretsiz olarak tekrar doldurabildiğin JoJo isimli bir kafeye gittim. Her zaman JoJo'ya gel-

miyorum – bazen farklı bir kafeye gittiğim de oluyor. Bazen bir müzeye, sinemaya falan gidiyorum ya da metroyla Brooklyn'e geçiyorum ve Skye'a dönme vakti gelene kadar yürüyorum. Ama bugün JoJo'da otururken banka hesabımdaki rakamları ve bunu nasıl *başardığımı* düşünüyorum; bu çok önemli bir zafer, Dr. K. Bu noktadan sonra nasıl ilerleyeceğimi düşünüyorum.

Skye'la olan hesabımdan Heather'a para transferi yapamam; Skye'ın fark edeceğinden bile şüpheliyim ama yine de dijital ayak izi bırakmak çok riskli. Bu yüzden başka bir yol izleyeceğim. Eğer çektiğim paraların arasına biraz vakit koyarsam, haftada 1.750 dolar çekersem Heather'ın Chase hesabına ayda iki kere elden 3.500 dolar yatırabilirim. Bu, PK Adamson'da kazandığımın iki katından fazla eder ve gerçek para gelene kadar Heather'ın idare edebileceğinden fazla parası olur.

Skye bir noktada çektiğim paraları *gerçekten* fark ederse de ona düğünle ilgili olduğunu söylerim. Parayı ona bir düğün hediyesi almak için kullandığımı ve sürpriz olması için nakit ödediğimi söyleyebilirim. Ama bana güvenin, ruhu bile duymayacak. Hesap bakiyemizin büyüklüğüyle, düğün ve balayı öncesinde yapılan tüm çılgınca ek harcamalarla, Skye'ın ayda fazladan yedi bin dolar çekildiğini fark etmesi için özellikle bir şey arıyor olması gerekir.

Şimdi bankaya gideceğim. Bana şans dileyin.

12 NİSAN 2019

Sevgili Dr. K,

Beyoncé'nin de dediği gibi, kendimi harika hissediyorum.

Az önce Chase hesabı üzerinden Heather'a iki haftada bir yapacağım 3.500 dolarlık ödemelerin ilkini başarıyla aktardım. Heather'a hemen bir mesaj atarak BAE'deki bankamda birkaç sorun çıktığını ancak parayı sonunda gönderdiğimi ve geldiği yerde daha çok olduğunu söyledim. Birkaç saniye sonra tek bir kalp emojisiyle cevap verdiğinde kalbim tekledi.

Yaşadığı her şeyden sonra Heather bunu hak ediyor, Dr. K. O benim hayatımın aşkı, çocuklarımın annesi ve aileme para kazandırmak bir şekilde beni yeniden tamamlanmış hissettiriyor, geçtiğimiz yedi ayda yaşadığımız çılgınlıkların buna fazlasıyla değdiğini düşündürüyor. Hayat ailemize adil davranmadı, biz neden hayata karşı adil olalım? Durumu böyle görüyorum. Bu bakış açısının sorunu körüklediğini, bu dünyadaki en önemli şeyin dürüstlük olduğunu iddia edebilirsiniz ama size şunu söyleyeyim Dr. K – yaptığım her şeyi *dürüstçe* yapıyorum, her adımımı kalbimle atıyorum.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Heather

HAZİRAN 1990

Peter projesini bitirmek üzereydi; o, Libby ve çocuklar haziran sonunda Langs Valley'den taşınmayı planlıyorlardı. Benim için gidişleri saatli bir bombadan farksızdı ve Gus'la birlikte Libby'nin devasa valizlerinden birine girmekten daha çok istediğim hiçbir şey yoktu. Son yılımı Langs Valley'de Burke *ya da* Libby olmadan atlatma ihtimali iç karartıcı bir kâbus gibiydi. Ama Libby bana bir yılın, geri kalan zamanıma kıyasla hiçbir şey olmadığını hatırlatmıştı; tek yapmam gereken dikkatleri üzerime çekmemek, derslerimi başarıyla geçmeye devam etmek ve üniversite başvurularımı tutturmaktı. Daha sonra dünyanın bütün güzellikleri ayaklarımın altına serilecekti.

İkinci dönem notlarım, birinci dönem notlarımdan bile daha iyi gelmişti. Fizik, İleri Cebir ve Amerikan Tarihi derslerimi A; İngilizce ve İspanyolca derslerimi de A eksiyle geçmiştim. Tüm bunların üzerine, son yılımın ilk dönemi için üç üniversite dersine kaydolmuştum. Birinci ve ikinci sınıfta hiç B'nin üzerinde notum olmamıştı. İnsanın partilemeyi bıraktığında ve tüm arkadaşlarını kaybettiğinde başarabilecekleri inanılmazdı.

Neredeyse mükemmel notlarıma ek olarak, üniversite sınavının ilk etabının sonuçları gelmişti ve notlarım yüzde onluk dilimdeydi. Notların doğru kişiye gönderildiğinden emin olmak için zarfı üç kez kontrol etmiştim. Libby notlarımın çok iyi olduğunu, eğer daha yüksek bir hedefim yoksa tekrar sınava girmeme bile gerek olmadığını söylemişti.

Mutluluktan havalara uçmuş, biraz da şaşırmıştım ama aldı-

ğım sonuçların her birini hak ettiğimi biliyordum. Bakıcılık görevlerim ve Libby'yle geçirdiğim zamanlar dışında son yedi aydır ders çalışmaktan başka hiçbir şey yapmamıştım. Sayısız cumartesi gecesi ben sınav denemelerimin başındayken Burke, Kyla ve diğer arkadaşlarım kokain çekip ekstazi içerek beyinlerini uyuşturuyordu. Ben üniversiteye gidecektim, onlarsa gidemeyecekti.

Bir akşam Libbylerden çıktıktan sonra Gus'ı Carsonların evine bırakmış ve A&P'ye birkaç parça yiyecek almaya gitmiştim. Markete vardığımda saat sekizi geçmişti, hava hâlâ aydınlık ve yumuşaktı. Haziran yılın en sevdiğim zamanıydı, bunun nedeni kısmen günlerin daha da uzaması ve geç batan güneşti ama en büyük nedeni doğum günümün 17 Haziran olmasıydı. Doğum günümü neden bu kadar sevdiğimi hiç bilmiyordum – ailem bana çocukken hiç hediye almamıştı ve doğum günü partisi yapıldığını hatırlamıyordum. Sanırım koca bir yılı kapsayan takvimde sadece bana ait bir gün olması hoşuma gidiyordu.

Yığının içinden bir alışveriş arabası çıkarmaya uğraşırken Burke A&P'den çıktı. Neredeyse bana çarpacaktı ve gözlerimiz ikimizin de diğerini görmemiş gibi davranamayacağı kadar uzun süre birbirine kilitlenmişti.

Okulda birbirimizi görmezden gelmek kolaydı. Hiç ortak dersimiz yoktu ve onu ne zaman görsem etrafı arkadaş grubuyla çevrili oluyordu. Birkaç kez toplantı sırasında onun kafeteryanın ucundan bana baktığını görmüştüm ama ocak ayında bana gönderdiği duygusal mektuplara sessiz kalarak verdiğim karşılıktan sonra bana hiç yanaşmamıştı. Ellerimi alışveriş arabasının sapında tuttum –aramızdaki tampon gibiydi– ve Burke'ü inceledim; ağırlığını bir ayağına vermiş uzun vücudunu, koluna attığı plastik market poşetini. Üzerinde yırtık bir kot pantolon ve sayamayacağım kadar çok kez üzerinden çıkardığım yıpranmış bir Boston Red Sox tişörtü vardı. Bir anlığına neredeyse altı aydır konuşmadığımızı unutup ona pat diye sınav sonuçlarımı söyleyecektim. Burke benim için bir erkek arkadaştan çok daha fazlası olmuştu – o benim en yakın arkadaşım, bir numaralı sırdaşımdı.

Ama artık her şeyin farklı olduğunu hatırladım ve dilimi tuttum. Burke ağırlığını diğer ayağına verdi ve bana yanaklarını havayla doldurduğu o tuhaf ama tatlı sırıtışını takındı – rahatsız hissettiğini belirten o sırıtışını. Suratını kavrayıp onu öpmek isteyen tarafım hızla su yüzüne çıkıyordu.

"Merhaba," dedim sonunda.

"Merhaba İskelet. İyi görünüyorsun." Sesi yumuşak ve aynıydı, duymak o kadar iyi gelmişti ki ağlayacağımı anladım.

"Sen de öyle, Burke." Gerçekten de iyi görünüyordu. Kafasının iyi olduğu zamanlar hariç hep iyi görünürdü, kendime kafasının neredeyse her zaman iyi olduğunu hatırlatmam gerekmişti. Ama ayıkken dizlerimi titretiyordu. Her bir zerresine aşina olduğum zayıf, güçlü bir vücudu, insanın ruhuna işleyen mavi gözleri ve parlak, gür siyah saçlarla dolu bir kafası vardı. Her zamanki gibi yakışıklı görünüyordu ve biz ayrıldığımızdan beri kaç kızın onun yatağına girmek için birbiriyle yarıştığını tahmin bile edemedim. Bu düşünce karşısında midem kasıldı.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu.

"İyi gidiyor. B-ben konuşamadığımız için üzgünüm." Sesimin çatladığını hissettim ve gözyaşlarım kendini bırakmadan oradan gitmem gerektiğini biliyordum. "Bu yaz bir ara arayı kapatalım mı?"

"Çok isterim. Sen..."

"Affedersin ama alışveriş yapmam gerek, Burke," dedim aniden. "Geç oluyor ve Gus'ın yemeğini hâlâ hazırlamadım."

"Sorun değil." Gülüşü üzgündü ama iki yanağında da ispiyoncu gamzeleri belirmişti. "Gus'a benim için selam söyler misin? Onu özlediğimi de ilet."

"Söylerim." Altdudağımı ısırdım, alışveriş arabasının sapını kavrayan ellerimi sıkarken marketin girişine yöneldim.

"Hey, İskelet," diye bağırdı arkamdan ve bana böyle seslenmesinin hâlâ ne kadar çok hoşuma gittiğini fark ettim. Kendimi arkamı dönmeye zorladım. "Eğer öncesinde seni göremezsem, umarım doğum günün çok mutlu geçer."

Arkamı dönüp arabayı A&P'nin otomatik kapısından içeri ittirmeden önce gergin bir şekilde gülümsemeyi başardım, yaşlar çoktan yüzümden akıyordu.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Skye

EKİM 2019

Düğünümüz rüya gibiydi. Tertemiz havadan çiçeklere, büyükannemle büyükbabamın okyanusa bakan arazisine kurulan, yelken bezinden yapılmış gözalıcı çadıra kadar, fiziksel detaylar daha mükemmel olamazdı. Kendimi hayatım boyunca hissetmediğim kadar güzel hissetmiştim ve bunun nedeni düğüne kadar geçen süre zarfında yemek yemeyi unutacak kadar yoğun ve stresli olmam yüzünden sonunda kaybettiğim o inatçı üç kilo değildi. Saten bir Carolina Herrera gelinlik giydiğim ya da makyöz yüzümdeki her kusuru yok ederken yüz hatlarımı aynı anda hem aydınlatıp hem de keskinleştirdiği için de değildi. Bunun nedeni hafta sonunun yoğunluğunda her bir hücremden fışkıran mutluluktan korkmayı bırakmam ve beni sarmasına, tıka basa doldurmasına izin vermemdi. Evlenmemizden dakikalar önce Andie annemin safir bilekliğini bileğime takmıştı –ödünç alınmış ve mavi– ve o andan sonra annemin benimle olduğunu anlamış, bunu iliklerime kadar hissetmiştim. Eskiden annemin güzellik içten gelir dediğini hatırlıyordum ve sonunda ilk kez neden işlerin Max LaPointe ya da başka biriyle yürümediğini anlamıştım çünkü Burke'le yürümesi gerekiyordu.

"Tüm bunları hak ediyorsun, Skye," diye fısıldamıştı Andie bilekliğin kancasını takarken. Ve ben de ne kadar haklı olduğunu bilmenin beraberinde getirdiği rahatlamayı hissetmiştim.

Balayı da rüya gibiydi. 2 Ekim annemin on sekizinci ölüm yıldönümüydü ama ilk defa –yeni kocamla, sonsuza kadar eşim olacak insanla, başka bir ülkede olmam nedeniyle– beni

mahvetmesine alıştığım üzüntü olmadan geçip giden bir gün olmuştu. Eve dün gece uçakla döndük ve şu an Jan'in kitabını düzenlemem *gerekse* de –uçakta çalışmaktan çok yorulmuştum– düğün fotoğraflarımıza bakmayı bırakamıyordum. Andie ortak bir albüm açmış, ailemi ve arkadaşlarımı fotoğrafları atmaları için davet etmişti ve fotoğrafçı birkaç örnek fotoğrafı bu sabah e-postayla göndermişti. Burada Bay ve Bayan Michaels olmadan saniyeler önce mihraptaydık; burada kiliseden çıkıyorduk, başlarımızın üzeri gül yapraklarıyla doluyken yüzlerimiz kocaman bir gülümsemeyle doluydu. Bir sürü mükemmel fotoğraf vardı ve Burke'ün bunları görmesi için sabırsızlanıyordum. Birkaç güzel aile fotoğrafı da vardı. En sevdiğim Nancy, Aiden ve Harry'nin olmadığıydı – sadece kardeşimin, Brooke'un, babamın, Burke'ün ve benim olduğum fotoğraf. Annemin de hemen yanı başımızda olması gereken fotoğraf.

Burada Andie konuşmasını yapıyordu, üzerindeki başnedime elbisesi –pembe bir Rachel Zoe– omuz hizasında açık bıraktığı saçlarıyla gözalıcıydı. Andie'nin içten, dokunaklı ve mümkün olan en iyi şekilde, beklediğimin tam aksi konuşmasını hatırlayarak gülümsedim.

Fotoğraflara göz gezdirmeye devam ettim. Birinde kardeşim sol yakasına yerleştirdiği düğün çiçeğiyle sağdıç takımının içinde çok yakışıklı görünüyordu: Bir diğerinde Burke'ün sarhoş sağdıcı Wally anlaşılmaz konuşmasını yapıyordu – gecenin tek pürüzü buydu. Öbüründe de Burke'ün arkadaşı Andy –rahatlama hissiyle verdiğim nefesi tahmin edin– Wally'den mikrofonu almış ve hemen oracıkta kusursuz bir konuşma yapmıştı. Başka bir fotoğrafta Burke ve ben "September" eşliğinde unutulmaz ilk dansımızı ediyorduk. Annemle babamın düğün şarkısı olduğu için seçtiğim "She's Got a Way" dansımız sırasında babamla birlikte çekilmiş güzel bir karemiz de vardı. Annem tüm ailemizi Billy Joel delisi yapmıştı. Fotoğrafta gelinliğimin eteği dalgalı satenden bir bulut gibi görünüyor ve babamın kolu beni eğerken sırtımda duruyordu, gözlerinin yaşlı olduğunu bilsem de

gülümsemesi kocamandı. Neredeyse şarkı sözlerini, müzik grubunun ben küçükken ailemin mutfakta dans ettiği şarkıyı mükemmel bir şekilde çalışını duyabiliyordum.

Etrafında bir ışık var
Ve nereye giderse gitsin
Milyonlarca aşk hayali sarıyor onu

Telefonum titrediğinde hâlâ Instagram için en iyi fotoğrafı seçmeye çalışıyordum – Lexy hâlâ bir şey paylaşmadığıma hayret ediyordu. Arayan Andie'ydi.

"Merhaba!" Hoparlör tuşuna bastım böylece konuşurken fotoğraf seçmeye devam edebilirdim.

"Merhaba Skye." Andie'nin sesi tatsız geliyordu ve bir şeylerin yolunda olmadığını hemen anlamıştım. "Eve rahat döndün mü?"

"Evet. Dün gece geç saatte döndük. Sorun ne?"

"Nasıl yani?"

"Sesin garip geliyor. Ne oldu?"

Andie sesli bir nefes verdi ve haklı olduğumu anladım. "Şu an ne yapıyorsun? Burke evde mi?"

"Birkaç işi halletmek için dışarı çıktı. Ne oluyor, Andie? Anlat hadi."

"Seninle hemen konuşmam gerek." Sesindeki ciddiyet yüzünden midem kasılıyordu. "Ama yüz yüze olması gerek. Buraya gelebilir misin?"

"Şu an mı? Ne oldu, Andie?"

"Telefonda anlatamam. Ciddiyim."

"Beni endişelendiriyorsun." Laptopumu kapattım. Parmaklarım titriyordu.

"Özür dilerim, Skye ama bu yüz yüze konuşmamız gereken bir konu ve acele etmelisin. Bir taksiye atla ve gel."

"Andie, dur. Endişeleniyorum. Lütfen söyle birisi – birisi mi öldü?"

"Hayır," dedi kuru bir tonla. "Kimse ölmedi."

Biraz rahatlamıştım ama yeterli değildi. "Pekâlâ. Hemen çıkıyorum."

Brooklyn'e macera aramaya giden New Yorklulardan biri olmak isterdim ama değildim. Köprüler beni geriyordu ve beni oraya sürüklemek için olağandışı durumlar gerekiyordu. Bu da o durumlardan biriydi.

Taksi şoförü pazar trafiğine söverken avuç içlerim sırılsıklamdı, midem bulanıyordu. Neredeyse köprüye geldiğimizi bile fark etmemiştim; düşüncelerim ve duygularım Andie bana neler olduğunu anlatana kadar donmuştu. Gözlerimi kapattım ve burnumdan nefes aldım: *bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi, sekiz.* Ardından nefes verdim: *sekiz, yedi, altı, beş, dört, üç, iki, bir.* Tıpkı ben küçükken annemin öğrettiği gibi. Kendi kendime verdiğim zararın kaynağı olan basit nefes tekniği.

Saatler sürmüş gibi gelen yolculuktan sonra taksi sonunda Andie'nin Williamburg Kuzey Dokuzuncu Cadde'deki evinin önünde durmak için yavaşladı. Taksiciye iki yirmilik uzattım ve hızla Andie'nin kapısına koştum. Andie ve Spencer asansörsüz bir binanın beşinci katında yaşıyordu ve Andie otomattan kapıyı açtığında merdivenleri öyle bir hızla tırmandım ki kapı zilini çaldığımda nefes nefese kalmış ve terden sırılsıklam olmuştum.

Andie'nin üzerinde eşofman ve Spencer'ın tişörtlerinden biri vardı. Uzun saçları taranmıştı ve yüzü bembeyazdı.

"Spencer'ı dışarı gönderdim. Sadece ben varım."

"Umarım iyi bir nedenin vardır, Andrea çünkü gerçekten panik atak geçiriyorum. Neler olduğunu anlat artık."

Andie beni küçük oturma odalarına götürdü. Kanepeye oturdu ve laptopunu açtı.

"Otur." Yanındaki boş veri işaret etti. "Her şeyi anlatacağım."

Oturdum.

Andie anlattı.

Bu sabah erken saatlerde Burke'ten ona yazılmadığı apaçık belli olan bir e-posta aldığından bahsetti. Başka birisi için ya-

zıldığı ve kazayla ona gönderildiği ortadaymış. E-postayı bana gösterdi.

Kimden: burke.michaels@gmail.com
Kime: adnier@me.com
Tarih: 6 Ekim 2019, 08:02
Konu: (konu yok)

Andy,

Mesajını aldım, ancak dönebildiğim için üzgünüm. Skye'la balayımızdaydık ve daha dün gece döndük, yani geçtiğimiz birkaç hafta pek kendime ayıracak vaktim olmadı.

Öncelikle, düğün konusundaki yardımların için çok teşekkür ederim. Açıkçası sen olmasan ne yapardım bilmiyorum (özellikle de konuşması sırasında Wally'nin yerine geçmen – bu unutulmaz bir şeydi). Yeniden iletişim kurduğumuz için mutluyum ve umarım Langs Valley'de her şey iyi (ya da ne kadar iyi gidebilirse öyle) gitmeye devam eder. Nutuk çekmek istemem ama düğünde söylediklerimde –uyuşturucuyu bırakmaya çalışman ve yapamazsan yardım alman konusunda– ciddiydim. Ben de senin yaşadıklarını yaşadım ve uyuşturucunun hiçbir şeye değmeyeceğini söyleyebilirim. Tedavi programlarının masraflı olduğunu biliyorum – eğer parayla ilgili bir sıkıntın olursa istemekten çekinme.

Bunun ileride değerlendirmek isteyebileceğin bir şey olduğunu düşünerek, Skye'la olan durumumla ilgili soruna en iyi nasıl cevap verebileceğim konusunda biraz kafa yordum. Açıklanacak çok şey var. Kulağa tuhaf gelebilir ama bilgisayarımda tuttuğum bir günlüğüm var. Heather'la ben bir süreliğine çift terapisi alıyorduk ve terapist duygularımızı bir günlüğe ya da anı defterine yazmamızı önermişti, ben de tüm bu mektupları Skye'la tanıştığım ve aramın Heather'la kötü olduğu dönemde ona –terapistime– yazdım. Mektupları kimseye göstermedim ve açıkçası böyle bir niyetim de yoktu ama soruna cevap verme-

ye nasıl başlasam bilmiyorum ve bana kalırsa mektuplar (ekte) bilmek istediğin her şeyi sana anlatacaktır.

Shelly'ye iyi dileklerimi ilet ve kendini özletme.

Her şey için tekrar teşekkür ederim. Sana her zaman minnettar kalacağım.

Burke

E-postayı okumayı bitirdiğimde kalbim durmuştu. Kanım donmuştu.

"Sana biraz su getireyim." Andie ayağa kalktı.

"Andie. Bekle."

Beynim sanki bir balon gibi şişiyor, içindeki baskı her köşeyi doldurarak artıyordu.

"Heather da kim?" Boğazım zımpara kâğıdı gibi kupkuruydu. "Bu da neyin nesi, Andie? Burke'ün bahsettiği o mektuplar ne? Sen okudun mu?"

"Skye." Andie tekrar oturdu. "Şu an tek bildiğim, Burke bu maili düğününüzdeki arkadaşı Andy'ye gönderecekti. E-posta adreslerimizi karıştırmış olmalı ya da belki *Andy* yazdığında benimki otomatik olarak çıktı ve o da kontrol etmedi..."

Kafamın içinde fırtınalar kopuyordu. Aniden tüm bunların gerçek olmadığına, Andie'nin Burke'ü hor görmesi yüzünden sının bu kadar zorladığına ikna oldum.

"Andie," diye söze girdim, sesim titriyordu. "Bu saçmalığı Burke'ten ayrılmamı istediğin için sen mi uydurdun? Sırf onunla tanıştığım günden beri kocamdan *nefret* ediyorsun diye bu *saçmalığı* sen mi uydurdun?"

"*Ne?*" diye bağırdı Andie, ela gözleri kocaman açılmış ve yaşarmıştı. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Beni sosyopat falan mı sanıyorsun sen? Böyle bir şeyi *asla* yapmam, Skye!"

Ben de ağlamaya başlamıştım çünkü bunu asla yapmayacağını biliyordum; söylediğim şey korkudan gözüm dönmüşken ağzımdan çıkmıştı ve en kötüsü, dahası vardı.

Mektuplar.

Skye'la olan *durum.*

"Biliyorum..." Nefesim kesildi ve Andie yanımda beni kendine çekti. "Özür dilerim. Andie, bana söylemek zorundasın. Mektupları okudun mu?"

"Sadece bir tanesini okuyacaktım," dedi, sesi kısık çıkıyordu. "Ama okumaya başladıktan sonra kendimi durduramadım, Skye. Özür dilerim. Ama bence onları senden önce okumam daha iyi oldu çünkü, ah, Skye – hepsi korkunç. Çok korkunç. Onları okumanı istemiyorum. Okuyacağını biliyorum ama bence – bence öncesinde sana anlatmalıyım. Böylece neyle karşılaşacağını bilirsin. Hem eğer istemezsen okuman gerekmez."

Korku vahşidir, her şeyi içine çeker. Tüm vücudum kasılıyor, tenim ısıyla karıncalanıyordu.

"Kaç – kaç mektup var?"

"On bir. Ama bazıları oldukça uzun."

Telefonum cebimde titrediğinde elime aldım. Burke. İki cevapsız arama. Tüm gücümle telefonu odanın öteki ucuna fırlattım. Nereye düştüğünü göremedim ama ekranının tuzla buz olduğunu umut ettim.

Zihnim mektupların ortaya çıkarabileceği her olası senaryoyu düşündü. Okuduklarımdan anladığım kadarıyla Burke'ün şu Heather denen kişiyle bir ilişkisi vardı. Ama hiç Heather adında birinden bahsettiğini duymamıştım. Eski ilişkilerimize dair yaptığımız kısa konuşmamızda Burke sadece üniversitedeki uzun süreli kız arkadaşından ve onu aldatmadan önce neredeyse evleneceği eski sevgilisi Amanda'dan bahsetmişti. Belki de üniversitedeki kız arkadaşının adı Heather'dı? Ama hayır, bu çok mantıksız olurdu çünkü e-postasında işler Heather'la kötüyken *benimle* tanıştığını yazmıştı. Kimin nesiydi bu Heather?

Zihnimdeki her şey bir kasırga gibi dönüp duruyordu. Ekteki mektupları tek tek okuyacak ya da resmin tamamlanması için sancılı bir korkuyla bekleyecek gücüm ya da tahammülüm var mıydı bilmiyordum.

"Mektupları görmem gerek, Andie." Kendi sesim kulağıma yabancı gelmişti. "Onları – onları kendim okumalıyım."

Andie elimi sıktı. "Pekâlâ. Ama sen onları okurken burada seninle kalacağım, tamam mı?"

Başımla onayladım. Laptopu Andie'den aldım ve Burke'ün gönderdiği e-postadaki "BM Günlük" diye isimlendirilmiş eke çift tıkladım. Bir Microsoft Word belgesi ekranı kapladı.

Okumaya koyuldum.

8 EYLÜL 2018

Sevgili Dr. K,

Onun saçları sarı ve çok gür, karımın saçlarıyla hiçbir alakası yok. Bu çok kötü bir şey değil mi, gözüme güzel bir kadın çarpar çarpmaz onu ânında karımla karşılaştırmam yani? Bir zamanlar iyi bir insan olduğumu düşünürdüm, kim olduğunu bilmediğim bir kadının sırtından aşağı dökülen ipek gibi sarı saçlar karşısında donakalacak biri olmadığımı sanırdım.

Burke'ün on bir yazısının tamamını okumam yaklaşık bir buçuk saatimi aldı ama düğünümüzün ertesi günü, yani 22 Eylül 2019'da yazdığı son yazısının son sözcüğüne gelene kadar durmadım.

Daha sonra çığlık attım.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Burke Michaels'ın Günlüğü

22 EYLÜL 2019

Sevgili Dr. K,

Ben evli bir adamım. Hatta iki kere evlenmiş biriyim ama bu aramızda kalsın. Geldiğim yerde çift eşlilik hoş karşılanan bir şey değildir.

Tabii ki uzun süre çift eşli kalmayacağım. Balayı ve birkaç hafta süren mutlu evliliğimizin ardından onu kendimden soğutacağım. Nasıl yapacağım konusunda hâlâ tam bir planım yok ancak eğer her şey yolunda giderse Noel'e kadar boşanmış olacağız.

Düğün yeterince sorunsuz ilerledi ve potansiyel evlilik anlaşması sorunu kendi kendine çözüldü. Şansıma, Skye'ın babasının evlilik anlaşması konusunda yarası varmış – görünüşe göre Skye'ın annesiyle evlenirken anlaşma imzalamaya zorlanmış ve bu gereklilik yüzünden kendini her zaman küçük düşürülmüş hissetmiş. Mükemmel.

Büyük günümüz tamamen sorunsuz ilerlemedi, kabul etmem gerek. "Sağdıcım" Wally, kokteyl saatinde zil zurna sarhoş oldu ve kadeh kaldırırken yaptığı konuşmada söylediği hiçbir şey anlaşılmadı. Andy mikrofonu devralırken Scott, Wally'yi sahneden indirmek zorunda kaldı ve günü kurtardıkları için haklarını vermem gerek çünkü Bay Starling'in suratı tarladan sofranıza salatalarımızdaki pancarlar kadar morarmıştı. Andy hiçbir hazırlık yapmadan, ne kadar harika bir adam olduğuma dair doğaçlama bir konuşma yaparak herkesi kendine hayran bıraktı – *ben* bile kendimden etkilenmiştim.

Nantucket harika bir yer, Dr. K; her yer padavra çatılı eski evler, inişli çıkışlı yeşil alanlar ve yumuşak okyanus havasıyla dolu. Eğer hiç ziyaret etmediyseniz gitmenizi şiddetle öneririm. Günün birinde Heather'ı ve çocukları alıp geri dönmeyi ve deniz kıyısında bir ev kiralamayı çok isterim.

Skye, tam da tahmin ettiğim gibi gözalıcı bir gelin olmuştu. Ama yalan söyleyemeyeceğim; her şeyin bir oyun olduğunu bilirken tüm hafta sonu onun mutluluğunu izlemek kolay olmadı. Bu rahatsız edici bir his, Dr. K. Ama ben üzerime düşeni yaptım ve gerektiğinde gözlerimi kapatarak Heather'ı, onun nasıl böyle bir düğün günü olmadığını ve Skye'ın yeniden böyle bir şansı olacağını düşündüm. Geçen gün okuduğum bir şey aklıma geldi, hepimiz kendi seçimlerimizden sorumluyuz diyordu. Beni Skye seçti ve bu benim suçum değil. Skye şüpheli hareketleri görmezden geldi –bir sürü şüpheli hareket vardı, Dr. K– ve bu da benim suçum değil. Günün sonunda Skye mağdur taraf değil; faydacılık yerine duygularını seçen, gözü açık olmayan bir kız sadece. En güçlü olanın hayatta kalması haklı bir sav.

#BurkeGöklereUçuyor, gençler böyle diyordu ve düğün etiketinin ne olduğunu bilecek kadar bilgi sahibiyim, çok teşekkür ederim. *Gerçekten* de havalara uçtum, kelimenin tam anlamıyla. Yarın gelinim ve ben iki haftalığına İtalya'ya gidiyoruz ve heyecanlı değilim desem yalan söylemiş olurum. İnanır mısınız bilmem ama daha önce hiç yurtdışına çıkmamıştım. İlk evlendiğimiz zamanlar Heather'la seyahat edip dünyayı görmeye dair büyük planlarımız vardı –Paris'e gitmek için ölüp bitiyordu– ama bunu hiç gerçekleştirmedik. Bunun yerine Heather Garrett'a hamile kaldı ve sonra ben her şeyi mahvettim.

Heather'la hâlâ bir şansımız olduğunu bilmek kalbimi ısıtıyor, çok yakında Paris'i ve çok daha fazlasını onun ayakları altına sereceğim. Gelen ödemelerden çok memnun. Hatta benimle gurur duyduğunu bile söylüyor. Beni özlediğini, sevdiğini ve eve dönmeme hazır olduğunu anlatıyor.

Çok komik, Dr. K. Bir yıl önce olduğum adamı düşündüğüm-

de –kaybolmuş, yıkık, evlilik yüzüğünü çıkarıp sessizce Gurney's Resort'a ne olduğunu tanımlayamadığı bir şeyi aramaya giden adamı– hepsi artık çok mantıklı geliyor. Oraya bir nedenden ötürü çekilmiştim. Aradığım şeyi bulmak için her zamanki rotamdan ayrılmak zorunda kalmıştım ve bu sadece bir anlık moladan daha fazlasıydı. Bilinçaltımda bunun farkındaydım. O güneşli cumartesi günü Montauk'te Skye Starling'le tanışmak benim kaderimdi, cevabımdı, kaybettiğim aşkım Heather'a, evime dönüş yolumdu. Ve Tanrım, eve dönmeye o kadar hazırım ki.

Ama ilk durak, *Italia**. Yarın Floransa'ya uçuyoruz, orada birkaç gün kalarak müzeleri gezeceğiz, ünlü Duomo Katedrali'ni ve Arno Nehri'ni göreceğiz; haftanın geri kalanını da bir araba kiralayıp Toskana'nın bağlarını gezerek geçireceğiz. Sonraki durağımız Roma, Kolezyum'u ve Vatikan'ı göreceğiz ve son olarak Napoli ve Amalfi Sahili'ne inerek gezimizi Capri Adası'nda sonlandıracağız.

Balayı masraflarının büyük bir kısmı Skye'la ortak hesabımızdan ödendi, bir kısmını da Bay Starling karşıladı. Sanırım ailenin ne yapacağını bilmeyecek kadar çok parası olunca masrafları kimin ödediğinin bir önemi olmuyor. Wally aksiliği dışında Bay Starling'in keyfi hafta sonu boyunca yerinde gibiydi. Başlarda pek emin olamamıştım ama beni sevdiği sonucuna vardım. Olduğum kişi aklını başından almamış olabilirdi ama Skye'ı ne kadar mutlu ettiğimi gördüğünü biliyorum ve günün sonunda önemli olan tek şey de bu. *Sei d'accordo?***

İtalyancamızı geliştirmek için Skye'la Rosetta Stone'dan çevrimiçi dersler alıyoruz. O akıcı konuşabiliyor –üniversite üçüncü sınıfın ilk dönemini Roma'da okumuş– benim İtalyancamsa onun deyimiyle "gelişme aşamasında". Haklı. Yabancı diller konusunda hiç becerikli değilimdir.

Sanırım hazırlanmaya başlasam iyi olacak. İnsan tüm masrafları ödenmiş first-class biletiyle iki haftalık İtalya gezisine her

* (It.) İtalya –*çn*

** (It.) Öyle değil mi? –*çn*

gün çıkmıyor. Skye, Capri'de portakal ağaçları olduğunu, dünyanın en iyi pizzasının Napoli'de yapıldığını ve Toskana'daki şarapların insanın boğazından yağ gibi kaydığını söylüyor. Bu gece hepsinin hayalini kuracağım ve yarın hepsini gerçeğe dönüştüreceğim.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Heather

HAZİRAN 1990

On yedinci yaşıma bastığım gün –şanslı doğum günüm– Libby bir piknik sepeti hazırlayıp Chazy Gölü'ne gitmemizi önerdi. Bu rüzgârlı ama güzel günde masmavi gökyüzü bulutsuz ve pasparlaktı.

Peter bile mola verip bizimle gelmeye karar vermişti ve altı kişi karavana doluşup doğudaki göle doğru yola çıktık.

Pikniğimizi çocukların kıyıda oynayabileceği küçük bir sahilde yapmaya karar verdik. Gus'a suya kollukla girmek zorunda olduğunu söylediğimde huysuzluk etti.

"Nate kolluk takmıyor!" Gus dudak büktü ve kumu tekmeledi.

"Gus, buraya gel." Onu kucağıma çektim. "Nate yüzmeyi biliyor. Sen hâlâ öğrenme aşamasındasın, unuttun mu?"

"Yüzmeyi Ba-*muda*'da öğrendim, Heddah!" Küçük yumruğuyla omzuma vurdu.

"Evet, Bermuda'da birkaç ders aldın, ufaklık." Sırtını sıvazladım. "Bugün biraz daha pratik yapacaksın ve göz açıp kapayana kadar kendi kendine yüzmeye başlayacaksın. Ama şimdilik bu kollukları takman gerek. Aması maması yok."

Gus yüzünü buruşturdu ve kumda çukur kazan Nate'e doğru koştu. Libby bebeği oyuncaklarla dolu battaniyenin üzerine oturttu. Peter fotoğraf makinesini çıkarmıştı. Kıyıda çömelmiş hâlde kobalt mavisi gölün arkasında uzanan dağların fotoğraflarını çekiyordu.

Libby soğutucuyu açtı ve içinden bir tekerlek Brie peyniri, bi-

raz kraker ve bir şişe şampanya çıkardı. Ani bir rüzgâr yüzünün önündeki açık renk saçlarını uçuşturmuştu.

"Bugün hava ne kadar da rüzgârlı! Doğum günü kızı bir kadeh ister mi?"

"Aaa, Lib!" Gülümsedim. "Çocuklar sandıklarından çok daha şanslılar, biliyorsun değil mi? Sen gelmiş geçmiş en havalı annesin."

Libby gözlerini devirdi. "Göreceğiz. Konu onların içmesine gelince muhtemelen gestapo kesileceğim. Bana doğruyu söyle – benimle biraz içmene izin vererek uygunsuz mu davranıyorum?"

"Dalga mı geçiyorsun? Birlikte büyüdüğüm çocukların çoğu daha on iki yaşında sarhoş oluyordu. Langs Valley'deki aileler neredeyse hiç ortalıkta görünmez, zaten görünseler de çocuklarını umursamazlar."

"Evet ama istediğim tam olarak bu değil." Libby'nin gözleri yumuşadı. "Annem alkol konusunda *çok* katıydı – ben senin yaşlarındayken yatağımın altında altılı bira bulmuş ve beni bir ay cezalandırmıştı. Davranışlarından nefret ederdim. Bu yüzden her zaman kendime çocuklarımın benimle, benim çatımın altında oldukları müddetçe birkaç kadeh şarap içmeleri konusunda rahat davranacağımı söyledim. Gerçekten böyle olacak mı göreceğiz."

Şampanyayı iki kâğıt bardağa doldurmasını izledim. Altına beyaz bir şort, üzerineyse kırmızı bikini üstü giymişti, serbest bıraktığı uzun sarı saçları narin omuzlarından aşağı dökülüyordu. Karnı bembeyaz ve iki çocuktan sonra bile dümdüzdü.

"Yani ben kobay faren miyim?"

"Onun gibi bir şey." Libby sırıttı, kahverengi gözleri parlıyordu. "Gerçi benim için bir evlattan ziyade bir kız kardeş gibisin."

"Doğru. Eğer senin kızın olsam muhtemelen doğduğumda..."

"*On üç* yaşında olurdum. Kesinlikle mümkün olmazmış. On dört yaşında regl oldum. Geç geliştim... *Dikkatli olun*, çocuklar!

Bugün akıntı çok kuvvetli. Fazla uzaklaşmayın." Libby dizlerinin üzerinde doğruldu ve çocukların sığ suda oynadığı göle doğru gözlerini kısarak baktı. Dalgaların köpükleri uzaktan bile görünüyordu. "Ayrıca ablanın sözünü dinle ve kolluklarını çıkarma, Gussie!"

"Şerefe, Lib." Kâğıt bardağımı onunkine vurdum. Şampanyanın köpüğünü ve soğukluğunu boğazımda hissediyordum.

"Şerefe, güzel doğum günü kızı. Tüm hayallerin gerçek olsun. Hey, Pete! Bir bardak şampanya içer misin, hayatım?"

Peter ayağa kalktı ve örtüye doğru yürüdü. Bir elini Libby'nin başının arkasına yerleştirdi. "Aslında eğer sorun olmazsa biraz çevreyi turlayacağım. Gölün farklı fotoğraflarını çekmek istiyorum."

"Tabii. Sana iyi yürüyüşler. Heather'la ben her şeyi hallederiz."

Peter karısını öpmek için eğildi ve aklıma birden Burke'ün A&P'deki görüntüsü geldi.

Libby bardaklarımızı tazeledi ve çocuklar oynamaya devam ederken biz güneşin tadını çıkararak öğleden sonraya kadar oturup sohbet ettik. Göl çok güzeldi ve yıllar önce hatırladığımın aksine kalabalık değildi. Gökyüzünün en yüksek yerindeki güneş rüzgârlı havaya rağmen bizi ısıtıyor ve kadifemsi mavi suyun üzerinde ışıldıyordu. Sahilin bir ucunda, yüzen bir iskeleye bağlanmış birkaç kayık vardı ve gövdeleri dalgalarda sallanıyordu. Diğer ucundaysa kıyıdan yaklaşık otuz metre mesafede, yanları mavi ve sarı çizgili bir su trambolini vardı.

"Aaah, anne!" Nate bağırdı. "Şu trambolinde zıplamak istiyorum. İzin verir misin?"

"Şu an olmaz, canım," dedi Libby oğluna. "Oraya tek başına yüzemezsin. Baban yürüyüşünden döndükten sonra seni götürebilir."

Birdenbire bebekten keskin bir ağlama sesi yükseldi. Libby'yle kafamızı çevirdiğimizde gözlerinin yaşlarla dolu olduğunu gördük, küçük vücudunun üzerinde birkaç arı dolaşıyordu. Yüzü

kızarmış ve buruşmuş, küçük ağzıysa aralanmıştı ve çığlıklarını henüz ciğerlerinden çıkmadan önce kafamda duydum.

"Ah, canım kızım benim!" Libby kızını hızla kaptı ve arıları eliyle kovaladı. "Kahretsin, Heather. Sanırım arı sokmuş." Libby bebeğin üst kolunu işaret etti, o çığlık atmaya devam ederken, kolundaki beyaz bir şişlikle çevrili küçük, kırmızı noktayı gördüm. "Daha önce hiç böyle ağladığını duydum mu bilmiyorum, Heather! Daha önce hiç arı sokmamıştı. Ya alerjisi varsa?" Libby'nin sesi paniklemiş geliyordu, korku içindeydi.

"B-bilmiyorum. Bana normal bir arı sokması gibi görünüyor. Eğer alerjisi olsa daha farklı görünmez miydi?"

"Hiçbir fikrim yok! Daha önce böyle bağırdığını hiç duymamıştım. Ne yapmam gerek bilmiyorum. Kahretsin! Peter nerede? Peter'ı bulabilir misin?"

Libby'ye kızının daha önce böyle bağırdığını *duyduğumu* söyleme dürtüsüne karşı koydum – Libby'nin de duyduğunu biliyordum. Ama bir anne olarak seçtiği yolu –kendi annemle alakası bile yoktu– ve onu sakinleştirme girişimlerimin boşuna olacağını biliyordum. Yapabileceğim en faydalı şey kocasını aramak olacaktı.

"Ben Peter'ı bulayım." Kalkmak için debelendim.

"Teşekkür ederim. Acele et!" Libby arkamdan bağırdı.

Peter'ın adını haykırarak sahilin sonuna koştum, rüzgâr sesimin yüksekliğini yutuyordu. Peter ortalıktan kaybolmuştu. Güçlükle çimlere doğru geri tırmandım ve kıyı boyunca devam ettim. Peter gideli ne kadar olmuştu? Ne kadar uzaklaşmış olabilirdi ki? Burke bir keresinde bana Chazy Gölü'nün çevresinin yaklaşık on sekiz kilometre olduğunu söylemişti – böyle tuhaf şeyler bilmesi onun sevdiğim yönlerinden biriydi.

Ama on sekiz kilometre – ciddi bir mesafeydi. Hem Peter'ın hangi yöne gittiğini bile bilmiyordum. Bir beş dakika daha gölün kıyısında uzun otların arasında dolanarak Peter'ın adını bağırıp onu aramaya devam ettim.

Katlanır sandalyede oturan yaşlı bir çift beni fark etti.

"Her şey yolunda mı, canım?" diye sordu adam.

"Birini arıyorum." Soluklanmak için duraksadım. "A–arkadaşımın kocasını... otuzlu yaşlarda. Bir seksen civarlarında, açık kahverengi saçlı. Boynunda fotoğraf makinesi olması gerek. Böyle birini gördünüz mü?"

Çift başını iki yana salladı. "Üzgünüm." Kadının sesi alçak ve kulak tırmalayıcıydı. "Bugün çevrede kimseyi görmedik. Etraf çok sakin. Sana iyi şanslar."

Aniden korkunç bir şey olduğuna ya da olmak üzere olduğuna dair mide bulandırıcı, acı verici bir hisle sarsıldım. Ezici bir korku göğsümü ele geçirdi.

Yaşlı çifte teşekkür ettim ve geldiğim yoldan geri döndüm, bacaklarım ben farkında olmadan koşmaya başladı. Belki de Libby'nin içgüdüleri doğruydu, belki de bebek *gerçekten* de arı sokmasına alerjik reaksiyon gösteriyordu ve Peter'ı on sekiz kilometrelik sahilde bulmak birden imkânsız gibi görünmüştü. Eğer bebeğin alerjisi varsa hastaneye gitmemiz gerekiyordu ve elimizi çabuk tutmalıydık.

Sahildeki yerimize koşarken kalbim göğüs kafesime çarpıyordu. En sonunda mavi piknik örtüsü gözüme çarptı ve bebeğin orada tek başına olduğunu gördüğümde kanım dondu. Önce Libby'nin çığlığını duydum –vahşi, barbar bir sesti– ve gözlerim onu bulduğunda gölde, kıyıdan yaklaşık beş metre açıktaydı. Kollarının arasına Nate'i almış kıyıya doğru yüzüyorlardı.

"Heather!" Libby bağırdı, sesindeki panik sağır ediciydi. *"GUS!"* Kolunu gölden çıkararak su trambolinini işaret etti. Kalbim midemdeydi. Gus'ın sarı kolluklarını bulmaya çalıştım, koyu mavi suyun üzerinde iki canlı rengi, ancak hiçbir yerde göremedim. Sonra birden gözüme çarptı, olduğum yerden yaklaşık iki metre uzakta sahile atılmışlardı.

"GUS!" Libby tekrar bağırdı, kolu arkasında kalan suya doğru uzandı.

Aniden sanki boğuluyormuşum gibi hissettim, sanki birisi tüm kuvvetiyle boğazımı sıkıyor, hava akışımı kesiyordu. Ad-

renalin tüm vücudumu ele geçirdi, üzerimdeki şortu ve tişörtü yırtarcasına çıkarıp suya doğru koşmaya başladım, ilkel bir güç beni ele geçirmişti.

"GUS!" diye acıyla haykırdım. Çıkardığım ses kan donduru-cuydu, sanki bir hayvandan gelmişti.

Birden suyun yüzeyini tırmalayan küçük parmaklarını gördüm, su trambolinine giden yolun yarısında, dalgaların değişken olduğu, rüzgârın kıyıdan estiği kısımdaydı. Çığlık atıyordum, gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyordu. Kıyıya daha yakında olan Libby'ye hızla bir göz attım. Nate hâlâ ona sıkı sıkıya yapışmıştı ama sahilden sadece birkaç metre uzakta oldukları için ayakta durabiliyorlardı.

"Libby!" diye seslendim ama cevap vermedi. "Libby, *YARDIM ET!*"

Başım dışında tüm vücudum suyun altında kalan kadar yürümeye devam ettim. Yüzme bilmiyordum. Gus'ı kurtarmaya çalışsam ikimiz de boğulurduk. Ama yine de deneyecektim – vaktim daralıyordu ve Libby'nin dikkati başka yerdeydi. İleri atılarak gölün içine battım, kollarımı önümde suyun altında çırpıyordum. Korku tüm benliğimi ele geçirdi, nefes alamıyordum. Nefes nefese kaldım, ayakta durabileceğim bir yere ulaşmak için savaşırken suyla boğuldum. Sonunda, mucizevi bir şekilde, ayaklarım dibe değdi ve gözüm dönmüşçesine havayı ciğerlerime çektim. Ayak parmaklarımın kuma tutunmasını kullanarak kendimi kıyıya doğru çektim.

Sonunda tamamen ayakta durmayı başardığımda gölün dışına koştum, nefesimi düzenlemek için mücadele verirken göğsüm ağırlaşmıştı. Yüzemiyordum. Gus'a bile ulaşamadan suda ölürdüm.

"LIBBY!" diye bağırdım, Nate'i havluya sararken ona doğru güçlükle ilerledim. Nate ağlıyordu ama bir zarar görmeden sudan çıkmıştı. Bebek yine ağlamaya başlamıştı.

"LIBBY!" Sesim isteriyle incelmişti ve titriyordu. "Lütfen! *Gus!* Yüzme bilmiyorum. Yüzemediğimi sen de biliyorsun!"

Libby gözlerinde yeni bir panik dalgasıyla bana döndüğünde sahilin öteki ucundan Peter'ın sesini duydum. "Libby! Heather! Ne oluyor burada?"

"Lütfen!" Gus'ı suda en son gördüğüm yeri işaret ederek ona doğru koştum. "Gus hâlâ suda!"

Peter göz açıp kapayana kadar göle girdi, güçlü kolları onu işaret ettiğim yere doğru sürüklüyordu. Çömelip dertop oldum ve bekledim, gözyaşları yanaklarımdan bardaktan boşanırcasına akıyordu. Peter bir kolu Gus'ın hareketsiz vücuduna sarılı şekilde suyun yüzeyinde belirdiğinde otuz dakika mı otuz saniye mi geçmişti bilmiyordum.

Saniyeler sonra kıyıya çıkmışlardı, hızla kardeşimin yanına koştum, gözyaşlarım onun zayıf, küçük göğsüne damlıyordu. Peter'ın ona suni solunum yapmasını izlerken hâlâ acı acı bağırıyordum. Ancak Gus nefes almıyordu.

"Onu hastaneye götürmemiz lazım." Peter'ın sesi boğuktu.

Sahilden ayrılıp Chazy Gölü'nün yaklaşık elli kilometre kuzeyinde bulunan Malon'daki hastaneye gitmemize dair neredeyse hiçbir şey hatırlamıyordum. Aklı işleyen yanım Gus'ın çoktan öldüğünü, hastanenin hiçbir faydası olmayacağını biliyordu ama ben o ufacık umut kırıntısına tutunmuş olmalıydım çünkü doktorlar yolda hayatını kaybettiğini söylediğinde deliye döndüm.

Libby beni teselli etmeye çalıştı ama onu bir kenara ittim. Boğazım parçalanana kadar avuç içlerime çığlık attım.

Libby'ye bakamıyordum. Ondan nefret ediyordum. Yüzme bilen kendi oğlunu kurtarırken Gus'ı ölüme terk ettiği için ondan nefret ediyordum. Libby hıçkırıp ağlayarak boğuk sesiyle olanları kendi bakış açısından anlatırken onu dinlememeye çalıştım ama sesini duymazdan gelememiştim.

O, bebekle ilgilenirken ve ben Peter'ı aramaya çıkmışken, çocuklar kıyıdan daha da uzaklaşmışlar. Libby bebeğin alerjik reaksiyon geçirdiğine ikna olmuş, arı sokması konusunda kafayı yemiş ve çocukların sahilin öteki köşesinde gölün derinliklerine ilerlediklerini fark etmemiş. Gus'ın kolluklarını çıkardığını gör-

memiş. Birkaç dakika sonra çocukların çığlık seslerini duymuş ve kafasını çevirdiğinde onları suyun içinde, tramboline giden yolun yarısında küçük kolları sağa sola sallanırken görmüş. Dalgalar sandığından daha kuvvetliymiş ve çocukların sürüklenmesine neden olduğunu düşünüyormuş. Libby hızla üzerindekileri çıkarmış, kızını örtünün üzerinde bırakarak suya atlamış ve çocuklara gitmiş.

Libby doktorlara oğlunun temel yüzme bilgisi olsa da daha önce hiç bu kadar derin bir suda yüzmediğini ve onu tamamen panik içinde bulduğunu anlatırken onu dinledim. İkisi de ağlıyormuş. İlk önce Libby ikisini de bir kolunun altına kıstırarak yüzmeyi denemiş ama böylesine rüzgârlı bir havada beş yaşında ve yaklaşık yirmi kilo iki çocuğu taşıyarak ilerleyememiş ve çocuklar giderek daha da çok panikliyormuş.

Libby'yi bir sonraki kısımda kendini nasıl haklı çıkaracağını bilecek kadar iyi tanıyordum ve dinlememe gerek yoktu. Libby'nin önce kendi oğlunun hayatını kurtarmak için verdiği bilinçaltı kararını savunduğunu duymaya ihtiyacım yoktu. Doktora yaptığı laf salatasında çıkardığı kısım kanımın kaynamasına neden olmuştu – Nate, Gus'ın aksine, yetenekli bir yüzücüydü. Paniklemiş olsa da Nate kıyıya kendi başına dönebilirdi. Ancak Libby gibi bir anneyle –otoriter, benmerkezci, despot, alçak *Libby*'yle– Gus'ın Nate karşısında ufacık bir şansı bile olmamıştı.

Libby planının oğlunu güvenle kıyıya çıkarmak ve sonra Gus için geri dönmek olduğunu söyledi ama benim geri döndüğümü gördüğünde hâlâ sudaymış ve benim Gus'a ondan daha çabuk ulaşacağımı biliyormuş. Doktorlara Nate'le meşgul olduğunu ve benim yüzemediğimi bilmediğini anlattı.

"Biliyordun," diye fısıldadım gözyaşlarım akarken. "Sana söylemiştim."

"Ne? *Hayır*, tabii ki bilmiyordum. Böyle bir şey söylesen hatırlardım." Bana doğru uzandı ve ben geriye çekildim.

"Bermuda'da," diye homurdandım, öfke kederimin içinde yükseliyordu. "Bermuda'da söylemiştim. Sarhoştun."

Libby belli belirsiz bir ses çıkardı. Eli ağzının üzerine kapandı ve tek kelime etmedi.

Doktorlardan birisi Gus'ın yasal vasisinin kim olduğunu sordu ve güçsüzce elimi kaldırdım. Bana ikna olmamış şekilde dik dik baktı ve yaşımı sordu.

"On yedi. Bugün on yedi oldum. Bugün benim doğum günüm." Libby'nin hıçkırıklarını bastırdığını duydum ve o hıçkırıklarda boğulması için dua ettim.

Doktor on yedi yaşın birinin yasal vasi olmak için yeterli olmadığını söyledi. "Arayabileceğimiz başka biri var mı? Anne, baba?"

"Annem öldü. Babamsa şehirdışında."

"Nerede? Onunla nasıl iletişime geçebiliriz?"

"Geçemezsiniz." Omuzlarımı silktim. "Nerede olduğunu bilmiyorum. Onu aralıktan beri görmedim."

"Üzgünüm." Doktor iç çekti. Sesi hiç de üzgün değildi. "Akrabalar peki? Büyükanne, büyükbaba? Anne babanın kardeşleri?"

Kafam bulanıktı ve acıyla doluydu ama kimi arayabileceğimi düşünmeye çalıştım. Babam on sekiz yaşındayken ailesinden kaçmıştı. Kanada'da bir yerlerde yaşıyorlardı ama onlarla hiç tanışmamıştım. İsimlerini bile bilmiyordum. Annemin ailesi ise ölmüştü. Kız kardeşi Mel Teyze, New Jersey'deydi ama altı yaşımda ziyaretine gittiğimizden beri onu görmemiştim. Telefon numarasını bilmiyordum ki bilsem bile onu aramak yabancının tekini aramaktan farksız olurdu.

"Hiç kimse yok," dedim doktora.

"İzin ver yardım edelim," diye yalvardı Libby, sesi ağlamaklıydı. "Lütfen, Heather."

Kafamı iki yana salladım. "Gitmen gerek. Lütfen burayı terk et."

"Heather..."

"Gitmeni istiyorum. *Hemen.*" Doğrudan karamel rengi gözlerinin içine baktım, kenarları ağlamaktan kızarmış ve yapış yapış

olmuştu. Onu incitiyorsam da zerre kadar umurumda değildi. Bildiğim tek şey eğer Libby bu kadar bencil olmasaydı –küçük bir arı sokması yüzünden çılgına döndüğünden kafası meşgul olmasaydı, oğluna kardeşim karşısında özel muamele göstermeseydi, benim çok önemsediğim açıklamamı hatırlayamayacak kadar sarhoş ve unutkan olmasaydı– Gus hâlâ hayatta olacaktı.

"Heather, lütfen..."

"*Git!*" diye çığlık attım. Suratına tükürmek istiyordum ve eğer o esnada bir sürü doktor ve hemşire bize bakmasaydı bunu yapardım. Nate ağlamaya başladı.

"Libby, hadi." Peter karısının dirseğini tuttu, yüzü bembeyaz olmuştu. "Çok üzgünüm, Heather." Sesi fısıltı bile denemeyecek kadar alçaktı. Gus'ın ölü yattığı eski, havasız hastaneden ailesini çıkarmasını izledim.

Kardeşim ölmüştü. Bir daha asla meraklı yeşil gözlerini açmayacak, tiz kıkırtılarını çıkarmayacak ya da altın renkli buklelerini boynuma sürtmeyecekti. Kalbim buz kesti, vücudum uyuşmuştu. Kontrol edemediğim gözyaşlarım yüzümden akıyor, kucağıma düşüyordu.

Bir hemşire bana yaklaştı. "Aramak istediğin hiç kimse yok mu, canım?"

Yanaklarımı sildim ve gözlerimi kırptım, içerimde, en derin en akılalmaz acının derinliklerinde tek bir cevap vardı. "Aslında var." Başımla onayladım. "Birisi var."

Burke'ü aradım. Ve o koşarak geldi.

KISIM
İKİ

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Heather

Sevgili Dr. K,

Bu küçük günlük tutma egzersizinizi yapma sırasının *bana* geldiğine karar verdim çünkü çift terapisi ancak ikimiz de emek harcarsak işe yarar. Siz böyle dememiş miydiniz?

Ayrıca günlük tutmanın getireceği rahatlık çok işime yarayabilir. İçimde ne var ne yoksa buraya dökeceğim, sonra da bu dosyayı sileceğim. Belki garanti olsun diye laptopumu bile okyanusa atarım, tıpkı *Titanik*'in sonunda yaşlı kadının elmas kalbi attığı gibi. Sonsuza kadar kaybolur.

Öncelikle yaptıklarımdan pişman olmadığımı söylemek istiyorum. Planın aslı bu değildi ancak yapılması gerekiyordu. Çok geçmeden bunu siz de anlayacaksınız.

Birilerini suçlamaya başlamadan önce hikâyeyi size kendi tarafımdan anlatmayı hak ediyorum. Benim bakış açımla anlatılmış *gerçek* hikâyeyi yani. En baştan başlayayım. Başlangıçlardan birinden diyelim. Kırk beş (neredeyse kırk altı!) yıllık hayatıma dönüp baktığımda kendimi bu süreyi ikiye bölerken buluyorum: Gus ölmeden önce ve Gus öldükten sonra. Gus'ın ölmesi ikinci başlangıçtı ve Burke'le benim hikâyemdeki dönüm noktasıydı.

Langs Valley'de 1990 haziranıydı. Burke ve ben yeniden sevgili olduğumuzu kimseye resmen açıklamamıştık, buna ihtiyacımız da yoktu. Gus'ın öldüğü ve Burke'ün hastaneye geldiği gün uzun ve tehlikeli bir düşüşün ortasındayım, onun beni yakalamasına izin vermiştim. Devam edebilmemin başka yolu yoktu.

O korkunç yazın geri kalanı karanlık bir boşluktan ibaretti.

Gus'ın ölümünün ardından geçen günleri pek hatırlamıyorum. Hiçbir işle ilgilenecek hâlde değildim, bu yüzden devreye Burke girmişti. Cenaze evini Burke aramış ve tik ağacından minik bir tabut seçmişti. Evimizin yakınında, Gus'ın cırcır böcekleri ve kelebekleri kovalamayı sevdiği çayırın yanında bir mezarlık bulan da Burke'tü. Kasabadaki Episkopal Kilisesi'nde verdiğimiz küçük anma törenini Burke organize etmiş, konuşmayı Burke yapmıştı. Konuşamayacak kadar hissizdim ve babam ortalıkta yoktu. Gus'ın ölümünden beri kimse onu izini bulamamıştı ve kim bilir, belki o da ölmüştü.

Son derece kararlı olduğumu hatırladığım tek konu Libby ve Peter'ın cenazeye katılmamasıydı. Libby usanmadan arayıp durmuştu ve ben telefonu açmayınca eve gelmişti. Benim emrim üzerine Burke ona defolmasını söylemişti. Yani, eminim bunun daha kibar bir versiyonunu söylemiştir. Burke her zaman rahatsız edici derecede terbiyeliydi – büyükannesi bu konuda onu iyi yetiştirmiş.

Uzun lafın kısası, Libby'yi göremezdim. Umursadığını biliyordum ama aynı zamanda her şeyden çok istediği şeyin benim onu affetmem olduğunun da farkındaydım. Olanların korkunç bir kaza olduğunu söylediğimi duymak istiyordu ancak bunu yapamazdım. Gus'ın ölümünde suçu olmadığını kabul ederek ona istediği tatmin duygusunu veremezdim çünkü suçluydu. Eğer o gün Bermuda'da o kadar sarhoş olmasaydı ona yüzmeyi bilmediğimi söylediğimi hatırlardı, bunu ikimiz de biliyorduk. İkimiz de o eğer bu kadar umursamaz –bu kadar *bencil*– olmasaydı Gus'ın hâlâ nefes alıyor olacağını biliyorduk.

Burke yokken etrafta Libby'yi kovacak biri olmadığında da kapıyı kilitliyor, güneş ışığını ve belli aralıklarla çalan kapıyı görmezden gelerek yataktan çıkmıyordum. Libby kapıya notlar, unlu mamuller ve meyve sepetleri bırakıyordu. Mektuplarını okumadan çöpe atıyor ve yemekleri Burke için saklıyordum.

Haziran ayının sonlarında bir gece Burke elinde tuttuğu bu-

ruşuk bir mektupla yatağın ucuna oturmuştu. Zarftaki el yazısını tanımıştım – Libby'nin çöpe attığım mektuplarından biriydi. Üst kısımdaki dar yırtık bana Burke'ün zarfı açtığını söylüyordu.

"Ne yapıyorsun?" Yatakta oturur konuma geçtim. "Çöpe at onu. Görmek istemiyorum."

"Bunu görmek isteyeceksin, İskelet." Burke'ün sesi yumuşak ama ciddiydi.

"Hayır, istemiyorum. Neden açtın ki? Yazdığı bütün mektupları açıyor muydun?"

Burke iç çekti, mavi gözleri benimkilerle buluştu. "Ben – bana kızma, İskelet. Kontrol edip emin olmak istedim... Böyle bir şey olabileceğini tahmin ediyordum." Zarfı bana uzattı.

O an ben de ne olduğunu anlamıştım çünkü bilinçaltımda ben de aynı şeyi bekliyordum. Libby'nin mektuplarından tek bir tanesini bile açmamış olmamın bir nedeni de buydu. Sadece görmenin bile midemi bulandıracağını biliyordum.

Zarfın içindekileri çıkaramadım. Burke benim için hepsini çıkardı. Hepsi öylece karşımda duruyordu, üstte pembe bir monogramla LRF baş harfleri olan küçük beyaz bir kartın yanında yüklü miktarda bir çek. Midem altüst olmuştu.

H,

Yarın Langs Valley'den ayrılacağımızı bilmek belki içini biraz rahatlatır. Durumu düzeltmek için yapabileceğim hiçbir şey yok, ne şimdi ne de gelecekte. Bunu biliyorum. Ama lütfen bunu kabul et. Bunu hak ediyorsun ve nedeninin sadece sana olan sevgim olduğunu bil.

Libby

Burke beni dikkatle izledi. Mideme oturmuş yumruyla çeke boş boş baktım.

"Bok gibi para, İskelet," dedi en sonunda.

Başımla onayladım çünkü öyleydi. Gülünç bir miktardı. Sanki lotoyu kazanmış gibi bir gecede tüm hayatını baştan aşağı de-

ğiştirecek miktarda bir paraydı. Çek benim adımaydı. Heather Price. Üzerinde 500.000 dolar yazıyordu.

Ama konu Gus'ın hayatıydı. İnsan bazı şeyleri ruhunda bilir, başka bir seçenek olmadığı için yapılan şeyleri. Çünkü aksini yapmak, yaşama karşı gelmek, iliklerine kadar zehirlenmek anlamına gelir.

Ben çeki yırtarken Burke yüzünü buruşturmuştu. Banyoya ilerledim ve kâğıt parçalarını tuvalete attım. Sifona bastım ve Gus'ın kan parasının küçük yeşil parçalarının tuvalette dönüp sonra da kaybolmasını izledim.

Yatak odasına geri döndüm ve gözlerimi Burke'ünkilere diktim, bir şey söylemesi, itiraz etmesi için ona meydan okuyordum. Ama sessizlik içerisinde başıyla onayladı –sadece bir kere– ve gözlerindeki ifade gurura benziyordu.

Yazın geri kalanı bulanıktı, yas dolu bir girdaptan ibaretti. Kalbim de dünyanın geri kalanıyla birlikte paramparçaydı. Kazaya kadar olan umutlu, umursamaz günlerim o kadar geride kalmıştı ki sanki hiç var olmamış gibiydi. Temmuz ve ağustosun ışıl ışıl günlerini yorganımın altında, odamın perdeleri kapalı geçirmiştim. Burke, Mobil istasyonunda yarı zamanlı çalışıyordu ancak ne zaman boş olsa benim yanımda olmak için eve geliyordu. Bazen yatağa girer ve bana sarılırdı, bazen de komodinin yanındaki sandalyeye oturur çizgi roman okurdu. Hiç dile getirmesek de Burke her zaman neye ihtiyacım olduğunu biliyordu, sadece yanımda olması gerektiğinin farkındaydı.

İşçi Bayramı'ndan* önceki hafta –doğum gününden birkaç gün önce– Burke sonunda beni düzgün bir şeyler giyip dışarı çıkmaya ikna etmişti. Akşam yemeğinde hamburger yemek için şehir merkezine gitmiştik. O kadar çok kilo vermiştim ki kıyafetlerim üzerimde patates çuvalı gibi duruyor, altımdaki kot şort belimden düşüyordu.

Yılın o zamanlarında yaprakların uçları sararmaya ve kıv-

* Dünya genelinde 1 Mayıs'ta kutlanan İşçi Bayramı, Amerika'da 1 Eylül'de kutlanmaktadır. *–yhn*

rılmaya başlar, yazın sonu havaya nüfuz eden eli kulağında üzüntü hissiyle kendini gösterirdi. Mevsimin sonunu, bu geçiş haftalarını her zaman zor bulmuştum ama o yaz, dipsiz keder okyanusumun içindeyken değişimi zar zor fark etmiştim.

Burke akşam yemeğinde karşıma oturdu ve tabağımdaki her şeyi bitirdiğimden emin olmak için beni izledi. Hamburgerim saman gibiydi – zar zor yutabildiğim ıslak, çiğnenmiş samana benziyordu. Burke'ün söylemem için ısrar ettiği vanilyalı milkshake yoğun, tatsız havadan ibaretti. Tabağıma doğru sessizce ağladım, Gus'ın akşam yemeklerinde hamburger yemeyi ne kadar sevdiğini düşünürken gözyaşlarım yağlı yemeğimin içine karıştı. Küçük ısırıklarının ekmeğin üzerinde bıraktığı küçük diş izlerini, yemeğini bitirmesinin ne kadar uzun sürdüğünü ve restoran doluyken garsonun bize ne kadar sabırsız davrandığını hatırladım.

Burke karşımdan kalktı ve masada benim tarafıma geçti. Ellerimi iki eliyle kavradı ve sıktı.

"İskelet, üzgün olduğunu biliyorum. Ben de üzgünüm. Ama bazı şeyleri konuşmamız gerek. Bazı önemli şeyleri."

Konuşmaya devam ederken Burke'ün hareket eden ağzını izledim. Her zamanki gibi yakışıklıydı ama yüz hatları değişmişti. Hüzün yüzünde iyice yer etmişti, gülüşünde aşina olmadığım bir keder kırıntısı vardı. Kendi üzüntümün içinde öyle boğulmuştum ki onunkini neredeyse fark etmemiştim ve o an Gus'ı kaybetmenin Burke'ü de değiştirdiğini gördüm. Ama dahası da vardı. Aniden tekrar birlikte olduğumuzdan beri, onu hastaneden aradığım günden beri elinde hiç alkol görmediğimi fark ettim.

Burke yeni yükselttiğim notlarımı korumam gerektiğine dair bana nutuk çekerken onu dinledim, garip bir şekilde Libby gibi konuşuyordu. İkimizin de üniversiteye girmesini istediğini söyledi.

"Aptallık ediyordum, İskelet." İç çekti. "Geçen sene söylediğin her şey doğruydu. Perişan hâldeydim. Sürekli sarhoştum ve kafam iyiydi, haklıydın, seni yüzüstü bırakmıştım. Beni bırakarak akıllılık etmiştin."

"Ah, Burke..."

"Hayır. Beni dinle. Geçen sene başardığın her şey için seninle gurur duyuyorum, İskelet ve onun da ötesinde beni çok etkiledin. Hâlâ hayatımda tanıdığım en harika kız olduğunu düşünüyorum –hep böyle düşündüm– ve tek isteğim seninle bir hayat kurmak. Ama *senin* istediğin ve hak ettiğin hayatı kurmak istiyorum. Langs Valley'den birlikte defolup gidelim istiyorum. Ve şu an paramparça olduğunu biliyorum, gerçekten biliyorum, İskelet. Ama son yılımıza başlamak üzereyiz ve olanların, uğruna çok çalıştığın o geleceği mahvetmesine izin veremezsin. Bunun olmasına *ben* izin vermeyeceğim. Yemin ederim ki izin vermeyeceğim, Heather."

Burke konuşmaya devam ettikçe mavi gözlerindeki ışıltı daha da arttı ve göğüskemiğimin arkasında küçücük bir kıvılcımın canlanıp cızırdadığını hissettim. Gus öldüğünden beri ilk kez ayaklarımın altında sağlam bir zemin görebiliyordum. Annemin ben küçükken kötü bir gün geçirdiğimde söylediği bir şey aklıma geldi. Buna şükran alıştırması derdi ve ne zaman kendimi kötü hissetsem, tek yapmam gerekenin minnettar olduğum bir şeyi düşünmek olduğunu, bunu yapmanın ânında moralimi yükselteceğini söylerdi. İşe yaramıştı. İronik olan, kötü günlerimin nedeninin genelde annem olmasıydı ama yine de söylediği şükran alıştırmasını kullanırdım. Uyuşturucuların etkisi geçerken huysuz hâllerinden birine büründüğünde teneffüste teterbol oynamanın ne kadar eğlenceli olduğunu, Kyla'nın en iyi arkadaşım olmasından ne kadar mutlu olduğumu düşünür, beni rahatlatan şeylere odaklanırdım. Gus'ın doğumundan sonra annem günlerce ortadan kaybolunca öfke ve hayal kırıklığından kendimi kötü hissettiğimde Gus'ın varlığını ve kardeşim olduğu için ne kadar minnettar olduğumu düşünürdüm.

O gün akşam yemeğinde Burke elimi tutup önümde uzanan karanlık yolda bana küçük bir ışık tutarken kendimi bir tür minnettarlık sebebi bulmaya zorladım. Burke iyi bir insandı ve beni sevmişti, ondan hiç uzaklaşmamıştım, pek başaramamıştım.

Libby'nin beni Burke'ün kötü biri olduğuna, onu sevmenin kendimi mahvetmem anlamına geldiğine ikna etmesine izin vermiştim. Ama Libby haksızdı ve ben onun çabasız entelektüelliğine ve gözalıcı yaşam tarzına, sevgi hakkında hiçbir şey bilmediğini göremeyecek kadar âşık olmuştum. Burke'le aramızdaki sevgi, onunla Peter'ın –bencilce Libby'yi hiçliğin ortasına götüren, onu yalnızlığında acı çekmeye terk eden, görünmez, hayalet Peter– arasındaki sevgiden çok daha derindi.

Burke'le ben beraberken, Peter ve Libby'nin hayalini bile kuramayacağı kadar güçlüydük ve Libby'nin neredeyse bizi birbirimizden koparacağı düşüncesiyle içimi bir öfke dalgası sardı.

Yüzümü Burke'ün omzuna bastırdım, gözyaşlarım tişörtünün kumaşını ıslatıyordu. "Yalnız başıma yapamam, Burke," diye fısıldadım. "Üniversiteyi diyorum. Son sınıf. Başvurular. Gelecek. Langs Valley'den kurtulmak. Hepsi. Söylediğin her şeyde çok haklısın. Ama yalnız başıma yapamam."

"Yalnız başına yapmak zorunda değilsin, İskelet." Burke omuzundan aşağı dökülen saçları takip ederek başımın arkasını okşadı "Bu işte beraberiz. Her adımda hemen yanı başında olacağım."

"Nereye gideceğiz?" Başımı kaldırdım ve bakışlarımı onunkilere sabitledim – net ve mavi gözlerine.

"Nereye istersen."

"Ama ya aynı okula giremezsek? Alınma ama..."

"Notlarının benimkilerden iyi olduğunu biliyorum, ukala." Burke sırttı, gamzeleri derinleşiyordu. "Aynı şehirde olacağımızdan emin oluruz. Üniversite için bir sürü seçeneğin olduğu büyük bir şehirde. Alkol almayı bırakacağım ve kendimi bu işe vereceğim. Bunu öylesine söylemiyorum, İskelet. Sonum babam gibi olsun istemiyorum. İkimizin de hak ettiği hayata gerçek bir şans vermemizi istiyorum. Aynı yere gideceğiz ve bu işi başaracağız. Sen ve ben. Tamam mı?"

"Tamam." Odun ve çamın tanıdık kokusunu içime çekerken yüzümü tekrar ona bastırdım. Tatlı, güçlü, sadık Burke'üm.

"New York," dedim, *Karlı Bir Gün*'ü okurken Gus'ın yeşil gözlerinin nasıl da parladığını anımsayarak. "New York'a gidelim."

Bu dört kelimeyle yeniden bir hayalim olmuştu. New York'u özenle avuçlarıma aldım, görüntüsünü düşüncelerimin önüne ittirdim. Sorun şuydu ki Dr. K, Libby Fontaine'i unutamıyordum. Ne kadar denersem deneyeyim onu zihnimin deli, takıntılı köşelerinden çıkaramıyordum.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Skye

EKİM 2019

Oda dönüyordu. Nefes almak için mücadele ediyordum.

Bir iki üç dört beş altı yedi sekiz; sekiz yedi altı beş dört üç iki bir.

Bir iki üç dört beş altı yedi sekiz; sekiz yedi altı beş dört üç iki bir.

Bir iki üç dört beş altı yedi sekiz; sekiz yedi altı beş dört üç iki bir.

Hastanenin bekleme odasına geri dönmüştüm ve annem ölüyordu. Zaman tükenmek üzereydi ama ikimiz için de nefes almaya devam edemezdim. Onun olduğu kişi olabilirdim.

Öldüğünde son nefesini alıyor muydun yoksa veriyor muydun? Keşke gözlerimle görebilmek için orada olabilseydim. Ama kapana kısılmıştım. Hâlâ o kapanın içindeydim. Her zaman da içinde olacaktım.

Yumruklarım yara olana kadar içeriden Andie'nin yatak odası kapısına vurdum. Yatağa devrildim ve boş boş tavana baktım. Andie işten döndüğünde –erteleyemeyeceği müşterileri varmış– yanıma kıvrıldı.

Dünya tepetaklaktı.

Burke Michaels'ın, kocamın, beni hiç sevmemiş, benimle sadece boşanıp paramı almak ve gerçek karısı ve çocuklarına dönmek için evlenmiş bir sahtekâr olduğunu öğreneli yirmi dört saat olmuştu. Her şey o kadar akılalmazdı ki küçük bir yanım beni kahkahalara boğulmakla tehdit ediyordu ancak mahvolan yanım çok daha büyük ve sarsıcıydı.

Zamanda yirmi dört saat geriye dönmek, bir gecede dünyamı tersine çeviren her şeyi unutmak için neler vermezdim. Burke ve benim birbirimize âşık olduğumuz, balayından yeni dönmüş çiçeği burnunda bir çift olduğumuz zamana –önümüzde uzanan güzel, gelecek vadeden evliliğimize– dönmek için.

Ekranımın ortasındaki tek bir çatlak dışında, Andie'nin oturma odasının diğer köşesine fırlattığım telefonum kırılmamıştı. Burke aramaya devam etti. O kadar çok aradı ki Andie numarasını engelledi.

Gerçeklikten kopmuş gibi hissediyordum, bilinçaltım o kadar çok düşünceyle doluydu ki hepsi birbirinin etkisini yok ediyor, beni durgun ve uyuşmuş bırakıyordu. Tüm ilişkimizin –her bir zerresinin– yalan olduğunu idrak edemiyordum.

Bu nasıl mümkün olabilirdi? Beynim aynı anda yüzlerce konuşmayı yeniden oynatıyordu. Geleceğe –geleceğimize– dair saatlerce yaptığımız konuşmaları. Burke'ün sesi zihnimin içinde yankılanıyordu.

Hayatımda sonsuza kadar olacağını bilmenin beraberinde getirdiği rahatlamayı tarif edemiyorum, Kazcığım.

Belki birkaç yıl içinde şehri terk ederiz. İçinde hiç kapı olmayan bir ev yaparız, sadece kemerler olur, geceleri yıldızları izleyebileceğimiz büyük bir toprak parçasının üzerinde.

Ve hepsinin içinde en can yakıcı olan anı, düğünümüzden sadece bir hafta önce, Burke'ün dudakları duşta kulaklarımın dibinde, sıcak su sırtımızdan akıp gidiyor.

Kaç çocuk istiyorsun, Kazcığım? Kaç tane istersen iste, sana hepsini vereceğim.

"Eve dönerken Jan'i aradım."

Andie'nin yanımda yattığını unutmuştum. Yüz yüze gelebilmemiz için yan döndüm. "Jan'i mi aradın?" Sesim kısık çıkmıştı.

"Bu hafta yeni kitabı için düzeltmeleri teslim etmen gerektiğini hatırladım – uçakta bitirmek için acele ettiğin. Değil mi? Her neyse, ailevi bir acil durum olduğunu ve birkaç gün işle ilgilenemeyeceğini söyledim."

"Ah. Teşekkürler."

"Ayrıca annemle olan yemeği iptal ettim."

"İptal etmemeliydin, Andie. Kadın rehabilitasyondan daha yeni çıktı."

"Bu yıl içinde beşinci kez falan. Ayrıca sen çok daha önemlisin."

Andie'nin özverili davranışına tam anlamıyla minnettar olamayacak kadar sefil bir hâlde iç çektim. Annesi çok da iyi durumda değildi ve karmaşık ilişkilerine rağmen Andie'nin haftalardır onu görmek için sabırsızlandığını biliyordum.

"Yemeğe gitmelisin," diye mırıldandım.

"Gitmeyeceğim. Ayrıca bir şeyler yemen gerek, Skye. Sana ne hazırlayayım? Ya da dışarıdan mı söyleyelim? Ne istersen."

"Hiç aç değilim."

"Biliyorum ama yirmi dört saat oldu. Yemek yemen gerek."

"Hayır, gerek yok. Açlıktan ölmem."

"Skye." Andie iç çekti. "Ne yapmak istersin? Babanı aramak ister misin?"

Andie ve ben bir anda hayatımın tüm gerçeklerini açığa çıkaran e-postadan şimdilik kimseye bahsetmemiştik. Aklı başında olmayan tarafım keşke Burke bu kadar aptal olmasaydı da e-postayı *doğru* Andy'ye gönderseydi diyordu. Cehalet mutluluktur diyen her kimse tam üstüne basmıştı.

"Skye?" Yüzümden sadece birkaç santim uzaklıktaydı ama sesi çok uzaktaymış gibi geliyordu. "Babanı aramak konusunda ne diyorsun?"

Yeni bir korku dalgası içimi ele geçirdi. "Babama anlatamam." Taze yaşlar gözlerimin arkasını yaktı. Geçtiğimiz yirmi dört saatte o kadar çok ağlamıştım ki aynaya bakmaya korkuyordum. "Henüz anlatamam."

Andie bir şey söylemedi ama beni anladığını biliyordum. Kızının hayalindeki düğüne çeyrek milyon dolar bayılmış babama her şeyin bir yalandan ibaret olduğunu nasıl söyleyebilirdim?

Bunun olmasına ben izin vermiştim. Burke'e ailem karşısında ben kefil olmuştum. Sahtekârın tekiyle evlenmiştim.

Her nedense aklıma düğün hazırlıklarımız geldi. Dekorasyon için harcadığım saatleri, peynir bıçağı ya da banyo halıları gibi eşyaları seçmek için detaylı uğraşlarımı düşündüm. Yer tasarımı için ne kadar özendiğimi. Tory Burch spongeware koleksiyonu mu yoksa Juliska Berry & Thread mi? Bu kararı vermem haftalarımı almış, geceleri beni uykusuz bırakmıştı. Artık hiçbirinin önemi yoktu.

"Üzüntüden ölüyorum, Andie." Gözyaşlarım akıyordu. "Ve çok öfkeliyim."

"Biliyorum."

"Ayrıca onu *özlüyorum*. Bu çok mu berbat bir şey?"

"Berbat falan değil. Kendine biraz izin ver, tamam mı? Her şey daha çok yeni. Tüm dünyan yerinden oynadı. Asıl *onun* yaptığı berbat bir şey. Hatta *berbat* demek yaptığı şeyi anlatmanın yanından bile geçmiyor. Bu bir suç. Hapishaneye bile girebilir."

"Biliyorum," dedim, gerçi hiç böyle düşünmemiştim.

"Bu iki eşlilik. Aslına bakarsan baban bu durumu öğrendiğinde Burke'ün hapsi boyladığından *emin* olacaktır."

Onun adını duymamla kalbimde bir sancı hissettim. Burke. Kocam. Kocam hapse gidemezdi. Bu düşünceyle midem kasıldı.

"Özür dilerim." dedi Andie. "Belki daha bunu düşünmeye hazır değilsindir."

Omuz silktim. "Bazen hazırım... ama sonra birden... sadece... kırılmış hissediyorum."

Andie gözlerini kırptı. Aramızda kısa bir sessizlik oldu.

"Kırılan şey *kalbin*, Skye," dedi en sonunda. "Olanlar korkunç olsa da kalbinin kırılmasını engellemiyor. Tanrım, çok özür dilerim. Mutlu olmanı o kadar çok istedim ki." Andie'nin yanağından bir damla yaş süzüldü.

"Ona hiç güvenmedin." Gözlerine kenetlendim. "Çok hızlı ilerlediğimizi söyledin ve seni dinlemem gerekirdi."

"Söylediklerim kimin umurunda? Sen onu sevmiştin ve kalbinin sesini dinledin. Benim aynısını yapmayacağımı kim bilebilir?"

Başımı iki yana salladım. "Yapmazdın, Andie. Sen böyle davranmayacak kadar akıllısın. Ve çok güçlüsün."

"Bu doğru değil. Ben..." Duraksadı. "Sana söylemediğim için pısırığın tekiyim ama Spencer altı ay önce bana evlenmeyi hiç istemeyebileceğini söyledi." Bakışları bana döndü. "Dürüst olmam gerekirse, bekârlığa vedanda sana korkunç davranma nedenim de buydu. 'Bu partileri bir sürü arkadaşım için yaptım ve artık asla kendi partim olmayacak,' diye düşünüp durdum sürekli. Ama yine de hâlâ olduğum yerdeyim, geleceği olmayan bir ilişkiye devam ediyorum."

"Ah, Andie." Yutkundum. "Bana söylemeliydin."

"Biliyorum."

"Spence muhtemelen sadece gergindi. Evleneceksiniz. Tabii ki evleneceksiniz."

Omuz silkti. "Konumuz ben değilim. Sadece söylemek istedim çünkü bunu uzun zaman önce yapmalıydım ama sanırım... utandım."

"Utanmanı gerektirecek hiçbir sebep yok. İçimde zerre kadar duygu kalmadı. Artık ne yapacağım bilmiyorum."

"Söyledim ya, bir yolunu bulacağız. Ve bu süreç içerisinde benimle kalacaksın."

"Çok naziksin ama Spencer'ı evden kovamam."

"Sikeyim Spencer'ı." Andie bir dirseğinin üzerinde doğruldu ve komodindeki telefonuna uzandı. "Az önce aklıma geldi, bankayı arayıp Burke'ün ortak hesabınıza olan erişimini engellemeliyiz. Ayrıca kredi kartlarını da iptal etmemiz gerek."

Yavaşça başımla onayladım. "Doğru."

"Ben ararım. Hangi banka?"

"Bank of America Özel Bankası."

"Hesap numarası ezberinde mi?"

Başımı salladım. "Uygulamaya girip bakabilirim."

Yatakta oturur pozisyona geçerek sırtımı yastıklara yasladım. Telefonumu çıkardım ve sanki otomatik pilottaymışçasına bankanın uygulamasına girdim. Ekran yüklenirken hesabımı ne kadar nadir kontrol ettiğimi fark ettim. Hesabımdaki meblağ her zaman ihtiyacım olandan fazla olmuştu ve Burke'le yaşamaya başladığımızdan beri kredi kartı borçlarını ödemekle o ilgilenmişti.

Ancak ekranımda beliren son işlemler kalbimin durmasına neden oldu. En üst satırı tekrar okurken gözlerimi kırpıştırdım. Hayal görüyor olmam muhtemeldi.

"Andie." Sesim fısıldar gibi çıkmıştı, sanki boğuluyormuşum gibi. Ekranı ona doğru eğdim, hesaptaki son işlemi gösterirken ellerim titriyordu.

3 Ekim 2019: Dışarıya transfer – 2,000,000$

"Bu da..." Andie'nin gözlerinin öfkeyle parlamasını, siyah gözbebeğinin giderek genişlemesini izledim. Başım gülle gibiydi.

Burke benden iki milyon dolar çalmıştı. Hesaptan, burnumun dibinden transfer etmişti. Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Tüm dünya alaşağı oldu. Birden öfkeyle doldum. Saf, akılalmaz bir öfkeyle.

"Polisi aramamız gerek." Andie'nin sesi alçaktı.

"Hayır," dedim, inançla dolup taşarken. "Önce Burke'le konuşmalıyım. *Kocamın* gözlerinin içine bakmalı ve ne yaptığını bildiğimi söylemeliyim."

Andie altdudağını ısırıyordu. "Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum, Skye."

"Umurumda değil." O kadar sinirliydim ki titriyordum.

"Peki." Yutkundu. "Ama orada kalmayacaksın. Ona pılını pırtını toplamasını ve sabaha kadar dairenden defolup gitmesini söyle. Sonra doğruca buraya dönersin."

"Tamam."

"Yemin et."

Birden *déjà vu* oldum; Andie'nin emredici tonu yedinci sınıfta annem öldükten kısa süre sonra odama gelip bana yataktan çıkmamı söylediği günküyle aynıydı.

"Yemin ederim," dedim. "Hemen geri döneceğim."

Oturma odasındaki kanepeden çantamı ve ceketimi kaptıktan sonra kapıya yöneldim. Kapıdan çıkmak üzere attığım adımları durduran kompülsiyona çığlık atmak istedim. *Bu kâbustan uyanmak için bir şansın var, Skye ama bu sadece tahtaya vurursan mümkün olacak.*

Bir şeyi değiştirmeyeceğini bilerek ama her zamanki gibi içimde kaynayan dürtüye karşı koyamayarak, acınası bir hâlde vuruşlarımı yaptım. Daireden çıkmadan önce oturma odasındaki her tahta eşyaya ve en sonunda kapıya vurdum. Andie'nin apartmanından, vuracak bir şeyin olmadığı temiz havaya çıkmak için merdivenleri koşarcasına indim. Genelde dışarıda özgür olurdum ancak bugün her yer bana hapishaneydi. Gökyüzü parlak ve masmaviydi, belki de zihnim oralarda bir yerlerde diğer belirsizliklerle birlikte atmosferde süzülüyordu.

Beni West Village'e geri götürmesi için bir taksi durdurdum. Yolculuk çok kısaydı ve ne söyleyeceğimi düşünmeye vaktim olmamıştı. Batı On Birinci Cadde'ye geldiğimizde Burke'ü apartmanda hayal ederken taksiciye parayı uzattım ve tek hissedebildiğim iliklerime sıçramış akılalmaz bir öfkeydi. Burke artık benim için bir yabancıdan farksızdı.

Taksiden indim ve daireye çıktım.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Burke

EKİM 2019 – SKYE'SIZ BİRİNCİ GÜN

Skye gitmişti.

Ortadan kaybolalı yirmi dört saati geçmişti ve ben panikten ölmek üzereydim. Dün sabah saat onda birkaç işimi halletmek için dışarı çıktığımdan beri onu görmemiştim. Ben daireden çıkarken o hâlâ uyuyordu – İtalya'daki balayımızdan cumartesi gecesi geç saatte dönmüştük ve yorgun olduğunu biliyordum. Benim aksime Skye uçakta asla uyuyamıyordu. Bu yüzden ona bir not bırakıp dışarı çıkmıştım.

Gerçekten de birkaç işimi hallettim –tıraş kremim bitmişti– ama biraz yürümem de gerekiyordu. En iyi yürürken düşünüyordum ve aklımda çok fazla şey vardı.

Öğle civarlarında eve döndüğümde Skye yoktu. Koşuya gittiğini ya da kahvaltı etmeye çıktığını düşünmüştüm ama saat ikide hâlâ gelmeyince ve telefonla da ona ulaşamayınca endişelenmeye başladım. Artık günlerden pazartesi, saat bir olmuş ve Skye hâlâ gelmemişti, aklımı tamamen kaçırmak üzereydim. Sonuçta o benim *karım*. Defalarca kez aradım ve mesaj attım ama hiçbir cevap alamadım. Arkadaşları Lexy, Isabel ve Kendall'a da mesaj attım ancak hepsi onu görmediklerini söyledi. Sadece Andie cevap vermemişti ve onu telefonla aradığımda da açmamıştı.

Bu durum bana Andie ve Skye'ın birlikte olduğuna dair garip bir umut hissi vermişti. En azından Skye'ın iyi durumda olduğuna ve belki de tuhaf bir nedenden ikisinin de telefonları olmadı-

ğına dair bir umut. Bay Starling'i aramamış olmamın tek nedeni buydu –düğünden iki hafta sonra yeni gelinin babasını arayıp onu görüp görmediğini sormak çok da iyi olmazdı– ama eğer birkaç saat içinde Skye'dan haber almazsam arayacaktım.

Laptopu masasının üzerinde duruyordu ve tuşlara bastığımda –şifre yoktu– ekran aydınlanmıştı. Karşımda Andie'nin düğünden sonra açtığı ortak iCloud albümü duruyordu. Skye kusursuz bir gelindi –güzel ve aklı başındaydı– ve kilitte şıngırdayan anahtarların sesini duyduğumda ona sürpriz yapmak için hangilerini bastıracağımı düşünüyorum. Bir rahatlama dalgası vücudumu sararken ayağa fırladım.

"Nerelerdeydin?" diye sordum kapıdan içeri girerken.

Ama gözlerini –soğuk ve yabancı– gördüğüm an bir şeylerin yolunda gitmediğini anladım.

Skye çantasını yere fırlattı. Telefonunu kaldırarak ekranını bana çevirdi.

"Bu da neyin nesi, Burke?"

"Ne neyin nesi, Kazcığım?" Onu görmek, güvende olduğunu bilmek içimi çok rahatlatmıştı. Tek yapmak istediğim kollarımı ona dolamak ve onu kendime çekmekti. Karımı. Bu kadar kısa sürede hayat arkadaşım olan kadını.

"Sakın bana öyle demeye cüret etme," dedi sertçe. "Bana bunun ne olduğunu söyle."

Boğazımdaki yumruyu yutarken telefonu elinden aldım. Korktuğum şey başıma geliyor olamazdı. Olabilir miydi?

Dikkatlice ekrana baktım. Benim adresimden tanımadığım bir adrese gönderilmiş bir e-posta açılmıştı. İlk birkaç satırı okudum:

Kimden: burke.michaels@gmail.com

Kime: adnier@me.com

Tarih: 6 Ekim 2019, 08:02

Konu: (konu yok)

Andy,

Mesajını aldım, anca dönebildiğim için üzgünüm. Skye'la balayımızdaydık ve daha dün gece döndük, yani geçtiğimiz birkaç hafta...

Kalbim sıkıştı. E-postayı yazanın veya gönderenin ben olmadığımı hemen anladım. Başım şiddetle dönüyor, kafamdaki soru işaretleri birbirine giriyordu.

E-postayı okumayı bitirdim, omurgamdan aşağıya bir ürperti dalgası indi. Baştan sonra bir kez daha okudum, sözcükler birbirine karışıyordu.

Rüya görmediğimden emin olmak için gözlerimi kırpıştırdım.

Skye beni izliyordu, çikolata renkli gözleri panikle doluydu ve kocaman açılmıştı – zihnini yıkıp geçen kafa karışıklığına, öfkeye ve saf dehşete açılan bir pencere gibilerdi.

Zar zor nefes alıyordum. Kendimi birkaç kesik nefes alıp mantıklı düşünmeye zorladım. Ben ve bana tuzak kurmaya çalışan kişi her kimse o da biliyordu, bu yazılanların düğünümde olması için para verdiğim Langs Valley'den arkadaşım Andy Raymond'a gönderilmesi gerekiyordu. Benmişim gibi davranan o kişi her kimse e-postayı sanki kazayla gönderilmiş gibi göstermişti, sanki arkadaşım Andy Raymond yerine Skye'ın en iyi arkadaşı Andie Roussos'a göndermek gibi bir hata yapmışım gibi.

"*Burke.*" Skye'ın sesi daha önce hiç duymadığım kadar tizdi ve aniden hâlâ bana baktığını, beni beklediğini hatırladım. "Bu da *neyin* nesi?"

Konuşmak için ağzımı açmıştım ancak tek bir kelime bile çıkmadı. Bu nasıl olabilirdi? *Ne* oluyordu? Zihnim çok hızlı çalışıyordu, birbiri ardına geçen düşünceleri takip edemiyordum. Andy Raymond mı yapmıştı bunu? Ya da Langs Valley'den kiraladığım "sağdıçlardan" biri miydi? Biri para mı istiyordu? Benimle eskiden kalma anlaşmazlığı olan biri mi vardı? Lisede kafam güzelken işlediğim aptalca bir suçun intikamı mıydı bu?

Çok geçmeden e-postanın sonunda "benim" bahsettiğim eki hatırladım.

Bana kalırsa mektuplar (ekte) bilmek istediğin her şeyi sana anlatacaktır.

Bakışlarımı Skye'ın hâlâ elimde olan telefonuna çevirdim. "BM Günlük" isimli dosyayı açarken parmaklarım titriyordu. Bir Word belgesi ekranı kapladı.

8 EYLÜL 2018

Sevgili Dr. K,

Onun saçları sarı ve çok gür, karımın saçlarıyla hiçbir alakası yok. Bu çok kötü bir şey değil mi, gözüme güzel bir kadın çarpar çarpmaz onu ânında karımla karşılaştırmam yani? Bir zamanlar iyi bir insan olduğumu düşünürdüm, kim olduğunu bilmediğim bir kadının sırtından aşağı dökülen ipek gibi sarı saçlar karşısında donakalacak biri olmadığımı sanırdım.

Hayır. Olamazdı.

Skye beni izlerken dijital günlüğe göz atarak belgeyi kaydırıyordum. Sayfalarca devam ediyordu; sayfalarca mektuplar yazılıydı. Ama onları ben yazmamıştım. Tek bir kelimesini bile.

"B-bunu ben yazmadım, Skye," dedim en sonunda. Ona doğru bir adım attım ama o geri çekildi, çenesi kasılmıştı. "Açıklamam gereken şeyler var ama yemin ederim ki bunların hiçbirini ben yazmadım. Ne e-postayı ne de günlüğü. Hayatım üzerine sana yemin ederim."

"Yalancı pisliğin tekisin," diye tısladı. "Seni suçüstü yakaladım ve hâlâ yalan mı söylüyorsun? Cesur ol biraz, Burke. Yaptığın şeyi itiraf et. Benden çaldığın o *iki milyon* doları itiraf et."

"*Ne?*" Kalbim göğsümün için gümbür gümbür atıyordu. "Skye ben senden iki milyon dolar çalmadım. *Yemin* ederim."

"Peki ağzından çıkan tek bir kelimeye neden inanayım?" Ağlamaya başlamıştı, gözyaşları yanaklarından aşağıya süzülüyordu. Teni ıslanmış ve kızarmıştı ama hâlâ hayatımda gördüğüm en güzel kadındı. Tek isteğim ona sarılmaktı.

"Şu basit soruya cevap ver, Burke." Gözyaşlarını üzerindeki kıyafetin kollarıyla sildi. "Başka bir karın ve çocukların olduğu doğru mu?"

Bir şey söylemedim. Gözlerimin arkasındaki basınç artıyordu.

Yanaklarından yeni bir gözyaşı dalgası akmaya başladı. "Şerefsiz herif." Sesi çatlamış ve fısıldar gibi çıkmıştı.

"Çok üzgünüm, Skye." Sözcükler boğazıma takılmış gibiydi. "Ama sana yemin ederim o e-postayı ya da günlüğü ben yazmadım. Senin için bir şey ifade eder mi bilmiyorum ama."

Skye duruşunu değiştirdi. Gözlerini ovuşturdu. "Ben gidiyorum. Yarın saat altıda döndüğümde gitmiş olmanı istiyorum."

"Skye, lütfen yap–"

Ama çoktan kapıya vurmaya başlamıştı ve onu izlerken ben de onun kadar çaresiz ve mahvolmuş hissediyordum, bu hâldeyken bile hastalığının kölesiydi. Hemen ardından gitmişti.

Göğsüm, sanki bir rüzgâr beni delip geçmiş gibi bomboş ve daralmıştı. Kanepeye çöküp laptopumu açtığımda uyuşmuş hissediyordum. E-postalarıma baktım. Tabii ki gönderilen öğeler klasöründe dün sabah Andie'ye "benden" gitmiş bir e-posta vardı.

Mesajın sonuna indim ve ek kısmına tıkladım. Word dokümanı ekranımı kapladı ve kendimi tüm yazılanları detaylıca sonuna kadar okumaya zorladım.

Her bir mektup ya da günlük kaydı Dr. K'ye yazılmıştı.

Dr. K.

Neden bu kadar tanıdık geliyordu?

Dr. K. Dr. K, eski çift terapistimiz Dr. Kendrick'ti.

Dr. Kendrick'in görüntüsü zihnimde belirdi. Ellili ya da altmışlı yaşlarında, kemerli bir burnu olan ve giderek kelleşen bir

adam, tren istasyonunun yakınlarında üçüncü katta bir ofisi vardı. Mavi deri bir koltuk, *Psychology Today*'in eski sayılarıyla dolu bir sehpa. Onunla sadece birkaç ay görüşmüştük. Sigorta kabul etmiyordu ama Heather onun New Haven'daki en iyi terapistlerden biri olduğunu duymuş ve gitmemiz konusunda çok ısrarcı davranmıştı. Sanki daha çekici bir hâle getirecekmiş gibi terapinin bana o yılki doğum günü hediyesi olacağını söylemişti. Evliliğimizin böyle bir çıkmazda olduğunu fark etmemiştim bile ama geriye dönüp baktığımda pek de iyi gittiği söylenemezdi. Eninde sonunda, terapinin çok pahalı olması ve paranın problemlerimizin esas kaynağı olması nedeniyle gitmeyi bırakmıştık.

Dr. Kendrick'in randevularımızdan birinde verdiği tavsiyeyi, alçak ve net sesini hatırladım: *Ödev olarak ikinizin de kendi günlüklerinizi tutmanızı istiyorum. Aklınıza ne gelirse yazın – birbiriniz hakkında, genel olarak ne hissettiğiniz konusunda ya da canınız ne isterse o konuda olabilir. Eğer daha rahat hissedecekseniz günlüğünüzü birine mektuplar şeklinde yazabilirsiniz – birbirinize ya da bana. Tabii ki ben yazdıklarınızı hiç görmeyeceğim. Kimse görmeyecek. Bunlar tamamen sizin için olacak, ilişkinizden bağımsız bireyler olarak kendinizi daha iyi tanımanızı sağlayacak bir alıştırma.*

Heather ve ben eve dönerken arabada bize verdiği "ödeve", birinin bize günlük tutmamızı söylemek için saatte üç yüz dolar almasına ve bizim de bunu ödediğimiz için ne kadar aptal olduğumuza, para sorunlarımız olduğuna şaşılmaması gerektiğine gülmüştük. Kahkahalar atmıştık. Aylardır ilk kez birlikte –*gerçekten*– gülmüştük. Bir hafta sonra Dr. Kendrick'in tavsiyesine uyup marketten bir defter aldığımı ona söylememiştim. Hissettiklerimi yazıp sözcüklerin açılmış bir musluk gibi elimden şakır şakır döküldüğünü ona söylememiştim.

İronik ama karşımda açık duran "BM Günlük" dosyasındaki taklidimin görüntüsü korkunç olmasa komik bile gelebilirdi. Yazılan her şeyi okudum ve sonlarına yaklaştığımda sanki vücudumda değilmiş de havada süzülüyormuş gibi tuhaf hissettim. Karşımda uzun, dar bir koridor uzanıyordu ve açamadığım

bir kapı vardı, bana gülen ve beni parmakla gösteren bir kapı ve daha önce de burada bulunmuştum, defalarca, güçsüz ve kendi zihnimde kapana kısılmış hâlde. Bağımlılık insana bunu yapıyordu. Skye'ın OKB'si ona bunu yapıyordu. Bu ikimizin de göğüs gerdiği bir savaştı ve her şeyi onun gibi anlayan, beni onun kadar açık, şefkatli gören biriyle hiç tanışmamıştım. Ya da bir zamanlar öyle gören biriyle. Eğer onu kaybedersem, ki kaybedecektim, kendimi asla affedemezdim. Bundan emindim.

Gözlerimi kırpıştırarak vücuduma geri döndüm ve az önce okuduklarımı idrak etmeye çabaladım. Yaklaşmakta olan hasarın farkındalığı bilincime sızıyordu, tam olarak kavrayabileceğimden çok daha kötü sonuçlar –Skye'ı kaybettiğim ve mahvettiğim için, Garrett, Hopie ve Mags'in kaderi için, önümüzde bekleyen yasal sürecin kaçınılmazlığı için– midemdeki bulantıyı giderek artırıyordu. En iç burkan şey de bunların hiçbirinin Andy Raymond ya da Langs Valley'deki adamlarla bir ilgisi olmadığının farkına varmaktı.

Çoktan bildiğim şeyin farkına vardım. Belgenin ilk cümlesinden beridir farkında olduğum şeyin. Bu mektupları kimin yazdığını biliyordum.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Heather

Sevgili Dr. K,

Temmuz 1991'de Burke'le ben New York'a taşındık.

Ah, *New York*. Gerçekten de eşi benzeri yok, Dr. K, tabii bunu siz de biliyorsunuz çünkü artık orada yaşıyorsunuz. Eminim karınızla arka bahçenizin avantajlarını sonuna kadar kullanıyorsunuzdur – müzeler, Central Park'ta geçirilen cumartesi günleri, Michelin yıldızlı akşam yemekleri, Broadway şovları. Bileğinizdeki Cartier saati gördüm – Tanrı biliyor ya gereken tüm kaynaklara sahipsiniz.

Burke'le New York'a ilk gelişimiz bir mucize gibi gelmişti. Libby Fontaine'in küçük kardeşimin Chazy Gölü'nde boğulmasına izin vermesinden bu yana geçen korkunç bir yıl boyunca hiç bu kadar mutlu hissetmemiştim. Son yılımda notlarımı yüksek tutmak için elimden geleni yaptım ancak derin bir depresyonda olmak işlerimi zorlaştırdı. Yılın büyük bir kısmında tükenmiş hissetmiştim, sanki daha önce sahip olduğum azim ve dayanıklılık o gölde Gus'la ölmüş gibiydi. Burke'ün beni bataklıktan çıkarma çabalarına rağmen güz dönemi ortalamam yine de 3.9'dan 3.0'a düşmüştü.

Üniversite sınavlarına tekrar girmemiştim –bir önceki baharda aldığım notlar yeterince iyiydi– ama yeni ortalamamla birlikte üniversite danışmanım ilk tercihim olan Barnard'a herhangi bir bursla girmemin neredeyse imkânsız olduğunu söyledi. Burke yine de başvurmam için beni cesaretlendirdi ama süreç karmaşık ve göz korkutucuydu, ayrıca Barnard, Libby'nin mezun

olduğu okuldu. Orayla bir alakam olmasını istemediğimi fark etmiştim.

Planımıza sadık kalarak Burke'le sadece New York bölgesindeki okullara başvurduk. New York Üniversitesi'nden kısmi, Fordham Üniversitesi'nden ise tam burs kazanmıştım, böylece NYU'nun sıralaması çok daha iyi olsa da Fordham'a kaydoldum. Burke'ün not dökümü tam bir kâbustu. İyi görünen tek kısmı, ortalamasının birinci sınıftaki 1.7'den son sınıftaki 3.0'a düzenli bir artış göstermiş olmasıydı. Küçükken babasını hapishanede ziyaret etmesine dair kişisel bir deneme yazmasına yardım etmiştim ve o da Medgar Evers Collage'dan kısmi burs kazanmıştı.

Burke son sınıfta çok değişmişti –içkiden ve uyuşturuculardan uzak durmuştu– ve Manhattan'a vardığımızda onunla gurur duyuyordum. Bunun da ötesinde ona inanıyordum. Onun Langs Valley'deki herkesin sandığından çok daha akıllı olduğunu biliyordum ve onun da buna inanmaya başladığını görmek kalbimi gururla doldurmuştu.

Birbirimize iyi geliyorduk, Dr. K. Aşk insana bunu yapar ve biz birbirimize deliler gibi âşıktık. Şehirde el ele gezen genç bir çiftten fazlasıydık – çok daha fazlasıydık. Burke ve ben birbirimizin ailesiydik.

East Village'da, Bronx'taki Fordham'la Brooklyn'deki Medgar Evers'a neredeyse eşit uzaklıkta ucuz bir stüdyo daire bulduk. East Village'ın son zamanlarda çok popüler olduğunu biliyorum ama o zamanlar bölge kötü durumdaydı. Yine de barınma bursumuzla kampüs dışında karşılayabileceğimiz tek ev orasıydı ve Burke'le ben, mesafeye rağmen birlikte yaşayacağımıza dair kesin bir söz vermiştik. Ayrıca Langs Valley'den geldiğimiz için hatırı sayılır miktarda görüp geçirmişliğimiz vardı ve on sekiz yaşındaki ortalama bir gençten daha hırçındık. Daire yaklaşık otuz metre kareydi ve dar bir sokağa bakan tek bir penceresi vardı ama orayı bir yuvaya çevirdik. Bir garaj satışından ucuz bir şilte ve birkaç tabak, kaldırımda üzerinde BEDAVA yazan boyası soyulmuş bir şifoniyer bulduk. Şifoniyerin üzerindeki duvara

Gus'ın en sevdiğim fotoğrafını astık – eski evimizin yanındaki çimenlikte küçük dizlerini kendine çekmiş otururken bir karahindibaya üflüyordu.

New York'ta geçirdiğimiz o ilk yaz çok *sıcaktı* – dağlarda yaşarken hiç hissetmediğimiz bir sıcaklık. Klima ünitesi alacak paramız yoktu ama uyurken tam güçle çalıştırdığımız bir vantilatör almıştık.

Her zaman rahat olduğumuz söylenemezdi ama mutluyduk. Gus öldüğünden beri ilk kez omuzlarımdaki yük hafiflemiş gibi hissediyordum ve yürürken biraz daha dik duruyordum. İnsanlar sorunlarından kaçamazsın, nereye gidersen git sorunların seninle gelir derler ama eğer benim sorunlarım beni New York'a kadar takip etmişse bile sanırım şehir tarafından yutulmuşlardı. Şehir aklımın alamayacağı kadar büyüktü; sokaklarda yürürken ya da şehir merkezine metroyla giderken her yeri tıklım tıklım dolduran insan sayısı beni çok etkilemişti. Ve herkesin sorunları vardı. İnsanlar hastaydı, evsizdi, mücadele ediyor ve ağlıyorlardı – dünyaya bu kadar alenen söven bir şehirde kendinizi sorunlarınızla bir başınıza hissetmek imkânsızdı. Buna bayılmıştım.

Burke, Union Meydanı yakınlarındaki bir sinemada iş bulmuştu ve ben de dairemizin yakınlarındaki bir Yunan restoranında garsonluk yapıyordum. İkimiz de klima yüzünden işe gitmeyi seviyorduk. Bazı geceler restoran müdürü kalan yemekleri eve götürmeme izin verirdi, biz de Burke'le vantilatörü sonuna kadar açar, yatağa oturur ve gelecek hakkında hayaller kurarken onları yerdik.

Sıkı çalışıp mükemmel notlar almaya devam edecektik. Burke Columbia'daki işletme okuluna girecekti ve mezun olduktan sonra ben bir iş bulacak, Burke işletme yüksek lisansını yaparken evi geçindirecektim. O zamanlar aklımda belirli bir meslek yoktu ama bana çok sayıda kapı açacağını düşündüğüm için ana dal olarak ekonomi ve yan dal olarak edebiyat seçmiştim. Burke lisansüstü eğitimini bitirdikten sonra evlenecek ve Botanik Bahçesi ya da Waldorf gibi şık bir yerde harika bir düğün yapacaktık,

masraflarımız da Burke'ü kapan üst düzey bir yatırım bankasının verdiği işe giriş ikramiyesiyle ödenecekti.

Çok para biriktirmeyi başarınca da bebeğimiz olacaktı – bunda çok kararlıydım. İçimde bir yerlerde çocuk *istemiştim*. Ona sarılmak, korumak ve dünyaları ayağının altına sermek istemiştim. Connecticut'da büyük, beyaz bir eve taşınacaktık; Libby'nin kasabasına değil ama ona benzer bir yere. Burke o zamana kadar bir dünya para kazanacaktı, o kadar çok paramız olacaktı ki hiçbir şey için endişelenmemiz gerekmeyecekti. Çocuklarımıza ihtiyaçları olan her şeyi ve çok daha fazlasını verebilecektik. Tek yapmamız gereken planımıza ve birbirimize tutunmaktı.

Planın Burke'le paylaşmadığım tek parçası, onun sandığının aksine hâlâ kariyer sahibi olmakla o kadar ilgilenmiyor olmamdı. Tabii ki birkaç yıl çalışmak niyetindeydim –belki reklamcılık ya da halkla ilişkilerde– ama daha çok çalışmama *gerek* kalmamasını istiyordum. Maddi özgürlük ve bana ait olan günler için yanıp tutuşuyordum; hepsini bebeklerimize bakarak, evi dekore ederek, tatiller planlayarak ve küvette bir kadeh şarap eşliğinde kuşe kâğıtlı dergiler okuyarak geçirecektim. Asıl hedefim *buydu*; Libby'nin yaşadığı gibi yaşamak. Kendi çocuklarına olduğu anne gibi olmak.

Ama asıl hedefimin, bana sağladığı zenginlikte lüks içinde yaşamak olduğunu Burke'e itiraf edemezdim – henüz olmazdı. Zaman içerisinde kendiliğinden olacaktı ama o sırada Burke'ün odaklanmasını sağlamam gerekiyordu. Başarılı olması için aynı yolda yürüdüğümüze inanması gerekiyordu, ortak planımızdan ilham almaya devam etmesi gerekiyordu.

Böylece gece sıcağında hayallerimizi fısıldayarak uykuya dalardık. Sabahları uyandığımızda uzuvlarımız birbirine dolanmış ve terden yapış yapış olurdu ama olduğumuz yer için minnettardık. Langs Valley'yi terk etmiştik ve bir daha geri dönmeyecektik. O zamanlar bu kadarı yeterliydi.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Skye

EKİM 2019

Andie ve ben saat altıyı çeyrek geçe apartmanımın önüne gelmiştik. Dün Burke'le yüzleşmemin ardından buradan ayrılalı daha yirmi dört saat bile olmamışken sanki altı aydır evime gelmemiş gibi hissediyordum. Yukarı çıkıp onun evde olmadığından emin olması için Andie'ye anahtarlarımı verdim. Batı On Bir üzerinde takside bekliyordum, taksimetre hâlâ çalışıyordu. Dışarıda hafif bir yağmur camlara çarparak yağmaya başladı.

"Sadece birkaç dakika daha," dedim şoföre.

Andie'ye onunla yukarı çıkabileceğimi söylemiştim – Burke'e saat altıya kadar evimi terk etmesini söylemiş olsam da bir yanım umutsuzca hâlâ orada olmasını, beni güçlü kollarına çekmesini ve keskin odunsu kokusuyla beni bir anlığına sakinleştirmesini umuyordu. Ancak Andie yüzümdeki ifadeyi anlamış ve bana arabada beklememi söylemişti.

Kucağımdaki telefonum titredi, dairemin güvenli olduğunu belirten bir mesaj gelmişti. Apartmana girdim ve sanki normal bir günmüş gibi masanın arkasındaki Ivan'a el salladım.

Andie üst katta bekliyordu. Dairemdeki farklılık bir anda kendini hissettirmişti; havada bir durgunluk vardı. Burke'ün eşyalarını koyduğu tuvalet lavabosunun sağ tarafı boşalmıştı. Nişanlandığımız güne ait çerçeveli fotoğraf her zamanki yeri olan maun yan sehpada değildi. Andie'nin ondan kalan izleri yok etmek için içeride yalnız birkaç dakika geçirmek istediğini biliyordum.

Kalbim boşluk hissiyle tekledi. Daha iki sabah önce burada

Burke'ün karısı olarak uyanmıştım, şimdiyse o gitmişti. Yine bir başımaydım.

Bir başıma.

Yalnızlık hissi tüm vücudumu ele geçirdi ve yere çöktüm, yeni yaşlar gözlerimden süzülüyordu. Andie beni cılız ama garip bir şekilde güçlü kollarına aldı ve kanepeye götürdü. Ağlamama müsaade etti. Dışarıda gün ışığı giderek çekilirken ağlamaya devam ettim. Hava neredeyse karardığında Andie ayağa kalktı ve birkaç lambayı yaktı.

"Akşam yemeği için bir şeyler söyleyeceğim. Tayland mutfağına ne dersin? Bleecker Caddesi'ndeki şu çok yağlı olmayan Çin böreklerini yapan yer nasıl?"

Andie'nin sesi çok uzaktaymış gibi geliyordu. *Tayland mutfağına ne dersin?*

Annemin ölümünden sonraki gece aklıma gelmişti. Babam pizza söylüyordu ve bana pizzamda ne istediğimi sormuştu. Başkasıyla konuşuyormuş gibi geliyordu. Pizzamda ne istemiştim? Annem ölmüşken pizzamda ne istediğimi nasıl düşünebilirdim? Cesedi bir buzdolabında yanıp kül olmayı beklerken ben pepperoni ya da mantar arasında nasıl tercih yapabilirdim? Bir yandan babamın suratına gülmek isterken bir yandan da pizzamı nasıl yediğimi –her zaman biber ve soğanlı– bilmediği için çığlık atmak istemiştim. Yıllardır durum aynıydı. Ama sadece annemin böyle küçük şeyleri bildiğini, babamın asla bilmediğini çünkü bilmeye ihtiyacı ve öğrenmeye merakı olmadığını fark etmiştim. Ayrıca abim ve babam hâlâ yanımda olsa da birçok açıdan yalnız başıma olduğumu da fark etmiştim.

Şimdiki duygularım da buna benzerdi. Çin böreği teklifi gülünçtü çünkü iki gün önce kocam varken şu an kendisinden eser yoktu.

"Skye," dedi Andie rica eder gibi. "Bir şeyler yemelisin."

"Şu an yiyemem. Dr. Salam'la konuşmam gerek."

Andie yine de yemek siparişini verdi ve ben de Dr. Salam'a onunla konuşmam gerektiğini belirten bir mesaj attım. Ofisin-

den çıktığını biliyordum ama genellikle mesajlara cevap verirdi. Birkaç dakika sonra cevap gelmişti.

Acil mi?

Evet, diye yanıtladım. *Lütfen.*

Yirmi dakika sonra evde olacağını ve Skype'dan görüşebileceğimizi söyleyerek yanıt verdi.

"Odamda Dr. Salam'la Skype'dan görüşeceğim," dedim Andie'ye. Arkadaşım yiyecek bir şeyler bulmak için buzdolabını talan ediyordu.

"Güzel." Birkaç havuç ve humus çıkardı. "Bu iş görür. Açlıktan ölüyorum. Yemek de yolda. Sana biraz ayırırım. Gerçekten bir şeyler yemen gerektiğini düşünüyorum, Skye."

"Daha sonra denerim."

"Ayrıca birazdan çilingiri de arayacağım. Onu da yapmamız gerektiğini neredeyse unutuyorduk."

"Evet." *Evet. İki haftalık kocam eve giremesin, iki gün önce varlıklarından bile haberimin olmadığı (diğer) karısı ve üç çocuğu için daha fazla malımı çalmaya kalkışmasın diye çilingiri arayıp kilitleri değiştirmesini istemeliyiz.*

"Kredi kartım burada." Kartı mutfak tezgâhına bıraktım. "Hani çilingir ben görüşmedeyken gelirse falan."

Yirmi dakika sonra Dr. Salam'ın aşina olduğum yüzü laptop ekranımda belirdiğinde tekrar paramparça oldum.

Cildinin –kahveli milkshake renkli– pürüzsüzlüğüne dair bir şey bana her zaman derin bir huzur veriyordu. Endişelendiğinde belirginleşen kaş arasındaki iki paralel çizgi dışında Dr. Salam'ın yüzünde hiçbir kırışıklık yoktu. Bana zaman ayırmak için akşam programından –kocası için yapmayı düşündüğü yemek ya da cevaplaması gereken e-postalar– feragat ettiğini düşündüm. Dr. Salam, Andie gibi, Burke'ün de olduğunu sandığım gibi, hayatımdaki sadece birkaç değerli insan gibi benim için her zaman oradaydı. Kalbim sızladı.

"Konuş benimle, Skye." Dr. Salam'ın sesi netti. "Neler olduğunu anlat."

Her şeyi anlattım. Duvarı yıkan ani bir sel, öfke, perişanlık ve korkuyla gürül gürül akan bir nehirdim. Dr. Salam acımı tıpkı bir sünger gibi emiyordu. Yanlara bakıp benden bilgi alırken, ifadesiz ve yardıma hazır şekilde seansa dönmek için kendini dikkat dağıtıcı her şeyden soyutlamasını izledim. Yaptığı işte iyiydi. Andie'nin aksine, Dr. Salam'ın çığlık atmaya ve benim adıma itirazlarda bulunmaya hakkı yoktu; o benim terapistimdi, arkadaşım değil.

Ancak bugün Dr. Salam'ın koyu gözlerinden korku dolu bir ifade geçmişti. Hiç bu kadar etkilenmiş şekilde baktığını görmemiştim – ona Max LaPointe hakkındaki gerçeği söylediğimde bile.

"Çok üzgünüm, Skye," dedi sonunda konuştuğunda. "Bu, şimdiye kadar duyduğum en iğrenç davranışlardan birisi. Ve çok fazla iğrenç şey dinlemişimdir."

Bir şey söylemedim.

"Olanların hiçbirinin seninle bir ilgisi olmadığını hatırlamanı istiyorum. Burke her halükârda yapacağını yapacaktı ve mesele aslında sen değildin. Bu onunla ilgili. Herhangi birine de aynı şeyi yapabilirdi. Seni bu talihsiz duruma soktuğu için çok üzgünüm. Bu gerçekten hiç adil değil."

"Sorunun ben olduğumu düşünmeden edemiyorum ama. Daha güçlü, daha akıllı bir insan başına böyle bir şey gelmesine izin vermezdi. Şimdi baktığımda, nişanlandığımızda onu neredeyse hiç tanımıyordum. Birkaç" –bir nefes verdim– "birkaç şüpheli hareketi vardı. Ama ona güvenmeyi seçtim çünkü yaşadığımız şeyin gerçek olduğuna inanmayı çok istemiştim."

"Savunmasız olmak bir zayıflık değildir, Skye. Tam tersine bu cesur bir davranıştır. 'Savunmasızlık, ilişkinin doğduğu yer ve değerlilik duygusuna giden yoldur,' der, Brené Brown."

Ilık gözyaşları yanaklarımdan süzülüyordu. "Ne yapmam gerek bilmiyorum."

Dr. Salam iç çekti. "Adım adım ilerleyeceğiz. İlk adım bir şeyler yemek olacak. Andie midene bir şeyler girmesi gerektiği ko-

nusunda haklı. Daha sonra biraz uyumayı dene ve yarın sabah ofisime gel. İlk randevum saat dokuz buçukta. Sekizde gelebilir misin?"

"Gelirim." Başımla onayladım, sesim çok kısık çıkmıştı. "Teşekkür ederim."

Laptopu kapattım. Midem bulanıyordu ve birden açlıktan ölüyormuş gibi hissettim. Komodindeki lambanın altına sıkıştırılmış sarı not kâğıdını fark ettiğimde kendime bir tabak Tayland yemeği almak için yatak odası kapısına yönelmiştim. Burke'ün aşina olduğum kötü el yazısını hemen tanımıştım.

Çok üzgünüm, Skye. Keşke açıklayabilseydim ama yapamam. Seni seviyorum. – B

Burke'ün sözleri paramparça olmuş kalbimi sızlatıp göğsümü dağladı. Zihnim kafa karışıklığı, yeni bir öfke dalgası ve utanç verici bir umutla allak bullak oldu. Düşüncelere dalmışken parmaklarımla mürekkebi takip ederek notu tekrar okudum.

"Skye!" Andie diğer odadan seslendi. "Görüşmen bitti mi?"

Seni seviyorum.

Beni seviyordu. Yaşanan her şeyden sonra eğer ciddi değilse neden bunu söylerdi ki?

Notu komodinin üzerinde duran kitap yığınının altında koyarken ellerim titriyordu. Andie bulursa kâğıdı paramparça ederdi, biliyordum ve bunun olmasına izin veremezdim. Kocamdan geriye sadece bu kalmıştı.

OTUZUNCU BÖLÜM

Burke

EKİM 2019 – SKYE'SIZ BİRİNCİ GÜN

Batı On Birinci Cadde'yi terk etmek için sabahı beklemek istemedim. Yatakta Skye olmadan uyuma fikri yeterince üzücüydü ve ayrıca gitmemi istemişti.

Dairedeki eşyalarımı toplamam çok vaktimi almamıştı – kıyafetler, banyo malzemeleri, bilgisayar ve birkaç kitap. Eşyaların çoğu Skye'ındı ve ben çantamı hazırladığımda etraf eskisinden çok da farklı görünmüyordu.

Skye'ın masasında duran not kâğıtlarından bir tanesini kopardım. Ona birkaç kelime yazmak istiyordum – ona *bir şey* bırakmadan gidemezdim. Daireden ayrılırken, olanların sonuçlarını düşünmemeye çalıştım.

New Haven'a kalkan trene bineceğim Grand Central'a gitmek için metroyu kullandım. Tren şaşırtıcı derecede doluydu ve diğer insanların neden bir pazartesi öğleden sonrasında Manhattan'dan New Haven'a gittiklerini merak ettim. Bu dünya bir sürü çılgın insanla doluydu ama herhangi biri benim gibi korkunç bir sır saklıyor mu diye düşünmeden edemedim.

Genç bir kız gibi sık sık telefonumu kontrol edip duruyordum ve ilk defa Maggie'nin neden telefonuna yapışık yaşadığını anladım. Ama Skye ne mesaj attı ne de aradı. Kimse aramadı.

Skye'ın eve geldiğini ve notumu bulduğunu hayal ettim. Notu ateşe verdiğini düşündüm.

Hava birden değişti ve trenim saat altıyı çeyrek geçe sularında istasyona yaklaştığında yağmur yağmaya başladı. Beni alması için Heather'ı arama düşüncesine katlanamazdım; bunun

yerine cebimde kalan azıcık nakitle bir taksi tuttum. Kasabanın doğusuna, çocuklarımı büyüttüğüm beyaz padavralı eve giderken yağmur taksinin camlarına çarpıyor ve arkasından iz bırakıyordu.

Buraya geri dönmek karmaşık bir histi. Gittiğimden beri içimde çok şey değişmişti. Yirmi beş yıldır değişmeyen her şey artık değişmişti çünkü ben değişmiştim. Garrett, Hope ve Maggie okulda ya da yeni yetişkin hayatlarında geçirdikleri onca aydan sonra, bunca zaman dünyanın karmaşıklığıyla evrilip şekillendikten sonra eve geri döndüklerinde böyle mi hissediyorlar diye merak ettim. Sonuçta eve dönmek ve her şeyin hâlâ aynı olduğunu fiziksel olarak görmek garip, üzücü bir şeydi. Bıraktığın yerin sabitliğini görmek.

Bunu Langs Valley için hissetmemiştim. Heather ve ben New York'a taşındığımızda ikimiz de arkamıza bakmamıştık.

Evin önüne geldiğimde duraksadım, yağmurun verandanın çatısına vuruşunu dinledim. Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verdim. Skye'ın Batı On Birinci Cadde'ye dönüşünü hayal ettim. Onu kanepenin köşesine oturmuş dizlerini kendine çekmişken düşündüm. Elma kokan saçlarını hayal ettim. Onu o kadar çok özlemiştim ki bir tür sıla hasretinin beni delip geçtiğini hissettim ve belki yaptığım şey buydu, hep yaptığım şey buydu. Sevdiğim kadını evim yapıyor ve kendi içimde kayboluyordum.

Akşam karanlığı çökerken içeriden ışıklar açıldı, birinci kat pencereleri sarı renkte parlıyordu. Kapıyı çalmadım. Sağ taraftaki bahçe cücesi heykelinin altında duran –her zamanki zula– yedek anahtarı buldum ve içeri girdim. Kapının çarpmasına izin verdim.

Telaşla mutfaktan çıktı, gözleri parlak ve kocamandı. Heather'ın devasa yeşil gözleri bir zamanlar beni hep büyülerdi ama geçtiğimiz birkaç yılda gözüme pörtlek ve yüzüne kıyasla çok büyük görünmeye başlamıştı. Bir zamanlar, böyle düşündüğüm için kendimi suçlu hissederdim.

"Beni korkuttun!" Nefeslenmek için duraksadı, yüzü korkuy-

la doluydu. Uzun birkaç saniye geçtikten sonra dudakları omurgamdan aşağı bir ürpertinin yayılmasına neden olan bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Evine hoş geldin, kocacığım."

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Heather

Sevgili Dr. K,

Fordham'daki üçüncü yılımın sonbaharında hastalanmıştım. Çok büyük, ıstırap dolu bir hastalık. Başlarda kötü bir grip olduğunu düşündüm ama üç hafta geçtikten sonra bile gün içerisinde defalarca kusunca Burke bir doktora görünmem konusunda ısrar etti.

Doktora gitmeyi hiç sevmezdim. Hastanelerin havasız, kimyasal kokulu atmosferi her zaman midemi bulandırırdı ve Gus'ın ölümünden sonra bu durum daha da kötüleşmişti.

Burke'ten benimle gelmesini istedim ama sınavı için derslerine gömülmüştü ve o sonbahar onunla şikâyet edemeyecek kadar çok gurur duyuyordum. New York Üniversitesi'ndeki derslerine kısa süre önce başlamıştı. Medgar Evers'daki ilk iki yılında mükemmel notlar almıştı, 4.0 ortalaması ve profesörlerinden aldığı övgü dolu referanslarla NYÜ'ye nakil öğrenci olarak kabul edilmişti.

Birkaç işimi hallettiğim kampüs kütüphanesinden kısa bir yürüyüş mesafesinde olan Bronx'taki doktorun ofisine gittiğimde ekim ayının serin bir cumartesi sabahıydı. Mide bulantımdan bayılacak gibiydim ancak Kültür Teorisi vize ödevimin teslim tarihi gelecek haftaydı ve ben konunun ana hatlarını bile belirlemiş sayılmazdım.

Kır sakallı, neşeli bir adam kendini Dr. Wayne olarak tanıttı. Bana birkaç soru sordu, değerlerime bakıp tansiyonumu ölçtü, kulaklarımı ve ağzımı aletleriyle kurcaladı. Her şeyin yolunda

olduğunu, sorunun muhtemelen uzun süreli bir mide mikrobundan kaynaklandığını ama emin olmak için hemşirenin benden kan alacağını söyledi. İğnelerden her zaman nefret etmişimdir ama kafamı çevirdim ve hemşirenin işaretparmağımı delmesine izin verdim. Bana doktorun birkaç dakika içeresinde döneceğini söyledi.

Sabırsızlanmaya başlamıştım; ödevimde acınası bir ilerleme kaydetmiş ve bir hafta önce hocanın habersiz yaptığı sınavda çuvallamıştım çünkü kendimi okuma yapamayacak kadar hasta hissediyordum. Dönemin daha çok başlarıydı, notlarımın düştüğünden emin değildim ancak daha önce hiçbir sınavda çuvallamamıştım.

Neredeyse yirmi dakika geçtikten sonra Dr. Wayne yanında hemşireyle geri döndü. İkisinin de yüzü çizgi film karakterlerini andıran gülümsemelerle genişlemişti.

"Sorun mide mikrobu değilmiş." Dr. Wayne'in yüzü ışık saçıyordu.

"Bu iyi haber sanırım." Gülümsemesine karşılık vermeye çalıştım ama aniden yine kusmak istedim.

"On haftalık hamilesin."

Bu bardağı taşıran son damla olmalıydı çünkü midem bir anda ağzıma geldi ve tüm zemine, kısmen de Dr. Wayne'in rugan deri makosen ayakkabılarının üzerine kustum.

Tıpkı cinsel olarak aktif her üniversite öğrencisi kadın gibi ben de içten içe günlük doğum kontrol haplarımın –neredeyse âdetimi tamamen kesen hapların– beni hamileliğe karşı tamamen korumadığını biliyordum. Hayatımın o noktasında, hamile kalırsam Burke'le bir şekilde icabına bakarız diye düşünmüştüm. Daha önce hiç çocuk aldırmamıştım ama Langs Valley'de bunun çok da ender olduğu söylenemezdi. Lisede Kyla'yı iki kez Planned Parenthood'a götürmüş, doktor işini yaparken onun elini tutmuştum.

Bu yüzden de o gün Dr. Wayne'in ofisinde, ayakkabılarına kustuğum için özür diledikten sonra, kürtaj olmam gerektiğini

söylemek için ağzımı açtım. Ancak sözcükler yerine gözlerim yaşlarla dolmuş, boğazımın arkası tıkanmış ve ağzımdan tek bir kelime çıkmamıştı. Bebeği doğuracağımı o an anlamıştım.

Bunun bir seçim olmasını beklemiştim ama değildi. Belki Gus'ı kaybetmek bana hayatın kırılganlığını ve değerini öğretmişti ya da belki içimde Burke'ten ve benden parçalara sahip bir hücre kümesi taşıdığımı bildiğim içindi, aşkımızın bir meyvesini. Bizim *bebeğimizi.* İstesem bile bu mucizeye öylece sırtımı dönemezdim.

O gece Burke'ü bekledim. Yatakta yanıma girdi ve doğrulup oturarak ona haberi verdim. Burke ağladı –erkeksi dış görüntüsünün altında her zaman hassas ruhlu biri olmuştu– ve bebeği aldırmama konusunda benimle hemfikir oldu. Yüzünü karnıma bastırdı ve fısıldayarak bebeğimize dünyadaki en iyi baba olacağına dair söz verdi.

Korkunç sabah bulantılarım bir ay daha devam etti. İkinci üç aylık dönemde mide bulantım büyük ölçüde azalmıştı ama sürekli bitkindim. Notlarımın düştüğünü biliyordum ama yıllardır ilk defa umurumda değildi. Ne de olsa ben *hamileydim.* Ayrıca Burke NYÜ'de düzenli şekilde A alıyordu. Hamilelik haberinden beri okulda çok daha sıkı çalışıyordu ve Credit Suisse'de bir yaz stajı ayarlamıştı bile. Eğer stajında başarılı olursa mezuniyetinden sonra iki yıllık analist programları için bir teklif alması çok muhtemeldi. Doğacak bebekle beraber, Burke'le işletme okuluna başvurmadan önce birkaç yıl çalışmasının en iyisi olacağına karar vermiştik. Credit Suisse gibi bankalarda analist ücretleri düşük altı haneli sayılardan başlıyordu; eğer Burke böyle bir pozisyonu kaparsa finansal anlamda iyiden bile öte olacaktık.

Hamileliğim belli olmaya başladıkça sınıf arkadaşlarımın ve hocalarımın bana bakışlarını fark etmiş ve yargılayıcı tavırlarını umursamamayı öğrenmiştim. Onların gözünde bir trajediden ibarettim, ne yapılmaması gerektiğinin tipik bir örneği – hamile kalarak geleceğini mahveden aptal bir kız daha. Ama umursamamıştım, geleceği Burke'ün bize sözünü verdiği çalışma etiğin-

de görmüştüm ve hayatımda ilk defa birinin benimle ilgilenmesinin tadını çıkarmak için kendime izin vermiştim.

Fordham'daki öğrencilerin hakkımda ne düşündüğüyle ilgilenmiyordum. Boş zamanlarımın çoğunu kütüphaneye kapanarak ya da evde Burke'le geçirdiğim için çok fazla arkadaş edinmeye zahmet etmemiştim ama tanıştığım birkaç kız benimle aralarına mesafe koymuştu ve bu beni hiç şaşırtmamıştı. Üniversite kampüsü hamile bir kadın için en ideal yer değildi ve artık zor sınavlardan sonra soğuk bir bira için barlara davet edilmiyordum.

Ben yedi aylık hamileyken, mart sonlarında bir gün Burke beni karşısına aldı. Günlerdir bir akbaba gibi tepemde dönüyordu ve bir sıkıntısının olduğunu anlamıştım. O pazar öğleden sonrasında şehirde en sevdiğimiz ucuz ramen lokantasında erişte yiyorduk.

"Evlenmemiz gerektiğini düşünüyorum," dedi Burke dilinin altındaki baklayı çıkarmasını istediğimde. İtirafının ardından sanki kendini onaylarmış gibi başını salladı.

Bazen babaannesinin Burke'ü bir Katolik olarak yetiştirdiğini unutuyordum, içini yiyip bitiren, Katoliklere özgü kuvvetli bir suçluluk duygusuydu.

"Bak, İskelet." Masanın karşısından elimi tuttu. "Gerçek bir aile olacağız. Ve vergi, sağlık sigortası gibi konular için en mantıklısı bu. Biraz araştırdım. Zaten günün birinde evlenmeyi planlıyorduk. Neden bekleyelim ki?"

Haklı olduğunu biliyordum. Hamilelik nedeniyle yapılan bir evliliğin bırakacağı intiba hoşuma gitmemiş olsa da belediye memurlarının bir sürü şey gördüğünden emindim.

O cuma günü Burke'ün NYÜ'den bir arkadaşı şahitliğinde evlendik. Her şey iki dakikadan kısa sürmüştü ve bir anda karı koca olmuştuk. Burke ve ben neredeyse yedi yıldır birlikte olsak da –lisedeki kısa ayrılığımız sayılmazdı– resmen Bay ve Bayan Burke Michaels olmak beni sersemletmişti.

O zamanlar yüzük alacak paramız yoktu, bu yüzden de parmaklarımıza yüzük çizmek için siyah keçeli kalem kullanmıştık.

Keçeli kalemden yüzüklerimiz duşta solup gitmeden birkaç hafta dayanmıştı ama aramızdaki bağ hiç olmadığı kadar güçlüydü.

Oğlumuz 1994 yılının mayıs ayında ılık, hafif yağmurlu bir öğleden sonra doğdu. Küçücük, mosmordu ve başının üstü tıpkı babası gibi simsiyah saçlarla doluydu. Ona Gus Jr. ismini vermeye çalışırken hâlâ epiduralin etkisi altındaydım ama neyse ki Burke bebeğimize her seferinde içimizi burkacak bir isim vermenin doğru olmadığını söyleyerek teklifimi reddetti. Merhum dayısının anısına isminin *G* harfiyle başlaması gerektiği konusunda hemfikir olmuştuk ama. Birkaç saat sonra anestezi etkisini kaybedince Burke, Garrett ismini önerdi.

Garrett'ın doğumu hayatımı neredeyse gerçek olamayacak kadar güçlü bir neşeyle doldurmuştu. Evet, bitkindim ama oğluma duyduğum tarif edilemez aşk ve saplantının yanında lafı bile edilmeyecek yüzeysel bir histi bu. Burke, ikinci dönem finallerimi bitirip üçüncü yıldan kredi almam için beni teşvik etti ama bebeğe o kadar odaklanmıştım ki okul aklıma bile gelmiyordu.

Garrett doğduktan iki hafta sonra Burke, Credit Suisse'teki stajına başladı. Çalışma saatleri acımasızdı; her sabah saat altıda evden çıkıyor ve gece yarısından önce döndüğü pek görülmüyordu. Ama şikâyet etmemiştim. Burke'ün mezun olduktan sonra, herkesin girmek için can attığı Credit Suisse'in analist programına kabul edilme şansını maksimuma çıkarmak için yapması gerekenin bu olduğunu biliyordum ve ayrıca Garrett'la yalnız kalmaya bayılıyordum. Sıcak, yumuşak kokusuna, minyatür parmaklarına ve ayaklarına, yumuşacık küçük vücudunu kucağıma aldığımda hissettiğim ağırlığına bayılıyordum. Gus öldüğünden beri ilk kez kalbimdeki boşluk dolmaya başlamıştı.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Skye

EKİM 2019

Burke'ün komodinime bıraktığı nottan Andie'ye bahsetmedim. Kimseye bahsetmedim; Dr. Salam'a bile. Onun yerine kâğıdı dörde katlayıp şifoniyerimin üst çekmecesine, birkaç çorabın altına sıkıştırdım. Yazdıkları hâlâ durmaksızın zihnimde yankılanıyordu.

Çok üzgünüm, Skye. Keşke açıklayabilseydim ama yapamam. Seni seviyorum.

Aptalın tekiydim; bunun tam anlamıyla bir saçmalık olduğunun farkındaydım. Mantıklı tarafım Burke'ün bu notu benimle son bir kez dalga geçmek için yazdığını anlıyordu çünkü sosyopatlar böyle yapardı. Bu konu hakkında bir şeyler okumuştum – böyle şeylerden zevk alırlarmış.

Yavaş yavaş kafayı yiyormuş gibi hissediyordum ama Dr. Salam bunun normal olduğunu söylemişti. Büyük bir travma atlatmıştım –ya da atlatıyordum– ve bunun ölümden pek de farkı yoktu. Tanıdığımı sandığım Burke ölmüştü. Kendime karşı anlayışlı olmam gerekliydi.

Ama bu kadar aptal olduğum için saçlarımı yolmak isterken kendime karşı kibar olmak zordu. Geçtiğimiz yıla baktığımda şüpheli hareketlerden başka hiçbir şey görmüyordum. Burke'ün bana mesleğinden, "bağımsız mali müşavir" olarak işinden hiç bahsetmemesi ne kadar garipti. Sürekli laptopunun karşısında "birkaç e-postayla uğraşır" ya da Yirmi Dokuzuncu Cadde'deki WeWork'e gitmek için aceleyle evden çıkardı. Geçtiğimiz gün Andie beni o WeWork şubesini aramaya ikna ettiğinde görevli,

Burke Michaels'ın çalışma alanını kullandığına dair hiçbir kayıt bulamamıştı.

Düğüne bile davet etmediği, sözde çalışma arkadaşı Todd isimli bir adam dışında hiçbir arkadaşıyla tanışmamış olmam ne kadar tuhaftı. Burke'ün ailesiyle de hiç tanışmamıştım –şu Phoenix'te yaşayan sözde akrabalarıyla– gerçi bazen onlarla telefonda konuştuğundan bahsederdi. "Bugün Lynn Teyze'yle konuştum," derdi olağan bir şeyden bahsedermiş gibi. "Düğünde seninle tanışmak için sabırsızlanıyor."

"Lynn Teyze" ile düğünde tanıştığımda Burke'ün New York şehir merkezinden uzakta büyüdüğü şehirden gelen altmış beş yaşında bir uyuşturucu bağımlısı olduğunu görmüştüm – en yakınları gibi davranmaları için parayla tuttuğu çok sayıdaki insandan biriydi.

Ona davetli listesine birilerini eklemek isteyip istemediği konusunda baskı yaptığımda bana kibarca arkadaşlarının farklı yerlere dağıldığını, varlıklı bir aileden gelmediğini ve hayatındaki insanların çoğunun Nantucket'a gelecek ya da bir adadaki, geceliği dört yüz dolarlık pansiyona verecek paraları olmadığını söylemişti. Kendimi o kadar suçlu hissetmiştim ki konuyu bir daha asla açmamak üzere kapatmıştım.

Ayrıca Burke *bir yılını* hapiste geçirmişti. Bunu kendi *itiraf* etmişti –beni sevdiğini söylediği gece– ve suçunu masumane bir hata olarak görmüştüm. Arkama bakmadan kaçmam gerekirken ona her fırsatta inanmayı seçmiştim.

Bunları hatırlatmak midemi bulandırdı. Babama anlatmaya hazır değildim. Asla hazır olmayacaktım. Ama Burke'ün ihanetini öğreneli neredeyse iki hafta olmuştu ve Andie de Dr. Salam da haklıydı – daha fazla bekleyemezdim.

Böylece bu sabah babama işten sonra trenle Westport'a geleceğime dair bir mesaj attım. Onunla yüz yüze konuşmam gerektiğini söyledim.

Metro-North'daki cam kenarı koltuğumdan rüzgârda uçuşan ağaçları izledim. Sonbahar soğuk geçiyordu ve birkaç inatçı yap-

rak, dalları hâlâ bırakmamaya kararlıydı. Normalde Park Avenue Köprüsü'nden geçmekten nefret ederim ama bugün Bronx'a giderken bunu fark edemeyecek kadar endişeli ve dalgındım. Babama tam olarak ne söyleyeceğimi bilmiyordum, sadece bir şeyler söyleme vaktinin geldiğinin farkındaydım. Aynısı arkadaşlarım için de geçerliydi. Lexy Instagram'da beni o kadar çok düğün paylaşımına etiketlemişti ki en sonunda fotoğraflara bakmamak için uygulamayı silmiştim. Bana mesaj atıp neden resimlerinin hiçbirini beğenmediğimi sorduğunda sosyal medya detoksu gibi bir şeyler uydurmuştum.

Trenim istasyona yanaştığında babam beni eski, yeşil Tahoe'sunda bekliyordu. Onca parası olmasına rağmen bu külüstürden başka bir araba kullanmayı hiç istememişti.

Yolcu koltuğuna oturmamla yüzünün düşmesi bir oldu ve beni düğünden beri görmediğini hatırladım. Bok gibi görünüyor olmalıydım.

"Skye." Sesi fısıldar gibi çıkmıştı.

"Merhaba baba."

"Sen... sen çok... zayıflamışsın."

Vücuduma bakıp bir zamanlar dar gelen kot pantolonumun kalçalarımda sarktığını gördüğümde gerçekten de zayıfladığımı fark ettim. İroni dayanılmazdı. Düğüne kadar olan altı aylık sürede beş kilo vermek için deliler gibi spor yapmış ancak zar zor iki kilo vermiştim. İtalya'daki balayında kendimi ağzıma kadar karbonhidrat ve şarapla doldurmuştum. Kocamın bir sahtekâr olduğunu öğrendikten sonra bir buçuk haftadır tek bir lokma yiyememiştim ve şimdi mi *zayıflamıştım*? Bir an için kaç kilo verdiğimi merak ettim ama sonra bir önemi olmadığını hatırladım. Artık hiçbir şeyin önemi yoktu.

"Sen iyi misin?" Babam hâlâ bana bakıyordu, gri-mavi gözleri çarpıcıydı. Arabayı çalıştırmamıştı.

"Evde konuşalım." İleriye doğru baktım.

Yolculuk sessizlik içinde geçti. Her bir dönüşünü âdeta bir kas hafızası gibi ezbere bildiğim yollardan geçerken aşina oldu-

ğum manzarayı izledim. Gerektiği kadar sık gelmesem de burası hâlâ evim dediğim yerdi. Üzerinden on sekiz yıl geçmişti ama burada olduğumda anneme olan özlemim katlanılmaz hâle geliyordu.

Kasabaya vardığımızda, babam sola döndü ve kendimi rahatlamış hissettim. Eğer Nancy eski evimizde yaşasaydı buraya dönmeye katlanabileceğimi sanmıyordum, Nancy diğer yönde kalan –denize bakan– büyük, Hollanda Koloni mimarisinden izler taşıyan evde yaşıyor, orayı seviyor ve mahvediyordu.

Tahoe yoldaki çakılları ezmeye devam etti ve modern görünümlü, kahverengi-gri renkli bungalovun önünde durmak için yavaşladı. Nancy'yle nişanlandığında babam eski evimizi satışa çıkarmış, o ve iki çocuğuyla buraya taşınmıştı. Annemin bu yüzyıl ortası evin devasa camlarından, yatay çatısına kadar her şeyinden nefret edeceğini biliyordum. Bazen babamın annemin ölümünden sonra çok üzüldüğünü, bu yüzden de tam olarak zıddı birini aradığını düşünüyordum. Annemle asla karşılaştıramayacağı birini.

"Nancy bu gece yemeğe çıkacak," dedi babam, sanki zihnimi okumuştu. "Aiden ve Harry'nin de yakın zamanda eve döneceğini sanmıyorum."

"Eğer doğru hatırlıyorsam, bir genç olarak cuma gecesini evde geçirmek idamdan farksızdır." Bir anda lisedeyken Andie, Iz ve Lex'le dışarıda geçirdiğimiz hafta sonlarının anısı zihnime doldu. Birimizin evinde –genellikle Lexy'nin çünkü en güzel kıyafetler ondaydı– toplanır ve o gece hangi parti varsa ona hazırlanırdık. Her zaman bir şeyler olurdu ve eğer yoksa ya da biz davet edilmemişsek birkaç saat surat asar sonra yine de harika bir gece geçirirdik. Lexy mahzenden bir şişe şarap çalıp gizlice yukarı getirirdi, o zamanlar tek bir şişe hepimizi sarhoş etmek için yeterli olurdu. O kadar çok gülerdik ki yanaklarımızdan yaşlar süzülürdü ve karın kaslarımız daha fazla gülmeyi kaldıramayacak kadar ağrıdığında Lexy'nin devasa yatağında uykuya dalardık. Aramızdan iki kişi misafir odasında kalabilirdi ama

bunu hiç yapmamıştık. Lexy'nin büyük yatağında sıkışmayı hep sevmiştik.

Blane ailesi Lexy üniversite birinci sınıftayken boşanmış ve evi satmışlardı, artık kaygısız geçen onca gecemiz bambaşka bir dünyaymış gibi hissettiriyordu. Ama en azından arkadaşlarımın hâlâ benimle olduğunu düşündüm. Onca yıl sonra bile Lexy, Andie ve Isabel hâlâ yanımdaydı. Bu çok değerliydi.

"Sana bir şeyler getireyim mi?" Babamın sesi beni içine düştüğüm nostalji çukurundan çıkardı. Elini açık kahverengi saçlarının arasından geçirdi, beyaz telleri seçiliyordu ancak altmışlarındaki bir adam için fena sayılmazdı. "Çay? Su? Şarap?" Ağırlığını bir ayağına geçirdi. Aramızda garip bir resmiyet vardı ve her zaman böyle olup olmadığımızı hatırlayamadım. Belki de öyleydik.

Mutfağın tamamı şık taş bir tezgâh ve düz panel dolaplardan oluşuyordu – annemin nefret edeceği başka bir görüntü daha.

"Gerek yok. Teşekkür ederim." Ortadaki mutfak adasının önündeki yüksek, metal taburelerden birine oturdum.

"Yorgun görünüyorsun, hayatım."

"Yorgunum, baba."

"Bu–burada konuşmak ister misin?"

Babam duygusal konuşmalar yapmak konusunda asla iyi olmamıştı. Bu annemin uzmanlık alanıydı. Babam hislerini sanatına aktarırdı, başka hiçbir şeye değil.

Omuz silktim. "Nerede olduğumuz pek de fark etmez."

"Peki." Nefes verdi. "Neler oluyor anlat bana, Skye."

Konuşmak için ağzımı açtım ve bunu detaylıca düşünmüş olmam gerektiğini fark ettim. Boğazım öyle sıkışmıştı ki canım acıyordu ve olanları babama nasıl açıklayacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Kaşlarını çatışı –endişeyle doluydu– gözlerimi doldurdu. Bunu ifade etmekte berbat olsa da babamın beni derinden, kendi çaresiz yöntemiyle umursadığını biliyorum. Annem onu konuşturmakta çok iyiydi; aniden Nancy'nin de öyle olmasını umdum.

"Skye?" diye üsteledi, sesi fısıldar gibiydi.

Gözyaşlarım sanki içimde bir şeyler serbest kalıyormuş gibi ağırlaşmıştı.

Ona her şeyi anlattım. Burke'le İtalya'dan döndüğümüzden beri olanları –Andie'ye gelen yanlış e-postayı, evliliğimize dair yalanı, çalınan iki milyon doları– her şeyi. Sözlerimi bitirene kadar gözlerine bakmaya cesaret edemedim.

İlk önce öfkesini hissettim; bakışlarımı yukarı kaldırıp babamın yüzünde daha önce hiç şahit olmadığım o ifadeyi görmeden hissetmiştim.

"Ve bu..." Sesi çatallaştı. "Bu neredeyse iki hafta önce mi oldu?"

Kendimi yapacağı suçlamalara hazırlıyordum, yüzüm utançtan kıpkırmızıydı. "Sana anlatmadığım için özür dilerim. Sadece, sadece – biraz zamana ihtiyacım vardı. Ama bütün kredi kartlarını iptal ettim ve onu ortak hesabımızdan çıkardım. Kilitleri de değiştirdim. Çok, çok özür dilerim, ba–"

"Dur." Elini kaldırdı ve parmaklarının titrediğini fark ettim. Ada mutfağın etrafından dolaştı ve beni kollarına aldı, bana yıllardır sarılmadığı kadar sıkı sarıldı. "Özür dilenecek hiçbir şey yapmadın sen, Skye. *Hiçbir şey*. Bu–bu *benim* suçum. Ben senin babanım. O adamda bir terslik olduğunu biliyordum. Hissetmiştim. Ben... ben sanırım... sadece mutlu olmanı istedim. Ve *çok* da mutluydun. Ah, Skye. Bu senin suçun değil. Çok üzgünüm."

Gözyaşlarımı kontrol edemiyordum, o kadar çoklardı ki dünyam bulanıklaşmıştı. İçimdeki bir sertlik paramparça oldu ve bu sözleri duymaya ne kadar muhtaç olduğumu fark ettim.

"Ne yapacağımı bilmiyorum, baba." Sesim yumuşak, pazen kumaştan gömleğinin içinden boğuk çıktı.

"Endişelenme, hayatım." Saçımın arkasını okşadı ve fiziksel olarak en son ne zaman bu kadar yakınlaşmıştık hatırlayamadım. "Ben her şeyle ilgileneceğim. Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum."

"Ama bu ne anlama geliyor?" Yanaklarımı silerek ondan uzaklaştım. "Ne olacak? Burke hapse mi girecek?"

"Eğer olanlarla bir ilgisi varsa *uzun* süre hapse girecek." Babamın sesi sertleşti, kan yüzüne hücum ediyordu. "Yaptığı şey birçok açıdan yasadışı, Skye. Yarın sabah Davis'i arayacağım. Muhtemelen gelmeni ve... bilgi vermeni isteyecektir. Ne zaman hazır olursan."

Başımı salladım. Davis aile avukatımızdı. Eski bir New England gelenekselcisinin tavrına ve bir mafyanın acımasızlığına sahipti.

"Muhtemelen Davis'e söylemen gereken bir şey daha var," dedim. "Onunla konuştuğunda."

"Nedir?"

"B-Burke hapse girmiş. Yirmi dört yaşındayken. Bir beyaz yaka suçundan. İşyerinde olan bir şeyin günah keçisi olduğunu söylemişti ama bir yılını parmaklıklar ardında geçirmiş. Bana birkaç detay verdi ama b-ben artık neyin doğru olduğunu bilmiyorum. Sana söylemediğim için özür dilerim, baba."

"Ne?" Babamın yüzü öfkeyle kıpkırmızı oldu ama ifadesi hızla yumuşadı. "Ah, Skye. Önemli değil. Ben – Davis'e her şeyi anlatırım. Araştırmasını söylerim. Keşke bana söyleseydin ama nedenini anlıyorum. Sevdiğin... birini korumak içindi."

Bir şey söylemedim.

"Banka hesap özetlerini bana göndermen gerek. Ayrıca e-postayı da. Andie'ye Burke'ten gelen günlük dosyalarının olduğu e-postayı." Babam mutfakta gezinmeye başladı. "Skye." Duraksadı. "Burke'ü suçlu gösterecek *başka* bir şey –dijital günlük dışında– buldun mu? Daha fazlası gerektiğinden değil ama bir zararı da olmaz. Belki bir sosyal medya profili? *Lanet olası* –Tanrım– ailesinin resimleri?" Babamın bakışları sertti, benimle göz göze geldiğinde yumuşayan iki öfke topu gibiydi. Yağmur yağdığında okyanusun aldığı renkteydiler. "Üzgünüm, hayatım. Biliyorum bu–"

"Aslında bir şey buldum." Öfkeden köpürüyordum. "Burke'ün sosyal medya hesabı yok. LinkedIn'i bile yok. Her zaman Facebook ya da Instagram kullanmaya hevesli olmadı-

ğını söylerdi ve ben de doğru olduğunu sanmıştım, senin de bu nedenle kullanmadığın gibi. Ama olanlardan sonra Andie'yle Facebook'a girdik ve karısını aradık. Günlükte yazılanlara göre ismi Heather. Böylece Heather Michaels'ı aradık. Heather Michaels isimli bir sürü kadın vardı ama konumu New Haven yaparak seçenekleri daralttık, görünüşe göre yaşadıkları yer orasıymış. Onu bulduk, baba." Sertçe yutkundum. Telefonumu çıkardım ve Heather Michaels'ın Facebook profilinin ekran görüntüsünü kaydettiğim son resimlerime girdim. Profil resmi bir aile fotoğrafıydı – dar bir kazak giyen minyon, sarışın kadın Heather olmalıydı, bir tanesi Burke'ün kopyası olan üniversite çağındaki üç çocuk ve Burke. Beşi, tahminime göre oğlunun mezuniyetinde yan yana duruyordu, gülümsemeleri kocamandı ve ışık saçıyordu. Resmi tekrar görmeye dayanamazdım –Andie fotoğrafı bulduğundan beri sayamayacak kadar çok bakmıştım– bu yüzden de telefonu babama verdim ve bakımlı tezgâhın inceliklerine, taşa gömülü küçük mermer beneklerine baktım.

Babam bir şey söylemedi. En az bir dakika geçmişti. Sonunda ona baktığımda yüzünün ölü gibi bembeyaz olduğunu ve telefonun parmaklarından kaydığını fark ettim.

"Baba?"

"O kadını tanıyorum." Yavaş konuşuyordu, telefonu sanki saatli bir bombaymışçasına dikkatlice bıraktı.

"Öyle mi?" Ona baktım, göğsüm şok hissiyle çalkalanıyordu. "Heather Michaels'ı?"

Başını hafifçe sallayarak onayladı, sonunda göz göze gelebilmek için bakışlarını indirdi. "Bir zamanlar sana ve Nate'e bakıcılık yapardı. Heather. Heather Price."

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Burke

EKİM 2019 - SKYE'SIZ İKİNCİ GÜN

Heather hızla kapıdan çıkarken işe gittiğini iddia etti. Uber şoförleri için en kazançlı zamanın gece vakti olduğunu söylüyordu. Ona inanmıyordum –daha önce her zaman sabah saatlerinin en yoğun zaman dilimi olduğunu söylerdi– ama şimdilik ona engel olmadım. Evimde biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.

Evden çıktığında üst kata, Heather'ın laptopunu tuttuğu ofise yöneldim. Ekranı kaldırıp parlaklığı artırdım –ekranı kapatmadan önce her zaman parlaklığını sonuna kadar kapatırdı– ve Heather'ın baş harfleriyle çocukların doğum günlerinden oluştuğunu bildiğim şifresini girdim. Ancak *Yanlış Şifre* yazısı ekranda yanıp söndü. İki başarısız girişimde daha bulundum – şifresini değiştirmişti. Bilgisayar şifresini geçtiğimiz on yılda bir kez bile değiştirmemişken *birden* böyle bir karar almıştı.

Hayal kırıklığı beni ele geçirirken dört ayak üzerine çökerek yerdeki ve masa çekmecelerindeki kâğıtları karıştırdım. Çoğunlukla yakın tarihli faturalar ve Maggie'nin okulundan gelmiş formlar vardı ve neredeyse bir yıldır bu evde yaşamadığımı hatırladığımda yoğun bir hüzün dalgasıyla sarsıldım. Maggie'yi tek bir üniversite ziyaretine götürmemiş ya da Garrett'ın Somerville'deki yeni dairesini görmemiştim.

Masayı karıştırmaya devam ettim. Tam olarak ne aradığımı bilmiyordum ama bana aradığım cevapları verecek bir şey olmalıydı. Alttaki çekmecenin arkasına uzandım ve elim yumuşak deriden dış yüzeyi ve yıpranmış kenarlarıyla ânında tanıdık gelen bir nesneye –bir tür kitaba– dokundu. Masanın arkasında

saklandığı yerden hızla çekip çıkardım, ne olduğunu gördüğümde kalbim tekledi – kış mevsiminden beri kayıp olan denizci mavisi defterim.

Daha sonra şubat ayında burada geçirdiğim hafta sonunu hatırladım. Kötü bir gündü, hava dışarıya çıkmak için çok soğuktu ve Heather para ve Büyük Plan'da ilerleme konusunda ensemdeydi. Skye'a âşık olduğumu biliyordum –artık geri dönüşü yoktu– ama bu his beni paramparça ettiği kadar mutluluktan uçuruyordu da. Heather alt katta *chili* yaparken kendimi ofise kapatmış ve düşüncelerimin deftere akmasına izin vermiştim. Heather ve Maggie içeri dalıp yemeğin hazır olduğunu söylediklerinde defteri Heather'ın görmesine fırsat vermeden masanın arkasına saklamıştım.

Haftalarca defteri aradıktan sonra –daha çok Skye'ın dairesinde– metroda bıraktığımı ya da sokakta valizimden düştüğünü varsaymıştım. Ama nasıl olmuştu da fark etmemiştim? Defterim onca zamandır *buradaydı*, New Haven'da masanın arkası ile duvarın arasına sıkıştırılmıştı.

O zamanlar tam olarak ne yazdığımı hatırlamıyordum, sadece yazılanların genelde çok uzun, gelişigüzel ve duygusal olduğunu biliyordum.

Defteri açarken deri sırtı hafifçe çıtırdadı. Yazdığım ilk yazı neredeyse yedi ay önceydi, Skye'la tanışmadan önce.

24 MAYIS 2018

Heather'la durumumuzun iyi olmadığının farkındayım ama Büyük Plan'a devam edebilir miyim bilmiyorum. Bu hâle düştüğümüz için kendimi suçluyordum – eh, bir de lanet olası Herb Wooley'yi ama bunun konuyla bir ilgisi yok. Eğer buna devam edersem başım büyük belaya girebilir. Yine.

Heather'ın hayallerinin yıkılması benim suçum. Bunu bir süre önce kabullendim. Onu hayal kırıklığına uğrattım ve bununla yaşamaya devam etmek için elimden gelenin en iyisini

yaptım. Bazen acaba diye düşünüyorum ve Heather'ı yıllar önce, evlenmeden, bir zamanlar onu kendimden tam anlamıyla kurtarma şansım varken özgür bıraksaydım ne olurdu diye merak ediyorum. O zamanlar bir bağımlıydım ve uyuşturucuyu bırakacağıma yemin etmiş olsam da onun bel bağladığı geleceği yok etmeye daima bir hata mesafesindeydim. Bunu o zamanlar da biliyordum şimdi de biliyorum. Bunu isteyerek yapmış olabilir ama doğruca tuğladan bir duvara hızla ilerleyen trene binmesine ben izin vermiştim.

Ama hayat böyle bir şey; o an bir şey yaşanırken, ileride geçmişe baktığında onun için ne hissedeceğini bilmiyorsun. Geçmişte Heather Price için ne hissettiğimi tam olarak hatırlıyorum ve hiçbir şeyi değiştirmeyeceğimi biliyorum. O benim İskelet'imdi. Başka birini daha çok seveceğime ihtimal bile vermezdim. Böylesine sevdiğin bir kız seni seçtiğinde sen de onu seçersin. Öylece yaparsın bunu.

Onu sevme nedenim dış görünüşünün çok ötesindeydi. Heather her zaman çok çekici biri olmuştu ama asıl sebebi beni büyüleyen hırsıydı. Langs Valley'de bizim yaşımızdaki herkes hâlinden memnundu, onları bekleyen geleceğe aldırış etmiyorlardı. Konu Heather'ın istediklerini istemiyor olmaları değildi; sadece beş para etmez kasabamızın ötesinde uzanan ihtimalleri fark etmiyorlardı. Ama Heather bir şekilde diğer şeylerin bilincindeydi ve çocukluğumuzdan beri zümrüt renkli gözlerinde olağanüstü bir ışıltı vardı. Ve Heather Price gibi bir kız kalbine hayatın böyle, çok daha görkemli olabileceğine dair tohumlar ektiğinde, kolundan tutup seni oraya götürmek istediğinde giderdin. Tanrım, hem de nasıl giderdin.

Beni her zaman düşündüren bir acaba daha – Heather üçüncü sınıfın sonbaharında Libby Fontaine ve Peter Starling için çocuk bakıcılığı yapmaya başlamasaydı acaba ne olurdu? Tabii ki bu her zaman Heather'ın içinde vardı ama ona başka birisi olmak için gereken fazladan itici gücü, açıklanamaz hır-

sı veren kişi Libby'ydi. Bana kalırsa Libby, Heather'ı açgözlü birine dönüştürmüştü. Libby olmasa Heather daha azıyla yetinir miydi merak ediyorum. Ona sunduklarım yeterli olur muydu?

Ama her şey bu kadar basit değil çünkü eğer Libby resme dahil olmasaydı Gus ölmezdi. Ve eğer Gus ölmeseydi Heather'la ben onun acısıyla birbirimize kenetlenmezdik. Gerçekten hiçbirine anlam veremiyorum. Bazen zihnimi tamamen nesnel bakabileceği bir duruma sokuyorum ve belki de Heather'la evlenmememiz gerektiğini kabul ediyorum. O zamanlar gençtik, çok gençtik. Ancak zihnim daha fazla o durumda kalmak istemiyor çünkü daha sonra aklıma çocuklar geliyor ve içinde Garrett, Hope ve Maggie olmadan bir hayatın hiçbir anlamı olmayacağını düşünüyorum.

Zamanın yarattığı döngüleri ve daireleri insanın aklı almıyor. Üzerinden otuz yıl geçmesine ve ölmüş olmasına rağmen Libby yine de bir şekilde olaylara dahil oluyor.

Her neyse, Büyük Plan'a gelelim. Dünya bana –bize– adil davranmadı, yani belki de artık dünyaya adil davranmama sırası bana gelmiştir. Görünüşe göre Starling ailesinin o kadar çok parası varmış ki onunla ne yapacaklarını bilmiyorlarmış. Ayrıca Gus olayı da var – sonunda hayatı için adalet yerini bulacak. Bilmiyorum. Yine de şu Büyük Plan mümkün görünse bile biraz acımasız geliyor.

Açıkçası finansal durumumuz boka sarmamış olsa bunların hiçbirini dikkate bile almazdım. Bu bahar mevsimi başlarında PK Adamson'daki işimden kovulduğumda (dürüst olmam gerekirse Herb beni neden kovdu HÂLÂ anlamıyorum) ebeveyn tuvaletini yenilemeyi henüz bitirmiştik. Taşındığımızdan beri Heather'a tuvaleti yenileteceğimize dair söz veriyordum –deliler gibi o büyük jakuzi küvetlerinden istiyor ve fayanslardan nefret ediyordu– ve Noel ikramiyemi aldıktan sonra nihayet tadilat mümkün olmuştu. Masraflı olacaktı ama işte güzel bir yıl geçirmiştim ve Heather'ı mutlu etmek

istiyordum. Dört ay sonra işimi kaybedeceğimi bilmiyordum, yeni ebeveyn banyosu için hâlâ 7.000 dolar borcum var.

Bütün bu para nereye gidiyor? diye kendime soruyorum her gün. Hayatta tek istediğim, paranın kafatasımı sıkıştıran bir kıskaç gibi aklımı meşgul eden bir konu olmadığı bir noktaya gelmekti. Ama bu imkânsız görünüyor, sürekli Chase hesabına giriş yapıp kredi kartındaki ödenmemiş bakiyenin beklediğimin iki katı olduğunu görüyorum, maaş günü para hesabıma transfer olup yeniden nefes aldığımı hissedene kadar bakiyem giderek azalıyor.

Gerçi artık maaş günüm yok – teşekkür ederim, Herb, teşekkür ederim PKA. Harcadığım lanet olası yirmi yıl için rica ederim. Hâlâ OLANLAR ise ev kredimiz, iki arabamızın ödemesi, Hope'un okul ücreti, vergiler, tadilat masrafı, zavallı Hopie'nin diş implantlarının yaklaşan fahiş fiyatı, çift terapisinin akılalmaz faturaları. Bir de ağustosta Heather'ın Salt Lake City'ye "ucuz" uçak bileti bulduğu için çoktan kartla ödediği ve Maggie'nin arkadaşları arasında uçağa binmemiş tek kişi olarak utançtan ölmesi nedeniyle Yellowstone Milli Parkı'na yapacağımız aile gezimiz var. Masrafların listesi uzayıp gidiyor. İki haftada bir maaş aldığım zamanlarda bile evde asla yeterince para olmuyordu. Yeterli kelimesinin yanına bile yaklaşmıyordu.

Bir süre önce Heather'a yaşamanın daha ucuz, hayatın biraz daha basit olduğu bir yere taşınmayı önermiştim. Langs Valley'ye ya da benzer bir yere geri taşınma fikrinden bahsetme gafletinde bulunmuştum. Pek de iyi gittiği söylenemezdi. "Langs Valley" dediğim an Heather'ın yüzü tıpkı zihninde büyüyen bir fırtına olduğu zamanlardaki gibi kıpkırmızı olmuştu. Bana bakmıştı, ifadesi öfkeyle doluydu ve bana böyle bir şeyi aklımdan nasıl geçirdiğimi sormuştu.

Ve anlıyorum, gerçekten. Heather ve ben birbirimize geldiğimiz yere asla dönmeyeceğimize, çocuklarımıza hayatta gerçek bir şans –bizim sahip olmadığımız bir şans– sunmak

için elimizden gelen her şeyi yapacağımıza dair uzun zaman önce söz vermiştik. Ve ben hayatımızın özenle planladığımız gibi gitmeyeceği gerçeğini kabul ettikten sonra bile bu sözü tutacağıma yemin etmiştim. Bizi içine soktuğum kötü durumdan kurtarmaya çalışmak için yapabileceğim tek şey buydu.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Heather

Sevgili Dr. K,

Garrett'ın doğumundan sonraki sonbaharda Fordham'a dönmem gerekiyordu. Teknik olarak üçüncü sınıf kredilerimi hâlâ bitirmemiştim ama derslerime yetişebilir ve planladığımdan bir yarıyıl geç de olsa mezun olabilirdim. Burke ve ben anaokulu için kazandığımız her parayı –Credit Suisse'den aldığı az buz sayılmayacak yaz stajı ücreti de dahil– biriktirmiştik.

Ama Garrett'a öyle bağlanmıştım ki okula dönme düşüncesine bile katlanamıyordum. Kusursuz bebeğimin başka ellerde olduğu düşüncesiyle, kendimi toplayıp Fordham'a yapacağım havasız, tıklım tıklım dolu metro yolculuğuna nasıl dayanacağımı bilmiyordum. Dikkatimi Garrett'tan uzaklaştırıp hâlâ dönem ödevini teslim etmem gereken Cinsiyet Ekonomisi'ne verme düşüncesi bile başımı döndürüyordu.

Bu yüzden de okula geri dönmedim. Yaz sonunda Burke, ortalamasını mükemmele yakın tuttuğu sürece Credit Suisse'in iki yıllık analist programındaki yerini sağlama aldığını öğrenmişti. Analistlik pozisyonu Burke'ün yılda yüz bin dolar maaş alacağı anlamına geliyordu, bu para ikimizin de aklının alabileceğinden çok fazlaydı. Havasız, küçük stüdyo dairemizden çıkmak için yeterli olacağı kesindi, bu yüzden de Burke o sonbaharda resmen NYÜ'nün kütüphanesinde yaşamaya başladığında şikâyet etmemiştim.

Günler kısalmaya ve havalar soğumaya başladığında üniversiteye dönmeye dair bütün düşüncelerim kaybolup gitmişti. Gar-

rett ve ben dairede birbirimize sokulup sıcak baloncuğumuzda yaşıyorduk. Tombul yanağını köprücükkemiğime değdirmesinin, minik yumruğunun tüm işaretparmağımı sarmasının tadını çıkarırdım. Onunla geçen her ânım mucize gibiydi.

Ocak ayı geldiği hâlde Fordham'a dönmediğimde Burke itiraz etmedi. Beni ikna etmeye uğraşamayacak kadar meşgul ve yorgundu. Ona birkaç yıl içinde, doğru zaman geldiğinde okullara yeniden başvuracağımı –belki de NYÜ'ye yazılacağımı– söyledim. En önemli şeyin bebeğime mümkün olan en iyi anne olmak olduğunu kesinlikle biliyordum.

Burke, Credit Suisse'deki işine Garrett'ın ilk doğum gününden kısa süre sonra, mayıs ayında başladı. İşin tek kötü yanı çalışma saatleriydi; sanki mümkünmüş gibi staj zamanlarındaki saatlerinden bile kötüydü. Yine de anneliğin güzelliğini yaşadığım ve Gramercy'deki yeni dairemizi dekore etmekle meşgul olduğum güzel bir yazdı. Burke'ün aldığı analist maaşıyla iki yatak odalı, yenilenmiş mutfaklı ve doğuya baktığı için içerisi güneş ışığıyla dolan devasa camlı bir eve çıkmıştık. Aylık kirası başta ayırdığımız bütçeden fazlaydı ama Burke'e anaokuluna para vermediğimizi ve kariyeri ilerledikçe daha çok para kazanacağını hatırlatmıştım. O Noel'de Burke, bana zamanı çoktan gelip geçmiş nişan yüzüğünü –iki yuvarlak safir taşıyla çevrelenmiş bir tek taş– almak için kullandığı beş haneli bir prim almıştı.

Burke bütün gün Garrett'la evde tek başıma olduğum için sıkılacağımdan endişeleniyordu ancak ben evhanımı olarak hayatımın tadını çıkarıyordum. Apartmandaki diğer genç annelerle tanışıp onlar aracılığıyla haftada bir dairelerden birinde toplanan bir oyun grubuna katılmıştım. Çocuklarımız oyun oynarken biz kahve –bazen mimoza– içip gülüşüyor, bebeklerimizin geleceği ve kimin kızının kimin oğluyla evleneceği hakkında derin düşüncelere dalıyorduk. Lisenin üçüncü sınıfında Libby'yle tanıştığımdan beri ilk defa arkadaşlarım vardı.

Garrett iki yaşına geldiği de Burke'e ikinci çocuğu istediğimi söyledim. Başlarda şaka yaptığımı sanmıştı – daha fazla çocuk

fikrini değerlendirmeden önce okula dönüp diplomamı almak isteyeceğimden çok emindi. Diplomamı almak istiyordum ama biraz daha bekleyebilirdi. Burke'e Garrett'ın oyun gurubundaki annelerin nasıl ikinci ya da üçüncü çocuklarını doğurduklarını ve yaş farkı çok açılmadan çocuklara bir kardeş vermenin ne kadar önemli olduğunu fark etmemi sağladıklarını anlattım. İkna etmem birkaç hafta sürdü ama Burke sonunda Garrett'ın küçük bir kardeşi olmasının güzel olacağı konusunda benimle hemfikir oldu.

Neredeyse hemen tekrar hamile kaldım ve yaz sonunda ilk üç aylık dönemime girmiştim. İkinci hamileliğim ilkine kıyasla hiçbir şeydi; sabah bulantılarım yoktu ve enerji seviyem tavan yapmıştı. Karnım büyüdükçe annelikle daha çok hayat buluyormuş gibi hissediyordum; oyun grubu için özel sanat projeleri hazırlıyor, Garrett'ı şehirdeki çocuk müzelerini gezmeye götürüyordum.

Çoğu gün hayatım neredeyse mükemmelmiş gibi hissediyordum. Kalbimde hâlâ Gus'ın bıraktığı boşluk duruyordu ve tamamen kapanmayacağını bilsem de Garrett'ın varlığı bana hayal edemeyeceğim kadar iyi gelmişti. İçime dert olan tek şey kocamı çok az görebilmekti. Burke'ü umutsuzca özlüyordum – teninin çamsı kokusunu, kahkahasının tınısını, başımı göğsüne yasladığımda hissettirdiklerini. Hem Garrett'ın babasını daha iyi tanımasını da istiyordum. Ama Burke analist programının ikinci ve son yılına çoktan başlamıştı. Patronu gelecek haziranda onu ortaklığa terfi ettireceğine söz vermişti. O zaman çok daha katlanılabilir çalışma saatleri olacak ve kayda değer bir zam alacaktı. O zamana kadar yeni bebek doğacak ve Burke akşamları çocukları yatırırken bana yardım etmek için zamanında evde olacaktı. Muhtemelen daha büyük bir daireye taşınmamız gerekecekti ama bu Burke'ün yeni maaşıyla sorun olmazdı.

Bazen kendimi çimdiklemem gerekiyordu. İşte ben, Heather Price Michaels, yirmi üç yaşındaydım ve New York City'de muhteşem bir dairede yaşıyordum, sevimli bir evlat ve yoldaki

iki numaralı bebekle hayallerimin yatırım bankacısıyla evliydim. Parmağımda iki karat pırlanta ve safirden oluşan bir yüzük, yüklü bir banka hesabına erişimim, giderek büyüyen ve – Manhattan'ın verimli konsinye mağazaları sağ olsun– neredeyse kıskanılacak bir gardırobum vardı. İşler tıpkı planladığım gibi ilerliyordu. Langs Valley'deki hayatım unutulmuş bir kâbustan ibaretti ve daha mutlu olmayı hayal bile edemiyordum.

Ama zirvede olmanın eksisi de budur işte – ne kadar yükseğe çıkarsan düşüşün de o kadar sert olur.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Skye

KASIM 2019

Babam, Davis'le kanıtları toplama işini hallederken ben de eski bakıcım ve kocam arasındaki akılalmaz bağlantıyı anlamaya çalışıyordum. Onun kocası.

Babam, Burke'ün aldatmacası hakkında yaptığım ilk açıklamanın dışında, olayın mahkemeye taşınmayacağını varsayarsak, yasal sürece ne kadar istersem o kadar dahil olabileceğimi söylemişti. Bu süreçte, her ne kadar ben bunun mümkün olduğunu düşünmesem de hayatımın normale dönmesine izin vermeye odaklanmamı istemişti.

Öncelikle yüzüğümü takmaktan vazgeçemiyordum. Alyansımı eski bir mücevher kutusuna gömmek sorun olmamıştı ama nişan yüzüğü – o bambaşka bir konuydu. Parmaklarımda bıraktığı hisse, sol elimdeki hafif ağırlığına çok alışmıştım. West Village'dan geçerken, ruh eşini tekilanın yarattığı bulanıklıkta bulma ümidiyle içmeye yenik düşmüş yirmili yaşlarındaki gençlerle dolu barlarda benim başımı dik tutması hoşuma gidiyordu. *Sen çoktan kendininkini buldun,* diye hatırlatıyordu bana parlayıp göz kırparak.

Yüzüğü sadece arkadaşlarımla buluşmaya gideceğim zaman çıkarıyordum. Tıpkı bugün olduğu gibi. Serin, gri bir cumartesi günüydü –New York sonbaharı çekiciliğini yitirdiği noktaya gelmişti– ve her ne kadar küvette oturup surat asmaktan başka hiçbir şey yapmak istemesem de Isabel'in kocasının Williamsburg'de bir barda kutlayacağı otuzuncu yaş gününe gitmeyi kabul etmiştim.

"Brooklyn'i sevmediğini biliyorum," dedi Lexy takside giderken. "Ama bu yepyeni bir sayfa, diyorum sana – artık *her şey* Brooklyn'de."

"O zaman sen neden burada yaşamıyorsun?"

"Çünkü *Matt* Tribeca'yı terk edemeyecek kadar tembel." Gözlerini devirdi. Matt onun yanında oturmuş, AirPodları kulağında, biriyle konuşuyordu, sohbetimizden bihaberdi. İkisiyle aynı takside olmak Burke'e duyduğum dayanılmaz özlemi artırmıştı.

Williamsburg Köprüsü'ne ulaştığımızda gözlerimi kapadım ve yanaklarımın içini ısırdım. Lexy'nin beni izlediğini hissedebiliyordum.

"Kahretsin, köprülerle olan sorununu unutmuştum." Elimi tuttu ve sıktı. "Nefes al. Neredeyse bitti."

Lexy bana Herve Leger elbiselerinden birini giydirmiş ve makyajımı yapmıştı, apartmandan çıkarken bir an için girişteki aynada kendimi gördüğümde çok etkilenmiştim. Kocanın sahtekârın teki olduğunu ve seninle paran için evlendiğini öğrenip yemek yemeyi ve uyumayı bırakarak neredeyse yedi kilo verince birdenbire daha önce yeteri kadar disiplinli olmadığın için başaramadığın mükemmel vücuda erişiyordun. Lexy mucizevi bir kapatıcıyla göz altımdaki morlukların icabına bakmıştı ve artık dışardan bakıldığında kusursuz görünüyordum.

İçimdeyse her şey harap hâldeydi. Bara girer girmez –Freehold adında rahat bir yerdi– geri dönmek istedim. Her köşesinde farklı bir DJ'in olduğu popüler Williamsburg mekânlarından biriydi ve farklı ritimlerin karışımı kulakzarlarımı deliyordu.

"İçki!" Lexy bizi Isabel ve Andie'nin partnerleriyle birlikte çoktan yerleştiği bara götürdü. Hepimiz selamlaşıp Will'e mutlu yıllar dilerken ben yerin yarılıp beni içine almasını diliyordum. Yedimiz bir çember biçiminde duruyorduk: Isabel ve Will, Lexy ve Matt, Andie ve Spencer, bir de ben. Hayatımda hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim. Andie elimi sıktı.

Lexy hepimize jalapeño margarita söyledi.

"Hazır hissetmediğini biliyorum," dedi Lexy soğuk bardağı

avcuma bastırırken. "Ama Matt'in çok çekici bir arkadaşı burada ve çok tatlı biridir. İyi bir adam. Sizi tanıştırabilirim."

Midem kasıldı. Yüzükparmağımdaki boşluğu ovdum ve boğazımın daraldığını hissettim. Yeniden bekâr olduğumun sesli dile getirilmesi her yanımı yolmak istememe neden olmuştu.

"Hadi, S," diye ısrar etti Lexy. "Bu gece çok *ateşli* görünüyorsun."

Boğazımdaki yumruyu geçirmek için yutkundum. "Önce şu içkimi bitireyim."

"İşte böyle!" Lexy kolunu boynumun etrafına attı ve başıyla odanın ucunu işaret etti. "Eğer bir öngösterim istersen orada duruyor. Açık mavi gömlekli."

Beni Oxford ceketli ve kot pantolonlu bir sürü çekici erkeğe götüren bakışlarını takip ettim. İki yıl önce olsa jalapeño margaritamın dibini bir yudumda görüp onlara yanaşabilir ve alyanssız parmaklar için gözlerimi dört açabilirdim.

Ama artık bu potansiyel bekâr erkeklere dair hiçbir şey beni çekmiyordu ve içkimden aldığım her yudumla kalbimin başka bir yerde olduğundan daha da emin oluyordum, orada olmaması gerektiğini bilsem de elimden hiçbir şey gelmiyordu, en azından bu gece.

Ayrıca Will Maguire'ın kuru temizlemede yıkanmış gömlekli, kısa saç kesimli ve oyuncu, doyumsuz bakışları olan finans sektöründen dostları gibi erkeklerde artık bana çekici gelmeyen bir şeyler vardı. Belki de nedeni onların çocuk olması ve benim bir adamla evlenmiş olmamdı.

Daha sonra bir parmak omzuma dokundu, dünya çok küçük ve tuhaftı, içimdeki ilkel bir his kıvılcımlandı –arkama bile bakmadan kaçma isteği– ama yine de arkamı döndüm. Tabii ki oydu. Kum sarısı muntazam saçlar, soğuk kahverengi gözler, yay şekilli bir ağız. Bir bıçak göğsümü yarıp geçti. Adının tınısı zihnimde yankılandı. *Max. La. Pointe.*

Annem bir zamanlar kızgınlığın boş bir his olduğunu, birine öfke duymanın tıpkı bir zehir içip diğer kişinin ölmesini ummak

gibi olduğunu söylerdi. Belki haklıydı. Yine de Max LaPointe'tan o kadar nefret ediyordum ki midem bulanıyordu. Onu görmek –bir zamanlar beni etkiler ve sarhoş edici bir arzuyla doldururken– karnımda mide bulandırıcı bir alevi körüklüyordu.

"Starling." Yüzünde iğrenç bir sırıtış vardı, gözleri beni baştan aşağı süzdü ve dizlerimin titrediğini hissettim. Parmağındaki altın alyans manzarası, benim çıplak yüzükparmağımın etrafındaki görünmez halkayı yakıyordu. "Seninle burada karşılaşmak gibi bir talihsizliğin beni bulacağını düşünüyordum." Şeytani bakışları benimkilere kilitlendi. Ağzının bir köşesi kıvrıldı ama gülümsemiyordu.

Will Maguire'ın doğum günü partisinde Max'le karşılaşma ihtimalinin aklıma bile gelmemesi küçük bir zafer gibi hissettirmişti. Onu en son Iz ve Will'in bir buçuk yıl önce verdikleri yeni ev partisinde görmüştüm, o evlenmeden önce. O zamanlar henüz yeni nişanlanmışlardı ve o *kız* da oradaydı –adı Anastasia mıydı neydi– model gibi sıska kolunu onunkine geçirmişti ve tüm parti boyunca sanki yapışık ikizlermiş gibi gezmişlerdi. O gece onu görmek –onları birlikte görmek– beni afallatmıştı. Kafa karıştırıcı, iç burkucu bir kıskançlık hissi çok uzun süre benimle kalmış ve aylar sonra Burke'le tanışana kadar tamamen geçmemişti.

"Evlendiğini duydum, Starling." Max kopkoyu, neredeyse siyaha çalan, kahverengi gözleriyle bana baktı. "Senin için nasıl da büyük bir mucize."

Aniden, zihnimin derinliklerinde, bana gönderdiği e-postaları hatırladım. Bir anlığına saçma bir şekilde gülmek istedim; Burke için hissettiğim acıyla o kadar meşgul, o kadar dermansızdım ki Max'in e-postaları –Burke ve ben nişanlandıktan sonra bana göndermeye başladığı küçümseyici, ardı arkası kesilmeyen, neredeyse tehditkâr mesajları– tamamen aklımdan çıkmıştı.

En son gönderdiklerini hatırlıyordum, düğünden sadece birkaç gün önce arka arkaya üç tane atmıştı:

Şu bir şeyler içmek konusunda bana geri dönmedin.

Birini görmezden gelmek kabalıktır, Starling. Bu tür davranışların sonuçları olur.

Şaka yapmıyorum, Starling. Sonuçlar.

"Bana e-posta göndermeyi kesmen gerek, Max." Sesimdeki öfke seviyesi beni de şaşırtmıştı. "Yapmaya çalıştığın şey her neyse işe yaramıyor."

Anastasia –artık Max'in karısı olmuştu– hızla kafasını çevirdi. Gözleri kısılmıştı. "Ne e-postası?" dedi keskince.

Max hafifçe başını eğdi. "Neden bahsettiğini bilmiyorum, Starling."

"Buna harcayacak zamanım yok, Max. Artık biraz büyü ve şu küçük oyunlarına bir son ver."

Kolunu Anastasia'ya sararken sırıttı. "Alınma, Starling ama artık serserilik yapıp *sana* e-posta atmaktan daha önemli işlerim var."

Max'le yüzleşmek, sadist zihnine beni alt ettiğini bilme hazzını tattırmak ne kadar da aptalcaydı. Aniden kendimi o kadar kötü hissettim ki garip bir şekilde kendime geldim, sanki bir rüyadaymışım gibi. Bedenimden yükselip havada gezindiğimi ve Max ve Anastasia'yla konuştuğumu uzaktan izlediğimi hissettim. Kıskançlık hissi yoktu, sadece keskin, kuvvetli bir hüzün vardı. Daha çok da böyle bir adamla evlendiği için Anastasia'ya üzülüyordum. Bu his göğsümü ele geçirdi, sıkıştırdı ve gerçek beni tekrar kendime çekti, öyle ki daha önce hiç bilmediğim bir sorumluluk duygusuyla yerde duruyordum. Ya da belki sadece sarhoştum. Akşam yemeği yememiştim. Boş bardağımı bara koydum ve gözlerimi önce Anastasia'ya sonra Max'e sonra yine Anastasia'ya çevirdim.

"Kocan bir tecavüzcü," dedim açık açık çünkü her kadın geceleri yanında yattığı adamı tanımayı hak ederdi.

Bu sözleri o kadar az insana söylemiştim ki ağzımdan çıktıklarını duymak çok yabancı gelmişti. Anastasia'nın yüzü tuhaf bir şekil aldı; bunun aslında botokslarının arkasına saklanmış bir kaş çatma olduğunu fark etmem birkaç saniye sürdü.

Arkamı dönmeden önce gözlerimi bir kez daha Max'inkilere kilitledim – gözleri küçülmüş ve koyulaşmıştı, keskin bakıyordu.

"Ruh hastası sürtük," diye arkamdan mırıldandığını duydum ben ondan uzaklaşırken.

Kendimi özgür, tek kokteylle sarhoş olmuş ve barda bir saniye daha duramayacak kadar kötü hissediyordum. Arkadaşlarıma veda etmeden dışarı çıktım. Bir taksiye atladım ve tekerlekleri dönmeye başlar başlamaz gözyaşlarımı serbest bıraktım – sessiz, ılık yaşlar boynuma ve göğsüme damlıyordu.

Max LaPointe'la yirmi iki yaşında, Barnard'dan mezun olduktan sonraki sonbaharda tanışmıştım. Max, Will Maguire'ın Duke'taki iyi arkadaşlarından biriydi, ailemin Westport'tan tanıdığı kuzenleri vardı ve herkesi tanıyan, sanki her yerdeymiş gibi görünen adamlardan biriydi.

"Starling," demişti ilk tanıştığımızda, gözleri benimkilere kitlenmişti. "Ne harika bir soyadı bu."

Bir ay süren flörtleşmelerden sonra Acme'de geçirdiğimiz sarhoş bir gecede işi pişirmiş ve sonrasında hoşça kal bile demeden onu dans pistinde tökezlerken bırakıp gitmiştim. O gece beni defalarca aramıştı ama cevap veremeyecek kadar korkmuştum. Max'ten *hoşlanmıştım;* yıllar sonra yanında kendimi rahat hissettiğim ilk erkek oydu.

Ama birine duyduğum hislerle hareket etmek benim için tehlikeli bir şeydi. Bunu yapmak, kaçınılmaz olarak OKB'mi öğreneceği anlamına geliyordu –saklamanın hiçbir yolu yoktu– ve bunun sonu neredeyse her zaman kötü biterdi.

Ertesi sabah Andie bana gelmiş ve bir moral konuşması yapmıştı. Eğer Max'ten gerçekten hoşlandıysam risk almam ve ona karşı dürüst olmam gerektiğini söylemişti. Eğer kompülsiyonlarımdan rahatsız olacaksa zaten onun beraber olmak isteyeceğim biri olmadığını açıklamıştı.

O akşamüzeri Max'i aramıştım. Acme'de onu ektiğim için özür dilemiş ve Village Tavern'da benimle bir içki içmeye davet etmiştim. Üzerinde bir kot pantolon ve Duke tişörtüyle gelmişti,

dağılmış küllü sarı saçları çok tatlı görünüyordu ve bu görüntüsü karşısında içim bir şefkat hissiyle dolmuştu. Hiç değilse Max'le iyi arkadaş oluruz diye düşünmüş ve onun iyi biri olduğuna gerçekten inanmıştım. Votka-sodamdan büyük bir yudum almış ve ona her şeyi anlatmıştım.

"Yani bana OKB yüzünden her seferinde odadan çıkmadan önce kapılara belli bir düzene göre vurman gerektiğini mi söylüyorsun?"

Başımla onaylamıştım, kan boynumdan geçerek yavaşça yanaklarıma hücum ediyordu.

"Hepsi bu mu?" Max'in yüzünden küçük bir gülümseme geçmişti. "Beni bunun için mi uyarıyorsun? Bu şehirdeki herkesin bir sorunu var, Starling. Ayrıca zaten OKB'n olduğunu biliyordum."

"Biliyor muydun?" Şaşırmıştım. "Nereden biliyordun?"

"Sanırım Will bahsetmişti." Max omuzlarını silkmişti ve daha sonra masanın karşısından elime uzanıp kendi eliyle üzerini kapatmıştı. "Endişelenmene gerek yok. Göz kamaştırıcı ve havalı olduğunu düşünüyorum. Senden hoşlanıyorum."

Max'ın sözleri beni duygulandırmıştı ve ne diyeceğimi bilememiştim. Hayatımda ilk kez hoşlandığım bir adamla OKB'm hakkında dürüst bir konuşma yapmıştım. Sekizinci sınıfta Colin Buchanan'la yaşadıklarımdan sonra kendi kabuğuma çekilmiştim ve olanların etkisi lise boyunca sürmüştü. Barnard'a başladığımda özsaygı bakımından hâlâ bir boşluktan ibarettim ve üniversite ortamı durumuma pek de yardımcı olmamıştı. OKB kompülsiyonlarıma ilk elden tanıklık ettiklerinde tuhaflaşan Columbia Üniversitesi'nden birkaç çocukla takılmıştım. Bir tanesi ölülerle konuşan bir medyum olup olmadığımı sormuştu. Bir seferinde de bir partide tuvalet sırasında bekliyordum ve önümdeki çocuğun arkadaşına söylediklerine kulak misafiri olmuştum, *Derek'in bir zamanlar yattığı şu sarışının adı neydi? Ateşli bir kızdı ama şu deli hastalıklarından biri vardı.*

Ben. O bendim. Derek'in bir zamanlar yattığı şu deli hasta-

lıklarından olan kız bendim. Bağırıp çağırmanın eşiğindeyken Kendall'ı bulmak için tuvalet sırasından çıkmıştım.

Kendall, başarısız aşk hayatımı hep doğru kişiyle tanışmamış olmama bağlamıştı.

Ama Max – belki de Max doğru kişiydi. *Sonunda* hastalığımın ötesini görebilen, durumumu önemsemediği için kendi zihnimde de bu hastalığın beni tanımlamasına izin vermememi sağlayan birini bulmuştum. Max çekici, zeki biriydi ve onunlayken kendimi güzel ve özgüvenli hissetmiştim.

O gece Village Tavern'da birer bardak daha içtikten sonra Max ve ben el ele tutuşmuş, evime kadar yürümüştük, aramızdaki elektrik elle tutulacak kadar somuttu. Seviştikten sonra geceyi geçirmek için kalmıştı, üniversitenin üçüncü yılından beri ilk kez bir erkeğin bende kalmasına izin vermiştim.

Max o haftanın geri kalanında ve bir sonraki hafta her gece bende kalmıştı. Yatağım bizim kozamız, dünyadan kaçtığımız cennet köşemiz olmuştu. Max vücutlarımızın birbirine mükemmel uyduğunu söylemişti ve ona katılmıştım. Seviştikten sonra birbirimize sarılır ve saatlerce konuşurduk, sohbetlerimiz uzayıp giderdi. Kapı vuruşlarımı yapmam gerektiğinde Max beni sessizce izler, asla sırıtmaz ya da gülmezdi. Bazen yanağımı öper ve tuhaflıklarımın çok tatlı olduğunu söylerdi.

Max'le geçirdiğim iki haftadan sonra Andie'yi aramış ve ona âşık olduğumu söylemiştim.

"Hani insanlar hep en yakın arkadaşınla evlenmelisin der ya," demiştim neşeyle telefonda. "Max benim en yakın arkadaşım."

"En yakın arkadaşın *benim* sanıyordum."

"Ne demek istediğimi biliyorsun, And. Spencer senin için nasılsa öyle işte. Gerçekten Max'in benim için o kişi olabileceğini düşünüyorum."

Sanki sözleşmişçesine Max o gece beni aramamıştı. Mesajlarıma da cevap vermemişti. Yatakta uykusuzca dönüp durmuş, her yirmi saniyede bir telefonumu kontrol ederek Max'in ölüp ölmediğini düşünmüştüm.

Ertesi sabah özür dilediği, ofiste çılgın bir gece geçirdiği ve önümüzdeki birkaç gün iş için seyahat edeceğini açıkladığı bir mesaj atmıştı. Geri döndüğünde arayacağını söylemişti, bu da uzaktayken beni aramayacağı anlamına geliyordu.

Koca bir hafta geçmişti ve Max'ten hiçbir haber almamıştım. En sonunda cesaretimi toplayıp ona mesaj atmıştım: *Dönmedin mi?*

Cevabı yirmi dört saat sonra gelmişti: *Yarın dönüyorum!*

Ancak dediği gün gelip geçmiş olmasına rağmen ne aramış ne de mesaj atmıştı ve ben yatakta kafa karışıklığı ve korkunç bir endişeyle ölü gibi yatmıştım. Arkadaşlarım Max LaPointe'un muazzam bir pislik olduğuna ve onsuz daha iyi olduğuma karar vermişti. Isabel penisinin küçük olduğuna dair dedikodular duyduğunu söylemişti; penisinin mükemmel olduğunu düşündüğümü söylemeye dilim varmamıştı.

Ölüm sessizliğiyle dolu iki hafta daha geçmişti. Noel'den iki hafta önce, ben telefonumda *Max LaPointe* ismini bir daha göreceğime dair bütün umutlarımı kaybetmişken mesaj atmıştı.

Starling! Nasılsın? Ortalıktan kaybolduğum için çok üzgünüm, bu bir bahane değil ama iş ve lisansüstü eğitim başvuruları içinde boğuluyordum. Ama işler duruluyor ve seni bir yemeğe çıkarmayı çok isterim. Bana şu Noel süsleriyle dolu Rolf diye bir yerden bahsettiğini hatırlıyorum. Oraya gidebilir miyiz? Seni özledim.

Max'in mesajı vücudumun her bir hücresini müthiş bir rahatlama hissiyle doldurmuştu. Aramızdaki bağın özel olduğunu düşünürken aptallık etmiyormuşum. Max finans sektöründe çalışıyordu; işinin ne kadar zorlu ve tahmin edilemez olabileceğini bana defalarca anlatmıştı. Ve beni özlemişti, tıpkı benim onu özlediğim gibi. *Tanrım,* hem de nasıl özlemiştim.

O hafta Max'le birlikte Rolf'a gitmiştik. Sıcak şarap içmiş, şinitzel yemiş ve ekim sonu birlikte geçirdiğimiz son geceden beri gülmediğim kadar gülmüştük. Max iletişim kurma konusunda bu kadar kötü olduğu için özür dilemişti ve ayrı geçirdiğimiz zaman boyunca hissettiğim acı bir anda abartılı ve çok geçmişte kalmış

gibi hissetmiştim. Akşam yemeğinden sonra taksiyle Rockefeller Center'a gitmiştik ve Max devasa, parıl parıl ağacın önünde beni New York'ta Noel'in büyüsüne inandıracak şekilde öpmüştü.

Ancak Yılbaşı'nın ardından Max yine ortadan kaybolmuştu. Geçen birkaç haftanın ardından bana samimi bir sesli mesaj bırakmıştı. Mart ayında ortadan kaybolmuş, nisan ayında geri dönmüştü. Böylece bu düzensiz, can sıkıcı, bir dargın bir barışık döngümüz iki yıl boyunca devam etmişti. Eğer daha güçlü ya da akıllı olsaydım, eğer ona bu kadar âşık olmasaydım bu dönemsel ilişkimizi henüz başlamadan bitirirdim. Ama savunmasızdım ve Max işini çok iyi biliyordu. Beni kendine geri çektiği her seferde daha fazlasının sözünü veriyordu. Ertesi sonbaharda NYÜ Stern'de işletme okuluna başladığında her şey daha da kötüleşmişti.

Okul bu kadar boğucu olmayı bıraktığında aramızdaki ilişkinin gerçekten ciddi bir şeye dönüşebileceğine inanıyorum, Starling.

İlişkilerde çok kötüyümdür ama sen daha iyi olmak istememi sağlıyorsun.

İnsanlar aşk hayatımı sorduklarında Max'in adını vermeyi sevmiştim. Max azimli ve havalıydı, herkes adını bir şekilde duymuş gibi görünüyordu ve onunla anılmaktan gurur duyuyordum, aramızdaki şey artık her neyse. Arkadaşlarım ve ortak arkadaşlarımız durumumuzu sorduğunda, sadece onun üzerindeki iddiamı doğrulamışlardı. Koşu bandında Katy Perry'den "Hot N Cold" ve U2'dan "With or Without You" gibi şarkılar dinliyor, ikimizi hayal ederek daha da hızlı koşuyordum. İlişki dinamiğimizin karmaşık olması aramızdakilerin gerçek olmadığını göstermiyordu. Tam tersine gerçek aşk fırtınalı olmalıydı – bu, ilişkide tutku olduğunu gösterirdi. Max'le ben, Carrie ve Big, Ross ve Rachel gibiydik. Mutlu sonumuz için savaşmalıydık.

Ama kendime karşı dürüst olduğum günlerde –genellikle sarhoş kafayla çok fazla mesaj gönderdiğim gecelerin acınası akşamdan kalma sabahlarında– bana verdiklerinin yeterli olmadığını biliyordum, yakınından bile geçmiyordu. Ve bu maskaralık devam ettikçe, durumla ilgili duygusal sıkıntım daha da artmıştı.

Yirmi dört yaşıma bastığım yaz, Max ve arkadaşları Montauk'te ortak bir ev tutmuşlardı. Max ve ben yazın çoğunu ayrı geçirmiştik –Isabel'den, Hamptons'ta bir kızla yatmaya başladığını duymuştum– ve perişan hâldeydim. Arkadaşlarıma Max'le işimin bu sefer temelli bittiğine dair söz vermiştim ama temmuz ayı sonlarında hafta içi bir gün daireme bir düzine beyaz gül teslim edilmişti, buketin üzerinde bir kart vardı.

Geçmiş doğum günün kutlu olsun, Starling. Ben bir aptalım. Sen dünyadaki tüm beyaz güllerden daha güzelsin. Lütfen bu hafta sonu Montauk'e gel, böylece işleri yoluna koyabiliriz.

Geçmişe baktığımda güllerin Max'ten gelmiş anlamsız bir jest olduğunu anlıyorum ama kartta yazanlar o an duymak istediğim her şeydi. Arkadaşlarım gitmemi yasaklamıştı ama ben son derece kararlıydım. Tüm yaz kasvet çukurundan çıkmamıştım ve bu hafta sonuna *ihtiyacım* vardı.

Beni durduramayacağını fark edince, Andie benimle gelmek konusunda ısrar etmişti. Spencer son saniyede ekildiği için ona kızmıştı ama Isabel ve Will o hafta sonu ortak eve gitmeyeceklerdi ve Andie beni Max'le yalnız bırakmayı reddetmişti.

Cuma akşamı Montauk'e vardığımızda Max çok yorgun olduğunu ve dışarıya çıkamayacağını söylemişti. Doğal olarak ben de onunla kalmıştım. Görüştüğü kıza dair söylentileri sormuştum, o da bana bir anlamı olmadığını –sadece "sarhoş kafayla yapılan bir kaçamak" olduğunu– ve artık görüşmediklerini söylemişti. Diğer herkes geceyi Memory Hotel'de dans ederek geçirirken biz saatlerce barışma seksi yapmıştık.

Ertesi gün güneşli ve sıcaktı, biz de bir piknik sepeti hazırlayıp sahile gitmiştik. Max ve arkadaşları *spikeball** oynarken Andie ve ben havlularımızın üzerinde kitap okumuştuk. Max akılalmaz derecede yakışıklı görünüyordu, küllü sarı saçları normalden daha uzun ve daha açık renkliydi, teni güneşin altında geçirdiği

* İki kişilik ikişer takımla oynanan, ortaya ayak bileği yüksekliğinde bir filenin gerildiği oyun. Amaç, topu fileden rakibin ulaşamayacağı bir yere sektirmektir. *–yhn*

hafta sonları yüzünden bronzlaşmıştı. Her on dakikada bir yeni bir bira açıyor gibi görünüyordu ve gün biterken çoktan körkütük sarhoş olduğunu anlamıştım. Max sahilde benimle neredeyse hiç konuşmamıştı ve bu her geçen saniye bana kendimi daha kötü hissettirmişti. Kendime bunu yapmaya devam edemezdim – *edemezdim*. Ortak eve döndüğümüzde Andie'ye haklı olduğunu söyleyip benimle bir Jitney'e atlaması ve eve dönmesi için ona yalvarmaya karar vermiştim ama dışarıda bir grubun oynadığı *bocce** oyununa odaklanmış durumdaydı. Andie'nin gittiği her yerde arkadaş edinebilme yetisini her zaman kıskanmışımdır.

Max'in üst kattan bana seslendiğini duyduğumda duş almaya karar vermiş ve banyoya doğru yönelmiştim.

"Starling! Benim güzel Starling'im nerede?"

Kalbim önce teklemiş sonra da hızla sıkışmıştı. Max'in yanındayken nasıl hissedeceğimden asla emin olamıyordum. Yine de sesi üst kattaki karanlık yatak odasına kadar takip ettim.

Max beni gördüğünde ellerini kolumun arkasına sarmış, beni kendine çekerek boynumu ve göğsümü öpmüştü. Beni yatağa fırlatıp dizleriyle bacaklarımı aralamaya başlamıştı. Nefesindeki alkol kokusu yoğun ve ekşiydi.

"Kes şunu, Max." Onu üzerimden ittim. "Konuşmamız gerek."

Daha sonra kapının sertçe kapandığını duydum, oda birden kapkaranlık olmuştu. Kilidi çevirdi. İçeride tekinsiz bir hava vardı ve nefesim kesilmişti – Max ve ben yalnız değildik.

"Konuşmamız gerek, Max, başın *büyük* belada." Bir erkek sesi çıkardığım kız gibi sesle alay etti, ardından toplu bir kıkırdama gelmişti.

"Chase, kapa çeneni," diyen Max'in sesini duydum ve gözlerim artık karanlığa alışmıştı, bana baktığını gördüm, gözbebekleri odağını bulamıyordu, yüzümden çok uzaktalardı. "Şu güzel kıza biraz saygı göster. Yapabileceklerine bir bak."

---

* Demir bilyelerle oynanan bir oyun. Amaç, atılan ya da yuvarlanan bilyelerin hedef seçilen topa yakın düşmesini sağlayarak puan kazanmaktır. *–ylm*

"Hadi, göster artık, LaPointe," dedi aşina olduğum üçüncü erkek sesi – Max'in arkadaşı Wiley'di.

"Tamam, tamam. Bekle biraz." Max ellerini omuzlarıma koymuş ve öpmek için bana yaklaşmıştı, vücudumu yatağa bastırıyordu.

"Ne yapıyorsun, Max?" diye fısıldamıştım. "Kes şunu."

Tutuşunu bırakıp doğrulmuş ve gülümsemişti. "Kusura bakma, Starling. Arkadaşlarım sarhoş birer ezik. Artık gidebilirsin." Duvardaki düğmeye basarak ışıkları açtığında tüm oda ışıl ışıl olmuştu.

Üzerimdeki plaj elbisesini düzelterek ayağa kalkmıştım. Kapıya yönelirken Max'e bakmış, tanıdık, beni hareketsiz bırakan his üzerime çökünce olduğum yerde durmuştum.

O an anlamıştım ve korku âdeta bir kurt gibi midemde gezinmeye başlamıştı. Neden üçünün de bana baktığını biliyordum. Max'in beni odaya neden çağırdığını anlamıştım.

"Hadi," diye üstelemişti Chase, beni kapıya doğru iterek. "Artık gidebilirsin."

"Max," demiştim yavaşça. Onunla göz göze gelmeye çalışmıştım ama o Chase'e bakıyordu.

"Hadi, Starling, Chase'i duydun," dedi Max. "Artık gidebilirsin."

Kalakalmıştım, donmuş gibi.

"Skye." Max beni yeniden yatağa ittirmişti. Bu sefer ona karşı koymaya çalışmıştım ama beni hareketsiz bırakmıştı. Ellerinden birini plaj elbisemin altına sokmuş, parmaklarını mayomun etrafında ve içimde gezdirmişti.

"Max!" Çığlık atarak onu itmiştim. Chase ve Wiley arkasından alayla gülmüştü.

"Hey, Starling, gidebilirsin dedim." Max tekrar ayağa kalkmış, geçmem için kenara çekilmişti. Kapıdan sadece birkaç adım uzaklıktaydım. Daha da yaklaşıp elimi kapı koluna atmıştım. Damarlarımda akan kan hızlanmıştı, endişe beni uyuşturmuştu, yaşlar gözlerimin kenarlarında toplanmıştı. Kapı kolunu çe-

virmek mümkün değildi. Hepimiz kapana kısıldığımın farkındaydık.

"Peki, ruh hastası." Sesim boğuk çıkmıştı, Max'e bakamıyordum. "Eğer istediğin buysa hastanın tekisin sen."

Yumruğumu kapının önünde kaldırmış ve vurmaya başlamıştım. Üç çift gözün de bana kenetlendiğini hissediyordum. Kıs kıs gülme sesleri duymuş ama kendimi devam etmeye zorlamıştım. Annemi düşünmüştüm. Şanslı sekiz. Nefes. *Bir iki üç dört beş altı yedi sekiz; sekiz yedi altı ben dört–*

Bir kol gövdemi öyle hızlı kavramıştı ki çığlık atmıştım.

"Şşşşş," Chase beni yatağa fırlatırken fısıldamıştı. Çığlık atmaya devam ettiğimde Wiley eliyle ağzımı kapatmıştı.

"LaPointe'un söylediğine göre eğer vuruşların yarıda kesilirse baştan başlamak zorundaymışsın," diye devam etmişti Chase. "Doğru mu?" Kibirli bir şekilde gülümsemiş, parmak uçlarını uyluğumdan mayoma doğru kaydırmıştı. Tıpkı Max'in kısa süre önce yaptığı gibi Chase parmaklarını içime ittiğinde attığım çığlık Wiley'nin ağzımdaki eli yüzünden boğuk çıkmıştı.

"Tamam, tamam, hepsi bu kadar." Chase ayağa kalktı. "Artık gidebilirsin."

Wiley ağzımdaki elini çekmişti. Tüm vücudum titriyordu, çıt çıkaramayacak kadar korkmuştum.

"Artık gidebilirsin," diye tekrarladı Chase, başını kapıya doğru eğmişti.

"Benden ne istiyorsunuz?" diye fısıldamıştım, gözlerim yeni yaşlarla dolup taşıyordu.

Max viskisinden büyük bir yudum almış sonra da şişeyi Wiley'ye uzatmıştı. "Sadece gitmeni istiyoruz, Starling. Artık gitme vaktin geldi." Max'in gözleri donuktu.

OKB teşhisim ilk konduğunda babam, bir yangında mahsur kalırsam kompülsiyonumun kaçmamı engelleyeceğinden endişelenirdi. Ona endişelenmemesini, kendini koruma güdümün bir ölüm kalım senaryosunda kesinlikle OKB'mden üstün geleceğini söylemiştim. Ancak o an, Max ve yardakçılarının boktan

ortak evinin yatak odasındayken babamın endişelenmekte haklı olduğunu anlamıştım. Orada durmuş cinsel tacize uğrarken kendi yalancı aklımın karşısında güçsüzdüm. Max ve arkadaşları bana tecavüz edebilirdi –hatta beni öldürebilirdi– ve benim elimden hiçbir şey gelmezdi.

Ben vuruşlarımı yaparken hepsi yine beni izlemişti; bu sefer ben sekizden geriye saymayı bitiremeden beni yakalayan Wiley olmuştu. Beni yatakta hareketsiz bırakmışlardı, Wiley parmaklarını içime sokarken Chase ağzımı tek eliyle kapatmıştı. Gözümün ucuyla Max'in viskisinden bir yudum daha aldığını ve bizi izlediğini görmüştüm.

Sonunda beni bırakmışlardı ve Max neredeyse bitmek üzere olan şişeyi Chase'e uzatmıştı.

"Özür dileriz, Starling, gerçekten," diye geveledi Max. "Onlara ne kadar özel bir kız olduğunu anlattım ve bana inanmadılar. Onlara dünya üzerindeki en dar amcığın sende olduğunu söyledim, ona da inanmadılar. Kendi gözleriyle görmelerine izin vermek zorundaydım." Max omuz silkmiş ve tökezleyerek odadan ayrılmıştı, Case ve Wiley de arkasından takip ederken kıkırdamışlardı.

O gece yaşananları bilen insanların sayısı bir elin parmağını geçmezdi. O gece şehre dönerken bir Uber'de kontrolsüzce ağlayıp hıçkırarak Andie'ye söylemiştim. Aylar sonra Dr. Salam'la görüşmeye başladığımda ona söylemiştim. Lexy, Isabel ve Kendall olayların özetini biliyorlardı ama hikâyenin tamamını onlara hiç anlatmamıştım. Çok aşağılanmış hissetmiştim.

Sonrasında Andie olanları unutamadı. Onu suçlayamazdım, sanırım yani, sonuçta acımı birinci elden görmüştü, yaşadığım travmanın beni daha sonraki haftalarda ve aylarda nasıl etkilediğine şahit olmuştu. O sonbaharda NYÜ'yü arayıp yaşanan olayı şikâyet eden Andie olmuştu. Okul idaresi araştırma başlatmış ve Stern'den başka iki kız daha Max'in cinsel saldırganlığına dair resmî şikâyetlerle ortaya çıkmıştı. Ocak ayında Stern'den atılmıştı, mezun olmasına sadece dört ay kalmışken. Detaylar hal-

ka açıklanmamıştı ancak Max bu işin sorumlusunun Andie'yle ikimiz olduğunu biliyordu. Benden nefret ettiğini biliyordum, muhtemelen benim ondan nefret ettiğim kadar.

Beş yıl sonra, olay hakkında hatırlayabildiğimden daha uzun süredir kimseye bir şey söylememişken Burke'e anlatmıştım. Kimseyle paylaşmadığım o şeyi onunla paylaşmıştım. Gözlerinde nazik ve güvenli bir şey vardı, en karanlık sırrımı alıp beraberinde getirdiği ağırlığın bir kısmını benimle paylaşacağını söyleyen o şey. Ve bunu yapmıştı da. Daha sonrasında yüküm biraz daha hafiflemişti.

Taksi Batı On Birinci Cadde'de dururken, kendi kendime yüküm hâlâ hafif diye düşünüyordum. Taksiciye ücreti ödeyip apartmanıma yöneldim.

Biri Andie'den biri de Lexy'den olmak üzere iki cevapsız çağrım vardı, bunun üzerine grup sohbetimize girip veda etmeden ayrıldığım için özür dilediğim bir mesaj attım. Onlara sadece eve gitmem gerektiğini söyledim.

Yorganın altına sokulduğumda hâlâ Burke'ü, aklımdan bir türlü çıkaramadığım o nota yazdığı *seni seviyorum* kelimelerini düşünüyordum. Burke'le artık hiçbir şey olmamamıza, aramızdaki şeyin hiçbir zaman gerçek olmamasına rağmen, taşıdığım yükün onun sayesinde hâlâ hafif olduğunu düşünüyordum. Ve bu yabana atılamazdı.

Komodindeki telefonum titredi. maxlapointe1@gmail.com adresinden yeni bir e-posta. İçimden soğuk bir ürperti geçti.

Aklın varsa anlarsın, Starling – sonuçlar hakkında söylediğim şeyi unutma.

Geçen bahar benimle iletişime geçtiğinden beri ilk defa Max LaPointe'un benden gerçekten ne isteyebileceği hakkında uzun uzun düşündüm.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Burke

EKİM 2019 – SKYE'SIZ İKİNCİ GÜN

Evimizdeki çalışma odasında yerde oturuyordum, duvardan duvara halının kaşındırıcı tüyleri ayak bileklerime batıyordu. Can sıkıcı bir ağrı dizlerimi uyuşturuyordu ama ayağa kalkamazdım. Defterimdeki eski yazıları okumaktan kendimi alamıyordum, bir yıldan biraz fazla bir süre içinde her şeyin ne kadar çok değiştiğini zar zor kavrayabiliyordum.

2 HAZİRAN 2018

Kabul etmem gerek, günlük yazmanın insana yardımcı olan bir yanı var. Birkaç ay önce çift terapistimiz bunu önerdiğinde asla yapmayacağım bir şey olduğunu düşündüğüm için kestirip atmıştım. Ama PKA'dan kovulmam (pardon, yollarımızın ayrılması) ve Büyük Plan'a devam etme konusundaki içsel çatışmalarım yüzünden sanki kafam patlamak üzereymiş gibi hissediyorum ve düşüncelerimin boş bir sayfaya akmasına izin vermek en azından biraz rahatlamamı sağlıyor gibi görünüyor. En azından en son yazdığımda rahatlamıştı. O yüzden tekrar buradayım.

Açıkçası o terapistle artık görüşmüyoruz. Seansları için saat başına üç yüz dolar alıyordu ve sigortamız hiçbirini karşılamıyordu, bu yüzden de ben işimi kaybettikten sonra hemen ofisini arayıp gelecekteki randevularımızı iptal etmiştim. Tarihlerini değiştirmeyecektik.

Heather bu durumdan şikâyetçiydi – çift terapisini çok

sevmişti ve evliliğimizi kurtardığını iddia ediyordu. Bu çok garipti çünkü Heather her zaman terapiye karşı olmuştu; zayıf insanlar için gerçeklerden uzak bir saçmalık olduğunu düşünürdü. Ayrıca, Heather'ı tanıyorum ve evliliğimizi kurtaracak olan şeyin PARA olduğunu düşündüğünü biliyorum. Haksız da sayılmaz.

Keşke bu doğru olmasaydı. Keşke aşkın her şeye kadir olduğuna, aşkın gücünün bizi en karanlık günlerde bile birlikte tutacağına inanan insanlardan biri olsaydım. Ama değilim, en azından artık değilim. Yeryüzünde geçirdiğim kırk beş yıl içinde maalesef aşkın yeterli olmadığını anlayacak kadar çok şeye şahit oldum, yakınından bile geçemezdi.

Bugünlerde hâlâ inandığım şeyse aile – bu Heather'ın da benim de ta en başından beri inandığımız bir şeydi ve bu yüzden bizimle gurur duyardım. Büyürken ikimizin de bir ailesi yoktu – birbirimizin ailesi olmamızın nedenlerinden biri de buydu.

Babamı neredeyse tanımazdım bile – annem ve babam ben henüz bez giymeyi bırakmamışken boşanmış lise âşıklarıydı. Annem, ben sekiz yaşındayken adamın tekiyle Kaliforniya'ya kaçmış ve bir daha geri dönmemişti, bu yüzden de beni büyükannem –babamın annesi– büyütmüştü. Büyükannem Alzheimer'ı kötüye giderken bile benim için aile denebilecek tek insandı. New York'ta üniversiteye başladığım yıl hayatını kaybetmişti. O zamana kadar hafızasından geriye pek bir şey kalmamıştı ama Langs Valley'yi terk ettiğimi bildiğini düşünmek hoşuma gidiyordu. Oradan kurtulmuş olduğumu bilmek onu mutlu ederdi.

Yani Heather ve ben kendi ailemizi kendimiz seçmiştik – birbirimizi seçmiştik. Garrett doğduktan sonra birbirimizi, oğlumuzu ve gelecekte bu dünyaya gelebilecek diğer evlatlarımızı seçeceğimize söz vermiştik. İkimiz de dağılmış bir yuvanın neye benzediğini çok iyi biliyorduk ve Heather çocuklarını böyle bir evde yetiştirmektense öleceğini söylemişti.

Garrett, Hope ve Maggie'ye kendi çocukluğunda sahip olmadığı her şeyi vermeye çok kararlıydı – sağlam bir evliliği olan sevgi dolu, istikrarlı bir aile de bu listenin başında geliyordu. Hemen ardındaysa eğitim vardı.

İmkânsızmış gibi geldiği zamanlarda bile Heather'ın çocuklarımızı yetiştirme konusundaki yaklaşımını takdir etmişimdir. Evliliğimiz benim her şeyim olmuştu. Kendimi savunmasız bıraktığım yer orasıydı – bütün ve parçalanmış. Çocuklarıma duyduğum karşılıksız sevgi benim seçimim değildi ancak Heather'la evlenmem öyleydi – her zaman öyle olmuştu. İşin sırrı her zaman onu seçmekti, tıpkı körü körüne inandığın bir şey gibi ona dört elle sarılmaktı. Ve bir şeye yeterince inandığında o şey bir mucizeye dönüşürdü. Heather bana bunu öğretmişti. Bana bunu vermişti.

Bu yüzden ben de böyle yapmaya karar verdim. Bir iş bulmak için önümde yaz mevsimi vardı – PKA'da kazandığımdan daha fazla para kazanabileceğim düzgün bir iş bulmak için üç ay. Eğer eylül ayı gelip çattığında hâlâ işsizsem Büyük Plan'ı uygulamayı kabul edeceğim. Bunu ailem için yapacağım.

Bana şans dile, günlük, evren, kâinat, artık her ne isen. Yirmi yıldır yapacağım ilk iş başvurusu değil bu – PKA hiç iyi bir maaş vermemişti ve ben başka şirketlere geçmeyi denemiştim. Şirkette yirmi yıl sadakatimden ya da yaptığım işi çok sevdiğimden kalmamıştım yani. Kalmıştım çünkü orada olduğum için bile şanslıydım. Kendini benim 1997'de bulaştırdığım gibi bir belaya bulaştırdığında kimse seni işe almıyordu.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Heather

Sevgili Dr. K,

Ne düşündüğünüzü biliyorum. Terapi için size geldiğimizde kocama bakışlarınızı gördüm. Onun iyi adam benimse kötü kadın olduğumu düşünüyorsunuz. Ama onun hakkındaki gerçeği bilmeniz gerek – onun terapisti olarak bunu bilmeyi *hak ediyorsunuz*. O yüzden size aslında olanları anlatmama izin verin.

Dondurucu bir ocak sabahı, ben Hope'a altı aylık hamileyken, ön kapının çalınmasıyla uyandım.

Burke her zaman ölü gibi uyurdu ve seslerden irkilmemişti bile. Ben uykulu gözlerimle ama endişeli bir şekilde girişe doğru yürürken saat daha altıya bile gelmemişti. Mavi ceketli iki adam kapıda kollarını kavuşturmuş biçimde duruyordu. FBI'dan olduklarını ve kocamı tutuklamak için geldiklerini söylediler.

Hızla evime girmelerini izlerken panik tüm vücudumu ele geçirmiş, onlar yatak odamıza ilerleyip Burke'ü uykusundan uyandırırken elimden hiçbir şey gelmemişti.

"Neler oluyor?" diye bağırdım Burke giyinirken, ajanlar kapının ağzından bizi izliyordu.

"Kocanız kamuya açıklanmamış bilgiye dayalı ticaret suçundan tutuklu, hanımefendi," demişti FBI ajanlarından birisi. "Bugün içerisinde telefon hakkını kullanacaktır. Telefonun başında beklemenizi öneririz."

"Bu bir hata olmalı," demiştim çaresizce, Burke'ün kolunu kavrayarak. Garrett yatak odasından ağlayarak olanları izliyordu.

"Sadece telefonun başında bekle, Heather." Burke'ün gözleri

benimkilerle buluşmuştu. Onu hiç bu kadar korkmuş görmemiştim. "Seni ve Garrett'ı her şeyden çok seviyorum."

Kanepeye oturmuş, panik içinde telefonun çalmasını beklerken gün geçmek bilmemişti. Garrett mızmızlanıyordu –bebek arabasıyla gezmeye ihtiyacı olduğunu biliyordum– ama evden çıkmayı reddetmiştim. En sonunda, saat dördü çeyrek geçe Burke aradı. Aşina olduğum sesi âdeta sıcak bir bardak süt gibi beni bir anda sakinleştirmişti. Adliyeye gelip onu imzayla çıkarmamı söylemişti. Ben kefaletini ödersem eve gelebilecekti.

"Şimdilik," diye eklemişti ve içimdeki panik duygusunun büyüdüğünü hissettim.

Garrett'a hızla montunu ve beresini giydirmiş, apar topar lobiye inmiştim. Kapıcı bize bir taksi çağırırken sabırsızca bekliyordum. Trafiğin en yoğun saatiydi ve Burke'ün bana verdiği, şehir merkezindeki adrese varmamız neredeyse kırk dakika sürmüştü.

Adliyede birkaç form imzalamam istenmişti, imzamı hızlı, okunaksız bir çizgi şeklinde düşünmeden atmıştım.

Gardiyanlar onu nezarethaneden çıkarırken Burke'ün rengi daha önce hiç görmediğim kadar atmıştı, gözlerinin altı mor halkalarla dolmuştu. Kelepçelerini çıkardıkları an Burke beni öptü ve altı yıldır ilk defa ondan alkol kokusu aldım, alkolün keskin ve geçmek bilmeyen kokusunu. Bir önceki gece fark etmemiştim ama ofisten geç dönmüştü, ben çoktan uykuya daldıktan sonra.

Burke, Garrett'ı kollarımdan almış, oğlunu özenle kucaklamıştı. Gözyaşları yanaklarını ve gür, koyu renk kirpiklerinin uçlarını ıslatıyordu ve o an Gus öldüğünden beri kocamı böyle ağlarken görmediğimi fark etmiştim.

Eve dönerken ifadesiz kalmak için her türlü çabayı göstermiştim – olanların hiçbirini Garrett'ın önünde tartışmak istemiyordum. Şehirden hızla uzaklaşırken taksi camları turuncu ışıkla parlıyordu, güneş batıdaki binaların arasında parlak renkli bir şerit gibi görünüyordu. Burke başını omzuma dayamıştı. Üzerindeki leş gibi alkol kokusu bende çığlık çığlığa bağırma isteği uyandırıyordu. Kokuyu o sabah nasıl fark etmemiştim?

Eve vardığımızda uyumasını umarak Garrett'ı beşiğine yatırdım. Burke doğruca odaya yönelmiş ve yatağa girmişti ama üzerindeki örtüyü hızla kaldırmıştım.

"Ne yapıyorsun, Burke?" diye bağırdım. "Nefesindeki şey alkol kokusu mu gerçekten? Ne zamandır zıkkımlanıyorsun sen? Ayrıca bu sabah neden iki FBI ajanı kapımıza dayandı? Neden seni az önce kefaletle *hapisten* çıkardım?"

Yatakta doğrulduğunda gerçekten de korkunç görünüyordu, burnunu kaşıdı ve sırtını yastıklara yasladı. Genelde sakalsız tuttuğu yüzü koyu renk kirli sakalla kaplanmıştı.

"Ah, İskelet." Taze yaşlar gözlerinde birikti. "Çok üzgünüm."

"Sadece neler olduğunu anlat bana, Burke." Ses tonumu yumuşaması için zorladım. "Bunun bir tür yanlış anlaşılma olduğunu söyle bana."

"Ben... Hayır, değil, İskelet." Burke'ün sesi pürüzlüydü.

"*Ne?* Nasıl?"

Burke iç çekti ve ben de birkaç ay önce, tüm sonbahar boyunca üzerinde çalıştığı birleşmenin doruk noktası sırasında olayların nasıl başladığını açıklamasını dinledim.

"Başlarda sadece ofiste bir ya da iki çizgi çekiyorduk. Herkes yapıyordu."

"*Ofiste* herkes *kokain* mi çekiyor?"

"Çoğu insan yapıyor, Heather. Anlamıyorsun. Nasıl olduğuna dair hiçbir fikrin yok. Hepimiz işlerle boğuşuyoruz, yorgunuz ve... aylarca diğer analistlerin ve ortakların bunu yapmasını izledim. O kadar geç saate kadar çalışamıyor ve geride kalıyor–"

"Sen de uyuşturucuya başlayayım mı dedin?" Kaşlarımı çatmıştım. "Lanet olası uyuşturuculara *geri* mi döndün? Onca yıl sonra? Yüce Tanrım."

"Bir hata yaptım." Burke başını eğmişti, yine gözlerini kaşıyordu. Bu hareketi bana Garrett'ı anımsatmıştı. "İşleri batırdım. Daha sonra – kısa süre sonra b-ben yine alkole başladım. Bir gece işten bir arkadaşımla dışarı çıkmıştık – Doug Kemp, eminim daha önce ondan bahsettiğimi duymuşsundur. Küresel Piyasa

bölümünde çalışıyor ama benimle aynı katta oturuyor ve bana selam verme zahmetinde bulunuyor, bu adamların çoğu birbirini üniversite lakros takımlarından tanıyor ve benimle arkadaş olmaya çalışmak hiçbirinin umurunda değil. Her neyse, o gün özellikle kötü bir gün geçirmiştim. Gergin, bitmek bilmeyen ve korkunç bir gündü. Doug akşam yemeği saatinde otomata gittiğimi gördü ve hamburger yemeyi teklif etti. Beni anlayan bir adamla vakit geçirmek çok iyi hissettirmişti, anlarsın ya? Daha sonra Doug viski söyledi, vücudum kokainle doluydu ve ben de – ben de bir tane söylemeden edemedim. En iyi böyle açıklayabilirim. Ben de bir tane söylemeden edemedim."

"Çünkü sen bir bağımlısın, Burke." Yerde dizlerimin üzerine çöktüm, üşümüş ve uyuşmuş hissediyordum. "Zaten yıllar önce bırakacağına da bu yüzden söz vermiştin."

"Biliyorum." Burke ciddiyetle başıyla onaylamıştı. "Ben bir bağımlıyım."

Nefes verdim. "Peki sonra ne oldu? Bunun kamuya açıklanmamış bilgiye dayalı ticaretten tutuklanmanla ne ilgisi var?"

Burke'ün birkaç gece sonra –bana mesaiye kalacağını söylediği gece– Doug'la yine bir şeyler içmeye gittiklerine ve adamın ortaya bir fikir attığına dair anlattıklarını dinledim. Doug'ın piyasaya yüklü miktarda para yatırmak isteyen Julian Martell isimli yakın bir arkadaşı varmış. Görünüşe göre hayattaki son büyükbabasının ölümüyle Julian ona kalan mirası büyütmek istiyormuş (bu güven fonu çocuklarının *derdi* neydi böyle?) ve Doug da ona yaklaşmakta olan birleşmeden bahsetmeyi düşünmüş. Birine tüyo vermek yasal değildi ancak Doug eğer doğru yapılırsa bilgi paylaşmanın kolay olduğunu ve karşılığının akıllalmaz boyutlara varabileceğini söylemiş.

Ancak bunu tek başına yapamazmış. Doug ve Julian Virginia Üniversitesi'nden arkadaşlarmış –Tanrım, hatta aynı öğrenci birliğindelermiş– Julian'ın potansiyel yatırımdan elde ettiği kazancı fark edecek biri için aralarındaki bağlantı çok açıkmış. Bu noktada Burke devreye girecekmiş. Burke –Julian'ı tanımayan biri ola-

rak– kâr etmesi için gereken bilgiyi Julian'a verecekmiş. Doug, Burke ve Julian kazandıkları parayı bölüşeceklermiş –Doug toplamda en az yarım milyon dolar sözü vermiş– ve kimse bir şey bilmeyecekmiş. Ve eğer birisi Doug'ı soruşturmaya kalkarsa da bulabilecekleri hiçbir şey olmayacakmış. Plan kusursuzmuş.

Yani plan, kendini altı buçuk yılın ardından Johnnie Walker ve kokainle uyuşturan aptal kocama göre kusursuzdu. İki aydır alkolikken ve işinin kaderini, savunmasız olduğunu görüp onu bir canlı kalkan olarak kullanmak konusunda hiç tereddüt etmeyen ahlaksız bir fırsatçı olan Doug Kemp adında bir adamın ellerine bırakmışken hiçbir şey göründüğü gibi değildir.

Menkul Kıymetler ve Borsa Komisyonu, Julian'ın hisse alışını fark etmişti tabii. FBI bilgilendirilmiş, Julian'ın hayatı boyunca arkadaşı ve üniversiteden öğrenci birliği kardeşi olan ve Credit Suisse'de çalışan Doug Kemp'le ilişkisi ortaya çıkmıştı. Ayrıca FBI Doug'ı araştırmakla da kalmamıştı. Daha da derinlere inmiş ve Julian'ın satın alma işleminden sadece yirmi dört saat önce Doug'ın meslektaşı Burke Michaels'la yaptığı birden fazla telefon görüşmesini de keşfetmişlerdi.

Ne kadar kafa yorarsam yorayım Burke'ün bunu neden yaptığını, birkaç yıl sonra kendi maaşı olabilecek miktarda bir para için, uğruna çok çalıştığı işi neden riske attığını idrak edemedim.

"Dün gece kör kütük sarhoştum, İskelet," dedi sonunda, yüzünü buruşturmuştu. "İşten sonra birkaç arkadaşla gece içkisine çıktık. Açıkçası iki aydır kör kütük sarhoşum. O yüzden bunu yaptım. O yüzden bunun olmasına izin verdim. Çok üzgünüm."

Ben *nasıl* olmuştu da fark etmemiştim? Ben –onun *karısı*– nasıl olmuştu da o güne kadar nefesindeki viski kokusunu almamıştım? Daha sonra birkaç garip gece aklıma gelmişti. Burke'te tuhaf bir şeyler olduğunu hissettiğim geceler. Gömleklerini yıkarken aldığım ekşi koku. Ama Burke'ün yoldan çıktığını düşünmem mümkün bile olamazdı. Belki de sadece görmek istediğimizi görüyoruz.

"Burke." Yatağın kenarına, onun yanına oturmuş, kırıştırdığı

alnını düzeltmiştim. "Olan oldu. Bir hata yaptın. Ama eğer bir daha olursa beni seninle evlendiğime pişman edersin."

"Yine bırakacağım, İskelet. Söz veriyorum."

"Bırakacağını biliyorum. Sana inanıyorum. Sana her zaman inandım."

"Ama tutuklanmam, FBI..."

"Derin bir nefes al," demiştim, her ne kadar kendi zihnim yerinde durmuyor olsa da. "Her şey yoluna girecek. Eminim bir ceza ödemek zorunda kalacaksın ama bakış açını biraz değiştirmeye çalış. Birini öldürmüş değilsin. Eğer Credit Suisse seni işten kovarsa başka bir bankada iş bulursun."

"*Eğer* Credit Suisse beni işten kovarsa mı?" Burke'ün bakışları benimkilerle buluştu, mavi gözleri yaşlarla dolmuştu ve kayıp gözüküyordu. "Anlamıyorsun, değil mi Heather? Ben Credit Suisse için çoktan tarih oldum ve ceza endişelerimin en önemsizi. Bu iş mahkemeye kadar uzayacak. Kamuya açıklanmamış bilgiye dayalı ticaret federal bir suç. Eğer beni suçlu bulurlarsa sadece hapse girmekle kalmayacağım, bir daha finans sektöründe çalışmam da mümkün olmayacak."

Ağzından çıkan kelimeleri duymuştum ama idrak edememiştim. Sanki birer toz zerresi gibi aramızda uçuşuyorlardı.

Garrett beşiğinde bağırmaya başlamıştı ve ben de tek bir kelime daha etmeden Burke'ün yanından ayrılmıştım. Vücudumdaki her hücre eşit miktarda panik ve öfkeyle dolmuştu. Burke bu işin sonuçlarının bilincinde olmasına rağmen yapmaktan geri durmamıştı. Doug'la kokain çekip kendini kaybedene kadar içerken bilinçli bir karar vermişti. Kafası güzel ya da değil, ailemizin –*genişleyen* ailemizin– geleceğini riske atması Burke'ün seçimiydi.

Ertesi gün Credit Suisse'den bir insan kaynakları görevlisi, Burke'ün eşyaları ve iş ilişkisini resmî olarak fesheden bir mektupla daireye gelmişti.

İlk duruşma ise bir ay sonra görülmüştü. Burke suçunu itiraf etmiş –plan buydu– ve Metropolitan Hapishanesi'nde on dört ay hapse mahkûm edilmişti.

Olaya dahlinin yalnızca Burke'ü birkaç ay önceki bir partide Julian Martell'le tanıştırmaktan ibaret olduğunu iddia eden Doug Kemp ise suçlanmamıştı bile. Ne FBI ne de Credit Suisse daha detaylı bir araştırma için talepte bulunmuştu; Doug'ın babasının golf arkadaşı bankanın yönetim kurulunda çalışıyordu.

Doug gibi bir adam için Burke gibi biri –Tanrı'nın unuttuğu yerden gelip Credit Suisse'in analist programında yer almak için dişini tırnağına takarak savaşan önemsiz biri– başarısız entrikası için mükemmel bir kurbandı. Burke'ün önemli bağlantıları, kayda değer bir geçmişi yoktu, ailesindeki hiç kimse finans sektöründe çalışmamıştı ve ne Doug'la ne de Doug'ın çevresindeki biriyle ortak arkadaşı vardı. Telefon kayıtları her şeyi kanıtlamıştı ve Burke, Doug'ı yalan söylemekle suçlamaya kalksa bile şirketteki kimse ona inanmazdı.

Burke'ün iş ilişkisinin resmî olarak feshedilmesinin ardından gelen bir mektupta Credit Suisse'in CEO'su, Burke'ün bankacılık alanında başarılı bir kariyerle ilerlemesini öngöremediğini yazmıştı – bu kara listeye alındığının kurumsal dilde söylenişiydi.

Kızımız yağmurlu bir nisan sabahı doğduğunda Burke Metropolitan Hapishanesi'nde cezasını çekmeye başlayalı bir ay olmuştu. Eğer bebek kız olursa Burke ona büyükannesinin adını vermek istemişti. Margaret. Ama yanımızda değildi, bu yüzden de ona daha uygun, o anda ihtiyacım olan bir şeyin adını koymuştum. Ona Hope* ismini vermiştim.

---

* (İng.) Umut –çn

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Skye

KASIM 2019

Şükran Günü'nden bir hafta önce babam, Davis'le konuşmam gerektiğini söyledi. Metroyla Bryant Park'a gittim ve Davis'in Altıncı Cadde'deki ofisine doğru yürümeye başladım. Soğuk hava yüzümü ısırıyordu, rüzgârın etkisini azaltmak için başımı eğdim. Şehir merkezindeki sokaklar şimdiden New York'ta tatil zamanının tadını çıkarmak için dünyanın her yerinden akın etmiş turistlerle doluydu. Birkaç yıl öncesine kadar, yılın bu zamanında bekâr olmanın acımasız bir cezadan farksız hissettirmeye başladığı zamana kadar yani, tatilleri, özellikle de Noel'i hep sevmiştim.

Ancak geçen yıl, Burke yanımdayken Noel rüya gibi geçmişti. Noel arifesinden bir gün önce birlikte son dakika alışverişi yapmıştık ve Beşinci Cadde kalabalığında beni yönlendirirken kolunun bedenimdeki koruyucu ağırlığını hatırlıyordum. Henüz nişanlanmamıştık ama bir daha tatillerini yalnız geçirmeyeceğimden emindim. En sonunda ruh eşimi bulmuştum.

Bazen kendi başına mutlu olabilen bir kadın olmayı diliyordum. Bir süreliğine öyleydim de. Bir zamanlar bağımsızlığımın tadını çıkarırdım, bu yüzden kendimi aşmıştım. Dr. Salam, onunla terapiye başladıktan sonra Max LaPointe ve diğer konularda düşüncelerimi netleştirmemde bana yardım etmişti ve uzun bir süre kendimden başka kimseyi önceliğim yapmak istememiştim. Enerjimi işime, Jan'i keşfetmeye ve her biri *USA Today* çok satanlarına girmiş *Loving Louise* kitaplarına akıtmıştım. Maraton için antrenman yapmış, ayda altı roman okumuş, arka-

daşlıklarıma öncelik vermiş ve yemek yapmayı öğrenmiştim. Ve uzun zamandır ilk kez mutluydum.

Burke'e âşık olana kadar memnuniyet ve mutluluk arasındaki farkı anlayamamıştım. Bekâr bir kadın olarak memnun olmanın bir yolunu bulmuştum. Ancak Burke'le tanışana kadar gerçek mutluluğu hissetmemiştim.

Davis'in ofisi yirmi birinci kattaydı, o yüzden cesaretimi topladım ve asansöre bindim. Geç kalmıştım ve babam çoktan oraya varmıştı. İçeri girdiğimde Davis kaşlarını kaldırdı –bu ondan aldığınız bir gülümseme gibiydi– ve etli parmaklarını masanın üzerinde birleştirdi. Babamın yaşlarındaydı ama saçları daha griydi, geniş omuzları takım elbisesini geriyordu.

Babamın yanındaki boş yere oturdum, kolumu sıkıp bana zoraki bir gülümseme göndermişti.

Kucağımdaki telefonum titredi. Jan'den mesaj gelmişti:

S – düzenlemelere ACİL ihtiyacım var. Geçen hafta hazır olacağını söylemiştin ve eğer bir sonraki Louise'in temmuz ayında çıkmasını istiyorsak (ki ben İSTİYORUM!) programa sadık kalmamız gerek. Bu sıralar ciddi şeyler yaşadığını biliyorum (gerçi ne olduğunu bilmiyorum, eğer yapabileceğim bir şey varsa söyle). Önümü göremiyormuş gibi hissediyorum, programın bir ay gerisindeyiz ve çıldırmanın eşiğindeyim. Ayrıca, kitabın kutlaması cuma günü olacak, seni orada göreceğimi söyle???

Siktir. Sadece Jan'in bir sonraki kitabının düzenlemesini ihmal etmekle kalmayıp *şimdiki* kitabını –tüm ilkbahar ve yaz süresince yorulmak nedir bilmeden üzerinde çalıştığım kitabını– da tamamen unutmuştum. Bu nasıl mümkün olabilirdi?

"Skye." Davis bana baktı ve gözlerini kırpıştırdı. "Su? Kahve? Trina'nın sana ne getirmesini istersin?"

"Böyle iyiyim, teşekkür ederim." Montumu çıkardım, bu işin bir an önce bitmesini, böylece evime ve işime dönmeyi istiyordum.

"Peki." Davis başıyla onayladı. "Burada olduğun için sana minnettarım. Eski kocana karşı hazırladığımız davanın detaylarına çok fazla dahil olmama isteğini anlıyorum."

"Kocam," diyerek pat diye düzelttim, hemen ardından da pişman oldum. Yüzüm kıpkırmızı olmuştu. "Yani – teknik olarak hâlâ evliyiz."

Davis yine başıyla onayladı.

"Maalesef," diye ekledim acınası bir şekilde. Babam kucağına bakıyordu.

"Evet." Davis boğazını temizledi. "Bunun yakında düzelmesini umuyoruz. Evlilik iptali için her hakka sahipsin. Burke zaten halihazırda evli olduğunu için sizin evliliğiniz yasadışı."

Sizin evliliğiniz yasadışı. Kamımda yer etmiş bıçak daha da derinlere inmek için başka bir yol bulmuştu.

"Devlet onu büyük hırsızlıktan yargılayacak," diye devam etti Davis. "Maalesef iki eşlilik konusunda bir şey yapmayacaklar ancak bunu tazminat davasında ele alabiliriz. Ne olursa olsun, iki eşli evlilikler hükümsüzdür ve iptal sebebidir. Evlilik iptali tabii ki en iyisi olacak."

Çığlık atmak istedim. *ÖYLE Mİ? EVLİLİK İPTALİ NE ZAMAN EN İYİSİ OLUR LÜTFEN BANA SÖYLER MİSİN?*

"Boşanmanın yerine," diye ekledi Davis. "Çok daha hızlı ve sorunsuz. Mal paylaşımı gerekmez. Sanki evliliğin hiç gerçekleşmemiş gibi olacak." Sanki bana iyi bir haber vermiş gibi gülümsedi.

Bıçak daha da derinlere inmeye devam ediyordu.

"Skye." Babam rahatsızca kıpırdanarak dönüp bana baktı. "Davis'in seni burada istemesinin nedeni... Eh... Bu işin peşini bırakmamamız gerektiğini biliyorsun. Evlilik iptalinin de ötesine gitmeliyiz yani. Burke çok ciddi suçlar işledi." Babam konuşmayı devralmasını isteyerek sessizce Davis'e baktı.

"Evet." Davis homurdanarak birkaç kâğıdı hantal göğsünün önünde yeniden düzenledi. "Herif burnunun dibinden iki milyon dolar çaldı. Dürüst olacağım – ilk başta, para Burke'ün eşi olarak senin erişim izni verdiğin ortak hesaptan çalındığı için devletin onu büyük hırsızlıkla suçlamayacağı konusunda endişelerim vardı. Ama neyse ki Burke'ün suçunu kabul etme niye-

tinde olduğunu bildiğimize göre, iyi durumdayız." Davis sinsice sırıttı. "Büyük hırsızlıktan suçlu bulunması bizim için *büyük* bir zafer olacak, Skye."

"Dur." Kalbim hızlanmaya başladı. "Burke çoktan suçunu kabul etti mi?"

"Avukatına göre niyeti oymuş." Davis bana boş gözlerle baktı. "Çok da şaşırtıcı değil. Arkadaşına gönderdiği e-posta ve terapistine yazdığı elektronik mektuplar –hepsinin gerçeğe dayandığını kabul etti– göz önüne alındığında kanıtlar her şeyin önceden planladığını gösteriyor. Her şey onun aleyhine. Ayrıca elimizde banka kayıtları, bankamatikten çektiği paralara dair kanıtlar, şey –ıı– ilk eşine gönderdiği ödemeler var. Sen onu ortak hesaptan çıkarmadan hemen önce artık ölmüş olan komşusuna yaptığı bonkör havaleden bahsetmiyorum bile. Şerefsiz orospu çocuğu."

Bir şey söylemedim, başparmak tırnağımın kenarındaki etlerle oynuyordum.

"Seninle yüz yüze konuşmayı isteme nedenim, Skye, elinde davamızı güçlendirmek için kullanabileceğimiz başka somut bir kanıt olup olmadığını sormaktı – aklına *her* ne gelirse." Davis parmaklarıyla masanın üzerinde ritim tutuyordu. "Savcı –Frank Bruno isimli bir adam– elimizde olan kanıtlar ve davalının sabıka geçmişi düşünüldüğünde Burke'ü beş yıl hapis ve büyük miktarda para cezası beklediğini söylüyor. Çaldığı parayı iade etmesine ek olarak."

"Beş yıl *hapis* mi?" Davis'e baktım.

"Aynen öyle," diye cevapladı hevesle. "Muhtemelen *daha* bile fazlası, Skye, seni de bu yüzden görmek istedim. Eğer Burke Michaels'a açtığımız davaya katkısı olabileceğini düşündüğün başka bir şey varsa söylemenin tam zamanı."

Burke'ün hapiste beş yıl geçirdiğini hayal ettiğimde boğuluyormuş gibi hissettim. Kendimi Davis'in önünde ağlamamak için zorladım. Daha güçlü olmanın, hayatımı mahveden sosyopat beş yıl hapis cezasıyla karşı karşıya olduğu için *mutluluk duymanın* bir yolunu bulmalıydım.

"Skye?" Davis üsteledi. "Aklına gelen bir şey var mı?"

"Üzgünüm. Hı, aklıma bir şey gelmiyor," diye dikkatlice cevapladım. "Ama h-hafta sonu daha detaylı düşünürüm. Eğer aklıma bir şey gelirse pazartesi ilk iş seni ararım."

Davis yavaşça başıyla onayladı, gözleri kararlı bakıyordu. Daha sonra ellerini çırptı ve odadaki gerginlik yok oldu. Babam ve Davis, ben psikotik mahremiyet içinde kapıya vuruşlarımı yapabileyim diye odayı kibarca benden önce terk ederken havadan sudan konuşuyorlardı.

Babam asansörde bana döndü. "Öğle yemeği?"

Başımı iki yana salladım. "Gelemem. Elimdeki işte programımın çok gerisindeyim."

"Peki." Lobiye çıkarken yere baktığında suçluluk hissiyle yutkundum. "Sana söylemek istediğim bir şey var, Skye." Başını kaldırdı.

"Nedir?"

"B-Bunu sana birkaç hafta önce Burke'ün karısının eski bakıcın Heather olduğunu fark ettiğimde söylemem gerekirdi."

"Peki." İçimdeki endişe büyüyordu.

"Bunların hiçbirini Davis'e anlatmadım çünkü önce seninle konuşmak istedim." Babam duraksadı, çenesi kasılmıştı. "Heather'ın sana ve Nate'e bakıcılık yaptığı sene annen onunla çok yakınlaşmıştı."

Başım dönüyordu. "Annem Burke'ün karısıyla yakın mıydı? Kaç yaşındaydı ki?"

"O zamanlar Heather lisedeydi. On altı ya da on yedi yaşlarındaydı herhalde. New York'tan uzakta yaşadığımız yıldı – Adirondack Dağları'nda yaptığım araştırma için oradaydık– ve kiraladığımız ev Langs Valley isimli küçük, köhne denebilecek bir kasabadaydı – Burke de orada büyümüş, gerçi tüm bu parçaları yeni birleştirebildim. Projeme dalmıştım ve gerektiği kadar yanınızda olamamıştım. Sanırım annen yalnız kalmıştı."

Dilimi dişlerimin arkasına bastırdım, kötücül bir his içimde titriyordu. "Yani ne demek istiyorsun? Tüm bunların bir şekil-

de... Burke'le aramızda geçenlerle ilişki olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Öyleyse de şaşırmam. Annen ve Heather'ın arası bozulmuştu."

"Ne olmuştu?" İnsanlar kalabalık lobiye girip çıktıkça mermer zeminden yükselen topuk sesleri etrafımızı sarıyordu. Babamın neden öğle yemeği yemek istediğini şimdi anlamıştım.

"Heather'ın küçük bir kardeşi vardı. Gus." Babam yutkundu. "Gus... öldü. Beş yaşındayken bir aksilik sonucu boğuldu. Uzun lafın kısası, Heather onun ölümü konusunda anneni suçladı."

"Ne? Bu korkunç. Yani boğularak ölmesi korkunç bir şey. Neden annemi suçladı ki?"

"Açıkçası Skye, nedenini hiç anlayamadım. Olay olduğunda orada değildim. Mevsimlerden yazdı, piknik yapmak için göle gitmiştik ve ben birkaç fotoğraf çekmek için yürüyüşe çıkmıştım. Seni arı sokmuştu –daha küçücük bir bebektin– ve annen alerjik reaksiyon gösteriyorsun diye korkmuştu. Bu yüzden de beni bulması için Heather'ı göndermiş. Daha sonra sanırım seninle meşgul olduğu için Gus ve Nate'in göle doğru ilerlediklerini fark etmemiş. O gün çok hava çok rüzgârlıydı. Ve henüz beş yaşındalardı – Nate iyi bir yüzücüydü ama Gus yüzme bilmiyordu. Annen çığlık seslerini duyana kadar çocukların uzaklaştığını fark etmemiş ve tabii ki onları kurtarmaya çalışmış. Ama sanırım ikisini aynı anda taşırken yüzememiş ve sadece Nate'i kurtarabilmiş." Babam duraksadı, çekimserdi, sanki hikâyenin geri kalanını anlatmak daha zormuş gibi. "Sahile geri döndüğümde Gus hâlâ sudaydı ve Heather çoktan dönmüştü, kıyıda durmuş bağırıyordu. Görünüşe göre o da yüzme bilmiyormuş. Ben de suya atladım ve Gus'ı kıyıya getirdim ama çok geçti." Babam gözlerini kapattı ve hafifçe başını iki yana salladı. "Korkunçtu, Skye. Olaydan sonra Heather bizimle konuşmayı reddetti. Ona ulaşmaya çalıştık ama çok kararlıydı. Ona yardımcı olmak için biraz para vermeyi bile denedik –anladığım kadarıyla yoklukta

büyümüş– ama onu da kabul etmedi. O yaz Langs Valley'yi terk ettik ve bir daha Heather'dan hiç haber almadık."

Zihnim yerinde durmuyordu, babamın az önce anlattıklarını anlamlandırmaya çalışıyordum.

"Yani Heather'ın Gus'tan önce kendi çocuğunu kurtardığı için annemi suçladığını mı söylüyorsun?"

"Aşağı yukarı." Babamın sesi alçaktı. "Ama dediğim gibi her detayı bilmiyorum. Annen bu konuyu konuşmaktan nefret ederdi – ne zaman konuyu açmaya kalksam ya susardı ya da ağlamaya başlardı. Tüm bu yaşananları hiç geçmişte bırakamadı, bundan eminim işte. Her zaman bu konu hakkında büyük bir vicdan azabıyla boğuştuğunu hissederdim. Bir şekilde kendini sorumlu gördüğünü. Dürüst olmak gerekirse olaydan sonraki yıl evliliğimizde sorunlara bile neden olmuştu. Konuşması ya da bir terapiste gitmesi için onu daha çok zorlamalıydım. Ama yapmadım. Sadece olanları geçmişte bırakmak istedim."

Yutkunarak boğazımdaki yumruyu geçirmeye çalıştım. "Bunu bana anlatmanın sebebi... Burke'ün paramın peşine düşmesinin annemden intikam almak gibi bir plan olduğunu düşünmen mi?"

"Bak, Skye." Babam iç çekti. "Ne düşündüğümü bilmiyorum. Sadece tüm gerçekleri bilmeni istiyorum. Bunu hak ediyorsun. Burke çoktan suçunu kabul etti. Terapistine yazdığı o mektuplardaki şeylerin doğru olduğunu kabul etti ve Heather'ın bundan haberi olmadığını ve planın bir parçası olmadığını söyledi. Kabul edemediğim şey tüm bunların bir tesadüf olması. Burke, Montauk'te tesadüfen bir kızla tanışıyor ve güven fonu olduğunu öğrendikten sonra parasını çalmayı mı planlıyor? Ayrıca nasıl bir rastlantı ki *aynı* kız adamın karısının kardeşinin ölümü için suçladığı kadının kızı, öyle mi? Her şey biraz fazla tıkırında ilerlemiş."

Kafamın içinde fırtınalar kopuyordu. "Yani Burke'ün yalan söylediğini düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum, Skye. Bence..."

"Söyle gitsin, baba. Lütfen. Aklında ne var söyle."

"Bence yalan söylüyor, Skye, evet." Gözleri benimkilere kilitlendi. "Bana kalırsa Heather'ı korumak için yalan söyledi, böylece sadece biri hapse girecek. Ama bence ikisi de bu planın içindeydi ve seninle tanışması bir tesadüften ibaret değildi."

"Ama – ama mektupları nasıl açıklayacaksın? Hiçbirinde Heather'ın kardeşinin boğulmasından ve annemden intikam almak istemesinden bahsedilmiyordu."

"Çözemediğim kısım da bu ya." Babam burnunun kemerini sıktı.

"Anlamıyorum, baba. Neden Davis'e bundan bahsetmedin? Ona her şeyi anlatıyorsun sanıyordum."

"Çünkü eğer Davis'e söylersem her iyi avukatın yapacağını yapacak – Heather'a da suçlamalarda bulunmamı tavsiye edecek. Kanıt aramak isteyecek. Ve bunu yapması her şeyi gereksiz yere uzatacak – sonuç almamız *yıllar* sürebilir, Skye. Sana bunu yapmak istemiyorum, hayatım. Senin iyiliğin için bu konunun kapanmasını istiyorum ki bu kâbusu arkanda bırakıp hayatına devam edebilesin."

Öğle yemeği telaşı bitmiş gibi görünüyordu ve birdenbire lobide kalan son iki insan biz olmuştuk. Etraf ürkütücü bir sessizliğe bürünmüştü.

"Skye, son karar sana ait. Eğer Heather'ın da peşinden gitmek istersen öyle yaparız."

"B-Ben bil–" Beynim bir su balonu gibiydi, dolmuş, genişlemiş ve patlamanın eşiğine gelmişti. "Bu anlattıklarını sindirmem gerek."

"Anlıyorum." Babam beni yanına çekti ve saçlarımın arkasını okşadı. "Ne kadar zamana ihtiyacın varsa. Herhangi bir sorun olursa beni ara... Ne konuda olursa olsun. Ya da sadece konuşmak istersen."

Babam Grand Central'dan ayrıldıktan sonra telefonumu kontrol etmek için bir süre daha lobide kaldım. Jan'den başka bir mesaj daha vardı –bir satır dolusu soru işareti– ve yirmi dakika önce Max'ten gelmiş bir e-posta.

Birini görmezden gelmek gerçekten iyi bir şey değildir, Starling. Aldığın terbiyeyi unutmasan iyi olur. Şu bir şeyler içme konusunda bana haber ver yoksa pişman olursun. Hem de çok pişman.

Buz gibi havaya çıktım. Karnımda keskin bir ağrı vardı ve kafam o kadar karışmıştı ki düzgün yürüyemiyordum. Küçük kanişini kucağında taşıyan bir kadına çarptım ve nereye gittiğime dikkat etmem konusunda bana bağırdı. Sersem bir hâlde ilerlemeye devam ettim, aynı korkunç hikâyenin birden fazla versiyonu arasında sıkışıp kalmıştım.

Burke'ün, terapisti Dr. K'ye yazdığı mektuplarda ortaya çıkmış bir hikâye vardı. Bu hikâyede benimle olan yanlış birlikteliği, evliliğini kurtarma fırsatına dönüşüyordu.

Diğer hikâyeyse babamın parçaları birleştirdiği, Burke'ün kanısı Heather'ı içerendi. Bu da daha büyük bir intikam planında ne yaptığından haberi olmayan bir piyon olduğum hikâyeydi.

Ayrıca Burke'ün bana bıraktığı not kâğıdındaki hikâye vardı, imkânsızmış gibi hissettiren ama tamamlanmamış şekilde bir yerde bekleyen bir hikâye. *Çok üzgünüm, Skye. Keşke açıklayabilseydim ama yapamam. Seni seviyorum.* Bu da Burke'ün beni sevdiği versiyondu. Gerçek olamazdı. Ama ya gerçekse?

Bir de Max LaPointe vardı. Beni bilinmeyen bir nedenle hâlâ taciz eden, Burke'le olan ilişkime tuhaf bir şekilde merak duyan Max. *Max* olan biten her şeyle bir şekilde ilişkili olabilir miydi?

Gerçek bu karmaşık bakış açılarından birinde olmalıydı. Ve onu bulmam gerekiyordu.

Eve dönmek için bir taksi tuttum. Jan'in mesajlarına cevap vermediğimi, onu ne derece hayal kırıklığına uğrattığımı ve beni muhtemelen kovacağını ya da bu gidişle Max'in daireme gelip gırtlağımı kesebileceğini düşünmek istemedim.

Dikkatim o kadar dağınıktı ki apartmanımın lobisindeki Ivan'a merhaba demek için el sallamayı bile hatırlamadım. Ancak bulanık sersemliğimin içinden adımı söylediğini duydum.

"Skye! Ne mükemmel zamanlama. Tam da az önce sana bir paket gelmişti." Ivan küçük yastıklı posta zarfını –ilk düzeltileri göndermek için kullandığım türden– bana uzatırken gülümsedi.

Kalbim ağzımda atıyordu; Burke'ün zarf üzerindeki köşeli, kötü el yazısının aşina olduğum görüntüsünü ânında tanımıştım. Gönderen adresi yoktu ama el yazısı Burke'ündü. Onun olduğu şüphesizdi, su götürmezdi.

"Teşekkürler, Ivan," diye yanıtladığımı duydum.

Yukarı koştum. Paketi yırtıp açmadan önce güvenle daireme varana kadar bekledim. İçinde denizci mavisi bir not defteri vardı ve ön kapağın altından katlanmış bir kâğıt parçası sarkıyordu. Önce kâğıdı açtım. Burke'ten gelmiş, elle yazılmış bir mektuptu.

Kazcığım,

Elindeki bu mektubun bir sürü versiyonunu yazmaya kalkıştım ama sonunu getiremedim çünkü gerçek şu ki olanları kelimelere nasıl dökeceğimi bilmiyorum. Kalbimde doğruyu biliyorum ve hissediyorum ama kafamın içi darmadağın hâlde.

Öncelikle geçtiğimiz birkaç ay boyunca seninle konuşamamanın tam bir işkence olduğunu söylemek istiyorum. Nasıl hissettiğini bilmemek beni kahrediyor ve seninle iletişim kurmamış olmamın bir nedeni de bu. İçimdeki mantıklı kısım benden –haklı olarak– nefret ettiğini ve tek bir kelimesini bile okumadan bu mektubu yırtıp atacağını, not defterini ateşe vereceğini söylüyor. Bu kısmım önüne bakman için gereken, bizi mahvederek dağıttığım parçaları toplayacak ve kalbinde önünde seni daha iyi şeylerin –hak ettiğin şeylerin– beklediğini bilecek gücü bulacağına inanıyor... ve umuyor. Sen bunu hak etmedin. Ben seni hak etmedim.

Bir de içimdeki küçük, acınası bir yan belki de beni hâlâ benim seni sevdiğim gibi sevdiğini umuyor. Tuhaf bir şekilde bu küçük yanım da en az daha büyük, mantıklı yanım kadar umut dolu. Belki de sana yaşattığım yıkımdan ve acıdan

sonra seni sevdiğimi söylemek acımasızca ama söylemeden edemeyeceğime karar verdim.

Akılalmaz gerçek şu ki seninle evlenmemeliydim. Bu planın bir parçası değildi. Seni düğünden önce terk etmem gerekiyordu ama yapamadım. Dahası, bencilliğimden yapmadım. Seninle evlendiğimde de şu anda da seni sevdiğimi bilmeyi hak ediyorsun. Bunun yeterli olmadığını biliyorum. Sevgi yeterli değil. Eskiden bu deyişi hiç anlamazdım ama artık anlıyorum. Birini tam anlamıyla sevebilirsin ve bu yine de işleri yürütmek için yeterli olmaz.

Ayrıca bu senin suçun değil, sakın bir saniyeliğine bile öyle olduğunu düşünmeye kalkma. Anlamaya başlayabilmen için yaptığım seçimleri nasıl anlatabileceğimi bulmaya çalışırken beynimin her hücresini zorladım ama dürüst olmak gerekirse yapamıyorum, Skye. Tek söyleyebileceğim çocuklarımın güvenliğini ve refahlarını her şeyin önüne koyduğum. Başka bir yol bilmiyorum.

Seni kandırdığım için tahmin edemeyeceğin kadar üzgünüm; ölene kadar bunun utancıyla yaşayacağım. Benimle hiç tanışmamış olmayı her şeyden çok dilediğini biliyorum – ve senin iyiliğin için içimdeki daha iyi parçam da bunu diliyor. Ama bencil olmam gerekirse, seninle tanışmak ve sana âşık olmak hayatın bana verdiği en harika armağanlardan biriydi. Seninle tanıştığımızda kurtarabileceğimi sandığım bir evliliğin içindeydim. Seninle zaman geçirmek, evliliğimin sadece bir trajedi, içimdeki bu sonu gelmez boşluğu sürdüren bir incinmişlik döngüsü olduğunu fark etmemi sağladı – kurtarılmaktan çok uzak bir evlilikti.

Ama ilişkimiz bunun daha ötesindeydi, Skye ve demek istediğim de bu. Bana sadece ilişkime dair yeni bir bakış açısı kazandırmakla kalmadın. Sen dünyayı benim gördüğüm gibi gören tanıdığım ilk ve tek kişisin. Benimle aynı yerleri çatlamış ve bozulmuş ama daha iyi olmak, içinden gelecek değişimi yaratmak için gaddarca savaşan birisin. Korkunç

bir keder yaşamış ve bunu bir parçan hâline getirmişsin; acı çekerek güçlenmişsin. Seninle tanışmaya ne kadar ihtiyacım olduğunu ve seni tanıdığım için ne kadar şanslı olduğumu asla bilemezsin. Çocuklarım dışında, acı dolu şeylerin seni sertleştirmek zorunda olmadığını bana gösteren tanıdığım tek insansın – bana içimdeki boşluğun dolduğunu hissettiren tek insansın. Sen hem zihnimi hem de kalbimi açtın. Sen pasparlak bir yıldızsın ve bense korkunç bir klişe.

Paketteki defter benim günlüğüm – *gerçek* günlüğüm. Sana bunu verip vermemek konusunda çok kararsız kaldım çünkü bu gerçeğin sadece bir kısmı. Okumaya karar verirsen göreceğin gibi çıkarmam gereken birkaç parça vardı. Ama en sonunda sana sunabileceğim tüm gerçekleri bilmeyi hak ettiğine karar verdim.

Keşke sana her şeyi anlatabilmemin bir yolu olsaydı. Belki de günün birinde sana tüm gerçekleri şu an anlatamadığımı anlarsın. Bu süreçte umarım tüm cevapları bilmemeyi kabullenebilirsin. Umarım en az senin kadar ışıl ışıl ve güzel bir hayat yaşarsın ve umarım hak ettiğimi bulduğuma inanmanın –eğer çoktan inanmadıysan– bir yolunu bulabilirsin.

Hayatının aşkı olmadığımı biliyorum, Skye Starling, bir şey fark ettirir mi bilmem ama benim hayatımın aşkının sen olduğunu bil.

Sevgilerimle,

Burke

Kalbim göğüs kafesime çarpıyor, şok tüm vücudumu karıncalandırıyordu. Sanki upuzun, akılalmaz bir rüyadan uyanmanın eşiğindeymişim gibi hissediyordum. Burke'ün ikinci paragraftaki sözlerini tekrar okudum.

Akılalmaz gerçek şu ki seninle evlenmemeliydim. Bu planın bir parçası değildi. Seni düğünden önce terk etmem gerekiyordu ama yapamadım. Dahası, bencilliğimden yapmadım.

Bu gerçek olabilir miydi? Not defterini açarken dehşet ve umu-

dun rahatsız edici bir karışımı içimi dolduruyordu. Sayfalar yırtık pırtıktı ve bazı satırlar kalın siyah keçeli kalemle kaplanmıştı.

Sırasıyla 2018 mayıs ve haziran aylarına ait ilk iki yazıyı bir çırpıda okurken başım dönüyordu. Yazılanlar beni neredeyse öldürecekti – her biri Burke'ün Heather'a olan aşkı, çocuklarına olan bağlılığıyla doluydu. Ancak daha sonra üçüncü yazıya geçtiğimde omurgamdan bir ürperti geçti, tarih 8 Eylül'dü. Burke'le tanıştığımız gün.

Bu gerçek olamazdı, bunu kendime hatırlattığımdan emin oldum. Bu sözcüklerin hiçbiri gerçek değildi. Burke sosyopatın tekiydi.

Yine de okumaya devam ettim.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Burke

EKİM 2019 – SKYE'SIZ İKİNCİ GÜN

Not defterimdeki ilk iki yazıyı okumuştum. Beni bu rahatsız edici gerçekliğe getiren detayları yeniden yaşamaktan nefret ediyordum ama sözlerimi okumaktan kendimi alıkoyamadım.

8 EYLÜL 2018

Pekâlâ, elimden geldiğince çabaladım. Bu yaz kaç işe başvurduğumu söyleyemem – sayısını hatırlamıyorum. Yellowstone'a yaptığımız gezi dışında Heather Uber şoförlüğü yaptığı saatleri artırırken –tek gelir kaynağımızdı– yaz boyunca yaptığım tek şey buydu.

Ancak hiç kimse kamuya açıklanmamış bilgiye dayalı ticaretten hapis yatmış eski bir suçluyu işe almak istemiyor. Mülakat için beni çağıran şirketler de sırf başvurularında "suç" sorularını atladığım için bana geri dönmüştü zaten. Bu yüzden de konuyu mülakatlarda benim açmam gerekmişti – Credit Suisse'den Eric isimli akıl hocam bana bunu yapmamı tavsiye etmişti. Eric genel müdür yardımcısıydı ve şirkette, hapisten çıktıktan sonra benimle konuşmayı kabul eden tek insandı, gelecekteki iş görüşmelerim için gerçeği açık açık anlatmanın benim için en faydalı şey olacağını söylemişti. Herhangi bir işe alım müdürünün geçmişimi kontrol ederken gerçeği her şekilde bulacağını ve bir şeyler saklıyormuş gibi görünmememin en iyisi olacağını söylemişti. PKA'daki işimi bulmama da Eric yardım etmişti. O zamanlar da tavsi-

yesine uymuştum bu yaz da uydum. Ama her görüşme aynı şekilde bitti; yirmi dört yaşımdayken yaptığım hatadan nasıl ders aldığımı açıklayan konuşmayı bitirdikten sonra karşımdaki insanların gülümsemeleri sertleşti. Odadaki atmosfer sertleşti. "Sizinle iletişime geçeriz." Tek söyledikleri buydu. Hiç geçmediler.

Kırk altıncı yaş günüm İşçi Bayramı hafta sonuna denk geliyordu, ağustos ayının son cuması. Hiçbir zaman doğum günlerimi çok önemseyen bir insan olmadım ama Heather kutlama yapmayı hep çok sevmişti. Çocuklar geceyi geçirmek için eve geldi, Heather ise ızgarada hamburger ve sevdiğim lahana salatasından yaptı. Hope ve Maggie tüm evi pekmez gibi sıcak ve tatlı kokutan bir havuçlu kek pişirdi. Kekin üzerini kremayla kaplayıp mavi jel ile *MUTLU YILLAR BABA* yazdılar. Bunu çocukluklarından beri yaparlardı ve jestleri karşısında kalbim beni aynı anda hem mutlu eden hem de hüzünlendiren bir hisle sıkıştı.

Heather bana Brooks Brothers'dan ihtiyacım olmayan gri bir kazak almış ama seçmek için muhtemelen saatler harcadığını ve almak için indirme girmesini beklediğini bildiğim için ona çok beğendimi söyledim. Çocuklar birleşip fiyatı kuşkusuz karşılayabileceklerinden çok daha yüksek olan som gümüş bir resim çerçevesi almışlar; içine ise o ayın başlarında hep birlikte Yellowstone Gölü'nün önünde çekildiğimiz resmi koymuşlar. Hediyeyi açarken yaşlar gözlerimin kenarlarında birikti. Garrett, Hope ve Maggie'nin yüzleri ise duydukları gururla kızardı, işte o an kendimi minnettar ve mutlu hissettim, hatırlayamayacağım kadar uzun bir süre sonra mutluydum. Basit ve tamamlanmışım gibi hissettiren bir huzur kapladı içimi – başka hiçbir şeyin önemli olmadığını bilmenin, böyle anları korumak için savaşmanın her şeye bedel olduğunu bilmenin huzuru.

Ertesi gün, eylül ayının ilk gününde, Heather'ın bana gelmesini beklemedim. Ona bu kontrolü vermek istemedim. Er-

ken kalktım ve hâlâ uyuyan karımın yüz hatlarını, nefes alıp verirken yükselip alçalan küçük vücudunu inceledim. Son zamanlarda uyanmadan önce onu böyle incelemeye bayılıyorum. Huzurlu ve hareketsiz yatarken sanki eski Heather'ı izliyormuşum gibi davranıyorum, bir zamanlar benimle gurur duyan, hayallerini benim üzerime kuran Heather'ı. O kadın hâlâ oralarda bir yerlerde.

Ama çimen yeşili gözleri açılır açılmaz, eski Heather yok olup gitti ve savaş yeniden başladı. Aramızdaki boşluğu işgal eden şu garip, sessiz savaş. Konuşmak için ağzını açtı ama ben ondan önce davrandım. Ona çoktan bildiği şeyi söyledim – bir iş bulamadığımı. Ve başka bir yolda ilerlemeye hazır olduğumu.

Libby Fontain'in kızı hakkında pek bir şey bilmiyorum, sadece New York'ta yaşayan yirmi dokuz yaşında bir editör olduğunu biliyorum. Ve zengin olduğunu. Hem de çok zengin.

Yirmi iki yıldır ağzıma alkol sürmedim ama açıkçası şu an biraz viski çok işime gelirdi. Sadece bir bardaktan sonra nasıl hissedeceğimi, alkolün kanıma karışmasını, uzuvlarıma tatlı bir ağırlık çöküşünü çok net hayal edebiliyorum.

Ama bunu yapamam ve yapmayacağım. Yirmi iki yıl önce kendimle bir anlaşma yaptım ve bu bozabileceğim bir şey değil. Yani alkol, listemde yer almayacak. Adım adım ilerleyeceğim ve Heather ve ben milyon dolarlar kazanacağız.

Dikkat edilmesi gereken şeyleri –onca para için feda edeceklerimi– düşünmemeye çalışıyorum. Her şeyin Büyük Plan'a uygun gitmesi hâlinde bir süre ortadan kaybolmamız gerekebilir. Garrett, Hope ve Maggie büyük ihtimalle nereye gidersek gidelim bizimle gelemeyecek.

Şu an gözümü büyük ödülden ayırmamalıyım. Adım adım ilerleyeceğim. Bugünü mahvetmemin bir yolu yok. Tek yapmam gereken Montauk'te havuz başındaki bir kızla flört eden adam olmak.

İşler konu zihnime geldiğinde karışıyor. Ben kırk altı yaşında bir adamım. Bir zamanlar siyah olan saçlarımda dikkat çekecek kadar beyaz tellerim ve su götürmez bir "baba vücudum" var (en azından Maggie böyle söylüyor). Orta yaşın baharında, üç çocuklu, tükenmiş bir baba. Skye Starling yirmi dokuz yaşında ve gördüğüm kadarıyla tam bir afet. Annesinden çok daha güzel ve her ne kadar Libby'yi yalnızca birkaç kez görmüş olsam da her zaman bir model gibi görünürdü.

Ama görünüşe göre Skye'ın ciddi obsesif-kompulsif bozukluğu varmış, bu da savunmasız ve bekâr olduğu anlamına geliyor. Bu, hayatına girmem için mükemmel bir zaman. Yüce Tanrım. Kendimden nefret ediyorum.

Artık havuza inme vakti geldi. Battı balık yan gider.

30 EYLÜL 2018

Ortada bir şeyler dönüyor ve ben ne olduğunu tam olarak anlayamıyorum. Skye'la görüşmeye başlayalı iki hafta oluyor ve bu kıza âşık olmaya başladığımdan endişeleniyorum. Hayatım boyunca sadece bir kıza "âşık olduğum" düşünülünce bunu söylemek tuhaf kaçıyor ve şu anda biraz daha flört tecrübem olmasını dilerdim. Ya da en azından danışabileceğim birileri.

Todd'dan birkaç akıl almıştım. Karısını aldatma konusunda ilk elden deneyime sahip olduğu için ondan akıl almak başlangıçta Heather'ın fikriydi. Ona Büyük Plan'dan bahsetmemiştim – tabii ki. Sadece başka bir kızla görüştüğümü söylemiştim –Montauk'te tanıştığım bir kızla– ve Todd tamamen anlamış gibi görünmüştü. Şehre gelip Skye ve benle yemek yeme teklifinde bile bulunmuştu – teklifini memnuniyetle kabul etmiştim. Garip hissettirdiği şüphesizdi ama gerçek arkadaşlarımdan birini Skye'la tanıştırma fırsatı için minnettardım. Kısacık bir an için her şey daha az saçma gelmişti.

Ancak Todd, Skye'a olan hislerimin gerçek olabileceğini

anlamış görünmüyor. Onu orta yaş krizim, kaşımaya direnemeyecek kadar iyi gelen bir kaşıntı olarak görüyor. Belki de haklıdır. Bilemiyorum. Tek bildiğim Skye'ı düşünmeden duramadığım.

Onun yüzünde öyle bir şeyler var ki bana sanki her şey yoluna girecekmiş gibi hissettiriyor. Kızarmış ekmeğe sürülmüş bir tereyağı gibi tüm yüzüne yayılan bir gülümsemesi ve göğsümün içini ısıtan, bana rahatlık hissi getiren kocaman kahverengi gözleri var. Nasıl açıklarım bilmiyorum. Onun yanındayken başkasıymış gibi davransam da hiç bu kadar kendim gibi hissetmiş miydim bilmiyorum.

Onunla değilken bir daha ne zaman onunla olacağımı düşünüyorum. Tuhaf bir şey. Tamamen delirdim. Bazen Heather'ı aldattığımı düşünüyorum ve kendime tüm bunları onun için yaptığımı hatırlatmam gerekiyor.

Yaptığım şey her aklıma geldiğinde midem bulanıyor, bu yüzden de kendimi bunu düşünmemeye alıştırdım. Geçtiğimiz birkaç haftadır Skye'ın dairesinden (sahte işim için erken başlayan bir mesai gibi davranıyorum) erkenden sıvışarak bir kafeye ya da Crown Heights'taki evime gidip aramalarıma devam ediyorum. Bana göre hâlâ vakit var. Eğer yakın gelecekte düzgün bir iş bulmayı başarabilirsem tüm bu sahtekâr rolünü bir kenara bırakıp Skye'ı incitmeden hayatıma dönebilirim.

28 EKİM 2018

Az önce son yazdıklarımı okudum – o zamandan beri çok şey oldu. Öncelikle, gerçekten de Skye Starling'e âşık oldum.

Bunu muhtemelen ilk gerçek randevumuzun ardından anlamıştım ama olanlar çok yeni, bunaltıcı ve tuhaftı, o zamanlar bu hissi tanımlamam mümkün değildi. Eğer tanımlayabilseydim Heather'a gidip başka bir yol bulmamızı talep edecek gücü kendimde bulabilirdim.

Ama artık iyice dibe battım ve insan âşık olmanın ne kadar harika olduğunu hatırladığında geri dönemiyor. Bana şu Billy Joel şarkısını hatırlatıyor–

Şansımı deneyeceğim
Aşkın nasıl güzel hissettirdiğini unutmuşum
Bunu uzun zamandır tatmamıştım

Beni yeniden Billy Joel dinlemeye Skye itti. Şarkıları bana Langs Valley'yi hatırlatıyor, Heather'ı değil. Sanırım sadece kendimi hatırlıyorum. Bir de artık Skye'ı.

Bunu uzun zamandır *tatmadığımı* fark ettim. Skye'la daha çok zaman geçirdikçe karıma olan aşkımın ne kadar tükendiğinin farkına varıyorum. Ve bu Skye *yüzünden* değil. Bir süredir Heather'a olan aşkım tükenmişti sanırım ama ben bununla ne yapmam gerektiğinden pek emin değilim. Aynı anda hem bu kadar mutlu hem de bu kadar üzgün olmanın mümkün olabileceğini hiç fark etmemiştim.

Skye, Heather'a hiç benzemiyor. Birbirleriyle karşılaştırılmaları imkânsız. Skye'a dair bir şeyler... içimi dolduruyor, beni bütünmüşüm gibi hissettiriyor.

Skye'da şu eski pikaplardan var ve bir plak koyduğundaki yüzü, "The Stranger" odayı doldururken ağzının köşelerinin kulaklarına doğru kıvrılması gibi şeyler bunlar. Birkaç negroni içtiğinde gözkapaklarını ağırlaşması mesela, sarhoş olmasını izlemenin beni hiç rahatsız etmemesi. Garsonlara karşı fazlasıyla nazik oluşu, arkadaşlarına karşı düşünceli tavırları, işi konusunda gösterdiği özen ve tüm gün boyunca yüzünün sürekli sanki gülümseyecekmiş gibi görünmesi. Skye işinde çok iyi ama bunu asla kabul etmese de kitap düzenlemenin en büyük tutkusu olmadığını anlayabiliyorum. Tam olarak değil. Onun tutku duyduğu şeyi *bulmasını* istiyorum. Onu sadece altı haftadır tanıyorum ve onun için bunu istiyorum. Kendim için istediğimden bile çok istiyorum.

Skye'ın insanların gülüş şekillerine dair söylediği bir şey

var. Her gülüşün parmak izi gibi olduğunu, bu dünyadaki her insana özgü farklı bir gülüş olduğunu söylüyor. Bu harika bir şey değil mi? Böyle çok basit ama derin gözlemler yapmasına bayılıyorum.

Skye, OKB'sinin onu tanımladığını düşünüyor ama aslında öyle değil. Rutinlerinin büyük bir kısmının artık dikkatimi çekmediğini söylediğimde yalan söylemiyordum ama bana inandığını sanmıyorum. Aptal bir hastalıktan çok daha fazlası olduğunu anlamasını nasıl sağlayabilirim bilmiyorum.

Konu şu ki Skye *gerçekten* de savunmasız biri. Belli koşullar altında belirli bir yöntemle kapılara, tahtalara ve saatlere vurma kompülsiyonuna katlanmak kolay değil. Kendi hayatı için rahatsız edici olduğu bir gerçek. Serbest olarak evden çalışmasının nedeni de bu. Ve başına gelen oldukça korkunç şeylerin nedeni de aynısı, özellikle de ona tecavüz etmek için OKB'sini kullanan eski sevgilisi. Bana hikâyeyi anlattığında gözlerinde biriken yaşları görebiliyordum, o pisliği bulup ona dişlerini yutturma arzusuna kapılmıştım, özellikle de ondan şikâyetçi olmadığını söylediğinde. Olayı o pislik herifin okuluna bildirmiş, neyse ki okuldan atılmasına neden olmuş ama nedeninin halka açıklanmasını istememiş. O zamanlar çok özgüvensiz olduğunu ve OKB'sinin daha çok dikkat çekmesini istemediğini söyledi. Resmen Skye'ın adına ben öfkeden deliye dönmüştüm, banyo aynasında kendimi görüp iğrenme duygusuyla donakalana kadar kurtulamadığım bir öfkeydi bu. Eğer o adam kötüyse ben ondan da beterdim.

17 KASIM 2018

Geçtiğimiz hafta Skye'a onu sevdiğimi söyledim.

Söyleyene kadar bunu düşünmemiştim bile. Kanepede oturmuş Beach Boys plağını dinlerken sohbet ediyorduk, yemin ederim ki onunla sonsuza dek konuşabilirim. Kendimi ona geçmişim hakkında bir şeyler anlatırken buldum, pro-

va ettiğim anlatıdan uzaklaşıyordum. Ona lisede yaşadığım alkol, uyuşturucu sorunlarımdan, son yılımda nasıl hepsini bıraktığımdan ve Credit Suisse'deki ikinci yılımda nasıl yeniden başladığımdan bahsettim.

Muhtemelen o noktada durmam gerekirdi ama durmadım. Bilmiyorum, Skye'a Doug Kemp'le olan olayı, onun nasıl paçasını kurtardığını, tutuklanmamı ve hapiste geçirdiğim bir yıl süren kâbusu anlatmak doğru geldi. Konuşmaya başladığım an sanki içimde bir şey özgür kaldı ve bir türlü susamadım. Ona hapishanedeki yozlaşmış gardiyanlardan, uzun süreli izolasyondan, pislikten, geceleri hücremin ne kadar soğuk olduğundan, aniden gelen şiddet patlamalarıyla noktalanan bitmez tükenmez monotonluktan bahsettim. Heather'a bile anlatmadığım şeyleri anlattım. Boşboğazlık yapmayı bırakıp Skye'ın yüzündeki şok ifadesini görene kadar anlattıklarımın kulağa ne kadar korkunç gelebileceğinin bile farkına varmadım. Skye Starling gibi kızlar eski suçlularla çıkmazdı. Ama daha sonra yüz ifadesi yumuşadı ve gözleri yaşlarla doldu.

"Bunları yaşadığın için çok üzgünüm," dedi. Basit ama göğsümün içini ısıtan bir cevaptı. Kimse daha önce bana bunu söylememişti. Hapisten çıktığımda Heather mutluluktan havalara uçmuştu uçmasına ama bir yandan da işimi kaybederek bizi içine soktuğum finansal durumdan ötürü öfke doluydu. Bana hiçbir detayı sormamış ve hiç anlayış göstermemişti. Bense bir bağlantı kurmak için yanıp tutuşuyor, konuşmak, acımı hafifletmek için gönüllü bir kanal bulmak için debeleniyordum. Heather'a Adsız Alkolikler toplantılarını denemek istediğimi söylemiştim ama bana o toplantıların ezikler için olduğunu, adam gibi kendi ayaklarım üzerinde durmam gerektiğini söylemişti. Bağımlılıklarımın nüksetmesinin ve hapiste geçirdiğim bir yılın üstesinden sanki hiç olmamış gibi davranarak gelmişti. Çocuklara bile hiç söylememiştik.

Skye'a açılmak bir yanıyla özgürleştiğimi hissettirmiş, bir yandan da tuhaf gelmişti, ona tüm gerçekleri söylemeden hayatımın en karanlık kısımlarını anlatıyordum. Kızım dünyaya gelirken, oğlum üç yaşına girip abi olurken parmaklıklar ardında çaresizce oturmanın acısını ona tarif edememiştim.

Skye alnımdaki saçları düzeltip yüzümü öpücüklere boğarken, onu bulduğum için minnettarlık hissiyle dolup taştım birdenbire, onu hayatıma hangi akılalmaz, dehşet verici koşullar getirmiş olursa olsun.

Düşünmeden ona onu sevdiğimi söyledim. Beni yakınına çekip fısıldayarak karşılık verdiğinde omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi hissettim.

27 ARALIK 2018

Noel için New Haven'daki evime döndüm ve sanki Skye'ı aldatıyormuş gibi hissediyorum. Sorun sadece ona tatil planlarım hakkında yalan söylemem değil –ona Phoenix'deki akrabalarımı ziyaret edeceğimi söyledim– ama fiziksel olarak sanki onu aldatıyormuş gibi hissediyorum. Yemin ederim ki Heather çocuklarımız olduğundan beri bana bu kadar yakın davranmamıştı. Para beklentisi her zaman bir afrodizyak olmuştur. Keşke evde olduğum zamanlar onunla seks yapmamanın bir yolu olsa ama onu şüphelendirmemek için bunu yapmak zorundayım. Yani birkaç gün daha duruma katlanmam gerek. Cumartesi günü yeni yılı Skye ve ailesiyle kutlamak için Palm Beach'e uçuyorum.

Tabii ki böyle söylemekten nefret ediyorum çünkü Noel'i evde Garrett, Hopie ve Mags'le geçirmek paha biçilemez. Bazen çocuklardan bu kadar uzakta zaman geçirmek dayanılmaz geliyor ve onlara yalan söylemek ruhumu parça parça ediyor. İçine düştüğüm devasa karmaşaya rağmen çocuklarıma olan sevgimin hâlâ her şeyin üstünde olduğunu bilmek bana tuhaf bir rahatlık veriyor.

Evdeki para sorunu fark ettiğimden daha kötü durumda. Noel günü hediyelerini açtıktan sonra çocuklar kanepede miskinlik edip *Elf* izlerken Heather beni kenara çekti. Hope'un ikinci dönem eğitim ücretini ödemek için hâlâ bir çek yazmadığımı ve diş implantlarının ücretini ödememiz için dişçiden üçüncü hatırlatmamızı aldığımızı söyledi, 19.000 dolarlık devasa bir ücret. Takma diş için. Heather, kazandığı paranın yalnızca ev alışverişini, elektrik, internet faturalarını ve aylık ev kredisi ödemesinin yarısını karşılamaya yettiğini açıkladı. Elimdeki tek paranın birikim hesabımdaki beş bin dolar olduğunu kendime saklayarak başımla onayladım ve Heather'a bir yol bulacağımı söyledim.

"Bir an önce bir şeyler yap, Burke." Heather sıska kollarını göğsünde kavuşturdu. "Yoksa sıçtık."

Çoktan sıçtık bile, diye cevap vermek istedim. Ama daha sonra Mags koltuktan koşup ellerini belimde birleştirdi. Bana büyük yeşil gözleri, arkasında toplanmış sarı saçlarıyla –tıpkı minik bir Heather gibiydi– baktı ve Dubai'den eve dönmemin alıp alabileceği en güzel Noel hediyesi olduğunu söyledi. İçimden bir sevgi dalgası yükseldi ve en küçük kızıma sarılırken biriken yaşları belli etmemek için gözlerimi kırpıştırmam gerekti. Nasıl oldu da bu noktaya geldim bilmiyorum.

2 ŞUBAT 2019

Hava bu sabah açıktı; görünüşe göre buz gibi New York kışı bir altı hafta daha devam edecek. Ama Skye'la birlikte yaşadığımdan kalbim sımsıcak. Bazen dairemizi dünyanın geri kalanından bağımsız, kendimize ait küçük bir koza olarak hayal ediyorum. Böyle olmasını çok seviyorum.

Batı On Birinci Cadde'nin dışındaysa baskı giderek artıyor. Yaptığım (gizli) iş aramaları hiçbir sonuç vermiyor ve yok yere çaba harcıyormuşum gibi hissetmeye başlıyorum. Şubat ayının sonunda tekrar New Haven'a dönmek zorun-

dayım ve Heather o zamana kadar gerçek paraya ihtiyacımız olduğunu söylüyor. Eastern'dan eğer Hope'un ikinci dönem parasını ödemezsek sınıfının geri kalanıyla mayıs ayında mezun olamayacağını söyleyen bir ihtar aldığımızı söyledi. Ve ben bunun olmasına izin veremem – mümkün değil. Bu yüzden de bunu yapacağım; Peter Starling'e bir e-posta atıp bu hafta içinde onunla buluşmak için zaman belirleyeceğim ve Skye'la evlenmek için iznini alacağım.

Bazı günler sadece Empire State Binası'nın tepesinden atlamak istiyorum. Bunu yapamam; bunu çocuklarıma ya da Skye'a asla yapamam. Skye'a! Şu hâlime bak. Hem onun hayatını mahvedecek bir yolda ilerliyorum hem de onu korumayı ve iyiliğini istiyorum. Kendime tahammül edemiyorum.

23 ŞUBAT 2019

Sanki bir panik atağın eşiğindeymişim gibi hissediyorum ve bu günlüğe yazmak beni rahatlatan tek şey. Hafta sonu için New Haven'a geri döndüm, herkes aşağıda eğlenirken kendimi ofise kapadım – Heather ve Maggie akşam yemeği için sevdiğim *chili*yi yapıyor. Onlara birkaç iş e-postasına cevap vermem gerektiğini söyledim. Çocuklar beni gördüklerine çok sevindiler, Dubai hakkında o kadar çok soru soruyorlar ki bu durum artık beni hasta ediyor ve bu şekilde nasıl devam edeceğimi bilmiyorum. Todd bile arayıp Dubai'nin nasıl olduğunu soruyor. Herkese yalan söylemekten nefret ediyorum. Hem de çok nefret ediyorum.

Artık Skye'a evlenme teklifi edip ortak hesabımızı açmam gerektiğinin farkındayım, böylece Heather'a biraz para göndermeye başlayabilirim. Bunların hepsi bir an önce olmak zorunda çünkü ciddi, çok ciddi bir borç batağının içindeyiz. Eğer parayı bulamazsam Hope'un üniversiteyi bırakmak zorunda kalacağından bahsetmiyorum bile. Ama parayı bulacağım – birkaç hafta önce Skye'la evlenmek için Peter'dan izin istedim

ve onay verdi. Artık tek yapmam gereken Heather'dan yüzüğü almak, daha sonra evlenme teklifini edebilirim. Skye'la gerçekten evlenmeyeceğimi biliyorum –bu planın bir parçası değil– ama böyle olması bunu daha kolay ya da daha az kötü hâle getirmiyor. Keşke bir yolu ol–

Günlük burada bitiyordu, yazının son cümlesi tamamlanmamıştı. O anda Heather ve Maggie ofise girmişti ve ben de not defterini görmemeleri için onu masanın arkasına atmıştım.

Uyumanın imkânı yoktu, en azından bundan emindim. Aşağı inip mutfakta Heather'ı bekledim, öfke hissi içimde bir dalga gibi büyüyordu. Gerekirse tüm gece bekleyecektim. Açık bir Malbec mutfak tezgâhının üzerinde duruyordu ve şişeyi alıp tamamını kafaya dikmemek için tüm hücrelerimle kendime hâkim olmaya çalışıyordum.

Şarabı içmek yerine bir kâğıt destesi ve kalem buldum ve Skye'a bir mektup yazmaya başladım. Bir düzine farklı versiyonu buruşturup atmış olmalıydım.

Heather'ın arabasının tekerlek sesleri sonunda garaj yolunda duyulduğunda yeni bir taslağın yarısına gelmiştim. Kontağı kapattığını, içeri girmeden önce benimle konuşmaya hazırlanmak için bir anlığına direksiyonun üstüne çöktüğünü hayal ettim.

Saat sabahın ikisiydi ama uyanık olduğumu ve onu beklediğimi biliyordu.

KIRKINCI BÖLÜM

Heather

Sevgili Dr. K,

Ben Hope'u emzirip Burke'ün hapisten çıkmasını beklerken gerçekler dalga dalga suratıma çarpmıştı, hayatımız bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı.

Burke hapse girdikten bir yıl sonra martta, olması gerekenden birkaç ay önce tahliye edildi. Kira kontratımız ayın sonunda dolmuştu ve yenilememiz hiçbir şekilde mümkün değildi. Burke yokken birikimlerimizle geçinmiştim ama pahalı Gramercy kiramız ve bakmam gereken iki bebekle, denge önemli ölçüde bozulmuştu. Eve döndüğünden beri ilk kez banka hesabımızı kontrol ettiğinde kocamın yanaklarından süzülen yaşları izlemiştim.

Astroia'da iki yatak odalı ucuz bir eve taşındık. Dairedeki eşyaları toplarken Gramercy apartmanımızdaki arkadaşlarıma arka bahçesi ve havuzu olan bir banliyö evine taşınacağız diye yalan söylemiştim. Queens'te asansörsüz, bulaşık makinesi bile olmayan küçük bir daireye taşınacağımızı itiraf etmeye dilim varmamıştı.

Astoria'daki ilk birkaç günümüzde sanki biri ölmüş gibi içim parçalanmış hissettim. Eski lobimizdeki parlak mermer zemini, kapıcının neşeli karşılamalarını, şık ve hızlı asansörü özlemiştim. Garrett'ın yeni odası aynı zamanda Burke'ün bir zamanlar hevesle iş aradığı çalışma odası olarak işlev görüyordu. Burke sinirli, yıkılmış ve onu daha önce hiç görmediğim kadar azimliydi.

Sert kış yerini ılık ilkbahara bırakmıştı ama Burke hâlâ işsizdi. Yaz geldiğindeyse ümidini giderek daha çok kaybediyordu.

Finans sektöründeki her pozisyonu araştırmıştı – büyük bankalara, küçük bankalara, risk fonlarına, sigorta acentelerine, muhasebe şirketlerine, aklımıza gelebilecek her yere başvurdu. İş bulma şirketleri geçmişini öğrendiklerinde onunla çalışmayı reddetti. Kamuya açıklanmamış bilgiye dayalı ticaretten hapse girmiş bir suçlu Wall Street'te –ya da herhangi bir yerde– hoş karşılanacak son insandı.

Giderek daha tutumlu bir yaşam tarzı benimsemiş olsak da yaz sonunda paramız bitmek üzereydi. Burke mahalledeki Tayland restoranında masaları temizlediği bir işe girmişti. Asgari ücret veriyorlardı ve Burke'ün başvurusunda suçlu kısmını işaretlemesini önemsememişlerdi.

Burke gerçekten çok çalıştı, hakkını vermem gerek. Restoranda çalışmadığı her fırsatta evdeki masasına oturup iş başvuruları yapıyor ya da bağlantılar kurmak için dışarıda oluyordu. NYU'den birkaç eski profesörüyle rehberlik için buluşmuş ve hatta Credit Suisse'den eski bir meslektaşı bile ona tavsiye vermeyi kabul etmişti. Burke bu buluşmalardan neşeyle dönerdi, umudun getirdiği ışık yüzüne yansırdı.

Öte yandan ben sefalet çukurunda daha derinlere batıyordum. Kendimi keşke Burke Credit Suisse'in analist programına hiç girmeseydi diye düşünürken buluyordum. CUNY'den New York Üniversitesi'ne hiç geçmemiş olmasını diliyordum. Notlarını mükemmel tutma azmini hiç bulamamış olmasını diliyordum. Çünkü şimdi, bir zamanlar sahip olduğumuz hayatın tadını aldıktan sonra, daha azıyla asla yetinemeyeceğimi biliyordum.

Onu terk etmeyi düşünmedim. Aslında onu terk edebilirdim, eğer Garrett ve Hope olmasaydı bunu muhtemelen yapardım da. Hâlâ gençtim ve kafelerde ya da asansörlerde erkeklerin üzerimde gezinen gözleri bana, iki çocuktan sonra bile hâlâ çekici olduğumu söylüyordu. Manhattan'da geçirdiğim yıllar boyunca kendimi oraya aitmişim gibi gösterecek kadar cömert bir gardırop toplamıştım. Bu kıyafetleri satmayı reddediyordum ve Burke parçaların değerli olduğundan şüphelenecek kadar modadan

anlamıyordu. Demek istediğim, beni sevecek başka bir adam bulabilirdim, Burke'ün sahip olmadığını kanıtladığı paraya ve yükseliş imkânına sahip bir adam.

Ancak Garrett'a hamile olduğumu ilk öğrendiğimde kendime ve Burke'e verdiğim sözde ciddiydim. Çocuklarımıza ailelerimizin bize asla vermediği her şeyi, bizim sahip olmadığımız tüm avantajları vereceğimize dair yemin etmiştik. Ve bu listenin ilk sırasında birbirini seven, iyi günde kötü günde bir arada kalan, evliliğin tüm fırtınalarına göğüs geren bir anne baba vardı. Çocuklarıma parçalanmış bir ailenin acısını yaşatmayı reddetmiştim.

Ayrıca Burke'ü hâlâ seviyordum. Bir yanım bencil aptallığı için ondan nefret ediyor olsa da, bazen bizi içine soktuğu durum yüzünden kafasını koparmak istesem de her zaman Burke Michaels'a âşık olacağımı biliyordum. Evliliğimizin Libby ve Peter'ınkinden güçlü olduğunu, dolayısıyla da çocuklarımızın Nate ve Skye'dan daha iyi olacaklarını bilmek bana güç veriyordu. Bana göre bu çok şey ifade ediyordu.

O kış, hapisten çıktıktan neredeyse bir yıl sonra Burke, Credit Suisse'deki eski meslektaşı Eric'ten bir telefon aldı. Eric, Burke'e New Haven'da veri girişi yapacak birini arayan, PK Adamson adlı küçük bir varlık yönetim şirketi olan bir kuzeni olduğunu söyledi. Eric, Burke'e kefil oldu –bankadaki çoğu insanın aksine Eric, Doug Kemp'in aslında nasıl bir entrikacı pislik olduğunu görüyordu– ve PK Adamson Burke'ü görüşme için çağırmayı kabul etti.

Bir hafta sonra Burke mülakat için trenle New Haven'a gitti ve Eric'in kuzeni ona hemen işi teklif etti. Adam, Burke'ün Credit Suisse'deki geçmişinden çok etkilendiğini ve Eric'e bir iyilik borcu olduğu için sabıka kaydını görmezden geleceğini söylemişti. Başlangıç maaşı yıllık 25.000 dolardı.

Daha önce kazandığı miktarın çok küçük bir kısmını kazandıracak olan bu pozisyonu kabul ederken Burke'ün neden bu kadar heyecanlandığını anlayamamıştım. Bunun, iyi bir varlık

yönetimi firmasına adım atmak için bir fırsat ve mali müşavir olma yolunda bir basamak olabileceğini düşünmüştü. Muhtemelen yatırım bankacılığında kazandığı parayı bir daha asla kazanamayacaktı ama elini sıkmış ve olanlardan sonra finans sektöründe belki de hâlâ kazançlı bir iş şansı olabileceğini söylemişti bana.

İkimizin de kabul etmediği şey, bunun tek çaremiz olduğunu gerçeğiydi. Görüldüğü üzere kimse Burke'ü işe almayacaktı ve Bangkok Garden'daki masa temizleme işi yeterli değildi – iki küçük çocuğumuz vardı ve sağlık sigortasına ihtiyaç duyuyorduk.

Toplanıp Astoria'yı terk etmek beni üzmemişti; seksen metrekarelik bir daire müsveddesi çok hareketli iki çocukla hızla daralıyordu. Ayrıca, New York'taki düşük seviyeli hayatımız beni kronik bir ağrı gibi rahatsız ediyordu, Manhattan'a bu kadar yakın olmak artık ne olmadığımızın, kaybettiğimiz geleceğin daimi ve yakıcı bir hatırlatıcısı gibiydi.

Bir zamanlar günün birinde Connecticut banliyösüne taşınacağımı hayal ederken New Haven'ın aklımın ucundan bile geçmediği kesindi. Libby, eyalette yaşamak için uygun tek yerin Fairfield County olduğunu söylerdi.

Bildiğim kadarıyla hâlâ Westport'ta yaşıyor, spa randevuları, tenis maçları ve kulüpteki öğle yemeği davetleriyle dolu günlerini lüks içinde geçiriyordu. Nate ve Skye o zamana kadar on üç ve dokuz yaşlarına gelmiş olmalıydılar. Hâlâ Starling ailesini düşünmüyordum desem yalan söylemiş olurdum. Bu bir türlü kurtulamadığım bir takıntı, gizli bir düşkünlük ve kesinlikle Burke'e bahsetmediğim bir şeydi.

Burke, Credit Suisse'de çalışırken bir gün Westport'ta alacağımız evin hayalini kurardım – okyanusa bakan yemyeşil çimenlerin üzerinde yükselen, sömürge mimarisi tarzında, mavi panjurlu, büyük, beyaz bir ev. Libby'yle eninde sonunda markette ya da postanede karşılaşacaktım; o zamana kadar kırklı yaşlarına gelmiş, gözleri çökmüş, etrafını kaz ayakları sarmış olacaktı. Bense hayatımın zirvesinde, ışıl ışıl, belki de kucağımda üçüncü

bebeğimle olacaktım ve Libby kıskanç ve yorgun görünecekti çünkü kendi zamanı çoktan geçmiş olacak, çocukları ise ondan bulaşıcı bir hastalıkmış gibi kaçan huysuz ergenler olacaktı. Eğer benimle öylesine konuşmaya kalkarsa Burke'ün Credit Suisse'de harika bir yıl geçirdiğini ve yakın zamanda yat kulübünün yakınlarında büyük bir ev aldığımızı söyleyiverecektim. Libby'nin ifadesi sertleşecekti çünkü ona hiç ihtiyacım olmadığını anlamış olacaktı. Burke konusundaki hislerinin yanlış olduğunu, Burke'ün *daima* doğru kişi olduğunu ve onu sevmekte, onu seçmekte haklı olduğumu sonunda anlayacaktı.

Şubat ayının ilk haftası, tüm eşyalarımızı U-Haul için paketledik ve kuzeye, New Haven'a doğru yola çıktık. Son demlerindeki güneş ışığında Triborough Köprüsü'nün üzerinden geçerken, kısa süreliğine benim olan şehre, geride bıraktığım hayallere, soluk turuncuyla bezenmiş ufuk çizgisine son bir kez bakmak için boynumu uzatmıştım ve nostalji, hüzün ve öfkenin neredeyse dayanamayacağım bir karışımı kalbimi sıkıştırmıştı.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Skye

KASIM 2019

Önümdeki açık deftere bakıyordum. Burke'ün son yazısının son cümlesini tekrar okurken kalbim göğsümün içinde gümbürdüyordu.

Skye'la gerçekten evlenmeyeceğimi biliyorum –bu planın bir parçası değil– ama böyle olması bunu daha kolay ya da daha az kötü hâle getirmiyor. Keşke bir yolu ol–

Daha fazlasını arayarak defterin sayfalarını çevirdim. Ama son yazı 23 Şubat'a aitti – bu tarih Burke'ün evlenmemiz için babamın iznini istemesinden kısa süre sonraydı. Neden daha fazlası yoktu? Neden günlük burada bitiyordu?

Sebebi her neyse cevap sayfadaydı: Aradığım teyit, *eğer* bu günlük gerçekse Burke'ün benimle evlenmemesi gerekiyordu. Ama yine de evlenmişti çünkü beni sevmişti.

En azından öyle diyordu.

Zihnimdeki fırtına şiddetlendi. Masanın üzerindeki telefonum titredi, ekranda Jan Jenkins'in adı yanıp sönüyordu. Acı verici suçluluk hissi beni ele geçirirken gelen aramaya baktım. Açmam gerektiğini biliyordum ama şu an Jan'le konuşamazdım. Konuşamazdım işte.

Tayt ve koşu ayakkabılarımı giymekten başka ne yapabilirim bilmiyordum. Hemen ardından kapıdan çıktım, merdivenden indim ve sokağa çıkar çıkmaz soğuk rüzgâr yüzüme çarptı. Ama iyi gelmişti, Batı Yakası Yolu'na ulaşana kadar kuzeye doğru ilerledim ve koşu yolundan sağa döndüm. Kendimi en çok dışarıda koştuğumda özgür hissederdim, hiçbir kapının, duvarın ya

da saatin bana engel olamadığı yerde. Hızlı koşuyordum, Asics marka ayakkabımın tabanları kaldırıma çarpıyor ve soğuk havada beni öne doğru savuruyordu. Geri döndüğümde ne kadar uzaklaştığımın ve apartmana dönüp lobi aynasındaki yansımamı görene kadar ne kadar üşüdüğümün farkında değildim, burnumun ucu kıpkırmızı, kulakmemelerimse pespembe olmuştu.

"Sadece sana bakmak bile beni üşütüyor!" diye bağırdı Ivan masanın arkasından.

Zoraki bir şekilde gülümsedim, konuşamayacak kadar uyuşmuştum.

"Skye..." Ivan'ın yüz ifadesi yumuşadı. "Sen iyi misin?"

Cevap *hayırdı*. Hayır, iyi değildim. İyi olmaktan çok uzaktım. Ama durumumu Ivan gibi maaşının yarısını Ekvador'daki altı yıldır görmediği anne babasına göndermek için gecesini gündüzüne katan birine nasıl anlatabilirdim ki?

"İyiyim," dedim Ivan'a. "Sorduğun için teşekkür ederim."

Daireme kadar üç kat merdiven çıktım ve kanepeye gömüldüm, nefesim koşmaktan ve soğuktan hâlâ kesik kesikti.

Burke'ün not defterinde okuduklarımı düşündüm. Olaya hâkim olan herkesin –Andie, babam– bu "gerçek" günlüğün nasıl sadece Burke'ün yalanlarının devamından ibaret olduğunu söyleyeceğini düşündüm.

Yine de içimde bir his vardı, bir türlü kurtulamadığım bir önsezi gibiydi. Burke'ün günlüğünde az önce okuduklarım her neyse kulağa bir yalanmış gibi gelmiyordu. Kulağa Burke gibi geliyordu.

Aniden gerçeği bildiğimi ve başından beri farkında olduğumu anladım. Andie'nin gelen kutusuna düşen şu Word belgesi günlük –dünyamı altüst eden o belge– kulağa hiç de ona aitmiş gibi gelmiyordu.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Burke

EKİM 2019 - SKYE'SIZ İKİNCİ GÜN

Gözlerimi kısıp, eve yürürken pencereden dikkatlice Heather'ı izledim. Kapıyı açtı. Beni karanlıkta, mutfak masasında otururken görünce irkildi. Güzel. Umarım onu korkutmuşumdur.

Tepedeki ışığı açarken tek bir kelime etmedi. Üzerinde tayt ve eski bir kareli gömlek vardı, sarı saçları kirli ve cansızdı. Yeşil gözlerinin kenarlarında yeni çizgiler belirmişti.

"Bunu neden yaptın, Heather?" diye sordum sandalyeden sertçe kalkarken. Öfkeden deliriyordum. Artık hazırdım. "*Kahretsin*, Heather."

Yıpranmış deri çantasını mutfak masasının üzerine bıraktı ve telefonunu çıkardı. Ekranı kaydırarak bir şeyler arıyordu.

"Çünkü bu *saçmalık*, Burke." Gözlerini kıstı ve telefonu bana doğru çevirdi. "Onunla *cidden* evlendin mi? Seni servet avcısı aptal, şerefsiz herif. Onunla evlenmemen gerekiyordu."

Gözlerimi kısarak ekrana, Heather'ın açtığı mesaja baktım. Düğünden sonra ona gönderdiğim mesajdı bu. Skye ve ben ertesi gün İtalya'ya gitmek için yola çıkmıştık –büyükanne ve büyükbabasının özel jeti bizi Nantucket'tan LaGuardia'ya uçurmuş, oradansa Floransa'ya giden sabah uçağına binmiştik– ve ona mesajı düğünden sonraki partiden ayrılırken yazmıştım, Skye arkadaşlarına veda etmek için gitmişken. Acelem vardı ama ayrıca Heather'a söyleyecek bir şeyim de kalmamıştı.

Telefonum bütün gün kapalıydı. Özür dilerim ama plana sadık kalamadım, ayrıca eve, sana geri dönmeyeceğim. Skye'la evlendim. Onu seviyorum ve mutluyum. Bu işin ikimiz için de uzun zaman önce bit-

tiğini biliyorsun. Maggie'nin üniversite ücretini ödemenin bir yolunu buluruz. Seni ve çocukları daima sevip destekleyeceğim. Umarım bunu biliyorsundur.

"Şuna bak, gerçekten de *benim* yazdığım bir mesaj bu." Heather'a baktım. "Ve ben servet avcısı değilim."

"Nesin o zaman?" Heather kaşlarını çattı. "'Âşık' bir adam mı?" İlk sözcüğü söylerken elleriyle havada tırnak işareti yapmıştı.

"Evet." Sesim alçak ama güçlüydü. "Mesajımda da söyledim, şimdi de söyleyeceğim. Başka birine âşık oldum. Ve sen de karşılığında bana lanet olası bir komplo kurdun. İtiraf et."

Dudaklarının gülümsemenin eşiğinde olduğuna yemin edebilirdim.

"Nedenini söyle bana, Heather!" Sesimi yükselttim. O kadar sinirliydim ki neredeyse gülmeye başlayacaktım. "Bana tuzak kurdun. Beni planında piyon olarak kullanıp bana ihanet ettin. Beni dımdızlak ortada bıraktın."

"*Bana* ihanet eden *sendin*, Burke," diye bağırdı, şakağından geçen damar mavileşmiş ve şişmişti. "*Bizim* bir planımız vardı. Büyük Plan. Ve işe yarıyordu, sen *kahraman* olmaya karar karar verene kadar her şey tıkırında gidiyordu. Gidip melodramatik bir orta yaş krizi yaşadın ve kendini âşık olduğuna inandırdın, sonra da her şeyi yerle bir ettin."

"Bu bir orta yaş krizi falan değildi, Heather. Öyle olmasını istediğini biliyorum ama değil."

"Siktir oradan, Burke. Mağdur senmişsin gibi davranma. Kazık kadar adamsın. Eğer beni de kendinle birlikte mahvetmek istiyorsan sakın durma. Aşk bir savaş alanıdır." Omuzlarını geriye attı, yüzünde buz gibi bir ifade vardı.

"Kahretsin, Heather." Çenem kasıldı. "Sen de ben de üç çocuğumuz olduğu için seni kendimle birlikte mahvedemeyeceğimi biliyoruz ve üstesinden geldiğimiz onca şeyden sonra her şeyi bu saçma komplo yüzünden anne babalarının hapse girmesini izleyecekleri kadar berbat etmeyeceğiz."

"Canın istediği zaman pek bir sadık oluyorsun." Heather'ın dudakları kesici dişlerini ortaya çıkarak kadar kıvrıldı. "Senin hakkında her zaman sevdiğim şeylerden biri de bu."

"Nedenini söyle bana." Ona doğru ilerleyerek küçük, kuşa benzeyen vücudunun üstünden ona baktım, ondan ne kadar uzun olduğumu neredeyse unutmuştum. Skye'la boy farkımız sadece birkaç santimdi; Heather'laysa neredeyse otuz santimi buluyordu. Ona vurabilirdim, sanırım. Onu kolayca incitebilirdim. Ama kadınlara asla vurmayacağımı biliyordu, hiçbir şekilde ve bundan korkmuyordu. "Neden bana komplo kurduğunu söyle, Heather. Bilmem gerek."

"Sen hayatımı mahvettin, Burke." Geriye doğru yürüyüp mutfak sandalyelerinden birine oturdu. Sanki uyumamış gibi yorgun gözüküyordu. Gözleri benimkilere kilitlendiğinde sesi sakindi. "Senin için her şeyi yaptım ve sen benim hayatımı mahvettin."

"Benim için ne *yaptın* ki sen? Asla bir parçası olmayı istemediğim entrika için bana ihanet etmen dışında? Ah, *bir de* iki milyon dolar çalıp suçunu bana atman var. Neredeyse unutuyordum."

"Senin için ne mi *yaptım*, Burke? Hımm, bir bakalım." İşaret-parmağını çenesine bastırırken Heather'ın sesi iğnelemeyle doluydu. "Kendin için bir şeyler yapabilesin diye lisenin son yılında seni alkolü ve uyuşturucuyu bırakmaya ikna ettim. *Sonunda* motivasyon denen o küçük şeyi bulana kadar seni kelimenin tam anlamıyla doğru yolda tuttum. Seni NYÜ'ye nakil olmaya ikna ettim çünkü oradaki finans programının daha iyi bir iş bulmana yardımcı olacağını biliyordum. Ve bir de ben *senin* çocuklarını büyütüp yetiştirirken sen gidip bütün kariyerini yerle bir ettin. Kelimenin tam anlamıyla!" Kıkırdayarak burun deliklerinden birini tıkadı ve keskin bir şekilde nefes aldı.

"Siktir git, Heather."

"Ah, daha bitirmedim." Sıska dirseğini masaya koyarken alayla tısladı. "Birlikte geçirdiğimiz hayatı en iyi hâle getirdim."

"Lanet olası bir azizesin."

"Sen kovulmayı başardığında –*yine*– ailemizi finansal olarak kurtarmak için bir plan yapan *bendim*."

"Yaptığın plan *yasaları* çiğnemekti, Heather."

"Evet, sen de bununla hiçbir sorunun olmadığını gösterdin," dedi keskince. "Aptal damarlarında akan bir şey. Armut dibine düşer, bebeğim."

Bana söyleyebileceği en acı verici şeyleri söylüyordu ve yüzündeki rahatlama ifadesinden, sesinden akan zehirden bunları uzun zamandır düşündüğünü anlayabiliyordum. Yıllardır düşünüyordu.

"Siktir git, Heather. İstediğin şeyi yaptım. Bu *akılalmaz* planı. Yaptım işte! *Senin* için!" Bağırmaktan boğazım acıyordu ama duramıyordum. Saçlarımı yolmak istiyordum.

"*Sen* başka bir kadına âşık oldun!" diye bağırdı Heather. Yüzü buruşmuş ve kızarmıştı, gözlerini kırptığında yaşlar damlıyordu. "Başka bir kadına âşık oldun," diye tekrarladı, bu sefer sesi alçalmıştı. "Bundan daha korkunç bir ihanet olamaz." Sesi birden o kadar kısıldı ki onu zar zor duydum. "Özellikle de bizim için. Biz birbirimizin sahip olduğu tek aileydik, Burke. Unuttun mu?"

Gözlerimi kapattım. Lise zamanlarına geri dönmüş, Scott Lynch'in ailesinin ahırında verdiği partideydim. Zil zurna sarhoştum ve Andy Raymond bizim için biraz daha kokain hazırlıyordu, gözümün ucuyla sırma saçlı, güzeller güzeli, tamamen bana ait Heather'a baktım ve içimde bir şeyler yerine oturdu. Seksi, zeki Heather Price benim kız arkadaşımdı ve ben ayakta duramayacak kadar sarhoşken beni partiden eve götürecekti, ertesi gün kollarım onun sıcak vücuduna dolanmış hâlde uyanacaktım ve dünyadaki en şanslı adam bendim.

Dünyadaki en şanslı adam olmayı ne zaman bırakmıştım?

Dizlerimin üzerine çöktüm, mağlup olmuştum. Acı kalbimi sıkıştırıyordu ve artık ailemin neden boşandığını anlıyordum. Bir zamanlar güneşin onunla doğup battığı birine karşı artık sevginin kalmamasının nasıl mümkün olduğunu anlıyordum.

İnsanlar asla birinden kopmak istemezdi. Ama koptuğunda da bunu durdurmanın bir yolu yoktu.

"Bu plan bizim şansımızdı, Burke." Heather'ın sesinde kendini açıkça hissettiren bir çaresizlik vardı. "Bu para baştan başlamamız için bir fırsattı. Şu an Maldivler'de olmamız gerekiyordu, unuttun mu?"

"Maldivler'e kaçmak sorunlarımızı çözmeyecekti, Heather. *Para* sorunlarımızı çözmeyecekti."

"Bunu bilemezsin."

"Heather." Sesimin titremesini durdurdum. "Anlaman gerek. Sorun sadece başka bir kadına âşık olmam değil. Skye'la tanıştığımda sana olan sevgim çoktan bitmişti. Ve bana kalırsa senin de bana olan sevgin tükenmişti. Bence ikimiz de birbirimize sıkı sıkıya tutunuyoruz çünkü... başka ne yapabiliriz bilmiyoruz. Ama beraberken biz – biz paramparçayız. Uzun zamandır paramparçayız."

"Saçmalık," dedi Heather, boğuk bir sesle başını iki yana sallayarak.

"Daha derinlere inmeliyiz. Artık on altı yaşında değiliz. Artık yirmi beş yaşında değiliz. Ve böyle devam edemeyiz."

"Ne diyorsun, Burke?" Altdudağı titriyor, gözlerine endişe doluyordu ve bütün gece boyunca ilk kez onun ne kadar korktuğunu fark ettim.

"Diyorum ki..." Yavaş bir nefes verdim, gözlerim onun üzerindeydi. "Aslında mesajımda zaten söylediğim şeyi söylüyorum. Bu ilişki bitti, Heather. Boşanmak istiyorum. Evden de taşınacağım."

Sözcükler aniden aramızda bir okyanus oluşturmuştu ve bir anlığına bunları sesli söylediğime inanamadım. Sanki bir rüyadaymışım da düşünceyle konuşma arasındaki çizgide parmak ucunda yürüyormuşum gibi hissettim.

Ancak daha sonra Heather'ın aniden aldığı nefesi duydum ve değişen yüz ifadesini idrak ettim – vahşi, öfke dolu ve delirmiş gibi bir ifadeydi. Bir anda tezgâhta duran Malbec şişesini aldı ve

tüm gücüyle odanın diğer köşesine fırlattı, keskin cam parçaları tuzla buz olup mutfağa dağıldı, kırmızı şarap beyaz dolaplara sıçradı, kan lekesiymiş gibi görünüyordu.

Heather bana baktı, gözleri yaşlı ve kızarmıştı, yanaklarıysa al aldı. "Taşınacağından şüphen olmasın, Burke," diye tısladı. "Siktiğimin hapishanesine taşınacaksın. Hem de Starling ailesinin avukatları çaldığın parayı geri ödeyemeyeceğini fark ettiklerinde alacağın cezadan çok daha uzun bir süreliğine."

"Ne diyor–"

"Bana gönderdiğin sahte işinden gelen tüm 'maaş ödemeleri'? Ortak hesabınızdan buhar olup uçan iki milyon dolar? Onları asla bulamayacaksın. O çok sevdiğin Skye Starling'e ne olacak? Seni asla affetmeyecek. O ve ailesi uzun süreliğine hapse tıkıldığından emin olacak."

Heather, küçümseme dolu son bir bakışla üst kata çıktı ve beni kırık cam yığını içinde yerde bıraktı. Skye'a yazdığım yarım mektubu hâlâ elimde tuttuğumu fark ettim, göğsümün önünde sıkı sıkı tutuyordum. Yazdığım kelimeler aniden yanlış, eksik hissettirdi. Evrak çantamda güvenle saklanmış not defterini düşündüm, yazdığım dokuz yazı, iyisiyle kötüsüyle, gerçeğin benim gözümden aktarılmış tek kanıtıydı.

Heather'ın sözleri zihnimde yankılanıyor, kalbimin arkasındaki boşluğu yakıyordu. *O çok sevdiğin Skye Starling'e ne olacak? Seni asla affetmeyecek.*

Aniden defteri Skye'a göstermek için dayanılmaz bir istek duydum. Keşke ona gerçeği anlatmanın –en azından önemli kısımlarını– bir yolu olsaydı, sanırım anlamasını sağlayabilirdim. Ne de olsa Heather, Skye'ı benim tanıdığım gibi tanımıyordu. Heather, unutmak bir yana, hiçbir zaman affetme kapasitesi olan bir insan olmamıştı. Benim bunu fark etmem çok uzun sürse de evliliğimiz bu yüzden uzun zaman önce bitmişti. Bu yüzden Skye'a âşık olmuştum.

Heather'ın karımla hiç –hem de *hiç*– alakası yoktu.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Heather

Sevgili Dr. K,

New York'u sanki eski bir sevgilimmiş gibi özlüyordum – ya da Burke'ten başka hiç kimseyle olmadığım düşünülürse en azından birisi eski sevgilisini böyle özler diye tahmin ediyorum. Yine de hislerimi bastırmış ve New Haven'daki yeni hayatımıza alışmak için elimden geleni yapmıştım. Burke'ün PK Adamson'daki çalışma saatleri daha idare edilebilirdi; saat dokuzdan önce işe gitmiyor ve her zaman beş buçuktan önce evde oluyordu. İşe başlamasının üzerinden iki yıl geçmişken küçük bir zam almıştı – çok büyük bir şey değildi ama her ay kiramıza boşa para vermek yerine bir ev almayı ciddi ciddi düşünmemize yetecek bir miktardı.

New Haven şehir merkezine arabayla on dakika uzaklıkta, Amarity isimli bir banliyö mahallesinde makul fiyatlı, dört yatak odalı bir ev bulmuştuk. Beyaz olması dışında hayalini kurduğum evle alakası yoktu ve Burke panjurları maviye boyayabileceğimizi söylemişti. Mutfak eskimişti ve pencereler soğuk alıyordu ama bulunduğu cadde güvenliydi, arka bahçesi yeterli büyüklükteydi ve evsahipleri yüz bin doların biraz altındaki düşük teklifimizi kabul etmişti. Maggie'ye hamile olduğumu öğrenmemden birkaç gün önce evi tutmuştuk.

Evli ve iki çocukluyken kazayla hamile kalınca çocuğu aldırma fikrini değerlendiremiyorsun bile. Bu durum benim hatamdı. Sürekli peşinde olduğum biri yedi diğeri dört yaşındaki iki çocukla uğraşırken hâlâ yirmi yedi yaşında ve doğurganlığımın zirvesinde olduğumu sık sık unutuyordum.

Burke, hamile olduğumu öğrendiğim hafta dört yatak odalı bir ev satın almamızın kader olduğunu düşünmüştü.

"Her biri için bir oda," diye neşeyle şakımıştı elini karnıma koyarken.

"Dördüncü oda misafir odası olmalıydı," diye mırıldanmıştım beni duyamayacağı kadar uzaklaştıktan sonra. Libby bana her evde bir misafir odası olmasının ne kadar önemli olduğunu söylemişti; bu da hayatımda artık hiçbir işime yaramayacak zengin tavsiyelerinden biriydi ama yine de asla unutamıyordum.

Yine de genel anlamda tıpkı daha önceki iki hamileliğimde olduğu gibi durumu öğrendiğimde çok mutlu olmuştum. İçimde yeni bir canın büyüdüğü düşüncesi içimi dünya dışı bir mucize hissiyle doldurmuştu – bu olasılıklarla dolup taşan merkezin kaynağı *bendim*. İçimde bir yerlerde her zaman üçüncü bir çocuk istemiştim. Kadınların kendilerini *üç çocuk annesi* olarak tanımlaması bana her zaman somut bir başarı ölçüsü gibi gelmişti. Ayrıca bu Libby Fontaine'i geçeceğim anlamına geliyordu, o sadece iki çocuk annesiydi.

Para konusunda endişelerim vardı ama Burke veri girişi işinin geçici olduğu ve PK Adamson'daki kariyerinin eninde sonunda mali danışmanlığa varacağı konusunda çok iyimserdi.

Garrett'ın ikinci sınıfa, Hope'un da anaokulu öncesi eğitime başlamasıyla diplomamı alabilmek umuduyla üniversite programlarını araştırıyordum. Ama hamile olduğumu öğrenince okul başvuruları yine rafa kalktı. Ben eğitimim için kredi alıp borca girerken bebeği pahalı kreşlere bırakmamız mantıklı olmayacaktı.

Yalnız zaman geçirmek canımı sıkmıyordu. Çocukların kampı ya da okulu olduğu günler saat dokuzla üç arasındaki zamanın tadını çıkarırdım, ev bana kaldığında kanepeye gömülür, elimde atıştırmalık bir şeylerle Fox Family'de arka arkaya eski filmler izler, canım istediğinde de arabayla gezmeye çıkardım. Amity'ye taşınmamızdan kısa süre sonra Burke ve ben ikinci el bir Dodge Caravan almıştık – banliyöde arabasız yaşamak imkânsızdı. Bur-

ke işe otobüsle gidiyordu, yani gündüzleri işlerimi halletmek ve çocukları gezdirmek için araba bende kalıyordu.

Bir de Burke'ün haberi olmadan yalnız başıma yaptığım uzun yolculuklar vardı. Favori rotam deniz kenarındaki yoldan Fairfield County'ye gitmekti; trafik olmazsa I-95'te hiç yorulmadan kırk dakikada oraya gidebiliyordum. Bundan Burke'e hiç bahsetmemiştim ama Connecticut'a taşındığımızdan beri Libby'yi takip etme alışkanlığı edinmiştim.

Adresini telefon rehberinde bulmak kolay olmuştu; Starling ailesi gerçekten de hâlâ Westport'ta, Long Island Boğazı'na bakan, neredeyse üç buçuk hektarlık arazide yükselen, Hollanda sömürge mimarisi tarzındaki beyaz renkli devasa evlerinde yaşıyorlardı. Arazinin etrafı çevriliydi ama yine de arabayla yanından geçmeyi, demir parmaklıkların arasından bakımlı yeşil çimenlere bakarken Libby'nin şatosunun içinde ne yapıyor olabileceğini hayal ederek neredeyse duracak kadar yavaşlamayı seviyordum.

Tablodan farksız Westport şehir merkezinde Libby'nin yerel kütüphanede gönüllü olduğunu bilecek kadar dolaşmıştım; girişteki bir el ilanında resmine rastlamıştım. *Ayın Gönüllüsü: Libby Fontaine*, yazıyordu, altındaysa Libby'nin geniş gülümsemesinin parladığı bir resmi vardı, kırklı yaşlarında bile insanı çıldırtacak kadar güzeldi.

Ancak Westport'a yaptığım gezilerin çoğunda Libby'ye dair tek bir iz bile bulamamıştım. Sadece dolambaçlı yollardan arabayla geçmeyi, gözalıcı evleri ve tertemiz, inişli çıkışlı golf sahalarını hayranlıkla izlemekten zevk alıyordum. Bakımlı, kusursuz giyimli kadınların işlerini halletmelerini, yumuşacık deri çantalarını biçimli omuzlarına asmalarını, ellerini Theory ve Simon Pearce torbalarıyla doldurmalarını izliyordum. Bazen park hâlindeki arabamda oturuyor, yanaklarımdaki soğuk ıslaklığı hissedene kadar ağladığımı bile fark etmiyordum. Kafamın içindeki ses durmak bilmiyordu: *Eğer Burke her şeyi mahvetmeseydi hayatın böyle olabilirdi. Çocuklarıma verebileceğim hayat bu olabilirdi.*

Ekim ayının başlarında bir gün çocukları okula bırakmış ve güneye, Westport'a doğru gitmeye başlamıştım. Yazın son günlerindeki sıcak hava tenimde kadife gibi hissettiriyordu. Altı aylık hamileydim ve içimdeki küçük canın tekmelerini hissedebiliyordum – şimdiye kadarki en hareketli bebek buydu. Yaz çocuklarla uğraşarak geçmişti ve Westport'a birkaç aydır gelememiştim. Starling ailesinin caddesine yaklaştığımda, evlerinin yakınından her geçişimde olduğu gibi vücudum karıncalanmıştı. Garaj girişinin çevresinde cadde boyunca sıralanmış bir dizi siyah arabayı fark ettiğimde Dodge'u durdurmak için yavaşlattım. Sürücü koltuğundaki adamlardan biri geçmem için işaret etmişti.

Devasa güneş gözlüklerimi çıkardım ve camımı açtım. "Bu da ne böyle?" diye sordum, umurumda değilmiş gibi davranmaya çalışıyordum.

"Cenaze."

Midem kasıldı. "Ne kötü. K-kim ölmüş?"

"Starling ailesine yakın mısınız, hanımefendi?"

"Hayır, b-ben yakınlarda yaşıyorum," diye yalan söyledim, sesimi kulağa her zaman imtiyazlı gördüğüm İngilizler gibi gelecek şekilde değiştirmiştim ve adamın boktan arabamı aklına yazmamasını umuyordum. "Onlarla birkaç kere karşılaşmıştım. Umarım her şey yolundadır."

"Bayan Starling hafta sonu vefat etmiş."

Kanımın donduğunu hissettim. Bir saniyeliğine –çok kısa bir saniyeliğine– adamın ne dediğini anlamadığımı umdum. Ölenin başka biri olmasını umdum. "Libby'yi mi kastediyorsunuz? Libby Fontaine?" Libby, Peter'la evlendiğinde onun soyadını almamıştı, bunu bir zamanlar yanında nakit olmadığında bana yazdığı çeklerden biliyordum. Sanırım ismin bir kere önem kazanınca onu bırakamıyorsun.

Ciddi bir şekilde başıyla onayladı. "Evet, öyle. Bayan Fontaine."

"Ah, Tanrım." Sesim kısıldı. "Ne-ne olmuş?"

Şoför bana kafası karışmış gibi baktı. "Birkaç yıldır hastaydı, hanımefendi. Kanserdi."

Elim hızla ağzımın üzerine kapandı, terden yapış yapıştı. "Böyle bir şey duyduğumu hatırlıyorum," diye yalan söyledim. "Bu kadar kötüye gittiğini fark etmemiştim."

Ciddi bir şekilde başıyla onayladı. "Kötü bir haber."

"Cenaze bugün mü?"

"Christ and Holy Trinity'de, saat on birde."

"Bilgi için teşekkür ederim." Başımı eğdim ve Dodge'u yeniden çalıştırdım.

Uzun süre otoparkında oturduğum kiliseye giderken pek bir şey hissetmemiştim. Gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu, masmaviydi ve kuşlar ince çizgiler hâlinde uçuyordu. Cenaze için korkunç bir gündü.

Kiliseye gizlice girmek için saatin tam on bir olmasını bekledim. Bir mübaşir tüm sıraların dolu olduğunu söyledi, ben de arkada durup Libby'nin annesinin, kız kardeşinin, üniversitedeki oda arkadaşının ve son olarak da Peter'ın methiyelerini dinledim. Hepsi de onun kibarlığından, eşi benzeri olmayan cömertliğinden ve çocuklarına olan sevgisinden bahsetmişti. Ön sırada sarı saçlı iki genç oturuyordu ve Peter konuşurken başlarının arkasını izledim. Yüzlerini görmeme gerek yoktu, Nate ve Skye olduklarını anlamıştım. İkisi de annelerinin sarı saçını almıştı – sarının, marketten ne kadar saç boyası alırsam alayım asla tuttura-mayacağım doğal bir tonuydu. İki Starling çocuğunun sadece doğdukları için sahip oldukları muazzam parayı düşünmeden edememiştim. Tüm hayatları istedikleri gibi olabilirdi –güzel kıyafetler, ücretli dersler, havalı arabalar, kulüp üyelikleri, lüks tatiller– hiçbir şeyi hak etmek için uğraşmalarına gerek yoktu.

Sağımdaki adam bana bakmış ve kederli bir şekilde başını iki yana sallamıştı. "Gözleri yaşlı olmayan tek bir kişi bile yok, ha?"

Suratına gülmek istemiştim; Libby'nin kardeşimi öldürdüğünü, örnek bir insan olmadığını, sandıkları gibi fedakâr bir azize değil, hak ettiği erken ölümü bulan bir katil olduğunu balkon-

dan haykırmak istemiştim. Ama hiçbir şey söylemedim, içimdeki öfke yavaş yavaş beni yakıp kül ediyordu ve tuzlu bir gözyaşı ağzımın kenarına damlarken adam bana peçete uzattı.

Libby iki yıldır hastaymış; öldüğünün farkındaymış. Yarım kalmış işleri tamamlamak, her şeyi yoluna koymak, veda etmek için bolca zamanı olmuştu. Yine de benim için çabalamamıştı. Bunu kalbimin en küçük, en mahrem köşesinde kaç kez hayal etmiştim? Günün birinde Libby'nin beni bulmasını. Sonu gelmez özürlerini, Gus yüzünden kendini hiç affetmediğini, yaptıklarının ağırlığından geçen onca yıla rağmen bir türlü kurtulamadığını, iyi olup olmadığımı merak etmeyi hiç bırakmadığını söylerken gözlerinden süzülen yaşları. İçimdeki bu gizli umut, kaçınılmaz gibi hissettiren bu şiddetli arzu artık Libby'nin ölümüyle sonsuza kadar küle dönmüştü.

Kapanış duasından önce, akılalmaz bir hiddet ve aşina olmadığım, midemin altını kemiren bir çukur bırakan, karmaşık bir duyguyla dolup taşarken kiliseden ayrıldım. Sıcak havaya rağmen diken diken olan tüylerim tenimi gıdıkladı ve bilinçsize Amity'ye geri döndüm. Eve ulaştığımda kapının önüne oturdum ve Garrett'la Hope'un okul otobüslerinin gelmesini bekledim. Ancak çocuklarım kaldırımdan koşup kollarıma atladığında yeniden kendim gibi hissetmiştim.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Skye

KASIM 2019

Denizci mavisi not defterini aramızdaki sehpaya bırakırken Dr. Salam'ın ince parmakları hafifçe titredi. Burke'ün günlüğü konusunda yirmi dört saat tek başıma kafa patlattıktan sonra defteri FedEx'le Dr. Salam'a göndermiş ve bugünkü seansımızdan önce okumasını rica etmiştim. On sekiz yıldır aldığım terapilerden öğrendiğim bir şey varsa o da ihtiyacın olduğunda yardım istemenin ne kadar önemli olduğuydu.

Jan'in kitabı üzerinde bir saniye bile çalışmamıştım ama sonunda ona mesaj atarak sadece birkaç güne daha ihtiyacım olduğunu ve cuma günü yapılacak partiye katılamayacağım için özür dilediğimi söylemiştim. Bir neden belirtmemiştim ve o da cevap vermemişti. Ama şu an beynimde bunu düşünecek yer yoktu. Tek düşünebildiğim Burke'ün not defteri, Heather Price, Max'in e-postalarında ne demek istediği ve ne halt edeceğimdi.

Dr. Salam'ın büyük kahverengi gözlerindeki ifadeyi ayırt edemiyordum. Uzun bir süre bir şey söylemedi, daha sonra, "Burke'ten gelen bu günlüğü birkaç gün önce postayla mı aldın? Ve mektup da yanında mı geldi?" diye sordu.

Başımla onayladım. "Okuduktan hemen sonra sizi aramalıydım. Babamı aramalıydım – hâlâ da aramadım. Ben – ne yapmam gerek bilmiyorum."

Dr. Salam ellerini kucağında birleştirdi. "Hepsini okudum." Oturuşunu dikleştirdi. "Şöyle sorayım: Bundan *sen* ne çıkarıyorsun?" Gözlerini kıptı ve çenesini öne çıkardı, psikiyatrist kişiliğine geri dönmüştü.

"Başlarda yazılanlara inandım," diye cevapladım dürüstçe. "Ama şu an kafamda sürekli gidip geliyorum. Bazen doğruları söylediğinden neredeyse emin oluyorum. El yazısı ona ait, kulağa oymuş gibi geliyor. Ayrıca dijital günlük bana hiç o yazmış gibi gelmemişti; fazlasıyla havalı, kötü niyetli ve sinsi bir tonu vardı. Ama sonra bunun saçma olduğunu düşündüm, onun gerçek Burke olduğu çok açık ve yolladığı not defterindeki de bana tüm ilişkimiz boyunca yansıttığı sahte versiyonu. A-aklımı kaçırıyormuş gibi hissediyorum."

Dr. Salam bacak bacak üzerine attı.

"Babamın, Burke'ün karısının olaya dahil olduğuna dair bir teorisi var. Tanrım, size bu kısmı henüz anlatmadım." Dr. Salam'a, babamla birkaç gün önce Davis'le görüşmemizden sonra yaptığımız konuşmayı anlattım. Heather Price'ın annemle olan yakın arkadaşlığını ve Heather'ın erkek kardeşinin ölümünden sonra aralarının aniden bozulmasını açıkladım.

"Ah, Skye," dedi Dr. Salam anlattıklarım bittiğinde. "Çok üzgünüm. Bu–bunları sindirmek çok zor. Ve günlükteki tüm o kayıp sayfalar ve boşluklar, hepsi çok... kafa karıştırıcı. Baban bu teorisinden avukata da bahsetti mi?"

Başımı salladım. "Hayır. Bu yüzden bana anlattı sanırım. Eğer bunları Davis'e anlatırsak Heather'ın da peşine düşmek isteyeceğini düşünüyor ve bu da tüm yasal süreci uzatacak. Hem babam bunun benim için iyi olacağını düşünmüyor. Ne kadar çabuk biterse o kadar iyi olacağını düşünüyor. Ve şu anki duruma göre Davis, duruşmanın planlanması için bile en az birkaç ay daha geçeceğini söylüyor. Daha sonra tazminat davası açmayı da planlıyoruz, bu davadan ayrı olarak."

Dr. Salam başıyla onayladı, anlattığım her şeyi kafasında oturtmaya çalışıyordu. "Peki Heather'ın olaya dahlinin araştırılması konusunda ne istediğini biliyor musun?" Ses tonu söylediklerinin kulağa bir sorudan çok açıklama gibi gelmesine neden oldu.

"B-ben bilmiyorum. Burke'ün bana söylemediği bir şeyler

olduğu kesin – bana *söyleyemeyeceği* bir şeyler. Ama belki de babam davayı uzatmanın kötü bir fikir olduğu konusunda haklıdır. Ayrıca Davis'le en son konuştuğumda bana" –sesim çatallaştı– "bana Burke'ün muhtemelen beş yıl hapis cezası alacağını söylemişti." Gözlerimin arkasında ve boğazımda bir baskı vardı. "Beş *yıl*, Dr. Salam. Hemen ardından not defterini okudum ve şu mektubu – yazdığı şey bir *aşk* mektubu. Kendime karşı dürüst olmam gerekirse Burke'e hâlâ âşığım. Gerçek bu. Yani evlenmemizin üzerinden çok zaman geçmedi. Bu histen öylece kurtulamam."

"Tabii ki kurtulamazsın." Dr. Salam'ın sesi şefkatli ama kederliydi.

"Ama o sosyopatın teki. Mantıklı yanım bunun farkında. Hayatımı mahvetmek için plan yapmış bir sosyopat o. Ayrıca *Tanrı* bilir o not defterindeki kayıp sayfalarda neler var ve neden kopardı. Muhtemelen bunların hepsi beni yumuşatmak, benimle dalga geçmek, Davis'ten hapis cezasını azaltmasını istemem için beni manipüle etmek amaçlı bir numara. Ve onu hapse attırmayı *istemem* gerek. Ama... o sevdiğim adam ve onu parmaklıklar ardında otururken hayal etmek – acı verici, midemi bulandırıyor." Gözyaşlarım artık yanaklarımdan süzülmeye başlamıştı. "Belki de beynim yıkandı, Dr. Salam. Kafam o kadar karışık ki."

Dr. Salam'ın kaşları çatıldı ve daha önce sayısız kez yaptığı gibi masasındaki Kleenex kutusunu bana uzattı.

"Bir de" –nefes verdim– "bir de size anlatmadığım başka bir şey var. Max'le alakalı."

"Max LaPointe mu?"

"Evet." Burnumu çektim, peçeteyle burnumu siliyordum. "Bir süredir... benimle iletişime geçmeye çalışıyor. Bunu size çoktan anlatmam gerekirdi ama yapmadım çünkü... Eh, biliyorsunuz hayatımın o kısmını eşelemekten hoşlanmıyorum." Max'in Burke ve ben nişanlandıktan hemen sonra bana e-postalar atmaya başladığını anlattım. Birkaç gün önce, Burke'ün günlüğünün postayla geldiği gün, gönderdiği son e-postayı ona gösterdim.

"Anlayamıyorum." Dr. Salam başını iki yana salladı, sesi ka-

lındı. "Max'in seninle... böyle saldırganca iletişime geçtiğine inanamıyorum."

"Tuhaf." Başımla çekimser şekilde onayladım. "Hatta çok tuhaf. Belki ben deliriyorum ama içimden bir ses Max'in... bir şekilde bu olaya *dahil* olabileceğini söylüyor. Burke'le beraber."

Dr. Salam dudaklarını birbirine bastırdı. "Bunu neden yapsın?"

"Emin değilim." Omuzlarımın çökmesine izin verdim.

"Max'in sadistik eğilimleri olduğunu biliyoruz, Skye. Zamanlamasının sadece bir tesadüften ibaret olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?"

"Gerçekten bilemiyorum." Çaresiz hissediyordum, endişe yavaş yavaş ellerime doğru yola çıkmaya başlamıştı.

"Davis'e söyledin mi?" diye sordu Dr. Salam. "Max konusunu?"

"Hayır ama söylemem gerekli mi diye düşünüyorum. Yapmak istediğim son şey Davis'e Max'i – bana... yaptığı şeyleri anlatmak. Babam ve Nancy bilmiyor, onlara hiç anlatmadım. Ama bir türlü kurtulamadığım bir his var. Eğer bir şekilde tüm bunların arkasında Max varsa, eğer Burke'ün başını belaya sokan kişi *oysa*..." İç çektim. "Hayatımı bir kez daha mahvetmesine izin vermeyeceğim."

"Ah, Skye." Dr. Salam omzumun arkasına bakıyordu, gözleri donuktu ve dikkati dağılmıştı. "Sanırım – Sanırım Davis'e tüm gerçekleri anlatma konusunda haklısın."

Bir deri şeridi soyulana kadar tırnak etimi kopardım. Kopan etin altı kırmızıydı ve yara olmuştu, kanıyordu. Rahatsız olup bakışlarımı Dr. Salam'a çevirdim, bana mantıklı bir tavsiye vermesini, yol göstermesini, tutunacağım bir şey söylemesini, tüm şiddetiyle hayatımı kasıp kavuran bu fırtınada bana sığınacak güvenli bir liman sağlamasını bekliyordum.

"Çok üzgünüm, Skye." Hafifçe başını iki yana salladı. "Keşke sana ne yapacağını söyleyebilseydim ama yapamıyorum. Kendine nazik davran. Gerçek açığa çıkacaktır."

"Öyle mi?"

"Biraz zamana alabilir ama evet. Gerçekler her zaman açığa çıkar." Dr. Salam ayağa kalktı ve kalem eteğini düzeltti. "Bunu yapmaktan nefret ediyorum ama çoktan bir saati doldurduk ve saat üç randevum bekliyor." Saatine vurdu. "Sonraki seansımızda kaldığımız yerden devam ederiz, olur mu?"

Başımla onayladım. Ayağa kalkıp siyah puf montumu giyerken midem düğümlendi. "Son bir soru daha sorabilir miyim, Dr. Salam?"

"Ne istersen."

"Burke'ün mektubunda ve defterinde yazdığı şeylerin doğru olabileceğine inanıyor musunuz? Benimle evlenmemesi gerektiği ama yine de evlendiğine? Beni çok sevdiği için?" Ciğerlerimden bir nefes çıktı – tuttuğumun bile farkında olmadığım bir nefes. Burke'ün mektubunu zihnimde tekrar ettim. *Seninle evlendiğimde de, şu anda da seni sevdiğimi bilmeyi hak ediyorsun. Bunun yeterli olmadığını biliyorum. Sevgi yeterli değil. Eskiden bu deyişi hiç anlamazdım ama artık anlıyorum. Birini tam anlamıyla sevebilirsin ve bu yine de işleri yürütmek için yeterli olmaz.*

Dr. Salam bir süre sessiz kaldı, bakışları omzumun arkasında kalan pencereye sabitlenmişti.

"Skye," dedi en sonunda. "Keşke buna cevap verebilsem ama yapamam." İç çekti. "Aşk gizemli bir şeydir. Ama sorunun cevabını kendi başına bulacağına inanıyorum." Bana hafif bir tebessümle baktı ve kolumu sıktı.

"Korkuyorum." Kelimeler ağzımdan öyle hızlı döküldü ki onları sesli dile getirdiğimi neredeyse fark etmeyecektim.

Dr. Salam başıyla onayladı, çikolata renkli gözleri benimkilerle buluştu. "Korkmak hayat denen yoluculuğun bir parçasıdır. Ve bazen korkunun bize öğreteceği bir şey vardır." Saatine bir bakış attı. "Ne zaman istersen beni görmeye gel. Ve eğer bir şeye ihtiyacın olursa ara."

Altdudağımı ısırırken başımla onayladım. Ben kapıya vuruşlarımı yaparken Dr. Salam sabırla beni bekledi. Ofisinin koru-

naklı kozasında, dünyadan korunmuş şekilde kalmayı çok istedim. Ama ben odadan çıkarken çoktan sıradaki hastasını çağırdığını duyabiliyordum.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

Burke

KASIM 2019 – SKYE'SIZ KIRK DÖRDÜNCÜ GÜN

Altı haftadır Todd'un misafir odasında yaşıyor, olacakları bekliyordum.

İki elim de valizlerle dolu olarak Todd'un evine geldiğimde beni karşısına oturtmuştu ve ben de olan biteni tüm ayrıntılarıyla ona anlatmıştım. Tüm akılalmaz hikâyeyi açıklamayı bitirdiğimde dairede yaklaşık beş dakika konuşmadan volta atmıştı. En sonunda, "Dubai'de nasıl bir iş bulduğunu hiç anlamamıştım," demişti ve ikimiz de kahkahalara boğulmuştuk. Sanırım erkeklerle kadınlar arasındaki fark buydu – kadınlar arasında ihanet anlamına gelebilecek bir şey erkekler tarafından sümen altı ediliyordu. Ya da belki de sadece Todd böyleydi. Todd muhtemelen tanıdığım en peşin hükümsüz insandı.

Todd *telaşlıydı*. Telaşı dinmiyordu. *Benim* telaşım dinmiyordu. Bazı geceler Todd'la ızgarada biftek yapıp o karşımda burbon içerken, geçtiğimiz yıl, insanın uyandığında rahatladığı tuhaf bir rüya gibi hissettiriyordu.

Birkaç hafta önce beni resmî olarak tutukladılar. İlk tutuklanmamla –FBI'ın daireme sabahın köründe baskın yapıp beni Heather'ın önünde kelepçelemesiyle– alakası yoktu ve bunun için minnettardım. Bu sefer sadece New York Polis Departmanı'ndan merkeze gelmemi söyleyen bir telefon almıştım. Ben de gittim – karşı koymayacaktım. Kefaletim on bin dolar olarak belirlenmişti ve Todd –Tanrı onu kutsasın– birikimlerini kullanıp beni çıkarmıştı.

Büyük hırsızlıkla suçlandım ve devlet bana bir avukat atadı ancak buna ihtiyacım varmış gibi hissetmiyordum. Suçumu kabul edeceğimi çoktan biliyordum. Ama Todd beni sert bir dille uyardı – savunmam ne olursa olsun bir hukuk danışmanım olmasının çok önemli olduğunu söyledi.

Evden taşındığım geceden beri Heather defalarca aradı ama telefonu açmaya elim varmadı. Çocukların Şükran Günü için yakında eve döneceğini biliyordum ve onlara olanlar hakkında bir şey söylememiz gerekecekti ama Heather'la aynı odada olma fikri bile beni küplere bindiriyordu.

Çoğu gece Todd'un boş odasında ışığı söndürüp bir başıma yatıyordum, Skye'ı o kadar çok özlüyordum ki gözüme uyku girmiyordu. Bazı sabahlar uyku sersemiyken yanımda onun vücudunu arıyordum, gerçeğin sert bir yumruk gibi karnıma inmesi birkaç saniye sürüyordu. Skye benimle aynı yatakta değildi. Skye bir daha asla benimle aynı yatakta olmayacaktı. Skye gitmişti. Sevdiğim kadını kaybetmiştim ve hapse girecektim. Bir kez daha.

Hapse gireceğimi kabullenmiştim. Avukatım, Brian Dunne isimli bir kamu avukatıydı. Cezamın birkaç yıl olabileceğini ama daha da uzatılmasının mümkün olduğunu söylüyordu. Duruşmadan önce Skye'ın avukatıyla konuşup daha fazlasını öğrenecekti. Hapis cezasından kaçmanın bir yolu yoktu ve masum olduğumu iddia etmeyi reddediyordum. Masum değildim. Ama özgür kaldığımda daha iyi bir hayat yaşamanın bir yolunu bulacaktım. Bir şekilde, bir mucize eseri, benim çocuklarım olmuş üç harika insan için en iyi baba olmanın bir yolunu bulacaktım.

Belki de aşkı tekrar bulurdum. Skye'ın bana gösterdiği, Heather'la asla yaşamadığım türde büyük bir aşk. Heather ve benim aramda olan –benim bunca yıl boyunca aşk sandığım– şey toy, tehlikeli bir tür sadakatten ibaretti.

Taşındığımdan beri haftada beş gün Adsız Alkolikler toplantılarına gidiyordum. Fikir Brian'ındı –beni duruşmada daha sempatik gösterebileceğini söylemişti– ama toplantılar benim

için hem mahcup edici hem de güçlendirici olmuştu. Onca yıl önce, hapisten çıktıktan sonra AA toplantılarına gitmek istemiştim ama bu fikir Heather'ın keyfini kaçırmıştı, ben de hiç gitmemiştim. Ne gariptir ki AA toplantıları, Heather'a seçimlerim üzerinde verdiğim orantısız gücü fark etmemi sağladı. Suçluluk duygumu kullanmak onun en güçlü silahı olmuştu. Bağımlılığımın sadece uyuşturucu ve alkol kullanmaktan daha derin olduğunu hiç anlamamıştı; benim bir bağımlı olduğumu hiç kabullenmemişti. Benliğimin o kısmının yalnızca irade gücüyle öylece ortadan kaybolmasını istemişti. Ancak Skye o kısmımı *gerçekten* kabul etmişti. Birbirimizin iç dünyalarını, yaralı kısımlarını ve her şeyi karşılıklı olarak kabullenmemizle inşa edilmiş bir bağ kurmuştuk. Bu yüzden ona duyduğum aşk, Heather'la yaşadığım her şeyden çok daha derin ve özgürleştiriciydi.

Bugün haftalardır sakladığım mektubu sonunda Skye'a gönderdim. Yapabileceğim en nazik şey muhtemelen benden nefret etmesine izin vermekti – birinden nefret etmek karmaşık değildir, enerjinin nispeten kolay ve tatmin edici kullanımıdır. Ama – belki de bencilce bir hisle– onu sevdiğimi bilmesini istedim. Her şeye rağmen aşkımızın bir yalan olmadığını bilerek hayatına devam etmesini istiyordum. Bu yüzden mektubumun yanında not defterimi de göndermeye karar vermiştim.

Not defterinin bir kısmını en azından. Heather'ı ilgilendiren bölümleri çıkarmam gerekmişti ama gerçeğin bir kısmını paylaşmanın hiç paylaşmamaktan daha iyi olduğunu düşünmüştüm ani bir boş umutla.

Paketim yola çıktıktan sonra kendime olan güvenim azalmıştı. Belki de ben hayatını mahvettiğim kızın eski, parçalanmış not defterimi eksik sayfaları ve diğer şeylerle birlikte postada bulmayı takdir edeceğini düşünen embesilin tekiydim.

Şükran Günü beraberinde Güney Connecticut'ı etkileyen soğuk havayı getirdi. Tatilin ertesi sabahı uzun bir süre sonra ilk kez eski evimde uyandım. Salondaki kanepede yatıyordum ve pencereden yeryüzünü âdeta bir yorgan gibi örtmüş beyaz karı

gördüm. Karlı günlere uyanmayı, karın her şeyi huzur dolu göstermesini çok severdim. Dokunulmamış. Temiz bir sayfa gibi.

Ama bugün durum böyle değildi.

Önceki akşam Garrett, Hope ve Maggie balkabaklı turtalarını yerken, *Anneniz ve ben biraz ayrı zaman geçirmeye karar verdik,* diye açıklamıştım. *İşleri yoluna koyarken bir süredir Todd'da kalıyorum. Lütfen sizi her şeyden çok sevdiğimizi ve olanların sizin suçunuz olmadığını bilin.*

Yanımda bir tahta gibi kaskatı duran Heather kıkırdayıp senaryodan sapmıştı. *Görünüşe göre babanız kendini yasal bir soruna bulaştırmış.* Ardından gelen kelime fısıltı gibi anlaşılmayacak bir tonda çıkmıştı. *Yine.*

Çok kötü bir gece olmuştu. Garrett sağlam durmaya çalışıyordu ama kızlar Todd'a geri dönmeyip kanepede uyumam için kafa karışıklığı ve gözyaşları içinde bana yalvarmışlardı.

Belimin ortasında bir ağrıyla uyandım ve tüm mutfağı temizledim. Veda etmek için çocukların kalkmasını beklerken kahve yaptım. Garrett, Hopie ve Mags tökezleyerek aşağı indiklerinde artık çocuk değil üç kafein bağımlısı genç olduklarını fark ettim. Benim oldukları, onları ben yarattığım için gururdan sersemlemiş hâlde kahvelerini hazırlamalarını izledim. Uzun, ince yapılı ve benimkilerle aynı renk uykulu gözleriyle Garrett. Burnundaki küçük çilleri ve her zaman mücadele ettiği bal rengi bukleli saçlarıyla Hope. Bir de annesinin tıpatıp aynısı, bir tanem, Maggie. Işık belirli bir açıdan vurduğunda ona olan benzerliği dayanabileceğimden fazlaydı. Beni zamanda geriye götürüyordu. Üçüne, benim yarım olan bu mükemmel varlıklara hayranlık duyuyordum.

Yaptığım şeyi tüm gerçekliğiyle öğrendiklerinde –bunun yüzünden hapse girdiğimi öğrendiklerinde– neler hissedeceklerini hayal etmeye dayanamadım. Kalbim paramparça oldu. Onlara gerçeği anlatmak istesem bile yapamazdım. Kimseye anlatamazdım. Heather beni köşeye sıkıştırmıştı.

Onlara sarılırken zihnimi boşalması için zorladım. Boğazım

daralıyordu ve acıyı geride bırakmanın bir yolu yoktu. Onlara sonra arayacağımı söyledim. Hafta sonu bitmeden yemek yiyebileceğimizi ya da sinemaya gidebileceğimizi söyledim. Ancak iyi bir gece uykusundan sonra üzüntüleri çok daha az fark edilir hâldeydi; kızların yüzleri kurumuştu ve çocuklarım belli belirsiz başlarını sallarken sanki beni tanıdıklarından emin değillermiş gibi evden çıkmamı izliyorlardı.

Todd'un arabasını –kiralık bir Ford Mustang– ödünç almıştım ve dairesine dönüş yolunda moralim o kadar bozuktu ki neredeyse dayanamayacaktım. Yoldaki köhne görünümlü barda bir viski içmek için durmak istedim – alkolün dilimde keskinliğini duyuyor, içimdeki korkuyu çok etkili ve hızlı bir şekilde uyuşturmasını hissediyordum. Ancak bu bir yaraydı, kabuk değil ve yola devam ettim.

Yağmur Mustang'in tavanına çarpmaya başladı ve son zamanlarda canım ne zaman alkol istese yaptığım şeyi yaptım. Skye'ın ışıl ışıl yüzünü, yanında uyandığım üç yüz sabah boyunca kendiliğinden gelen mutluluğu, suçluluk ve panik içeri sızmadan önce uyku ve uyanıklık arasında geçen o değerli anları, bildiğim tek şeyin onu sevmenin getirdiği güven ve doğruluk olduğu o kutsal anı düşündüm.

KIRK ALTINCI BÖLÜM

Heather

Sevgili Dr. K,

Her şey 2006'da, Facebook'un popülerlik kazandığı yılda değişti. Geriye dönüp baktığımda muhtemelen X kuşağından olup siteyi kullanmaya başlayan ilk kişilerden biriydim.

Eve biraz daha para getirmek için New Haven şehir merkezinde Kitchen Kettle isimli bir mağazada yarı zamanlı çalışıyordum. Burke diplomamı alıp "gerçek" bir işte çalışmam konusunda beynimi yiyordu ama ona düşünmemiz gereken üç çocuğumuz varken eğitimime para harcamanın hiç mantıklı olmadığını defalarca söylemiştim. Ayrıca Kitchen Kettle'daki işimden memnundum. Mağaza genelde tenha oluyordu –çünkü kim New Haven'da pahalı mutfak eşyaları alışverişine çıkardı ki?– ve mesailerimi genellikle tezgâhın arkasında dergi okuyarak ya da o gün çalışan aşırı duygusal lise öğrencisi kız her kimse onun anlattığı dedikoduları dinleyerek geçiriyordum.

Beni Facebook dünyasıyla ilk tanıştıran, on altı yaşındaki iş arkadaşım LeeAnn olmuştu. Web sitesi tüm hayatı olmuştu, hesabına giriş yapmak, fotoğraflarını güncellemek ve sevdiği erkekleri takip etmek için her zaman mağaza bilgisayarını kullanırdı. LeeAnn'in ekranın sağ üst köşesinde beliren küçük kırmızı bildirimleri takıntı derecesinde kontrol etmesini izlemiş ve böyle bir platformun varlığına inanamamıştım.

"Tanrım, umarım oğlum da bunu kullanmıyordur," demiştim bir öğleden sonra, LeeAnn hafta sonu yattığı bir erkeğin fotoğraflarına göz atarken.

"Hadi arayıp görelim," diye yanıtlamıştı. "Adı neydi?"

"Garrett. Garrett Michaels. Ama henüz on üç yaşında." Arama kutusuna ismini yazarken gergin bir şekilde onu izledim, arama sonuçlarında *Garrett Michaels* isimli üç profil belirmişti.

"Bunlardan biri o mu?" LeeAnn sakızından balon yapıp sesli bir şekilde patlattı.

Dünyadaki diğer Garrett Michaelsların küçük kare fotoğraflarına göz attım ve aralarında oğlumun yüzünü görmeyince rahatladım. Başımı salladım.

"Eh, katılması an meselesidir," dedi LeeAnn kendinden emin bir şekilde. "Facebook çok popüler. Eskiden sadece üniversite öğrencileri kullanırdı, şimdiyse herkes katılıyor. Bazı çocuklar partiye biraz geç kalıyor. Her zamanki gibi."

Çenemi kaşıdım. "Yani öylece birisinin ismini aratıp profilleri olup olmadığına bakabiliyor musun?"

LeeAnn tembelce başıyla onayladı. "Evet."

Yarım saat sonra, LeeAnn mağazanın önünde bir müşteriye yardımcı olurken bilgisayara geçmiş ve hâlâ Facebook'a bağlı olduğunu görmüştüm. İmleci arama kutusuna getirip geçtiğimiz yarım saattir aklıma takılan ismi yazmıştım.

Skye Starling ismi tek bir sonuç vermişti. Profil resmine tıkladım ve görsel büyüdü. O olduğu kesindi. Vücut tipi annesininkinden farklı görünüyordu –daha güçlü, daha kıvrımlıydı– ama soluk sarı saçlarını ve sevimli yüzünü Libby'den almıştı. Profil fotoğrafının altında tek bir cümle vardı: *Westport, Connecticut'da yaşıyor.*

"O kim?" LeeAnn'in arkamdan gelen sesi beni yerimden zıplattı.

"Ah, ıı, üzgünüm!" diye kekeledim. "Arkadaşımın kızı. Burada kimlerin olabileceğini görmek için tanıdığım insanları aramaya başladım. Canım sıkıldı." Omuz silktim.

"Çok güzel bir kızmış. Cildi harika."

Başımla onayladım, LeeAnn'e göre yanlış bir şey yapmadı-

ğımı fark etmemle rahatlamaya başlamıştım. "Tek fotoğrafı bu sanırım. Senin profilinde daha çok resim var gibi."

"Resimlerini göremiyorsun çünkü ben onunla Facebook'ta arkadaş değilim," diye açıkladı LeeAnn bilmiş bir şekilde. "Eğer biriyle arkadaş değilsen sadece profil fotoğraflarını görebilirsin ve nerede yaşadıklarını falan. Tüm profillerini değil. Tabii herkese açık değilse ama bu tuhaf bir şey."

"Ah." Kafa karışıklığıyla kaşlarımın çatıldığını hissettim.

"Tanımadıklarımı *eklemiyorum.* Kendi profilini oluştur, daha sonra Facebook kullanan arkadaşlarını eklersin. Ya da arkadaşlarının çocuklarını falan."

Başımı salladım, sistemi hâlâ anlamamıştım ama Skye Starling'in tüm profilini görmeye kararlıydım.

Facebook'u kullanmak tahmin ettiğimden daha kolay çıkmıştı. O gece geç saatlere kadar, Burke ve çocuklar yatmaya gittikten çok sonra bile uyumayıp kendime bir hesap ve profil açmak için hantal Mac'imizi kullandım. Skye'ı öylece "arkadaş" ekleyemeyeceğimse işim biter bitmez kafama dank etti. Kim olduğuma dair hiçbir fikri yoktu. Eğer ona bir mesaj atıp iletişim kurmayı denersem de Peter kızına ulaştığımı fark edebilirdi ve bu şüpheli görünürdü.

Ancak sonra LeeAnn'in yeni bir arkadaşlık isteği aldığında her zaman nasıl ciyakladığını hatırladım ve aniden Facebook'un genç kızlar arasında neden bu kadar çekici olduğunu anladım – site kelimenin tam anlamıyla ne kadar popüler olduğunu sayılarla kanıtlıyordu.

"Facebook'ta *beş yüz* arkadaşım var, Heather!" LeeAnn bir öğleden sonra yüzünde devasa bir gülümsemeyle mağazaya girerken neşeyle bunu haykırmıştı.

"Beş yüz arkadaş mı?" Ona inanmayan gözlerle bakmıştım. "Bu sayının yarısı kadar bile insan tanıdığımı sanmıyorum."

Dürüst olmak gerekirse muhtemelen yüz kişi bile tanımıyordum. New Haven'da çok da arkadaşım olduğu söylenemezdi. Elime fırsat geçmediğinden değildi – üç çocuk annesi olarak ço-

cuklarımın oyun arkadaşlarının anneleriyle arkadaş olmak çok kolay olurdu. Sadece korkunç saç boyalı, ellerinde çakma çantalarıyla pazarlık yapmadan alışveriş yapamayan bu kadınları tanımaya istekli değildim. Bana sadece hayatta başarısız olduğumu ve asla Libby Fontaine gibi olamayacağımı hatırlatıyorlardı.

Böylece bana gönderdikleri kitap ve bahçe kulübü davetiyelerini reddetmiş ve antisosyal benliğimi kabullenmiştim. Sürdürdüğüm tek arkadaşlık, yalnız yaşayan yaşlı komşumuz Bayan Lucas'la olmuştu. Akciğer kanserinden kurtulmuş, üç kez evlenmişti –en son bir Yale hukuk profesörüyle– ve Hermès eşarplarını el üstünde tutardı; ona dair her şeye bayılmıştım. Bayan Lucas'ı haftada bir veya iki kere ziyaret ederdim; kart oynayıp eski filmler izlerdik. Bazen şarap içerdik ve bana hayatına dair hikâyeler anlatırdı.

LeeAnn mağazada bana gözlerini devirmişti. "Facebook arkadaşlarımın beş yüzünü de gerçekten tanıyor değilim. Çoğu tanıdık falan."

"Tanımadığın insanlara arkadaşlık isteği atmayı sorun etmiyor musun?"

"Sadece başka bir ortak arkadaşım olan insanlarla. Onları kısmen tanıyor olduğuma karar verdim. Geçişlilik ilkesi gibi bir şey işte ya da her neyse." LeeAnn sakızından kocaman bir balon yapıp patlattı, yapay çileğin aşırı tatlı kokusu havayı dolduruyordu.

Onun kuşağı karşısında afallamış ve içimden kızlarımızın da LeeAnn gibi olmaması için dua ederek ona bakakalmıştım.

Ama iyi ya da kötü, LeeAnn'in bir şeyi temsil ettiğini biliyordum: Bir gencin popülerliğe olan açlığını. Ne kadar çok Facebook arkadaşın varsa o kadar havalıydın.

Böylece ikinci bir Facebook hesabı açtım, Julia Miller isimli sahte bir profil, Westport'tan bir şehir ileride, Norwalk, Connecticut'ta yaşıyordu. Google'da bulduğum, göle atlayan bir kızın fotoğrafını iyice uzaklaştırarak yükledim, hiçbir fiziksel özelliği ayırt edilemiyordu. Sonra Norwalk ve Westport'ta

yaşayan diğer insanları arattım ve sonuçlarda çıkan birkaç düzine kişiye arkadaşlık isteği gönderdim. Bilgisayarı kapattım ve yataktaki Burke'ün yanına girdim, Noel Arifesi'ndeki bir çocuk gibi heyecanlı ve uykusuzdum.

Ertesi sabah Burke ve çocuklar kapıdan çıkar çıkmaz bilgisayara koşmuş, Julia Miller'ın Facebook hesabını kontrol etmiştim. *On bir* kişi arkadaşlık isteğimi kabul etmişti. Bir adrenalin dalgası vücudumu sarmıştı.

Sabahın geç saatlerinde dört kullanıcı daha isteğimi kabul etmişti ve profilimde Fairfield County'den on dört arkadaşın olmasının yeterince gerçekçi olduğuna karar vermiştim. Skye'a istek atmanın zamanı gelmişti. Portakal suyuma biraz votka eklemiş ve adının yanındaki gri renkli arkadaş ekle butonuna basmak için cesaretimi toplamıştım.

Sonrasında, bir şeyler olmasını bekleyerek ekranın karşısında oturmuştum. Hiçbir şey olmadan on dakika geçtiğinde perşembe gününün ortasında olduğumuzu ve Skye'ın muhtemelen okula gittiğini hatırlamıştım. Eğer hesaplamalarım doğruysa o zamanlar son sınıfta olmalıydı. Ya da üniversite birinci sınıf mı? Matematik hiçbir zaman güçlü yanlarımdan biri olmamıştı.

Duş almış ve Kitchen Kettle'daki vardiyam için giyinmiştim. Akşamüstü bitmek bilmemişti; eve dönüp Facebook'a bakma dürtüsüyle âdeta yerimde duramıyordum. Dükkânın sahibi, Deb isimli yaşlı bir kadın, perşembe günleri mağazada olurdu, yani tek bir müşteri olmasa bile bilgisayarın başında vakit öldürmek gibi bir işe kalkışamazdım. Bunun yerine Deb bana envanteri saydırmış, kurulama bezlerini yeniden katlatmıştı ve saat sekizde vardiyam bittiğinde sanki hücre hapsinden kurtulmuş gibi hissetmiştim.

Burke, ben eve gelene kadar çoktan çocuklara akşam yemeklerini yedirmişti ve dördü birlikte odada futbol maçı izliyordu. Bilgisayarı açıp Julia Miller'ın profiline girdim, ellerim heyecandan titriyordu.

Skye Starling'in arkadaşlık isteğimi kabul ettiğine dair bil-

dirimi gördüğümde neredeyse ciyak ciyak bağıracaktım. Maçın geri kalanını izlemek için ailemin yanına döndüğümde ağzım kulaklarımdaydı. Tatmin olmayı ertelemekte her zaman çok iyi olmuştum.

Gizlice yukarı çıkıp Skye'ın profilini detaylıca incelemek için herkesin uyumasını beklemiştim. İşimin bölünmesini istemiyordum. Hayatından sahneler gözlerimin önündeydi, duvarındaki resimler ve mesajlar her şeyi ortaya çıkarıyordu. Benim için altın madeniydi. Yüklediği yedi fotoğraf albümünü dikkatle incelemek için acele etmemiştim, özel hayatının nasıl ilerlediğini görmenin bu kadar kolay olmasına inanmıyordum. Yarım saat içinde Skye'ın Billy Joel sevdiğini, Lexy, Isabel ve Andie isimli üç yakın arkadaşı olduğunu biliyordum. Ailesinin Palm Beach'te bir evi vardı, büyükanne ve büyükbabasıysa hâlâ Libby'nin eskiden bahsettiği Nantucket'taki o muhteşem mülkün sahibiydi. Skye'ın Westport'ta özel bir okulda okuduğunu ve erken kabulle Barnard'a girdiğini öğrenmiştim. Albümlerinden biri "Lib" olarak adlandırılmıştı ve sadece annesinin resimlerini içeriyordu. Her bir fotoğrafı onlarca kişi beğenmiş ve yorum yapmıştı. *İkizler; seni seviyorummmm; hem içi hem dışı en güzel insan; onu çok özlüyorum; melek; seni sonsuza kadar izliyor, canım.*

Albümü o kadar çok incelemiştim ki ekrana bakmaktan gözlerim ağrımaya başlamıştı. Sürekli dönüp dolaşıp resimlerden birine dönüyordum – Libby'nin Langs Valley'deki eski evlerinin verandasındaki fotoğrafı. Kucağında kundaklanmış Skye'ı tutarken Nate bacağına sarılmıştı. Resmin en sağ köşesinde oturmuş küçük bir çocuk vardı; dizlerini kendine çekmiş ve kameraya arkasını dönmüştü, altın renkli bukleleri güneş ışığının altında parlıyordu. *Gus.* Küçük kardeşimi orada görür görmez, o ânın net hatırasıyla midem kasıldı. Fotoğrafı ben çekmiştim ve Gus'a Starlinglerin aile fotoğrafında olmaması için arkasını dönmesini söylemiştim.

Bilgisayarı kapatıp parmak uçlarımda yukarı çıkarak Burke'ün yanında yatağa girdiğimde saat neredeyse sabahın

dördüydü. Rüyamda Libby, Skye, Gus ve Langs Valley'yi gördüm, saatler sonra soğuk terler içinde uyandığımda kesik kesik görüntüler çoktan kayıp gitmişti.

Facebook'a her girişimde Skye'ın profilini kontrol etmeye başladım, bu da genellikle günde birkaç kez oluyordu ve hayatını gözlerimin önünde yaşanmasını izledim. Liseden mezun olmasını ve hemen ardından Nantucket'ta tembellik yaparak geçirdiği yazı izledim. Barnard'daki partilerle ve havalı New York restoranlarında alkollü akşam yemekleriyle dolu üniversite yıllarını takip ettim. Roma'da geçirdiği yarıyılı, St. Barths, Cape Town, Alpler'e gittikleri lüks aile tatillerini, Palm Beach'te geçirdiği sayısız hafta sonunu takip ettim. Üniversiteden edebiyat ana dalında yüksek onur derecesiyle mezun olduğunu gördüm. Annesinin izinden giderek yayın sektöründe çalışmaya başlamasını izledim. Üniversite yıllarından sonra gönderilerinin ve fotoğraflarının sıklığı azalmıştı ancak içerik genel bir fikir sahibi olmam için yeterliydi. İş dışında Skye'ın yirmili yaşlarının başı akşam yemeği partileri ve Hamptons'taki ortak evde geçen çılgın hafta sonlarıyla doluymuş gibi görünüyordu. Erkek kardeşiyle çok görüşmüyordu; Nate uzun süreli kız arkadaşıyla evlenmişti ve San Francisco'da yaşıyorlardı. En yakın arkadaşları hâlâ lisedeki aynı üç kızdı.

Beni en çok meraklandıran, Skye'ın hayatında bir erkek olmayışıydı. Güzel bir kızdı –çarpıcı, kalp şekilli yüzü korkutucu derecede Libby'ninkine benziyordu– ve sürekli modaya ayak uydurduğu lüks bir gardırobu vardı. Hayatındaki romantizm eksikliğini anlayamıyordum.

2013'te etiketlendiği bazı fotoğraflarda kafamda *bir* şüpheli belirmeye başlamıştı – küllü sarı saçlı, yakışıklı Max LaPointe isimli bir adam. Ancak resimler aralarındaki ilişkinin romantik olup olmadığını netleştirmemişti; belki de sadece sıradan bir flörttü ya da hiçbir şey değildi. Fotoğraflarının altına yazdığı yazılarda sanki havalı bir kız rolü yapıyormuş gibi bir zorlama vardı.

Skye o zamanlar Facebook'ta çok paylaşım yapmıyordu; yaptığında da genellikle annesinin onuncu ölüm yıldönümünde onun adına kurulmuş Libby Fontaine Vakfı konusunda oluyordu. Vakfın varlığı bile beni küplere bindiriyordu, tıpkı Skye'ın "özverili, cömert" annesini onurlandırmak için Facebook arkadaşlarından bağış istediğini gördüğüm zaman olduğu gibi. Sanki ailesinin başka insanlardan para istemeye ihtiyacı varmış gibi. Sanki Gus'ın varlığı neredeyse tamamen unutulup gitmişken Libby –bencil, şımarık bir *katil*– hayatının onurlandırılmasını hak ediyormuş gibi.

Max LaPointe'un, Skye'ın vakıf hakkında yaptığı paylaşımlardan birini beğendiğini ve bağış yaptığını fark etmiştim ama hâlâ erkek arkadaşı olup olmadığını anlayamıyordum.

2017 yılının bahar ayında Skye'ın aşk hayatına dair gerçekler ortaya çıkmıştı. O zamana kadar mağazadaki işimden ayrılmış, Uber şoförlüğü yapmaya başlamıştım. Böyle bir mavi yaka işine kalmam küçük düşürücüydü ama aldığım para daha iyiydi ve daha uzun saatler çalışabiliyordum. Hope üniversiteye başlamıştı ve Maggie de yakında başlayacaktı, dolayısıyla gelirimizi artırmamız gerekiyordu. Burke, PK Adamson'da sıkışmış gibi görünüyordu. Son on yılda kümülatif olarak yüzde 15'ten fazla zam almamıştı. Hâlâ Credit Suisse'deki ilk yılında aldığı analist maaşından az kazanıyordu ki bunu düşünmekten nefret ediyordum çünkü canımı çok sıkıyordu. Çalışıp CFA sınavını başarıyla geçmesine rağmen PK Adamson geçmişi nedeniyle onu CFA takibine asla yerleştiremeyeceklerini üzerine basa basa belirtiyordu. Sektörü daha çok anladıkça bunun Burke'ü neden bu kadar şaşırttığına giderek daha çok şaşırıyordum – kamuya açıklanmamış bilgiye dayalı ticaret, finans sektöründe üç aşağı beş yukarı cinayete eşdeğerdi. Herhangi bir varlık yönetimi şirketinde iş bulabildiği için bile şanslıydı.

Uber şoförlüğü yapmak çok da matah bir şey değildi ama bunu Kitchen Kettle'da çalışmaya tercih etmiştim çünkü kendi saatlerimi belirleyebiliyordum. Hem araba kullanmayı hiç sorun

etmemiştim. Ekim ayının başlarında bir cuma günü sabahımı kendime ayırmaya ve yatakta birkaç saat tembellik etmeye karar vermiştim, kahvemi içip laptopumda internette geziniyordum. Skye'ın profilini kontrol etmek için Julia Miller'ın Facebook'una girdim; o zamana kadar iyiden iyiye alışkanlık hâlini almıştı bu.

Çok bir şey bulmayı ummuyordum ama Skye'ın bir önceki akşam attığı yeni gönderiyi gördüğümde dikkatim bir anda geri dönmüştü. Libby Fontaine Vakfı'nın internet sitesinde yazılmış bir blog yazısı linkiydi: "Annemsiz On Altı Yıl" Yazan: Skye Starling.

Linke tıkladım, okumaya başalarken adrenalin damarlarımda akıyordu. Yazısında Skye annesini on iki yaşında kaybettiğinden beri yaşadığı zorluklardan bahsediyordu. Yani, Libby öldükten hemen sonra teşhisi konan obsesif-kompulsif bozuklukla olan mücadelesini yazmıştı. Skye hastalığının kariyerinde ve ilişkilerinde düzenli olarak nasıl zorluklar çıkardığını anlatmış ve şunları eklemişti:

Bu benim için anlatması kolay bir şey değil. Ama annem değişimi ve bağlantıyı en acı verici tecrübelerle bulmaya inanırdı. Artık bu dünyadan gitmiş olabilir ama o her zaman benim en büyük rol modelim olacak – bana hâlâ her gün ders veren, benzemek için elimden geleni yapacağım kadın olacak. Bu yıl Libby Fontaine Vakfı yapılan bağışların toplamına kendi kasasından da bir o kadar ekleyerek tüm parayı Yale OKB Araştırma Kliniği'ne bağışlayacak.

Yazıyı iki kez okuduktan sonra yastığıma yaslanmıştım, tepeden tırnağa sersemlemiştim. İşte karşımdaydı – yıllardır aradığım açıklama. Skye gizli bir lezbiyen değildi. *Akıl hastasıydı.*

Saf bir öfke içimde alevlenmişti. Libby asla "değişimi ve bağlantıyı en acı verici tecrübelerle" bulmamıştı. Aksine, onlardan kaçmıştı. Gus'a yaptıklarından kaçmıştı – olanları mezara götürmüştü. Libby, açıkça görüldüğü üzere tıpkı onun gibi hayal dünyasında yaşayan ve şımarık bir kızı olan –onunla kafayı bozmuş, tıpkı onun gibi olmak isteyen bir kız– ikiyüzlü yalancının tekiydi sadece.

Büyük Plan, ben farkına varmadan çok önce zihnimin küçük, hareketsiz bir köşesinde oluşmaya başlanmış olmalıydı. Geriye dönüp baktığımda, Starlinglere olan saplantımın her nasılsa yaklaşık otuz yıl sonra bile hâlâ sürdüğünü görüyordum. Ancak bu Facebook gönderisi bu defteri kapamaya giden yolumu aydınlatmıştı.

Burke ve ben orta sınıftan bir türlü çıkamamıştık. Faturaların, ev kredisinin, eğitim ücretlerinin altında ezilmediğimiz bir dönemimiz olmamıştı. Bunca yıl sonra bile hâlâ kupon kesiyor, garaj satışlarından mobilya alıyor ve arabamızı ortak kullanıyorduk. Paranın –kafamda planladığım gibi *gerçek* bir paranın– bizim için söz konusu olmayacağını kabullenmek zorunda kalmıştım.

Ya da gerçekten öyle miydi? İnsanın kalbinin en derin, en kutsal köşesinde arzuladığı şeyden vazgeçmesi mümkün müydü? Yoksa o şey bilinçaltında kalıp ısrarla, hiç durmadan sürekli bir çıkış yolu mu arardı?

Tek bildiğim, Büyük Plan kendini bana gösterdiğinde uygulamaya hazır olduğumdu. Ayrıca başarılı olması için uygulamasının ayrıntılı bir planlama ve hassasiyet gerektireceğini de fark etmiştim. En zor kısım Burke'ü ikna etmek olacaktı. Hiçbir şey değilse bile, Burke bir baba ve aile adamı olmaktan gurur duyardı. Ama bu özellik hem iyi hem de kötü bir şeydi ve bunu kendi lehime kullanabilirdim. Tek yapmam gereken ona çocuklarının iyiliğini sorgulatmak ve ailemizin yaşadığı zorlukların sebebinin o olduğunu hatırlatmaktı.

Bu yüzden de ilk adımım finansal durumumuzu daha da kötüye sokmak olmalıydı. Tüm sonbahar boyunca Burke'e uzun süre önce söz verdiği gibi modası geçmiş korkunç kahverengi fayanslarla döşenmiş ebeveyn banyosunu hâlâ yeniletmediği konusunda söylendim. Yedi yıl önce evi aldığımızdan beri bana bir jakuzi ve şık beyaz mermer sözü veriyordu. Nasıl olsa paramız var diye isteğime gerekçe buldum; tadilatı *karşılayabilirdik*.

"Bilemiyorum, İskelet." Burke tereddüt etmişti. "Tahmini bir masraf çıkardığımızı ve sayının en az on bin dolar çıktığını unutma. Bu bizim birikimimizin çok üstünde."

Ancak yakında çocuklar evden gittiğinde bunu düşünmemiz gerekeceğini ve tadilatın evin yeniden satış değerini artıracağını savunarak onu rahatsız etmeye devam ettim. En sonunda pes etmişti.

Geçmiş doğum günü hediyesi olarak Burke'e *sizinle* altı seans çift terapisi hediye ettim, Dr. K. *Seasons of New Haven* sonbahar sayısı sizi bölgedeki en iyi evlilik ve aile terapisti olarak adlandırmıştı *ve* sigorta kabul etmiyordunuz. Mükemmel.

Burke'e çift terapisinden bahsettiğimde, ona ne zaman banka hesabımızda devasa bir göçük yokmuş gibi bir hediye versem yaptığı gibi gizlice gözlerini devirmişti. Ama gözyaşlarına boğulup ona evliliğimiz hakkında ciddi endişelerim olduğunu söylediğimde gitmeyi kabul etmişti.

Ona Büyük Plan'dan bahsetmek için tatil sezonunun bitmesini bekledim. Ocak ayında karlı bir günde onu karşıma aldım ve Skye'ın Libby Fontaine Vakfı'nın internet sitesindeki itirafından bahsettim, fikrimin tüm detaylarını açıkladım. Burke'e, Skye'ın en güzel çıktığı resimleri gösterip birisiyle tanışmak için ölüp bittiğini söyledim. Ona Büyük Plan'ın Starlinglerin bize halihazırda yaptıklarından daha kötü olmayacağını, Libby'nin yaptıklarının sonuçlarıyla yüzleşmediğini ve Langs Valley'de olanların bedelini birisinin ödemesi gerektiğini söyledim. Bu ailemiz için, çocuklar için finansal kurtuluş anlamına gelecekti; en azından onlara bunu onlara borçluyduk.

Büyük Plan'ın diğer çekici yanından ona bahsedemezdim – Libby'nin Burke'ü her zaman bir çöp parçası, hiçbir zaman beş para etmeyecek bir bağımlı olarak gördüğünü. Burke'ün –onun deyimiyle bir Langs Valley zavallısının– Libby'nin biricik kızını baştan çıkarması fikri zevkten vücudumu uyuşturuyordu. Kafamdaki planların gerçekleşmesini izlerken yaşayacağım tatmin hissini neredeyse hissedebiliyordum.

Burke uzun süre bir şey söylemeden bana baktı, ağzı açık kalmıştı – bu ifade onu aptal ve tuhaf bir şekilde genç gösterirdi.

"Benden bu kızı baştan çıkarmamı, evlenme teklifi etmemi,

tüm düğünü planlamamı daha sonra onu mihrapta dımdızlak bırakmadan önce milyonlarca dolarını çalmamı mı istiyorsun? Bu delice. *Yasadışı* olduğundan bahsetmiyorum bile, Heather." Sanki birisi kendi evimizde bizi dinliyormuş gibi fısıldamıştı. "Ve muhtemelen imkânsız. Eğer imkânsız değilse bile, bu ülkeyi sonsuza kadar terk etmemizi gerektirir. Hayatta olmaz."

"Kimin umurunda? Milyoner olacağız. Özgür olacağız! Ve açıkçası eğer bunu başaramazsak Starlinglerin utançtan suçlamada bile bulunmamaları beni hiç şaşırtmaz. Eğer böyle olursa bir yere gitmemize de gerek kalmaz."

"Bu çok riskli bir iş, Heather. Kusura bakma ama eğer paranın Starlinglerle olanları düzeltebileceğine gerçekten inanıyorsan sana o zamanlar teklif ettikleri miktarı kabul etmeliydin."

Libby'nin çekini yırtma kararımdan hiç pişmanlık duymamıştım. Büyük Plan farklıydı. Bu Gus için *benim* sağlayacağım adaletti; Libby'nin cömertçe verdiği ve benim boyun eğip Libby'nin vicdanını temizlemesini sağlayacağım, kardeşimiyse toprağın altında bırakacağım bir ödeme değildi.

Burke'ün cevabı beni şaşırtmamıştı, böylece Büyük Planı ayda bir gündeme getirerek usul usul ona işlemeye devam ettim. Bu fikre karşı durmaya ve bana çıldırdığımı söylemeye devam etti ama ilerleme kaydediyordum. Uber saatlerimi yarıya indirmiştim – Burke gelirimin neden düştüğünü sorduğunda ona uygulamaya olan talebin tüm zamanların en düşük seviyesinde olduğunu söyledim ve kocama tasarruf hesabımızdaki sürekli azalan bakiyeyi hatırlatmayı alışkanlık hâline getirdim. Harcamalarıma hız kesmeden devam etsem de hepsini gizlice yaptım ve aldığım her şey için bir gereklilik uydurabileceğimden emin oldum. Maggie'nin matematik öğretmeni (Cebir II için desteğe ihtiyacı vardı), yeni su ısıtıcısı, yeni çamaşır makinesi (Burke'e eskisinin bozulduğu yalanını söylemiştim) ve yaz için planladığım, Yellowstone Milli Parkı'na yapacağımız aile gezisi bunlardan bazılarıydı. Garrett gitmeyi çok istiyordu, bense Kayak'taki Salt Lake City'ye ucuz uçak biletleri bulmuştum ve Burke'e,

Maggie'nin arkadaşları arasında uçağa binmeyen tek kişi olmasının onu öldüreceğini söylemiştim. (Gerçekteyse Maggie'nin uçma fikrinden bile ödü kopuyordu, bu fobisinden bana yıllar önce bahsetmişti.)

Tüm çabalarıma rağmen kış sonuna kadar Büyük Plan'daki ilerlemem duraksamaya devam etti. Para hiç olmadığı kadar azalmıştı ve Burke'ü hiç bu kadar sıkıntılı görmemiştim –yılbaşından beri saçlarındaki beyaz teller iki katına çıkmıştı– ama Büyük Plan konusundaki duruşu çok katıydı.

"Bu delilik, Heather," demişti mart ayının son haftasında plandan tekrar söz açtığımda. Sesi hiç duymadığım kadar öfkeliydi. "Biz sahtekâr değiliz. Biz böyle insanlar değiliz. Konu kapanmıştır."

Daha sonra olanlardan gurur duyduğumu söyleyemem, Dr. K. Ama sabrımın sonuna gelmiştim. Kararları Burke'ün vermesinden, acınası kararlarının yönettiği hayatı yaşamaktan akılalmaz derece *yorulmuştum*.

Bu yüzden de bir akşamüzeri telefonu alıp Burke'ün PK Adamson'daki patronu Herb Wooley'yi aradım. Herb şirkette altı ya da yedi yıldır çalışıyordu –Burke kadar uzun süredir orada değildi– ama ilk görüşmemizde bende gözü olduğunu anlamıştım. Tatil için bir partideydik ve Herb karısıyla oraya gelmişti. Benim yaşlarımdaydı ama daha tıknazdı, sosis gibi kolları ve üstdudağında ağda yapmaya tenezzül bile etmediği şeftali tüyleri vardı. Şu kendini salmış orta yaşlı kadınlardan olduğunu anlamıştım.

Herb tabii ki karısıyla yıllardır yatmamıştı ve bana olan ilgisini saklamaya çalışmamıştı. Bardayken bana arkamdan yaklaşmış ve popomu sıkmıştı. "Seni yiyip bitirebilirim," diye kulağıma fısıldamıştı.

Herb Wooley'yi arayıp benimle kahve içmesini istemek midemi bulandırmıştı ama o benim zafere giden biletimdi. Nisan ayının başlarında şehir merkezinde buluşmuştuk. Hava sıcaktı, bacaklarımı açıkta bırakan beyaz bir şort ve gözlerimle aynı yeşil

tonunda dar, derin dekolteli bir bluz giymiştim. Saçlarımı fönlemiş, maskara sürmüş sonra da parfüm sıkmıştım. Starbucks'a girdiğimde Herb çoktan gelmişti ve bana sanki bir et parçasıymışım gibi bakmıştı, gözleri bana sabitlenmişti ve açtı.

"Bayan Michaels," diye homurdandı ben karşısındaki sandalyeye otururken. Yanağımı öpmek için masanın üzerinden bana uzandığında kanım buz kesmişti. Dudakları ıslaktı ve nefesi soğan kokuyordu. "Sizin için ne yapabilirim?" diye sormuştu flörtöz bir tavırla.

Gözümü hedefimden ayırmadım ve Herb'e onun yardımına ihtiyacım olduğunu söyledim. Uydurduğum hikâyenin ağzımdan dökülmesine izin verdim; babamın Burke'ü şirketinde çalışmaya ikna etmeye çalıştığını –Waterbury merkezli bir müteahhitlik şirketinde– ama Burke'ün PK Adamson'a olan sadakati yüzünden bu fikre direndiğini açıkladım.

"Finansal anlamda bizim için en iyi fırsat bu," dedim Herb'e. "Babam vefat ettiğinde Burke şirketin başına geçebilir ve haberiniz var mı bilmiyorum ama babamın sağlığı kötüleşiyor..." Sesimin çatallanmasına izin verdim. "Özür dilerim, Burke'ün size geldiğimi bilmesini istemiyorum, ben düşündüm ki sizinle görüşürsem..." Nefes verdim ve ellerimi Herb'e yaklaştırarak masanın üzerinde birleştirdim. "Burke bunca yılın ardından kendini PK Adamson'a borçlu hissediyor. Bu kariyer fırsatı daha çok para kazanmak, çocukların eğitim masraflarını ödemek için bir şans olabilir. Ve eğer Burke babam için çalışırsa bu, şirketin ailede kalacağı anlamına gelir, babam da hep bunu isterdi ve o... Onun en iyi ihtimalle sadece birkaç yılı kaldı. Bunu gerçekten, gerçekten çok istiyorum. Buna ihtiyacım var, Herb. Senin hiçbir şeye ihtiyacın olmadı mı?"

Herb'in ağzının bir kenarı yarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. Kendimi onun gri gözlerine bakmaya zorladım, kabul etmeye dayanamayacağım bir şeymiş gibi.

"Ayrıca" –altdudağımı büktüm, en güçlü kartımı oynamaya hazırdım– "kocamın senin için çalışmaması çok daha iyi olurdu.

Şu anki ilişkiniz gerçek bir... arkadaşlığımızın olmasına engel oluyor. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Tek gereken bu olmuştu, Dr. K. Süreç çok da hoş değildi ama kolaydı. Bir sonraki hafta Burke, PK Adamson'dan kovulmuştu. Herb ona finansal sorunlar yüzünden küçülmeye gideceklerini, kişisel bir şey olmadığını söylemişti.

Burke mahvolmuştu. Kan çanağı gözlerinden uyumadığını anlasam da günlerce kanepeden kımıldamamıştı. Bir gece banyodan gelen bebek gibi ağlama sesleriyle uyanmıştım. Kocama bu korkunç acıyı yaşattığım için kendimi kötü hissettim ama aynı zamanda sadece bu kadar aşırı bir şeyin onun iradesini kırabileceğini de biliyordum.

Mayıs ayında bir gece, Burke'ün kıdem tazminatı bittiğinde ve bir ayını sonucu olmayan işlere başvurarak geçirdiğinde onu karşıma aldım. Yavaş ve nazikçe Büyük Plan konusunu gündeme getirdim. Ona sürekli büyüyen borcumuzu, neredeyse limiti dolan kredi kartlarımızı, Hope'un artan öğrenci kredileri için yeniden başvurana kadar okuldan ayrılmak zorunda kalacağını ve bu şekilde Maggie'nin dört yıllık üniversite masrafını ödemenin mümkün olmayacağını hatırlattım. Ve sonunda, *en sonunda*, Burke'ün içinde bir şey pes etti. Bir anlaşma yaptık. Üç aylık süreyi kabul etti. Bir iş bulmak için üç ayı olacaktı –PK Adamson'da kazandığından daha fazla kazanacağı bir iş– ve eğer ağustos ayının sonuna kadar hâlâ işsizse Büyük Plan'ı uygulamaya koyacaktık.

Bu, Burke'ün tek dayanağıydı ve çıldırmış gibi iş başvurusu yapıyordu. Suçu göz önüne alındığında finans sektöründeki bir şirkette işe girmesinin çok zor olduğunu biliyordum ama pazarlama ve kâr amacı gütmeyen kuruluşlar gibi başka sektörlerden işlere de başvurmaya başladığında gerilmiştim.

Bir temmuz sabahı, Burke duşa girip laptopunu yatakta açık bıraktığında, 2018 tarihli özgeçmişine çift tıklayıp dizginleri elime almaya karar vermiştim. İş tecrübelerinden Credit Suisse'i silip not ortalamasını 3.9'dan 1.9'a çevirdim. Yazın geri kalanında tek bir mülakata bile gidememişti.

1 Eylül günü Burke'e banka hesabımızdaki bakiyeyi ya da kredi kartı ekstrelerimizi göstermeme gerek bile kalmamıştı. Durumumuzun hiç bu kadar kötü olmadığını biliyordu ve üç aylık süresi dolmuştu. Pes ederken kocamın yüzüne eşi görülmemiş bir korku ifadesi yayılmıştı.

Birkaç gün sonra Skye'ın Instagram hesabında gezerken – şükürler olsun ki herkese açıktı ve Facebook hesabından daha sık paylaşım yapıyordu– gözüme, yüklediği yakın tarihli bir şey çarpmıştı. Fotoğrafta Skye ve zayıf esmer arkadaşı güvertede kol kola okyanusu izliyordu. Üzerlerinde pahalı görünen kolsuz birer elbise vardı ve ikisi de arkalarındaki gün batımıyla aynı renkte parlak turuncu bir kokteyl tutuyordu.

Skye resmin altına *Bu manzarayı özlüyorum, kardeşim @andieroussos ile bu hafta sonu buraya dönmek için sabırsızlanıyorum*, yazmıştı. Resmin üzerine konum işaretlenmişti, *Gurney's Montauk Resort & Seawater Spa*, yazıyordu.

O akşamüzeri Gurney's Resort'u aradım ve Burke'e cumartesi günü için bir oda tuttum. Ona dolabında bulabildiğim en şık plaj kıyafetleriyle bir gecelik çanta hazırladım ve ilk görevi hakkında onu bilgilendirdim. İtiraz ettiğinde –biriyle flört etmek konusunda hiçbir fikri olmadığını, otuz yıldır bunu yapmadığını söylediğinde– ona Todd'a güvenmesini, arkadaşından birkaç ipucu almasını söyledim. Herkes Todd'un karısını aldattığını biliyordu.

"Ona *her şeyi* anlatma," diye ekledim. "Sadece genç bir kadınla tanıştığını ama ilk adımı nasıl atacağını bilmediğini söyle. O adi herif seni yargılamayacaktır."

Burke isteksizce başıyla onayladı, ifadesi pes etmiş gibiydi.

Büyük Plan devredeydi. Harekete geçme zamanı gelmişti.

KIRK YEDİNCİ BÖLÜM

Skye

ARALIK 2019

Daha tarihi bile belli olmayan ilk duruşmayı beklerken zaman geçmek bilmiyordu. Davis, Burke'ün aleyhindeki ceza davasını eyalet mahkemesine götürmüştü. Bu süre zarfında, ekibi tazminat davasına odaklanıyordu. Her şey tahmin ettiğimden daha yavaş ilerliyordu.

Batı Yakası Yolu'nda yaptığım koşular dışında evimden neredeyse hiç çıkmıyordum. Andie çoğu gece işi bittikten sonra bana geliyordu. Yanında küçük bir akşam yemeği ve kırmızı şarap getirip benimle oturuyordu. Aralık ayının ilk haftasında bir gece en sonunda ona Burke'ün mektubunu, defteri ve Max'in e-postalarını anlattım.

Andie ağzı yarıya kadar aralanmış şekilde bana baktı, altdudağı şaraptan boyanmıştı. "Neden daha önce söylemedin?"

"Bilmiyorum," dedim dürüstçe. "Söylemem gerekirdi. Özür dilerim."

İşim konusunda ne yapacağımı sordu ve omuzlarımı silktim. Jan'in muhtemelen beni kovacağını söyledi.

"Biliyorum," dedim, pek bir şey hissettiğim söylenemezdi.

Midemde ılık bir his yaratsın ve düşünlerimi sarıp sarmalasın diye şarabı sanki su içermiş gibi içtim, Burke'ün mektubundan inatla tekrar eden satırlar kafamın içinde yankılanıyordu: *Hayatının aşkı olmadığımı biliyorum, Skye Starling, bir şey fark ettirir mi bilmem ama benim hayatımın aşkının sen olduğunu bil.*

Pazartesi akşamüzeri Jan'den beklenen e-posta sonunda gelen kutuma düştü.

Skye – neler yaşadığını hayal bile edemiyorum; sadece geçtiğimiz aydaki iletişimsizliğine dayanarak tahmin ettiğimden daha kötü olduğunu varsayıyorum. Ancak işin ucunda benim kariyerim var ve sana daha fazla hoşgörü gösteremeyeceğim. Geçen haftaki partime Putnam'dan bir editör katılmıştı ve biraz sohbet ettik. Sen ve ben de aynısını yapmalıyız. Perşembe günü saat 10'da Stumptown'da? Lütfen gelip gelmeyeceğini haber ver.

Tek satırlık bir cevap yazıp Gönder tuşuna bastım. **Orada olacağım. Çok üzgünüm, Jan.**

Laptopumu kapattım ve her şeyin altında, derinlerde, içimde bir bulantının beni sardığını hissettim.

Yüzeyde ise sonu gelmeyen bir döngü hâlinde beni yalnız bırakmayan düşünceler vardı. Burke. Dijital günlük. Not defteri. Heather. Heather'ın kardeşi. Annem. Babam. Max.

Max. Ona dair düşünceler yavaşlayıp zihnimde öne çıktı. Bana e-posta atmasının üzerinden uzun süre geçmişti – en az bir ay olmuştu. Davis'e hâlâ yazdıklarına dair bir şey söylememiştim ama sanırım zamanı gelmişti. Bilgisayarımda Gmail'in açık olduğu pencereye tıkladım ve arama kutusuna Max'in adını yazdım. Bunu yapmamla daha önce fark etmediğim bir şeyi fark ettim. Karşıma iki e-posta adresi çıktı: maxlapointe1@gmail.com ve mlapointe88@gmail.com.

İlk adrese tıkladım ve Gmail'in maxlapointe1@gmail.com'dan gelen e-postaları filtreleyip yüklemesini izledim. Bunlar Max'in nisan ayında, Burke bana evlenme teklifi ettikten hemen sonra göndermeye başladığı tuhaf tehdit mesajlarıydı. Ama o tarihten önce bu adresten gelmiş başka bir şey yoktu.

Daha sonra ikinci adrese tıkladım, mlapointe88@gmail.com ve daha çok sayıda e-postanın ekranı doldurmasını izledim. En son mesaj Haziran 2013 tarihliydi, altı yıldan daha uzun süre önce – Max'in bana yönlendirdiği, Montauk'teki evin adresini içeren bir e-postaydı.

Birkaç dakika ekrana baktım, birbirimizin hayatına girip çıktığımız yıllarda Max'in gönderdiği eski e-postaları okuyordum. Birbirimize gönderdiğimiz şarkıların ve YouTube videolarının linkleri, sohbetlerimiz, okurken bile yerin dibine girdiğim birkaç uzun, duygu yüklü e-posta. Hepsi eski adresinden gönderilmişti. Yeni bir hesap açmış olmalıydı.

Ancak bir şeyler aklımı kurcalıyordu ve hiç düşünmeden telefonumu alıp Isabel'i aradım.

İkinci çalışta telefonu açtı. "Aman Tanrım, Skye."

"Merhaba Iz. Affedersin, işte olduğunu biliyorum."

"Hayır, sorun değil. Sesini duymak çok güzel. Senin için endişeleniyordum."

"Biliyorum, üzgünüm."

"Nasılsın? Will'in doğum gününden sonra s-sen ortadan kayboldun. Defalarca aramaya çalıştım. Andie bize hiçbir şey anlatmıyor."

Aniden başım yoğun ve çok ağır hissettirdi. Isabel ve Lexy'ye neler olduğunu anlatmadığımı neredeyse unutmuştum, sadece Burke'le balayından sonra ayrıldığımızı ve detaylara girmeye hazır olmadığımı söylemiştim. Masamın arkasındaki pencereden dışarı baktım. Küçük kar taneleri havada süzülüyordu.

"Özür dilerim, Iz." Altdudağımı ısırdım, doğru sözcükleri arıyordum. "İşler pek yolunda değil açıkçası. Her şeyi yakında açıklayacağıma söz veriyorum ama sana bir şey sormam gerek. Kulağa çok saçma gelecek ama önemli bir şey."

"Ne istersen sor, Skye."

"Max LaPointe kendine yeni bir e-posta adresi açtı mı?"

"Ne? Ah, Skye. Sen, hayır –sen ve Max olamaz– ah, Tanrım..."

"Hayır, Iz, öyle bir şey değil. Bak, aramızda kalacak, bir süredir Max'ten garip e-postalar alıyorum ama gerçekten o olup olmadığından emin değilim. Daha önce kullandığı adresle aynı değil ve kontrol etmek iste–" Nefes verdim, düşüncelerim birbirlerine çok hızlı çarpıyordu, tıpkı domino taşları gibiydiler. "Bir bakıp söyleyebilir misin, maxlapointe1@gmail.com adresini mi kullanıyor?"

Isabel adresi tekrarladı ve onu masasında oturup adresi Gmail'e yazarken hayal ettim. Birkaç dakika geçmişti.

"Hayır. Bu adresten hiç e-posta almamışım."

Midem daralmış ve düğümlenmişti. "Peki. Ama son zamanlarda ondan hiç e-posta aldın mı? Başka bir adresinden yani?"

"Evet. Daha geçen hafta bir tane gönderdi, Will ve benim için bir Yeni Yıl partisine davetiyeydi. Gitmek istemediğimi biliyorsun, Max'e katlanamı–"

"Peki o hangi e-posta adresinden, Iz?"

"Iıı, bir bakalım." Klavye tuşlarına basan parmak seslerini dinledim. "mlapointe88@gmail.com. Yıllardır bu adresi kullanıyor."

"Tamamdır. Teşekkür ederim, Iz. Bak, *lütfen* Will'e bunlardan bahsetme, tamam mı?"

Bir süre sessiz kaldı. "Bahsetmeyeceğim. Ama, Skye, beni korkuyorsun. Lex ve ben – biz çok endişelendik."

"Özür dilerim. Korkunç bir arkadaşım. Ş-şu an anlatamam ama söz veriyorum seni bu hafta içinde arayacağım. Tamam mı? Şimdi gitmem gerek."

Isabel'e onu sevdiğimi söyledim ve telefonu kapattım.

Max'in kasımda Will'in doğum günü partisindeki yüzünü, e-postalarından bahsettiğimde gözlerindeki soğuk, gerçekten şaşkın bakışı düşündüm.

Neden bahsettiğini bilmiyorum, Starling.

Gerçek, sert bir darbeyle göğsümün ortasına saplandı. Bana bu e-postaları Max LaPointe göndermemişti. Bunu yapan başka birisiydi.

Aniden derin, içi boş bir yalnızlığa kapıldım. Andie'ye gelmesini söylemek istedim ama o ve Spencer Brooklyn Steel'da, aylardır anlata anlata bitiremediği popüler bir rock grubunun konserine gitmişlerdi. Isabel ve Lexy'ye sorabilirdim ama onlara açıklamam gereken çok fazla şey vardı. Telefonuma uzandım ve babama mesaj attım.

Bu geceyi geçirmek için Westport'a gelmem sorun olur mu?

Hemen cevap verdi: *Harika olur. Ne kadar istersen kal.*

Kahve demliğini lavaboda duruladım ve mutfak tezgâhındaki ekmek kırıntılarını sildim. Gün boyunca boğazımdan sadece bir parça ekşi mayalı ekmek geçmişti ancak iştahım buhar olup uçtu. Daireyi toplamak bana bir nebze olsun kontrol hissi verdi; her şeyi temizlediğimde kendime bir çanta hazırladım ve Westport'a giden 18:20 trenini yakalamak için Grand Central'a doğru yola çıktım.

Dışarıda gökyüzü bembeyazdı ve tren Westport istasyonuna girdiğinde kar çok hızlı yağıyordu. Çantamı platformdan aşağı indirip park yerinde babamın arabasını bulmak için gözlerimi kıstığımda onun yerine Nancy'nin beyaz Volvo SUV'sini gördüm.

"Babam nerede?" dedim aniden camını indirdiğinde.

"Yemek siparişimizi alıyor." Gülümsemesi kocamandı, kaşlarının arasında keskinleşen tek bir kırışıklık vardı. "Akşam yemeğine geleceğini söyledi ve evde yiyecek hiçbir şey yoktu, ben de Çin yemeği söyledim. Sadece üçümüz için, çocuklar evde değil. Bugünlerde hiç evde olmuyorlar zaten."

Çantamı arkaya fırlattım ve yolcu koltuğuna oturdum. Nancy ısıtıcıyı sonuna kadar açmıştı ve yün ceketimde eriyen devasa kar tanelerini izledim.

"Amma kar yağıyor, değil mi?" Nancy'nin sesindeki çaba hissediliyordu.

Başımı salladım. "Evet."

"Sabah yollar çok kötü olduğu için bugün okullar tatil edildi. Şehrin keşmekeş içinde olduğundan eminim."

Aklıma söylenecek başka bir şey gelmedi ve eve giden yolun geri kalanını sessizlik içinde geçirdik.

Evin içi tatil ruhuna uygundu ve rahat hissettiriyordu, şöminede kükreyen bir ateş yanıyordu. Kocaman bir yılbaşı ağacı oturma odasının köşesini dolduruyordu, beyaz ipli ışıklarla süslenmiş dallarının üzerinde tüm eski süslerimiz, hatta Nate ve benim küçükken yaptığımız altın boyalı makarnalar bile asılmıştı.

Merdivenin tırabzanına çuval bezi kumaşından kurdelelerle süslenmiş yeşil çamlar sarılmış ve alt kat saksılardaki Noel yıldızı çiçekleriyle bezenmişti. Girişte porselenden yapılmış, İsa'nın doğumunu simgeleyen, anneme ait biblolarını görmemle nefesim kesildi. Öldüğünden beri Noel zamanlarında kullanılmamışlardı; babamın onları sakladığından bile haberim yoktu.

"Ben – bunların hepsini sen mi yaptın?" Gözlerim Nancy'ninkilerle buluştuğunda göğsümde bir ağırlık vardı.

Başıyla onayladı. "Bodrum katında bu harika süsler ve dekorasyon malzemeleriyle dolu bir sürü kutu buldum. Bu birlikte geçirdiğimiz üçüncü Noel ve baban bunların varlığından bile bahsetmemişti!" Küçük bir kahkaha attı. "Noel yıldızı çiçekleri Home Depot'tan. Kara Cuma'da tanesini sadece doksan dokuz sente alabiliyorsun."

"Çok güzel görünüyor," dedim samimi bir şekilde çünkü gerçekten de öyleydi. Ucuz ya da aşırı değildi – sade, şık ve tatil ruhuna uygundu, tıpkı annemin bir zamanlar Noel'de süslediği gibiydi. Nancy ayrıca babamın son zamanlarda yaptığı eserlerin birkaçını evin farklı köşelerinde sergiliyordu, tıpkı annem gibi. Teknik olarak emekli olmuştu –eskiden annemin ilham perisi olduğunu söylerdi ve onun ölümünden sonra resim yapmaya devam etmekte zorlandığını biliyordum– ama sanatı hâlâ onun bir parçasıydı.

"Biblolara bayıldım." Girişi işaret ettim. "Onlar annemindi. Ama yıllardır görmemiştim."

Nancy bir süre daha bana baktı, sonra gözlerini kırptı. "Biraz şarap ister misin?"

"Olur." Mutfak adasının çevresindeki taburelerden birine oturdum ve Nancy bir şişe şarabı açarken onu izledim. Şarabı kadehlere boşaltırken kırmızı sıvı şişenin ağzında lıkırdadı.

Nancy kadehlerden birini bana uzattı ve kocaman bir yudum aldım. Tadı topraksıydı ve boğazımdan yağ gibi kaymıştı.

"Gamay," dedi Nancy. "Pinot Noir'a benzer."

"Güzelmiş."

Nancy biblolara doğru baktı ve nefes verdi. "Onu ne kadar çok özlemişsindir tahmin bile edemiyorum."

Mutfak tezgâhına baktım, şarap göğsümü ısıtıyordu.

"Zamanla kolaylaştı," dedim sonunda. "Ama Noel zamanı hep zor oluyor."

"Her seferinde." Nancy kadehinin ağız kısmına baktı. "Annem ben yirmi yedi yaşındayken hayatını kaybetti. Araba kazasında."

"Araba kazası olduğunu bilmiyordum." Kafamı kaldırıp ona baktım. "Bu çok kötü. Çok üzgünüm."

Nancy başını iki yana salladı. "Hey. Yirmi yedi yıl bir anneye sahip olmak on iki yıl sahip olmayı yener. Senin hayatın daha zorlu olmuş, Skye. Ama Noel'le ilgili söylediğin şeyi anlıyorum. Yılın bu zamanında annemi çok özlüyorum. Bir de onun doğum gününde."

"Evet, doğum gününde de." Şarabımdan bir yudum daha aldım, uzuvlarımı gevşettiğini hissediyordum. "Annem öldüğünde çok küçük olduğum için sanki onu giderek daha az hatırlıyormuş gibi hissediyorum. Ama sonra o biblolar gibi bir şey görüyorum ve..."

"Anılar hızla geri dönüyor." Nancy cümlemi tamamladı. "O kadar güçlü oluyor ki insanı bunaltıyor."

"Aynen öyle. Daha sonra ne kadar zaman geçtiğini, hayatımın ne kadarını onsuz yaşadığımı düşünüyorum ve sadece – sadece onu arayabilmeyi her şeyden çok diliyorum, sen de anlıyorsundur. Sırf onunla konuşmak ve tavsiye almak için. Özellikle de böyle zamanlarda."

Nancy'nin gözlerindeki yaşları gördüğümde, kendiminkileri bastırmak için gözlerimi kırpıştırdım.

"Benim de en çok özlediğim şey bu. Elli bir yaşındayım ve annemle telefonda konuşmayı özlemekten asla vazgeçmeyeceğim." Nancy şişeye uzandı ve kadehlerimizi tazeledi. "Aynı olmadığını biliyorum. Yakınından bile geçemez. Ama neden beni denemiyorsun? Belki ben sana birkaç tavsiye verebilirim. Bana nasıl hissettiğinden bahset."

Tereddüt ettim. Daha önce Nancy'yle hiç böyle içten sohbet etmemiştik.

"Sadece sen de istersen," diye ekledi hızla. "Baskı yok."

"Peki." Başımla onayladım ve şaraptan bir yudum daha aldım, şaraptan, üvey annemin duygusal açıklamalarından ya da ikisinin karışımından birden cesaretlenmiştim. "Tüm bu olanların kimseyle konuşamadığım büyük bir kısmı var. Belki... belki sana anlatabilirim."

Nancy'nin ela gözleri minnettarlık içinde açıldı, yaşlarla dolmuş ve kızarmışlardı. "Seni dinliyorum, Skye."

"Ama anlatacaklarımı kimseye anlatmayacağına söz vermelisin. Sorun da bu... kimse bilmemeli. Babam bile. Babam, Davis'e anlatmak isteyecektir ve Davis bunları bilemez."

"Söz veriyorum. Aramızda kalacak."

Ona inandım. Derin bir nefes aldım ve her şeyi açıkladım. Ona Heather Michaels'ın annemle olan ilişkisini ve Heather'ın kardeşinin ölümünü anlattım, zaten Nancy daha önce babamdan bu konuya dair birkaç şey duymuş. Postadan aldığım not defterini ve mektubu anlattım. Hatta Max LaPointe'u, gönderdiği e-postaları ve neden artık hiçbirinin ondan geldiğini düşünmediğimi bile anlattım. İçimdeki her şeyin ağzımdan dökülmesine izin verdim ve bunları Dr. Salam ve Andie dışında biriyle paylaşmak beni öyle rahatlatmıştı ki karşımdaki insanın Nancy olmasının ne kadar tuhaf olduğunu neredeyse fark etmedim bile.

"Ah, Skye." Nancy bardağımı üçüncü kez doldurdu ve biraz sarhoş olduğumu fark ettim. "Biliyorsun, baban Langs Valley'de geçirdikleri yıllar hakkında pek konuşmuyor ama söylediği birkaç şeyden anladığım kadarıyla annenin Heather'ın kardeşinin başına gelenler konusunda ciddi bir suçluluk duyduğu aşikâr."

"Aynı şeyi birkaç hafta önce babam da söylemişti." Başımla onayladım. "Ben hiç bilmiyordum – annem hayattayken yani. Keşke neler olduğunu bilseydim."

"Baban da aynı şeyi diliyor." Nancy şarabını yudumladı.

"Başına bunlar geldiği için çok üzgünüm. Herhangi bir mantık bulmak imkânsız, değil mi?"

"Evet." Kadehin uzun sapını parmaklarımda döndürdüm. "Ama yine de konu Burke ve ben olduğumuzda, beni gerçekten sevmesinin mümkün olduğunu düşünüyorum bazı günler. Mektubunda ve not defterinde söylediği şeylerin doğru olduğunu. Bana Heather'ın olaya dahlini anlatamadığını çünkü bunu mahkemede ona karşı kullanabileceğimi bildiğini ve çocuklarının iyiliği için onu da mahvetmek istemediğini düşünüyorum. Bunun kulağa delice geldiğinin farkındayım çünkü Burke beni gerçekten seviyorsa bile beni kendi isteğiyle böyle kandıran biriyle asla birlikte olamam. Yani bunların hiçbirisinin önemi bile olmamalı. Ama bir şekilde önemsiyorum."

Nancy'nin yüzü yumuşadı, elmacıkkemikleri kızarmıştı ve birden ne kadar güzel bir kadın olduğunu fark ettim. "Delice falan değil, hayatım. Hem de hiç delice değil. Olanlar delice ama bu senin hislerinin gerçekliğini azaltmıyor. Yani bu adamı *seviyorsun*, Skye. Değil mi?"

Gözlerimin arkasına ve alnıma hafif bir ağrı girdi. "Tabii ki."

"Ve eğer onun da sevmesi gibi bir ihtimal varsa... gerisi hikâye, değil mi?"

"Belki ama yine de yeterli değil. Sevgi yeterli değil. Bunu içimde *biliyorum* ama kendimi bunu kabul etmeye zorlamalıyım. Söylediklerim mantıklı geliyor mu?"

"Geliyor." Nancy başıyla onayladı. Şişenin geri kalanını bitirerek kadehlerimizi doldurdu. Bulaşık makinesinin sesini dinledim ve milyonuncu kez her şeyin farklı olmasını diledim.

"Biliyorsun, ben babanla tanıştığımda boşanalı on bir yıl olmuştu," dedi Nancy sessizlik içinde geçen bir sürenin ardından. "Çok fazla randevuya çıkmıştım –arkadaşlarım yeniden birini bulmam için beni sıkıştırıp durmuşlardı– ve ben de kabul etmiştim. Yıllarca flört ettim ve bir sürü farklı tipte erkekle tanıştım ama hiçbiri uzun soluklu olmadı. Bir daha aşkı bulacağıma dair umudumu kaybetmiştim. Babanla tanıştığımda ona âşık olmak

istemedim. Dul bir erkekle birlikte olmak istemediğimi hep biliyordum, özellikle de çocukları varsa. Annesini kaybetmiş birinin üvey annesi olmak istemedim. Annem öldükten birkaç yıl sonra babam yeniden evlenmişti ve bundan nefret etmiştim. O *kadından* nefret etmiştim. Bu beni mahvetmişti ve evliliği kabullenememiştim. Ve en son istediğim şey başka birisi için o insan olmaktı. Bu yüzden de babanla görüşmeyi bir süre kestim."

"Öyle mi?" Şaşkınlık içinde Nancy'ye baktım. "Bunu bilmiyorum. Ama sonra... ne oldu?"

"Onsuz acınacak hâldeydim çünkü ona âşık olmuştum." Omuzlarını silkti. "Hayatın zor olduğunu ve kontrol edemeyeceğimiz çok fazla şey olduğunu fark ettim, bu yüzden eğer yapabiliyorsan aşkı seçmen gerek. En zor seçenek olduğunda, kesinlikle imkânsızmış gibi geldiğinde bile onu seçmelisin. Aşkı seçmeye *devam etmeli* ve onun için mücadele etmelisin, tekrar tekrar, ne olursa olsun. Aslına bakarsan bundan başka yol yok."

Nancy'nin sözleri kalbime işledi ve oraya çöktü. Yanağımdan bir yaş süzülüp burnumun kıvrımlarına takıldı.

"Sence babam da buna inanıyor mu?"

"İnandığına dair en ufak bir şüphem bile yok." Hafifçe gülümsedi. "Baban yeterince acı çekti. Aşkın, kendini nasıl gösterirse göstersin, bir mucize olduğunu çok iyi biliyor."

"Teşekkürler, Nancy." İsmi aniden dilimde farklı bir his bırakmıştı. *Sana karşı tam bir pislik olduğum için özür dilerim,* demek istedim ama sözcükleri toparlamaya çalışırken aniden arka kapı çarptı. Birkaç saniye sonra babam iki elinde de birer torbayla mutfakta belirdi.

"Geç kaldığım için özür dilerim, hanımlar. Kar gerçekten çok kötü bastırdı ve şehirden çıkan yollar..." Babam, Nancy ve benim mutfak adasında gözlerimiz yaşlı oturduğumuzu görünce duraksadı. "Her şey yolunda mı?" Yemekleri tezgâha bıraktı.

"Evet." Babama doğru ilerledim ve kollarımı boynuna dolamak için parmak uçlarıma kalkmak zorunda kaldım. "Nancy'yle biraz sohbet ediyorduk."

Babam gözlerini kırpıştırdı, kafası karışmış şekilde bize bakıyordu. Daha sonra yüzünde gözlerini aydınlatan büyük bir gülümseme belirdi. "Ne güzel. Bunu duyduğuma çok sevindim."

Üçümüz de Çin yemeğinden birer tabak aldık ve oturma odasında, şöminenin karşısında yedik. Akşam yemeğinden sonra babam ve Nancy *Billions*'ı izlerken kanepeye yerleşti ama ben televizyona odaklanamayacak kadar yorgun ve dalgındım.

Burada her kaldığımda kullandığım ama bu geceye kadar hiç benimmiş gibi gelmeyen yatak odasına çıktım. Yatağa girerken Nancy'nin sözlerinin zihnimde yankılanmasına izin verdim: *En zor seçenek olduğunda, kesinlikle imkânsızmış gibi geldiğinde bile onu seçmelisin. Aşkı seçmeye devam etmeli ve onun için mücadele etmelisin, tekrar tekrar, ne olursa olsun.*

Burke'ü düşündüm, aynı anda içimi dolduran dehşeti ve neşeyi. Max'ten gelen e-postaları düşündüm, artık onları başka birinin gönderdiğini biliyordum. Burke bu dünyada Max'i tanıyan, bana yaptıklarını bilen az sayıdaki insanlardan biriydi. Beni kandırma, bana ihanet etme konusunda ne kadar yetenekli olduğunu anlamış olsam bile yine de o mesajları yazanın o olduğuna pek inanmıyordum.

Uykuya dalarken en sonunda ne yapmam gerektiğini çözmüştüm. Burke'le konuşmam gerekiyordu.

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

Burke

OCAK 2020 – SKYE'SIZ 103. GÜN

İlk duruşma ertelenip duruyordu. Şimdilik, toplanan kapkara bir yağmur bulutu gibi, şubat ayının sonunda olacak gibi görünüyor. Tüm süreç beklediğimden çok daha uzun sürdü ve beklemek ıstırap gibiydi – sadece cezamı almak ve önüme bakmak istiyordum. Adsız Alkolikler benim için çok faydalı olmaya devam ediyordu. Bazı günler bu program devam etmemi, uzun ve karanlık tünelin sonundaki ışığı görmemi sağlayan tek şeymiş gibi geliyordu.

Bir ocak ayı sabahı kan ter içinde uyandım, Metropolitan Hapishanesi hakkında sürekli gördüğüm kâbus beni sarsmıştı. Rüyamda iki gardiyan gecenin köründe birden hücreme dalıyordu. Biri tavana bir iple ilmek bağlıyor, diğeri ise ağır, demirden bir zincir tutup metali parmaklarının arasından geçiriyordu.

"Hangisini tercih edersin, dostum?" diyordu elinde zinciri tutan, diğeriyse yanında kıs kıs gülüyordu. Önce ipi sonra da zinciri işaret ediyordu. "Seçimini yap." Gülüşü büyüyordu ve ağzında tek bir diş bile yoktu.

Saat erkendi –dışarısı hâlâ karanlıktı– ama tekrar uyuyamayacağımı biliyordum. Komodinde duran telefonumu kontrol ettim, saat 05:02'yi gösteriyordu ve yeni bir mesajım olduğunu gördüğümde kalbim tekledi, *Skye*'dan gelmişti! Bir önceki gece saat 23:50'de gönderilmişti. Mesajı açtım, uykum bir anda açılmıştı.

Bunu bir süredir düşünüyorum, erteleyip durdum ama seni görmem gerek. Konuşmamız gerekiyor, avukatlar olmadan. Yarın müsait olup olmadığını haber ver. Saat beşte Grand Central Oyster Bar'da.

Vücudum yeniden neşeyle doldu. Skye yarın buluşmak istiyordu. Yarın artık *bugün* olmuştu. Ona hemen tek satırlık bir cevap yazdım. *Tabii ki. Orada olacağım. Saat beşte görüşürüz.*

O akşamüzeri, âdeta ilk randevusuna giden bir lise öğrencisi gibi, hazırlanmak için gereğinden fazla zaman harcadım. Duş aldım ve özellikle de boynumun arkasına yakın olan, genellikle gözden kaçırdığım serseri sakalları kestiğimden emin olarak özenle tıraş oldum. Kumaş bir pantolon ve Skye'ın her zaman gözlerimin rengini ortaya çıkardığını söylediğini mavi kazağı giydim.

Todd beni tren istasyonuna bıraktı. Skye'la buluşmak için şehre gideceğimi biliyordu ama çok fazla soru sormamıştı, bunun için minnettardım. Zaten sorularına cevap veremezdim. Şaşkınlıkla ve midemi bulandıran kıpır kıpır, karşı konulmaz bir umutla doluydum.

İki saatin ardından Oyster Bar'a geldiğimde beni masada bekliyordu, krem rengi hırkası, siyah kot pantolonu ve omuzlarında serbest bıraktığı saçlarıyla hatırladığımdan çok daha güzel görünüyordu. Günlerce, haftalarca, aylarca onu görmeyip keder içinde bu ânın gelmesini diledikten sonra onu gerçekten görmek rüya gibi hissettiriyordu. Kazcığım benim. Ama zayıflamıştı – çok zayıflamıştı, üzerindeki kışlık kıyafetlere rağmen belli oluyordu.

Ona sarılmak, onu öpmek ve kokusunu içime çekmek istedim ama Skye'a ayak uydurdum ve herhangi bir temasta bulunmadık. Oturmamı işaret etti. Önündeki masada bir kadeh kırmızı şarap vardı, yarısı boşalmıştı. Ya da yarısı doluydu, nasıl baktığıma göre değişirdi.

"Seni görmek çok güzel," dedim alçak bir sesle. "Ço–"

"Fazla vaktim yok." Birbiri üzerine attığı bacaklarını indirdi. Şarabından bir yudum aldı ve sol elindeki yüzüğün yokluğunu fark ettim. Muhtemelen bir yerlerde çöpün içindeydi, olması gerektiği gibi.

"Tabii. Ben sadece – bana yazdığına çok sevindim. Tahmin bile edemezsin."

"Niyetim seninle barışmak değil, Burke." Sesi ince ama ciddiydi. "Bil diye söylüyorum."

"Anlıyorum." Nefes verdim.

"Bu işi uzatmak istemiyorum." Tarçın renkli gözleri benimkilerle buluştu. "Sana bir şey sormak için buluşmak istedim, aklımda bir türlü oturtamadığım bir şey hakkında. Geri kalanı –beni içine sürüklediğin bu cehennem– ne kadar aşağılık olsa da nedenlerini anlayabiliyorum. Ama Max LaPointe gibi davranıp bana gönderdiğin e-postalar? Sahte bir adresten yazdıkların? Neden? *Neden* böyle bir şey yaparsın ki? Gözlerimin içine bak ve bana doğruyu söyle çünkü bilmem gerek."

Bu konuşmanın bir sürü versiyonunu kafamda canlandırmıştım –eğer birbirimizi bir kez daha görürsek Skye'ın bana söyleyeceklerini– ama Skye'ın eski erkek arkadaşını içeren bir suçlama, karşıma çıkmasını beklediğim son senaryoydu. "Neden bahsediyorsun?" İçgüdüsel olarak kaşlarımın çatıldığını hissettim. "Max LaPoint'tan gelen e-postalar mı?"

"Bana aptalı oynama, Burke." Gözleri kısıldı, sesi öfkeli çıkıyordu. "Sana e-postalardan hiç bahsetmemiştim, biz... birlikteyken yani –artık bu ne anlama geliyorsa– kimseye söylemedim. Ama bunca zamandır onları sen mi gönderiyordun? Nedenini söylemek zorundasın. Bir daha sormayacağım."

"Skye." İddialarını idrak etmeye çalışırken nefesim kesik kesik ve düzensizdi. "*Hayatım* üzerine yemin ederim ki sana Max'mişim gibi e-posta göndermedim. Oyun bitti artık. Geri kalan her suçu kabul ettim. Hapse gireceğim. Eğer bunu da yapmış olsam kabul ederdim. Sana yemin ederim."

Skye bir süre hiçbir şey söylemedi, kaşları çatılmıştı. Güzel kafasında dönen çarkları neredeyse görebiliyordum.

"E-postalarda ne yazıyordu, Skye?" diye sorum kibarca. Cevabını duymaktan korkuyordum ama bilmem gerekiyordu.

Bakışlarını çevirdi, yüzünde acı ve utancın karışımı bir ifade vardı. "Yazılanlar... çok kötüydü. Tahrik ediciydi. Bana bir sürü şey söyledi. Tehdit etti. Nişanlıyken gelenlerden sana bahsetmek...

istemedim çünkü... mutluydum." Sözcükler ağzından zorlukla dökülüyordu. "Max'in bunu mahvetmesine izin veremezdim. Ama artık ondan gelmediklerini bildiğim için kim beni böyle incitmek ister diye düşünmeden edemiyorum. Bu çok aşağılık bir hareket, senin için bile."

Sözleri beni utandırdı –*senin için bile*– ve böylece anlamıştım. "Ben değildim, Skye. Yemin ederim. Ama kim olabileceğine dair bir fikrim var." Son kısmı kendimi durduramadan söyleyiverdim.

Başıyla onayladı. "Heather." Skye'ın sesi o kadar alçak, o kadar sessizdi ki bir fısıltı gibi çıkmıştı.

Beni ele geçiren şok yüzümden okunuyor olmalıydı.

"Biz küçükken bana ve Nate'e bakıcılık yaptığını biliyorum. Küçük kardeşinin ölümü için annemi suçladığını ve bunun için onu asla affetmediğini de öyle."

"Tüm bunları nereden biliyorsun?"

"Bir önemi var mı?"

Garsonlardan biri masaya geldi ve su söyledim. Restoran doluydu ve Grand Central'ın cuma günü sesleri ve enerjisiyle dolup taşıyordu – lastik tabanların zemindeki gıcırtıları, bardakların birbirine çarpmasıyla çıkan sesler, aynı anda gerçekleşen yüzlerce konuşmanın yüksek uğultusu. Skye'ın beni ona getiren nedeni bilmesiyle rahatlama ve perişanlık hissinin garip bir karışımı içimi sardı.

"Yani gerçekten tüm bunların arkasında Heather var." Skye başını iki yana salladı, yeniden bacak bacak üzerine attı. "Paraya ihtiyacınız vardı ve bu da onun intikam planı mıydı?"

Konuşmaya dilim varmadı.

"Ve annem çoktan mezarı boyladığı için sonraki en iyi hedefe mi yöneldi?"

Başımı iki yana salladım. "Heather'ın annene karşı bir takıntısı vardı, Skye, sanki – o *olmak* istiyormuş gibi görünüyordu. Kardeşinin ölümünü hiç atlatamadı ama bana kalırsa annenin ölümünü de atlatamadı. Ama sen bunların hiçbirini hak etme-

din ve bu konuda çok, çok üzgünüm. Tüm hayatım boyunca da üzgün olacağım. Mektubumda söylediğim her şeyde ciddiydim, her bir kelimesinde. Not defterindeki her bir kelime de doğru."

"Evet, söylemiştin."

"Ve bana inanmıyorsun."

"Neye inandığımı bilmiyorum." Kadehine baktı. "Deftere yazdığın son yazıda düğünde olmaman gerektiğini yazmışsın. Benimle evlenmenin planın bir parçası olmadığını."

"Evet. Değildi." Suyumdan bir yudum alıp buzları dişlerimle çiğnedim. O günkü masmavi gökyüzünü, her şeyin nasıl da olası göründüğünü hatırladım.

"Ama evlendin."

"Evet."

"Neden?"

"Ya-yapamadım." Omuzlarımı silktim, gözlerim Skye'ınkilere kilitlenmişti. "Seninle evlenmek zorundaydım. Seni kaçamayacak kadar çok sevdim. Gerçek bu."

Minik yaşlar gözlerinin kenarlarını doldurdu, yanakları kızardı.

"Mantıklı düşünemediğimi biliyordum," diye devam ettim. "Düşündüm ki... bilemiyorum. İtalya'ya gidip harika zaman geçirir, biraz kafa dinleriz, benim de düşüncelerimi toplamaya zamanım olur ve sorunlarla döndüğümde uğraşırım diye düşündüm. Ama senin de bildiğin gibi böyle olmadı."

"Daha sonra olan her şey Heather'ın suçuydu yani?" Skye yanaklarını sildi, saçlarını kusursuz kulaklarının arkasına sıkıştırdı. "Sana tuzak mı kurdu? Parayı bir yere aktardı ve bu yüzden mi bana geri veremiyorsun?"

İç çektim, sorusunu açıkça cevaplamaktan daha çok istediğim bir şey yoktu.

"Skye, yapamam –sana doğruları anlatmak istiyorum ama mektubumda da dediğim gibi– çocuklarım var. Ve Heather onların annesi. Ve bu-bunu yapmam imkânsız."

Skye derin bir iç çekti, elleri masanın üzerinde duruyordu.

"Zayıflamış görünüyorsun." Ağzımdan çıkar çıkmaz söylediğime pişman oldum.

"Son zamanlarda pek iştahım yok."

"Evet. Benim de öyle. Todd iyi bir aşçı sayılmaz."

"Todd'la mı yaşıyorsun?"

Başımla onayladım. "Ekimden beri. New York'tan ayrıldığımdan beri."

"Yani sen ve..." Söylediklerimde saklı anlamı değerlendirdiğini, sesinden en ufak bir umut tonunu uzak tutmaya çalıştığını ve başarısız olduğunu görebiliyordum.

"Heather'la ilişkim bitti. Boşanma davası açtım."

Hızlıca başıyla onayladı, hareketini neredeyse fark etmeyecektim. "Peki Todd'un evinde ne yapıyorsun?"

"Aslında AA toplantılarına gitmeye başladım, neredeyse her gün. Buluşmalar beni bir nevi... umutlandırıyor. Tuhaf, biliyorum. Hayatta ne yapmak istediğimi düşünüyorum –hapisten çıktıktan sonra yani– ve dönüp dolaşıp bağımlılık danışmanlığına geliyorum. Bu konuda iyi olabileceğimi düşünüyorum. Yani o noktaya gelmeme daha çok var ama sebep olduğum onca acıdan sonra dünyaya olumlu bir etki bırakmayı düşünmek – faydalı oluyor. Şu sıralar bir şeyin ne kadar faydası olabilirse işte. Affedersin, demek istediğim... senin için durumun daha kötü olduğunun farkındayım."

"Belki de değildir." Skye zoraki bir gülümsemeyle baktı. "Perişan olmuş gibi görünüyorsun, Michaels."

"Gerçekten mi? Bugün tıraş olmak için utanç verici miktarda uzun zaman harcadım. Ve bu kıyafetleri seçmek için."

"Solgun görünüyorsun." Gözlerini kırptı. "Ve de yorgun."

"Sense çok güzelsin, her zamanki gibi."

Bir şey söylemedi.

"Tüm... bunlar dışında... nasıl gidiyor? Jan'in yeni kitabının *Times* çoksatanlar listesine girdiğini gördüm. Bu harika."

Skye'ın bakışları kucağına döndü. "Jan beni kovdu."

"Siktir. Skye, bilmiyordum." Her bir hücrem pişmanlıkla dol-

du. Bunu ben yapmıştım. Skye'ın kariyerini, bunca yıldır uğruna çalıştığı her şeyi ben mahvetmiştim.

"Gerçekten çok kötü bir iş çıkarıyordum. Az bile yaptı."

"Bu benim suçum ama. Kötü bir iş çıkarman. Benim yüzümden kovuldun."

"Evet, öyle." Skye masanın tahta yüzeyinde parmaklarıyla ritim tuttu. "Ama eskiden kitap editörlüğü yapmak geçekten yapmak istediğim şey mi diye sorardın, hatırlıyor musun?"

"Sadece tutku duyduğun bir şeyi yapmanı istiyordum. Amacım..."

"Sorgulamakta haklıydın, Burke. Bunu yapan tek insan sendin. Ve editörlüğün istediğim şey olmadığını fark ettim. Sanırım bunu bir anlamda hep biliyordum ama işime devam ettim çünkü annem bunu yapmıştı. Ama Jan beni kovduğundan beri ne üzgün ne de kızgın hissettim. Yani onu yüzüstü bıraktığım için suçlu hissediyorum ama bir yandan da kendimi... özgür hissediyorum."

"O zaman bu güzel bir şey." Gülümsedim, Skye'ın yanıtı, bunca suçluluğumun altında bana güzel bir pay çıkarması içimi rahatlatmıştı. "Yani yeni bir yazarla çalışmayacak mısın?"

Skye başını iki yana salladı. "Kariyerimde değişiklik yapmayı düşünüyorum, sosyal hizmet olabilir belki. Bundan ilk bahseden aslında Kendall'dı ve söyledikleri çok... mantıklı geldi. Şu an bunu düşünüyorum, bu da okula geri dönüp diplomamı almak anlamına gelecek. Ama insanlara yardım etmek için kendi deneyimlerimi kullanabileceğim bir kariyer bulmak, tıpkı senin dediğin gibi... bunun çok güçlü bir şey olduğunu düşünüyorum. Hem tatmin edici de."

Her zaman yaptığı gibi boynunu kaşırken başını sola yatırdı ve ona, zarafetine, dehasına ve şaşırtıcı potansiyeline hayran kaldım.

"Bana kalırsa senden harika bir terapist olur, Skye."

"Teşekkür ederim."

"Bir kadeh daha..."

"Gitmem gerek, Burke."

Gitmesini istemiyordum, onu durdurmak için her şeyi yapardım. Ama yapamayacağımı biliyordum ve zihnimi olumlu taraflara, onunla geçirdiğim bu zamana duyduğum minnettarlığa, sesinin adımı söylerken çıkan tınısına odaklamaya çalıştım.

"*Seni görmek güzeldi* demek az kalır. Ayrıca burayı seçtiğin için teşekkür ederim. Bilirsin ya – işimi kolaylaştırmışsın." Oyster Bar'ı seçerken sadece benim rahatlığımı düşünmediğini bilsem de terminalin tren raylarını işaret ettim. Skye burayı seviyordu çünkü Grand Central'ın geri kalanına açıktı, dört duvarla sınırlandırılmamıştı. Kapılara vurmadan çıkabiliyordu.

Ayağa kalktı ve masaya bir yirmilik bıraktı, sonuna kadar nezaketini koruyordu, ben de onun hareketlerini tekrarlayarak ayakta durdum. Yanımdan geçerken hafifçe bana dokundu, elmalı şampuanının kokusunu içime çektim ve eline uzanıp parmaklarımı kibarca onunkilerin arasına geçirmeden edemedim. Vücudunun önce gerilip sonra rahatladığını hissettim, onu kendime çekmeme, kollarımı etrafına sarmama ve avucumu tekrar başının arkasına koymama izin verdi. Sadece bir saniyeliğine.

Daha sonra tutuşumdan kurtuldu ve onu alıp götüren terminalin cuma akşamı kalabalığı içinde kamufle olarak hızla ortadan kayboldu.

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

Heather

Sevgili Dr. K,

Burke'ün geçen şubatta hafta sonunu geçirmek için eve geldiği güne kadar hiçbir şeyden şüphelenmemiştim. Kış mevsimi uzun ve acımasız geçmişti, Kuzeydoğu hâlâ gri bir tundraydı ve bahara dair görünürde hiçbir belirti yoktu. Ev neredeyse her zaman boş oluyordu; Garrett, Boston'da yaşıyor ve çalışıyordu, Hope okul için gitmişti ve Maggie hâlâ evde yaşasa da sürekli arkadaşlarıyla dışarıdaydı. Çocuklarım da kocam da yanımda olmadığından, sıkıntıdan kafayı yemek üzereydim.

O yıl Bayan Lucas'ı daha sık ziyaret etmeye başlamıştım, bazen haftada üç kere ona gittiğim oluyordu ama tüm sosyal hayatım bundan ibaretti. Bazı günler tam bir evhanımı karakterine bürünüp evi köşe bucak temizliyor, Garrett ve Hope'a göndermek için kurabiye pişiriyordum. Zaman zaman, Uber'e çıkmamaya karar verdiğim günlerde üzerime eşofmanlarımı geçiriyor ve elimde Halo Top eşliğinde arka arkaya Netflix izliyordum. Sırf kocam başka bir kadınla yatıyor diye kendimi Ben & Jerry's eşliğinde kaybedecek değildim.

Sıkıntımdan daha yıpratıcı olan ise Burke'ü çaresizce özlememdi. Onun eve dönmesini, geceleri yorganın altında sıcak vücudunu yanımda hissetmeyi çok istiyordum. Evden ayrılalı sadece beş ay olduğuna inanamıyordum ve geri dönmesinin çok daha uzun sürecek olmasından nefret ediyordum. Ne zaman aşina olduğum özlem hissi beni sarsa kendimi Büyük Plan'ı ve ha-

yatımızı nasıl değiştireceğini düşünmeye zorluyor ve hepsinin buna değeceğini hatırlıyordum.

Anlayabildiğim kadarıyla her şey yolunda gidiyordu. Facebook artık geçmişte kalmıştı ama Skye'ın düzenli olarak güncellediği Instagram'ı kocamla arasındaki her şeyin güzel ilerlediğini gösteriyordu. Bir Noel partisindelerdi; Palm Beach'teki mutlu bir çift olarak tatlı bir selfie paylaşmıştı. Burke'ün giderek seyrekleşen aramalarına alışmıştım; artık Skye'la birlikte yaşadığı için kendine ayıracak daha az zamanı olduğunu biliyordum. Nadiren yaptığımız konuşmaların birinde ona onun gibi bir kızla olmak nasıl bir şey diye sormuştum.

"Onun gibi bir kız mı? Bu da ne demek?"

"Biliyorsun işte. Deliler hastanesinde bulabileceğin türde bir kızla," diye sataşmıştım, kirli çamaşırların peşindeydim.

"O deli değil, Heather." Sesinde bir sertlik vardı.

Sevgililer Günü'nde sabırla telefonumun kapıma gelecek bir demet gül teslimatı için çalmasını beklemiştim ama saat gece yarısına geldiğinde herhangi bir romantik jest yapılmayacağı kesinleşmişti.

Şüpheli hareketlerin komik yanı da bu işte sarırım – onları görmemek asla bir seçenek gibi gelmiyor.

Şubat ayının sondan bir önceki cuma günü, Burke'ün hafta sonu için eve döneceği gün, Noel sabahına kalkan bir çocuk gibi uyanmıştım. Burke kapıdan girdiği an bir şeylerin farklı olduğunu anlamıştım. Bir saniye bile oyalanmadan yüzümü sıyırıp geçen gözlerinde apaçık ortadaydı. Bana bakmıştı ama beni *görmemişti*. Karnıma pençeler batıyor gibi hissetmiştim. Daha sonra onu tren istasyonundan almamı istemediğini fark ettim – taksiyle gelmeyi tercih etmişti. Pençeler daha da derine battı.

"Çocuklar nerede?" Zoraki sarılmamızdan sonra Burke'ün ağzından çıkan ilk şey bu olmuştu.

"Birkaç saat içinde burada olurlar." Aramızdaki boşlukta yanlış olduğu su götürmeyen bir şey asılıydı. Cevabı gözlerinde aramıştım ama çarpıcı mavi gözlerinde gördüğüm şey anlaşılmazdı.

"Garrett da mı?"

"Bugün işi olduğu için o daha geç gelebilir, hem Boston trafiği çok kötü olabiliyor."

"Anladım." Burke başıyla onaylayıp merdivene yöneldi. "Duş alacağım."

Ebeveyn banyosunda akan suyun sesini duyduğum yatak odasına çıkmak için birkaç dakika beklemiştim. Ama ayrıca Burke'ün sesini de duymuştum – sanki telefonda biriyle konuşuyor gibiydi.

Parmak uçlarımda banyoya yaklaşıp kulağımı kapalı kapıya dayadım.

"...ben de seni seviyorum... Evet, duşa girmek üzereyim ama su bir türlü ısınmıyor. Şu aptal iş gezisinden eve dönmek için sabırsızlanıyorum... Evet, biliyorum. Tanrım, seni seviyorum. Seni o kadar çok özlüyorum ki, Kazcığım, tahmin bile edemezsin..."

Sanki bir rüzgâr beni yerle bir etmiş gibi, karnıma sert ve hızlı bir yumruk yemiş gibi hissettim. Dikkatlice banyo kapısından uzaklaştım, vücudum şokun etkisiyle uyuşmuştu.

Ama bu sadece bir numara, diye sebep buldu bir yarım. *Bu, Büyük Plan. Burke rol yapıyor, Skye'ı ayartması gerekiyordu ve çok iyi iş çıkarıyor. Onunla gurur duymalısın.*

Ancak diğer yarım –içimden bir ses– aksini söyledi. Burke'le otuz yıl geçirmiştim ve onu neredeyse kendimi tanıdığımdan daha iyi tanıyordum. Sesinin farklı tonları ve bunların anlamları en derinlerime işlemişti; Burke tatlı dilliydi, ne zaman bunu kullanıp saçmaladığını ve ne zaman içten olduğunu anlayabiliyordum. Burada söz konusu olan ikinciydi.

Burke, Skye'ı seviyordu. Onu özlüyordu. Ona verdiği takma ad *Kazcığım'dı.* Bu nasıl mümkün olmuştu? Belki de Y kuşağından biriyle yaptığı seksi aşkla karıştırdığı bir orta yaş kriziydi bu.

Yavaşça merdivenlerden indim. Mantıklı kalmaya çalışarak oturma odasındaki kanepeye oturdum.

Burke'ün kafası karışmıştı. Onu –kendi isteğimle– başka bir kadının yatağına yollamıştım. Bundan kurtulacaktı, kurtulacak-

tı. Skye dolgun, genç cildi, sapsarı saçları ve sonu gelmeyen parasıyla bir şekilde onu cezbetmişti ama Burke'ün karısı *bendim*, eşi otuz yıldır bendim. Tek yapmam gereken ona aşkımızı, çocuklarımızı, geleceğimizi hatırlatmaktı.

Yirmi dakika sonra Burke üzerinde bir eşofman ve tişörtle aşağı geldi, saçları duştan ıslanmıştı.

"N'apıyorsun?" Burnunu kaşıdı. Gözlerinde yine o kopuk ifade vardı, midemin bulandığını hissettim.

Omuzlarımı silktim. "Hiçbir şey. Gelsene."

Tereddüt etti daha sonra kanepede yanıma oturdu.

"Maggie ve ben bu akşam en sevdiğin *chili*yi yapacağız." Nemli, temiz teninin kokusunu içime çekerek yüzümü ona döndüm. "Ama çocuklar bir saat daha evde olmayacak..." Ona uzandım ve elimi eşofmanının belinden içeri soktum. Benim görevim Burke'e sadece bir karısı olduğunu hatırlatmaktı ve o kişi Skye değildi.

Sonraki birkaç dakika boyunca hayatımın büyük bir kısmında âşık olduğum adamın –çocuklarımın babasının– başka birine âşık olduğunu unutmak için kendime izin verdim. Zihnimin eski Burke ve Heather'a, evlerini birbirlerinde bulan o iki huysuz çifte kumruya sürüklenmesine izin verdim. Vücutlarımız sabit, aşina olduğum ritimle sallanırken Burke'ün zihninin başka bir yerde olmasının çaresizliğini yuttum ve tamamen kendi bedenime odaklandım – hâlâ onu isteyen bedenime. *Tanrım*, hem de ne istemek.

Sonra her şey bitti ve Burke gereğinden hızlı bir şekilde kanepeden kalktı, yaptığı şeyi sadece zorunluluktan yaptığını anlamak çok kolay olmuştu. Pençelerini kocama takma konusundaki şaşırtıcı, öngörülemeyen yeteneği nedeniyle Skye'dan hiç olmadığı kadar nefret ettim.

Pazar günü, Burke çok sevdiği *Kazcığına* geri dönmeden önce, Skye'a evlenme teklif etme konusunda ne kadar ilerlediğini sorabilmek için onunla baş başa kaldığım başka bir an yakaladım. Karşılık olarak yüzünün düştüğünü izlerken dişlerimi sıktım.

Ona çoktan birkaç hafta önce söylediğim beyaz yalanı tekrarlamadan cevap vermesine izin vermedim – Hope'un ikinci dönem ödemesi geç kaldığı ve eğer nisan ayının sonuna kadar tamamını ödemezsek okuldan mezun olamayacağı yalanını. Zamanımız tükeniyordu. Evet, para akışımız sıkıntılıydı ama ben kulağa daha da sıkıntılı gelmesine neden olmuştum.

Konuşmanın sonunda Burke'ün yüzünde yeni bir sıkıntı ifadesi belirmişti, tıpkı umduğum gibiydi. Skye'la evlenmek için çoktan Bay Starling'in iznini aldığını, nişan konusunda ilerleme ve bana para göndermeye başlayabilmek için Skye'la ortak bir banka hesabı açma konusunda benimle hemfikir olduğunu söyledi. Elmas ve safir yüzüğümü parmağımdan çıkarıp Burke'ün avcuna bırakırken kendimi hassas ve sinirli hissetmiştim –gerçekten evlenmeyeceklerini biliyorum– ama yine de Skye'ın çok sevdiğim yüzüğümü takması fikri beni delirtiyordu.

Burke tren istasyonuna taksiyle gitmekten rahatsız olmayacağını söylediğinde itiraz etmemiştim.

"O zaman mayısta geri geleceğim," dedi. "Hope'un mezuniyeti için. Okul ücretini zamanında ödeyeceğim, Heather. Kızımız mezun *olacak*. Aklım almıyor. Çocuklarımız nasıl bu kadar hızlı büyüdü? Sanırım artık çocuk bile sayılmazlar."

Bir şey söylemedim, onunla göz göze gelmeye çalışıyordum. Uzaklara baktı ama ben elini tuttum.

"Bana bak, Burke," diye yalvardım sinirimi yutarak. "Seni ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun, değil mi? Çocukların seni seviyor. Biz bir aileyiz. Bunu unutma."

İç çekti, sonunda gözleri benimkilerle buluşmuştu. "Biliyorum. Sadece keşke hayat daha kolay olsaydı diyorum, Heather."

"Olabilir, Burke. *Olacak* da. Gözlerini hedeften ayırma, tamam mı?"

Sessizce başıyla onayladı. Kapıdan çıkmadan önce sadece bir kez elimi sıktı.

Taksisinin uzaklaşmasını mutfak camından izledim, keder ve öfkenin bir karışımı göğsümü sıkıştırıyordu. Günlerce tek dü-

şünebildiğim Burke ve Skye arasındaki kulak misafiri olduğum telefon konuşması ve daha sonrasında kocamın benimle sevişirken takındığı soğuk tavır, elleri ve gözlerindeki boşluk olmuştu.

Birkaç hafta sonra Burke'ten bir mesaj aldım, safir ve elmas yüzüğümün Skye'ın parmağında olduğu bir resim ve altında, *Nişanlandık. Hemen ortak hesabı açıyorum. Beklemede kal,* sözleri vardı.

Banyoya koşup resme sövmek zorunda kalmıştım ama sonrasında kendimi iyi hissettim. İşler yolunda gidiyordu. Burke bana geri dönen yolu ve Skye da hak ettiğini bulacaktı.

Burke'ün ödemeleri nisan ayında gelmeye başladı, her iki haftada bir 3.500 dolardı, her bir havale görüntüsü vücudumu karıncalandırıyordu.

Büyük Plan ilerlemesine rağmen Skye'a olan kızgınlığımdan kurtulamıyordum. Kocamın sevgisini çalan, otuz yıl önce bir arı sokması yüzünden geçirdiği sinir krizi Gus'ın ölümüyle sonuçlanan o kadından nefret ediyordum. Ona acı çektirme dürtüsü içimi yakıp kül ediyor, her şeyden ağır basıyordu.

Eğer onun acısını en üst dereceye çıkarabilecek, bıçağı daha da derine ittirecek durumda olan birisi varsa o da bendim. Hayatımın büyük bir kısmını Skye'ı uzaktan izleyerek geçirmiş, her bir hareketini analitik bir takıntıyla takip etmiştim. Yıllar önce Facebook'taki etiketlenmiş resimlerinden Max LaPointe ismini hatırladım; bir nedenden ötürü, bunca yıldır aralarında olup biten şeyin gizemini merak etmekten kendimi alıkoyamamıştım.

Bu yüzden de mart ayının sonlarında sakin bir salı gününde, takıntı ve nefret hislerimle boğuşurken Julia Miller'ın Facebook hesabına girdim ve Skye'dan özel ders almakla ilgilenen potansiyel bir işveren gibi davranarak Max LaPointe'a bir mesaj yazdım. Aralarında neler olduğunu bilmiyordum, sadece ilişkilerinin yürümediği apaçık ortadaydı.

Max'in cevap vermesini pek beklemiyordum ama sadece birkaç saat sonra mesajıma dönmüştü.

Tabii, o sürtüğü tanıyorum. Lisansüstü eğitiminden kovulmama neden olacak akılalmaz yalanlar söyledi. Starling akıl hastanesine kapatılmayı hak ediyor.

O gece ilerleyen saatlerde, yarım şişe kırmızı şarap içtikten sonra, "Max" adına Skye'a ilk e-postayı yazdım.

Küçük bir kuş bana nişanlandığını söyledi. Zavallı, zavallı adamcağız.

Ona güzel bir korku yaşatabileceğimi düşünmüştüm. Belki Burke'ün önünde OKB'sini tetikler diye umdum. Çok yakında kocam bu transtan uyanacak ve Skye'ın gerçekten âşık olabileceği bir kız olmadığını, sadece bir akıl hastası olduğunu hatırlayacaktı.

Söz verdiği gibi Burke, mart ayının üçüncü hafta sonunda Hope'un mezuniyeti için eve geldi. Gergin ancak oldukça mutlu görünüyordu. Ziyareti kısa sürmüştü, hemen geri döndü.

Yaz boyunca Burke düğüne dair pek bir bilgi vermedi; sadece tarihin 21 Eylül olduğunu, Nantucket'ta yapılacağını ve Burke'ün planının düğünden saatler önce, herkes hazırlanırken ve dikkatleri dağınıkken kaçmak olduğunu biliyordum. Hyannis'e giden bir sabah feribotuna binecekti ve ben de onu almak için orada bekleyecektim. Sonrasında Amity'deki evimize dönecek, arabayı bırakacak –Maggie'nin arabaya ihtiyacı olacaktı– valizlerimizi alacak ve Bradley International'a taksiyle gidecektik. Çoktan Maldivler'e iki adet tek yön bilet almıştım. Hartford'dan Hulhulé adasına uçak bileti fiyatları fahişti ancak yakında elimize geçecek olan iki milyon dolarla kıyaslandığında sakız parası sayılırdı. Bu kısma gelecek olursak, Burke havaalanına giderken Skye'la ortak hesaplarından denizaşırı yeni bir hesaba para aktarmak için telefonunu kullanacaktı. İki milyondan daha fazla almak en ideali olurdu ama elektronik olarak gönderilebilecek paranın en üst sınırı buydu ve bunun için bile bir sürü güvenlik önlemi alınmıştı. Burke kendi güvenlik sorularını cevaplamakta bir sıkıntı yaşamayacaktı, yani transfer sorunsuz gerçekleşecekti. Starling ailesi kayıp damat konusuyla o kadar meşgul olacaktıdı

ki Burke ve ben Kuda Huraa'daki Four Seasons'a giriş yapana kadar, gerçekleşen transferi fark etmeyeceklerdi.

Geçen yılın kargaşasından sonra yeniden bağlanmak ve deşarj olmak için biraz sakin zaman geçirmenin Burke'le bana iyi geleceğini düşünmüştüm ve Maldivler'e gitmek uzun zamandır, *Travel+Leisure*'daki makaleyi okuduğumdan beri yapılacaklar listemdeydi. Uber direksiyonunun başında uyuşmuş gibi geçirdiğim saatlerde ışıltılı turkuaz okyanusu, beyaz kumlu plajları, egzotik sahil şeritlerini ve lagünleri hayal ederdim. Four Seasons'ta özel plajı olan bir bungalov bizim için mükemmel olacaktı, kelimenin tam anlamıyla hayallerimiz gerçeğe dönüşecekti. Harcadığı onca emekten sonra Burke gerçek paranın sağladığı lüks hayat tarzının tadını çıkarmayı hak etmişti.

Maldivler'de sadece kısa bir süreliğine kalacaktık; suçlu iadesi olmayan tüm ülkeler arasında bu kadar uzak bir yere yerleşmeyi tam olarak hayal ettiğim söylenemezdi. Ayrıca iki milyon dolar bizi Four Seasons'ta süresiz kalmaya yetecek kadar zengin etmeyecekti – yakınından bile geçmeyecekti. Servetimiz konusunda stratejik davranmalıydık, akıllı yatırımlar yapıp birikmesini ve yetmesini sağlamalıydık.

Ne olursa olsun, bir yere yerleşmeden önce beklememiz ve Amerika'daki olayların nasıl ilerlediğini görmemiz gerekiyordu. Starlinglerin suçlamada bulunup bulunmayacaklarına dair net bir fikrimiz olduğunda –durumu kamuoyuna açıklayamayacak kadar utanç duymalarının kuvvetli bir olasılık olduğuna ikna olmuştum– bir sonraki hareketimize, çocuklar için daha mantıklı bir şeye karar verebilirdik. Ne de olsa bunu onların iyiliği için de yapıyorduk.

Maggie'nin liseyi bitirmesine bir yıl daha vardı, bu durum beni biraz endişelendiriyordu ama Hope'un New Haven'daki bir iletişim firmasında işe başlaması ve evde yaşıyor olması beni biraz rahatlatıyordu. Burke ve ben ne yapacağımıza karar verirken Hope küçük kardeşinin yanında olabilirdi.

Ben düğünün gelmesini beklerken yaz geçmek bilmedi. Hope

teknik olarak evde yaşıyor olsa da gecelerinin çoğunu ofise daha yakın olduğu için ulaşım kolaylığını bahane ederek erkek arkadaşı Trevor'ın şehir merkezindeki evinde geçiriyordu. Maggie'yi birkaç üniversite ziyaretine sürüklemiştim ama yazın büyük kısmını garsonluk yaparak ya da çalışmadığı zamanlarda arkadaşlarıyla dışarıda geçirmişti. Evde kocamdan ayrı yalnız geçirdiğim günler uzun ve sıkıcı olmaya devam etti. Her şeyi daha da dayanılmaz kılmak için Bayan Lucas'ın kanseri büyük bir şiddetle nüksetmişti ve bu sefer ölümcüldü – doktorlar ona en fazla altı ay ila bir yıllık bir ömür biçmişti. Haberi aldığımda sarsılmıştım. Tatlı ve küstah, yarım bardak Cabernet içtikten sonra boş kahkahalar atan ve eski Audrey Hepburn filmlerine bayılan Bayan Lucas en yakın arkadaşımdı. Ve ölüyordu. Haftada iki kez yaptığım ziyaretlerime devam etmiştim ama aldığı ağır ilaçlar ve sürekli başında dönüp duran hemşireler yüzünden Bayan Lucas'la zaman geçirmek eskisi gibi değildi.

Eylül *en sonunda* gelmişti, sıcaklıklar yavaş yavaş düşüyor ve yaprakların uçları renk değiştirmeye başlıyordu. Garip bir kayıtsızlıkla, gerçek sonbahar için burada olmayacağımı, bir daha hiçbir zaman New England'da sonbaharı göremeyeceğimi fark ettim.

Burke ve ben düğün haftasında neredeyse hiç konuşmamıştık ama son dakika detaylarıyla boğuştuğunu ve –onu tanıdığım için– duygusal olarak tükendiğini düşündüm. 20 Eylül sabahı ona bir mesaj attım: *Yarın için her şey yolunda mı? Saat on bir buçukta Hyannis'de olacağım.*

Tüm gün ve gece cevap vermesini bekledim ama vermedi. Düğün yemeğinin ardından bir hoş geldin partisi olacağını biliyordum yani belki de gece uzamıştı. Sinirlerimi yatıştırmak için bir şişe Malbec'in yarısından fazlasını içtim ve saat on bir olduğunda biraz uyumak için ışıkları kapattım. Ancak zihnim durulmuyordu. Tüm gece boyunca telefonumu genç bir kız gibi beş dakikada bir kontrol edip Burke'ten bir cevap almayı umarak yatakta dönüp durdum.

En sonunda geç saatlerde uyuyakalmıştım ama erken kalktım, yorgunluk gözkapaklarımı yakıyordu. Burke hâlâ cevap vermemişti, bu yüzden de ona yeni bir mesaj attım: *Bana haber ver... neredeyse bitiş çizgisindeyiz.*

Saat sekizde arabayı alıp Hyannis'e doğru yola çıktığımda Hope, Trevor'daydı ve Maggie hâlâ uyuyordu. Not bırakmamıştım; günün ilerleyen saatlerinde arabayı bıraktığımızda kızlar evde olmazlarsa babalarının beni bir son dakika tatiliyle şaşırttığını ve oraya vardığımızda onları arayacağımızı söyleyen bir mesaj atarım diye düşünmüştüm.

Burke uyandığında bana mesaj atacaktır, dedim kendi kendime I-95 üzerinde kuzeye doğru ilerlerken. Hava çok güzeldi, ılıktı ama nemli değildi ve gökyüzü koyu, bulutsuz bir maviydi. Zavallı Skye. Düğününün gerçekleşememesi için ne kadar da güzel bir gündü.

Trafik azdı ve Hyannis'teki feribot limanına saat on birden hemen önce ulaşmıştım. Burke hâlâ mesaj atmamıştı ve aniden adada telefon sinyalinin zayıf olabileceği ihtimali aklıma geldi. Onu aramaya karar verdim ama telefonu sesli mesaja düşmeden önce çalmamıştı bile. *Bingo* – telefonu çekmiyordu. Kendimi ortada hiçbir neden yokken paniğe sürüklemiştim. Eminim Burke feribota binmek için yoldaydı, tabii çoktan binmediyse. Artık sadece beklemem gerekiyordu.

Bütün gün arabada oturdum, her tekneden inen yolculara gözlerimi kısarak baktım. Ancak hiçbiri Burke değildi ve Hope'un Trevor'la ettikleri kavga hakkında söylendiği telefon konuşması dışında telefonum bir kere bile çalmamıştı. Burke'ü aramaya devam ettim ama doğruca sesli mesaja düşmeye devam etti.

Burke ve Skye'ın düğün sitesinden -www.burkegoklereucuyor.com, şaka mı bu?– edindiğim bilgilerden törenin saat dörtte olacağını biliyordum. Saat gelip geçtiğinde panik hissi tüm bedeni sarmıştı. Güneş battığında, saf, bunaltıcı bir endişe krizinin ortasındaydım. Ne olup bittiğini öğrenmek için feribota atlayıp

Nantucket'a kendi başıma gitme seçeneğini değerlendiriyordum. Belki de Burke kaçarken yakalanmıştı ve başı beladaydı. Ama Nantucket'a gitmeye cesaret edemedim. Eğer ortada bir sorun varsa ve Peter Starling beni görüp tanırsa bu her şeyi daha da batırırdı.

Kafamdaki çarklar hızla dönüyordu ve saate baktığımda neredeyse on bire geldiğini gördüm. Feribot iskelesinin otoparkında on iki saattir oturuyordum ve Maldivler'e olan uçağımızı çoktan kaçırmıştık. Telefonumdan feribot saatlerine baktım; o gecenin son teknesi saat onu çeyrek geçe Hyannis'e gelmişti. Midem bulandı, yeni bir endişe dalgası sarmıştı içimi. Yakınlarda bir motel –dinlenip düşünebileceğim bir yer– bulmayı düşünürken aniden telefonum çaldı. *En sonunda* – Burke'ten bir mesaj gelmişti.

Telefonum bütün gün kapalıydı. Özür dilerim ama plana sadık kalamadım, ayrıca eve, sana geri dönmeyeceğim. Skye'la evlendim. Onu seviyorum ve mutluyum. Bu işin ikimiz için de uzun zaman önce bittiğini biliyorsun. Maggie'nin üniversite ücretini ödemenin bir yolunu buluruz. Seni ve çocukları daima sevip destekleyeceğim. Umarım bunu biliyorsundur.

Tüm dünya tepetaklak oldu.

Ben kıyıya yakın, diz hizama gelen suda çaresizce dururken Gus'ın yeniden boğulmasına, yerçekiminin ağır yükü karşısında hava alabilmek için çırpınmasına tanık oluyormuşum gibi hissettim.

Bütün vücudum şokun etkisiyle uyuşmuş olsa da aklım okuduğum o kısa mesajın her şeyi değiştirdiğini bilecek kadar yerindeydi. Hayatım bir daha asla aynı olmayacaktı, otomatik pilota geçip motoru çalıştırdığımda ve arabayı sürmeye başladığımda bunu biliyordum. Gece boyunca güneye ilerlerken, geldiğim yoldan geri dönerken, yepyeni bir öfke zihnime sıçradı ve içimdeki her duyuyu sardı.

Her şey ilkel ve net tek bir düşünceye indirgendi.

Hayır.

O kelime içimi ezip geçti – bir yankı, bir kalp atışı gibi.

Hayır. Bu, Burke'ün yanına kâr kalmayacaktı. Bundan emin olmak için gücümün yettiği her şeyi –bedeli her ne olursa olsun– yapacaktım.

ELLİNCİ BÖLÜM

Skye

ŞUBAT 2020

Heather tam da tahmin ettiğim gibi Facebook mesajıma ânında cevap verdi.

Hafta sonunu geçirmek için Westport'taki eve gelmiştim –bugünlerde çok sık buradaydım– ve yanımda Lexy'yi de getirmiştim. Noel'den sonra Lex ve Iz'e olan biten her şeyi anlatmıştım ve Lexy bugün bana eşlik etme konusunda ısrar etmişti. Birkaç işimizi halletmek için arabayı almamız gerektiğini söylediğimde, babam hiçbir soru sormadı ve kahvaltıdan hemen sonra I-95 üzerinden kuzeye doğru yola çıktık.

Birkaç gün önce yağan kar otoyolu gri çamurla kaplamıştı ama gökyüzü berrak ve masmaviydi. Neredeyse hiç trafik yoktu ve bir saat bile geçmeden New Haven'a ulaştık. Anlaştığımız buluşma zamanından on dakika önce kafenin önünde durdum.

"İçeri gelmeme izin ver," dedi Lexy yolcu koltuğundan. "Ben köşede kendi masamda oturacağım, söz veriyorum hiçbir şey söylemeyeceğim. Onunla – onunla yalnız *kalamazsın*, Skye. Kadın sosyopatın teki. Tehlikeli biri olabilir."

Başımı iki yana salladım. "Lex, kafede olacağız. Bıçak çekip bana saplayacak hâli yok ya. Burada kal ve kontağı kapatma. Eğer bir şey olursa sana mesaj atarım ama bunu tek başıma yapmam gerek."

"Peki." Lexy orta konsolun üzerinden bana uzandı ve elimi sıktı. "Anlıyorum. Seninle gurur duyuyorum."

"Burada olduğun için seni seviyorum."

Derin bir nefes aldım ve arabadan indim. Yapmam gerekenin bu olduğunu bilsem de korkudan ölüyordum. Geçtiğimiz ay Burke'le Oyster Bar'da buluşmamızda hâlâ aramızdaki o şeyi –karmaşık ama dayanıklı bir aşka benzer hissi– hissettiğimden beri bunun farkındaydım.

Heather da erkenciydi. Onu ânında fark ettim ve bir anda birini sosyal medyasından tanımanın verdiği o ürpertici hisle doldum. Pencere yanında bir masada oturuyordu, saçlarını toplamıştı. Beyaz renkli diplerinin boyalı sarı saçlarına karıştığını görebiliyordum. Alnında ve ağzının çevresinde çizgiler vardı ama çıkık elmacıkkemikleri ve iri yeşil gözleriyle güzelliği inkâr edilemezdi. Domates kırmızısı bol bir kazak, siyah tayt ve kapitone bir çift bot giyiyordu. Beni gördüğünde yüzünden bir anlığına bir iğrenme ifadesi geçti.

"Bir şeyler sipariş etmek ister misin?" Bakışlarını önünde dumanı tüten sütsüz kahvesine çevirdi. Sesinde beklemediğim bir netlik vardı.

"Hayır, teşekkürler," dedim canım kahve istese de. Bir an önce şu işi halletmek istiyordum. Karşısındaki sandalyeye yerleştim. Kalbim göğsümün içinde suyu sıkılan bir havlu misali sıkışıyordu. Kafe kalabalıktı ve diğer masaların çoğu doluydu, bu durum bana belli belirsiz bir güven hissi vermişti.

"Benimle buluşmayı kabul etmen beni şaşırttı." Doğru olmasa bile öyleymiş gibi söyledim. Gönderdiğim Facebook mesajında Burke'ün duruşmasına dair söylemem gereken gayriresmî, önemli bir bilgi olduğunu yazmıştım. Tüm bu çilenin kaçınılmaz olarak onda neden olduğu duygusal zarar göz önüne alındığında, Heather için bir anlaşmanın mümkün olduğunu söylemiştim. Diğer bir deyişle Heather'ın atlayacağını bilerek parayı yem olarak kullanmıştım.

Omuz silkti. Üzerindeki kalın kazağa rağmen omuzlarının zayıflığını görebiliyordum. Tıpkı annem gibi, o da evsizler misali doğuştan sıskaydı.

"Burke çıkarcı, ciğeri beş para etmez bir herif," dedi Heather düz bir şekilde. "Sana yaptığı her şey için üzgünüm. İkimiz için de üzgünüm."

"Üzgün olduğunu sanmıyorum, Heather." İçimde kıyametler kopsa da sesimi duygusuz tutmak için elimden gelen her şeyi yapıyordum.

"Affedersin?" Kafasını yana eğdi ve rimelinin hafifçe gözlerinin altlarına döküldüğünü fark ettim.

"Hatta üzgün olmadığını biliyorum." Ellerimi masanın üzerinde birleştirdim, kalbim göğüs kafesime çarpıyordu. "Burke'e yardım ettiğini biliyorum. Tüm olayların içinde olduğunu biliyorum. Annem için çalıştığını öğrenemeyeceğimi nasıl düşündün? Ona gücendiğini ve kardeşinin ölümünden onu sorumlu tuttuğunu?"

Heather sertçe yutkundu, bembeyaz yanakları kızarmaya başlamıştı. "Saklayacak hiçbir şeyim yok, Skye. Noktaları birleştireceğini tahmin etmiştim. Ama Burke'ün faydalanmak için *seni* seçmesi tamamen bir tesadüftü. Hayat bunlarla doludur. Dışarıda çok fazla boktan herif var."

"Saçmalık."

"Şu Max LaPointe tam da öyle biri gibi görünüyor." Heather yine omuzlarını silkti, dudaklarının kenarlarındaki gülümseme benimle alay ediyordu.

İçerideki hava birden daraldı. Sanki Heather'ın karşısında çırılçıplak oturuyormuşum gibi kirlenmiş, savunmasız hissediyordum. Yavaşça bir nefes aldım ve her şeyi hazmetmeme izin verdim. İçimde bir yerlerde bildiğim şey onaylanmıştı.

"Beni gerçekten iyi araştırmışsın, Heather."

"Evet. Kocamla yatan kadının kimliğini öğrendiğimde merakım kabardı."

"Ah, öyle mi?" Kafamı ona doğru uzattım, aniden özgüvenle dolup taşmıştım. "Burke'ün planından hiç haberin yok muydu? Sanmıyorum."

"Neye istersen ona inan, Skye. Hiç fark etmez."

"Neden, ortada hiçbir kanıt yok mu sanıyorsun?"

Söylediğim şey karşısında Heather'ın kaşları havaya kalktı ve onu savunmasız yakaladığımı anladım.

"Bak." İç çekerek gözlerine baktım. "Annem her zaman vicdanımı temiz tutmamı söylerdi. Ama geçtiğimiz birkaç ayda fark ettim ki belki annem de kendi tavsiyelerine her zaman uymamış olabilir. Belki de o sandığım gibi... biri değildir."

Heather gözlerinde anlaşılmaz bir ifadeyle bana bakıyordu.

"Senin peşinde düşmeyeceğim, Heather." Oturuşumu değiştirdim. "Avukatım tam bir şeytan ve Amerika'nın kuzeydoğusundaki en iyilerden biri, eğer ona Burke'le işbirliği yaptığına dair bir kanıt bulmasını söyleyecek olursam birkaç saat içinde bir şeyler bulup çıkarır. İnan bana. Ama burada olma nedenim bu değil."

Gözleri kısıldı. "Ne istiyorsun?"

"Sana bir tercih sunuyorum, Heather."

"Öyle mi, Skye?" Ses tonu alaycıydı.

"Evet. Senin de Burke'ün de korkunç insanlar olduğunuzu düşünüyorum ama belki annem de öyleydi."

Heather'ın çenesi kasıldı. "Annenin işlediği cinayet yanına kâr kaldı. Kelimenin tam anlamıyla."

"Annem seninle arasında olanları uzun zaman önce düzeltmeliydi. Ama o burada değil –sadece ben varım– ve onun adına senden özür dileyemem. Yaptıklarını haklı gösteremem. Yaptıklarını haklı *göstermiyorum*. Bu arada ben de senin hakkında birkaç şey biliyorum, Heather." Burke'ün ocak ayında Oyster Bar'da söylediklerini hatırlayarak duraksadım. "Annemi taklit etmek için çok zaman ve enerji harcadığını biliyorum. Bu çok komik bir şey çünkü hayatımın çok büyük bir kısmında ben de aynı şeyi yaptım. Seninle tahmin ettiğimden daha çok ortak noktamız var. Ama annem kusursuz değildi, Heather." Boğazımda bir yumru vardı ve gitmesi için yutkundum. "Yani şu banka hesabımdan buhar olup ölümünden birkaç hafta önce mucizevi bir şekilde komşunun hesabına giden iki milyon dolar var ya? Senin

aldığını *bildiğim* şu iki milyon dolar? O para senin. Onunla canın ne isterse yap." Son cümlenin aramızdaki boşlukta asılı kalmasına izin verip onca paradan bahsederken Heather'ın gözlerinde bir anda beliren parıltıyı izledim.

"*Ya da* iki milyon doları bana iade edip Burke'e sahip olabilirsin. Avukatımla konuşup suçlamaların düşmesini sağlarım –artık ne kadarını düşürmem mümkün olursa– ve evliliğine tekrar kavuşursun. Karar senin."

Heather'ın ifadesi aniden sertleşti. Gözlerimi onunkilerden ayırmadım, kafenin arka planda kalan seslerini dinliyordum: birbirine çarpan alet edevatlar, kahve çekirdeklerinin öğütülmesi, onlarca farklı konuşmanın uğultusu.

"Peki neden bana böyle bir teklifte bulunuyorsun?" diye sordu Heather en sonunda.

"Çünkü bir şeyler hak ediyorsun."

Heather teklifimi değerlendiriyordu. "Eh, evliliğime tekrar kavuşamam." Burnundan güldü. "Burke'ün beni zerre kadar umursamadığını gördükten sonra."

Aramızdaki sohbet tatsızdı ve çok sayıda uzun duraksamayla bölünüyordu. "Bunun doğru olmadığına eminim, Heather."

"Beni sevmiyor. Artık durum bu." Çarpıcı zümrüt yeşili gözleri benimkilerle buluştu. "Başka birine âşık oldu, Skye. Bunu en iyi sen biliyor olmalısın."

Aniden elim ayağım tutmuyormuş gibi bir yorgunluk hissettim. Alnımın ortasına bir ağrı girdi. Sadece arabaya dönmek ve Lexy'yle eve gitmek istiyordum.

"Çok vaktim yok," dedim sessizce. "Seçimini yap. Parayı istiyor musun?"

Heather şakaklarından sarkan bir tutam saçı düzeltti ve kalan kahvesini bitirdi. Hafifçe çenesini eğdi, sadece bir kereliğine. Başıyla onayladı. Yüzünde belli belirsiz bir tebessüm belirdi.

Cevabımı almıştım.

Heather garsona hesap için işaret ederken sessizlik içinde oturdum. Kafeden önce onun çıkmasına izin verdim – dünyada

en son yapacağım şey Heather Michaels'a vuruşlarımı izlemenin hazzını yaşatmaktı.

"Bu arada, Skye." Heather ayağa kalktı ve sandığımdan daha kısa olduğunu fark ettim. "Annen Burke'ü tanırdı. Onunla ilk tanıştığımda biz sevgiliydik. Ondan hiç hoşlanmazdı, her zaman daha iyisini bulabileceğimi söylerdi. Çöpten farksız olduğunu, her zaman bir bağımlı olarak kalacağını ve bana acıdan başka hiçbir şey getirmeyeceğini düşünürdü. Sadece bunları bilmek istersin diye düşündüm."

Camdan içeri giren güneş ışınları Heather'ın yüzüne düşüyordu. Ama gözlerini görebiliyordum – orada taşıdığı ve asla geçmeyecek olan kini, hiçbir vicdan azabı duymadan hayatı boyunca önüne geleni ezip geçecek kişiliğini.

Heather'ın sözlerini düşünerek birkaç dakika daha oturdum. Zihnime yerleşmelerine izin verdim. Acıtmalarına izin verdim. Daha sonra kafeden ayrıldım ve Lexy'yle beraber sapsarı kış güneşinin altında güneye doğru ilerledik.

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

Burke

ŞUBAT 2020 – SKYE'SIZ 146. GÜN

Uyuşmuş gibiyim. Bomboşum. Brian Dunne, Skye'ın avukatıyla olan son konuşmalarına dayanarak, tahmin edilenden daha uzun bir hapis cezası alacağımı söylüyor; beş ila sekiz yıl arasında.

Beş ila sekiz yıl arasında. Brian'ın en başta söylediği gibi iki yıl değildi bu. İki yıl ürkütücüydü ama dayanılabilirdi. MCC'de geçirdiğim bir yıldan sağ çıkmıştım; gerekirse iki yıldan da çıkabilirdim. Ama *beş ila sekiz yıl arası?* Bu, hayatımın asla geri alamayacağım beş ila sekiz yılı demekti. Beş ila sekiz yıl boyunca çocuklarımın hayatında olmayacaktım.

Garrett evlenip çocukları olduğunda, torunlarım olduğunda hâlâ hapiste olabileceğimi düşündüm. Ben içeride kapana kısılmışken Hope'un şu erkek arkadaşıyla evlenebileceğini düşündüm. Meraklı gözleri ve kırılgan özgüveniyle on sekiz yaşındaki Mags'i düşündüm – onu arkadaşlarına babasının neden hapiste olduğunu açıklarken hayal ettim. Mezuniyetini, gideceği iş görüşmelerini ve âşık olacağını düşündüm. Kendimi düşündüm, beş ila sekiz yıl boyunca hapiste otururken bunların hepsini kaçıracağımı. Hapiste geçirdiğim yılı ve o zamanlar kaçırdıklarımı düşündüm – Tanrı aşkına, Hope'un doğumunu kaçırmıştım.

Brian'a göre, beni asıl mahveden büyük hırsızlık suçlamasıydı. İki eşlilik, şaşırtıcı bir şekilde, çoğu ceza davasında göz ardı edilen küçük bir suçtu ancak büyük hırsızlık, çalınan yüksek miktar ve tek bir kuruşunu bile geri ödeyemeyeceğim gerçeğiyle daha da vahim hâle gelen ciddi bir suçtu. İki milyon dolar gitmişti. Dijital ayak izi 3 Ekim tarihinde Georgina C. Lucas'ın

banka hesabına, neredeyse yirmi yıllık yan komşumuz olan Georgina Lucas'a yaptığım mobil havaleyi gösteriyordu. Üç hafta sonra, 28 Ekim'de akciğer kanserinden hayatını kaybetmişti.

Olaya dahil olan herkes gibi, Brian da beş para etmez bir herif olduğumu düşünüyordu. Anlayabiliyordum. Sonuçta suçumun arkasında durmuştum. Ölmek üzere olan kapı komşum Georgina Lucas'ı, Skye'la paylaştığım ortak hesaptaki parayı zimmetime geçirmeme yardım etmesi için kandırdığım iddiasına itiraz etmiyordum. Brian'a Bayan Lucas'la asla konuşmadığımı ya da Heather'ın onu haftada birkaç kez ziyaret ettiğini söyleyemezdim. İki milyon doların gerçekten nerede olduğumu bilmediğimi ona itiraf edemezdim; muhtemelen hepsini uyuşturuculara harcadığımı ya da şehirdışındaki bir ormanda, yerini sadece benim bildiğim bir yere gömdüğümü sanıyordu. Davama faydası olabilecek her şey Heather'ı suçlu gösterecekti. Ve bunu yapmayacaktım – böyle bir ihtimal yoktu. Garrett, Hope ve Maggie babalarının onları yüzüstü bırakan bir dolandırıcı olduğu bilgisiyle yaşamak zorunda kalacaktı zaten. Aynı şeyi anneleri için de düşünmelerine izin veremezdim.

Skye'la konuşabilmeyi diliyordum ama ocak ayındaki buluşmamızdan beri onu ne görmüş ne de ondan bir haber almıştım. O zamandan beri ona birkaç kez mesaj atmıştım, sadece onu düşündüğümü bilmesini istemiştim ama hiç cevap vermemişti.

Şubat ayının sonunda ilk duruşma gelip çattı. Saat altıda rekreasyon merkezindeki AA toplantısına yetişebilmek için erkek kalktım, bu buluşmalar gerginliğimi azaltmaya yardımcı oluyordu. Daha sonra Todd'un evine dönüp duş aldım, dişlerimi fırçaladım ve Brian'ın talimatı üzerine temiz bir takım elbise giydim. Todd kahve ve yumurta yapmıştı ama midem bir şey yiyemeyecek kadar çok bulanıyordu. Beni tren istasyonuna götürürken gökyüzü bembeyazdı ve radyoda büyükannemin çok sevdiği bir Frank Sinatra şarkısı çalıyordu, kendimi o kadar üzgün hissediyordum ki Todd'un hiçbir sorusuna cevap veremedim. Yolculuk sessizlik içinde geçti.

İstasyonun önünde arabayı durdurduğunda her şey için Todd'a teşekkür ettim ve arabadan indim. Arkamdan bir şeyler söyledi –*İyi şanslar, Burke* ya da *Sen iyi bir adamsın, Burke* gibi bir şeyler olabilirdi– ama rüzgârlı bir sabahtı ve sözleri soğuk, gri esintide kaybolup gitmişti.

ELLİ İKİNCİ BÖLÜM

Heather

Sevgili Dr. K,

Öfkemi daha da körükleyerek Burke'ü yok etmek için yeni planım üzerinde hemen çalışmalıydım. Skye'ın –isimsiz bir hesaptan izlediğim– Instagram hikâyeleri, yeni Bay ve Bayan Micheals'ın İtalya'da geçirdikleri balayına dair bana kısa bir özet sunmuştu. Neredeyse dayanamayacaktım ama yine de uygulamaya takıntılı bir şekilde bakmaya devam ettim ve Floransa'daki Duomo'ya çıkarlarken, Toskana üzüm bağlarında mutlulukla gezinirlerken, her on dakikada bir taze Chianti için duraklarken onları izledim. Her fotoğraf bir öncekinden daha huzurlu görünüyordu ve her şeyin bitip Burke'ün "Göklerden" cehennemin dibine düşeceği güne kadar saniyeleri saydım.

Çünkü dibi *boylayacaktı* – ben de buna şahit olacaktım.

Yeni Büyük Plan'a dair fikir aklıma düğünden sadece birkaç gün sonra geldi, bir akşam şarap içip Skye'ın Instagram'ına bakarken öfkeden içim içimi yiyordu. Burke'ün mesajından sonra Skye'a olan saplantım şiddetlenmişti ve internet üzerindeki profilinde kaybolmanın günlük bir aktivite hâline gelmesi sonucu burkegoklereucuyor.com adresini bilmem kaç bininci kez ziyaret etmiştim. Ancak o gece daha önce fark etmediğim bir şey dikkatimi çekmişti.

Burke bana yaz boyunca düğüne dair neredeyse hiçbir şey söylememiş olsa da Langs Valley'den aralarında eski dostumuz Andy Ramond'un da bulunduğu bir grup opioid bağımlısına sağdıçları gibi davranmaları için para ödediğini bilecek kadar

onu gözetliyordum. Skye düğünün internet sitesinde içlerinde baş nedimesi Andie Roussos'un da bulunduğu nedimelerini listelemişti. Taşlar tam bu anda yerine oturmuştu – Andy R ve Andie R tesadüfü. Kafamda ampul o an yandı.

Hikâyeyi nasıl istersem öyle anlatabilirdim, Dr. K. Elimde kullanabileceğim bir sürü bilgi vardı – Büyük Plan'ın ilk zamanlarında, hâlâ aynı takımdayken Burke'ün bana verdiği bilgiler. Burke, Montauk'te alkolikliği konusunda Skye'a ilk başta yalan söylediğini ve daha sonra Ippudo'daki akşam yemeklerinde durumu itiraf ettiğini bana anlatmıştı. Le Bernardin'de Skye'ın ona tadım menüsü ısmarladığını ve ilk kez birbirlerine "seni seviyorum" dedikleri zamanı da biliyordum. Hatta ilkbaharda –sırra kadem basmadan önce– bana düğün tarihi olarak 21 Eylül'ü seçtiklerini çünkü Skye'ın Earth, Wind & Fire grubunun şarkısını çok sevdiğini ve bu şarkının ilk danslarında çalmasını istediğini bile söylemişti. Çoğunlukla bilgileri ağzından cımbızla almış olsam da –özellikle sonlarda– geçtiğimiz yılda ilişkilerine dair bir sürü şeyi bana anlatmıştı. Çok sayıda küçük, ilginç bilgi ve değerli anlar. Hepsini hatırlıyordum çünkü nasıl unutabilirdim ki?

Yani hikâye tamamen bana aitti. Nasıl istersem öyle anlatacaktım. Olanları baştan yazacaktım. Olanların farklı bir versiyonunu anlatmak için elimdeki gücü kullanacaktım – Burke'ün elektronik günlüğünü kullanarak dünyaya açıklayacağım versiyonunu.

Burke'ün on bir hayali günlük yazısını oluşturmak için sabırla çalışırken günler ve geceler birbirine karıştı. Burke ve Skye'ın İtalya'da aylak aylak dolaştığını hayal ettim ve duyduğum acıyı onlara karşı kullandım. Eserimi dikkatle inceledim, her ayrıntıyı üç kez kontrol ederek hepsinin birbiriyle uyumlu olduğundan, yazdıklarımın gerçeğin inandırıcı bir versiyonunu yansıttığından emin oldum.

Yeni Büyük Plan'ın en önemli özelliği, birisi dijital günlüğün gerçekliğini sorgulasa *bile* Burke'ün suçu üstlenecek olmasıydı. Cezasını çekecekti ve yapacağı en son şey beni de yanında gö-

türmek olurdu. Bunu çocuklarımıza asla yapmazdı. Bu benim zırhım olacaktı.

Ayrıca Burke *zaten* suçluydu. İki eşliliği, benim bundan haberim olmadan kendi isteğiyle kabul etmişti. Kendi mezarını kendi kazmıştı.

Ben günlüğü yazmayı bitirip kusursuz olduğuna karar verene kadar Skye ve Burke balaylarının ilk haftasını tamamlamışlardı. Toskana'dan kusana kadar karbonara soslu makarna ve galeto yedikleri Roma'ya geçip tatillerine devam etmelerini izledim. Şimdiye kadar Pompeii'den başlayıp sahil şeridini gezmiş, bir limon ağacının altında öpüştüklerini gösteren özellikle mide bulandırıcı bir fotoğraf çekildikleri Positano'ya kadar inmişlerdi.

Ancak gerçek en sonunda yüzlerine vuracak diye kendimi telkin etmeye devam etmiştim. Beş gün içinde, çifte kumrular Amerikan topraklarına yeniden ayak basar basmaz günlüğü sızdıracaktım.

Yeni Büyük Plan'ın başka bir kısmında iki milyon dolar yine de benim olacaktı. Neyse ki ihtiyacım olan bilgiye hâlâ sahiptim. Burke, bahar aylarında Skye'la ortak hesaplarını ilk açtığında –biz Büyük Plan'da hâlâ beraberken– bana her şeyi takip edebilmem için mobil bankacılık bilgilerini, güvenlik sorularını ve cevaplarını gönderdiğinden emin olmuştum. Beklendiği üzere, akılsız herif Bank of America şifresini değiştirme zahmetinde bulunmamıştı.

Yine de artık Burke plana dahil olmadığı için işler daha karmaşıktı. Ülkeden tek başıma kaçmayacaktım, yani kendimi suçlu göstermeden parayı çalmanın ve saklamanın bir yolunu bulmam gerekiyordu.

Fikir aniden aklıma geldi. Sahte günlüğü yazmakla o kadar meşguldüm ki para kısmına yeteri kadar önem gösterememiştim. Ancak daha sonra bir şey hatırladım, Dr. K. Bayan Lucas'ı hatırladım.

Bayan Lucas'ın durumunun kötüye gittiğini neredeyse iki hafta önceki son ziyaretimde öğrenmiştim. Suçluluk duygusuy-

la fark ettim ki o zamandan beri ziyaretine gitmemiştim. Skye ve Burke'ün evlenmesinden sonra kendi derdimde o kadar boğulmuştum ki değerli arkadaşımı kontrol etmeyi unutmuştum.

Ne kadar trajik olsa da bunu hatırlamak bir başka ampul yanma ânı olmuştu. Onu çoktan ölmüş bulmamak için dua ederek ziyaret için evine uğradım. Hemşire kapıya bakıp Bayan Lucas'ın uyanık ve kendinde olduğunu, iyi hissettiğini söylediğinde içim rahatlamıştı. Dünden daha iyi durumdaydı.

"Bayan Lucas." Sandalyemi oturma odasına kurulmuş yatağına yaklaştırırken hafifçe gülümsedim. Hemşireler odadan çıkmıştı ve yalnız kalmıştık. "Sizi görmek çok güzel. Geçtiğimiz hafta gelemediğim için üzgünüm."

Küçük ağzıyla somurttu. "İyi görünmüyorsun, Heather."

"Son birkaç günüm garipti, Bayan Lucas." İç çektim. "Aslında sizden bir iyilik istemem gerek ve sizi uyarmalıyım, biraz endişe verici bir istek."

Yaşlı kadının gözlerinin kenarları kırıştı. "Hayatım, bana birkaç haftalık ömrüm kaldığını söylüyorlar. Eğer şanslıysam birkaç ay. Bunun üzerine beni endişelendirmeyi dene."

Kemikli elini hafifçe sıktım. "Pekâlâ, söylüyorum o zaman. Benim olmayan özel bir banka hesabındaki iki milyon dolara erişimim var. Paranın benim olması gerekiyordu – aslında teknik olarak benim ve Burke'ün ama onun bir ilişkisi var. Paraya çok ihtiyacım var ama kendi hesabıma havale edemem ve nedenini söyleyemem. Merak ettiğim eğer parayı *sizin* banka hesabınıza havale etsem ve daha sonra, yani..." Duraksadım, burnumdan hafif bir nefes verdim. "Bunu teklif etmenin son derece düşüncesizce olduğunun farkındayım, Bayan Lucas ama sormamak gibi bir lüksüm yok."

"Nedir o, Heather?" Kaşları belli belirsiz kalktı.

"Pa-parayı sizin hesabınıza transfer edip edemeyeceğimi merak ediyordum, mirasınızda tutarı bana bırakabilirsiniz."

Sessizlik odaya nüfuz etti.

"Böyle bir şeyi muhtemelen kabul etmeyeceğinizin farkında-

yım. Durumunuz... malum. Ama eğer kabul ederseniz sonsuza kadar size minnettar kalırım desem bile az kalır. Ve tabii ki sizin de payınızı ayırırım."

Bayan Lucas uzun birkaç dakika boyunca sessiz kaldı.

"Heather," dedi en sonunda, sesi hırıltı gibiydi. "Ölmek üzere olan bir kadının hiçbir şeyden 'paya' ihtiyacı olmadığını sen de çok iyi biliyorsun." Havada tırnak işareti yapmak için ellerini kaldırdı.

"Kaliforniya'daki yeğeninize kalabilir. Ona bırakacak bir şey olur." Bayan Lucas'ın hiç çocuğu yoktu.

"Zaten her şeyimi Gwen'e bırakıyorum," dedi Bayan Lucas boğuk bir sesle.

Bir şey söylemedim, aniden bu konuyu zavallı, yaşlı Bayan Lucas'a açtığım için kendimi aptal gibi hissetmiştim. Kırılgan hayatının bu noktasında ondan bunu istemek çok fazla, çok bencilceydi. Parayı almanın başka bir yolunu düşünmem gerekecekti.

"Söylediğim her şeyi unutun, Bayan Luc–"

"Kabul ediyorum, Heather." Sesi yavaş ve boğuk çıkıyordu. "Nedenini sormayacağım ama senin için yapacağım. Hayatımın son yıllarında bana karşı çok naziktin. Sen iyi bir insansın, Heather Michaels. Bu isteğin arkasında ne varsa kalpten geldiğine eminim. Avukatımı yarın çağırıp düzenlemeleri yapacağım."

"Ah, Bayan Lucas." Çökmüş yanağını öpmek için öne eğildim. "Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim. Bunun benim için anlamını tahmin bile edemezsiniz."

"Sen benim arkadaşımsın, Heather." Bayan Lucas'ın sesi neredeyse duyulamayacak bir fısıltı gibiydi ve elimi bir farenin gücüyle sıkmıştı. Gözlerimin arkasındaki baskı arttı ve yaşların akmasını engellemek için gözlerimi kırptım. Belki de Bayan Lucas şimdiye kadarki tek gerçek arkadaşımdı.

Birkaç gün sonra, 3 Ekim'de, yeni evliler Capri'deyken –ikisini de sikeyim– telefonumdan para transferini yapmak için Burke ve Skye'ın Bank of Amerika hesaplarına girdim. Bu kadar büyük bir tutarı havale etmek için tüm güvenlik sorularını cevaplamam

gerektiğini biliyordum ve şansıma Burke bunları da değiştirmemişti.

Bundan birkaç gün sonra, 5 Ekim'de Bayan Lucas'a yaptığım ziyaret sırasında kendi banka hesabına girmesine yardım ettim ve paranın –*2 milyon dolarım*– orada olduğunu gördüğümde kalbim yerinden çıkacaktı. Başarmıştım.

Zamanlama mükemmeldi. Skye'ın Instagram hesabına eklediği, havalimanında çekilmiş selfie yeni evli çiftin o akşam Amerika'ya döneceğini gösteriyordu (*Biricik aşkımla hayatımızın gezisi – arrivederci, Italia!** *Birkaç saat içinde görüşürüz, Amerika!*).

O gece, Burke ve Skye'ın batı yarımküre boyunca birinci sınıfta uçarlarken yerde onları bekleyen cehenneme dair keyifli bir cehalet içinde şampanya kadehlerini tokuşturduklarını hayal ederek uykuya daldım.

6 Ekim günü sabahın köründe kalkmıştım. Kendimi yenilmez hissediyordum; harika bir gün olacaktı. Kahvemi ocağa koydum ve Burke'ün Gmail hesabına girdim. Yemin ederim ki aptal herif iPhone şifresi hariç tek bir şifresini bile değiştirmeye tenezzül etmemişti.

Dikkatle yazdığım ve Burke'ün hayali dijital günlüğünün eklendiği özenle hazırlanmış e-postayı açtım ve mükemmel olduğunu üç kez kontrol ettikten sonra Gönder'e tıkladım. Hararetli bir gurur hissi damarlarımı doldurdu. Artık tek yapmam gereken beklemekti.

Üç hafta sonra Bayan Lucas uykusunda huzur içinde vefat etti. Bundan bir hafta sonra vasiyeti tenfiz memuru beni aramış ve zaten bildiğim şeyi doğrulamıştı – vasiyetinde bana iki milyon dolar bırakmıştı. Varlıklarımın yeni, kişisel banka hesabıma aktarılması birkaç ay alacaktı ama gelecekti ve daha sonra milyoner olacaktım – listeye en alt sıralardan girecektim ama milyonerlik milyonerlikti.

Yeni Büyük Plan'a dönüşmüş Büyük Plan'ın ödülü en so-

---

* (İt.) Hoşça kal, İtalya! –*çn*

nunda benim olacaktı. Yeterli olacaktı. Baştan başlamak için yeterli olacaktı. Garrett ve Hope'un öğrenci kredilerini ödemeye ve Maggie'yi hayallerinin üniversitesine göndermeye yetecekti. Westport'ta merkezi kliması ve iyi bir satış değeri, belki bir havuzu olan makul büyüklükte bir yere yatırım yapmaya yetecekti. Yatırım yapmak için iyi bir pay bırakmaya yetecekti, büyük bir meblağ bankada duracak ve artacaktı böylece günün birinde Westport'ta okyanus manzaralı, tenis kortu olan ve gelecekteki torunlarıma –önlerinde kendi çocuklarıma verebileceğimden çok daha fazla olasılıkla büyüyecek çocuklara– yetecek sayıda odası olan daha güzel bir ev satın almak için yeterli olacaktı.

Belki günün birinde bir özel kulübe de katılırdım – Libby'nin yıllarca üyesi olduğu havalı kulüplerden birine. Belki golfle meşgul olurdum. Garrett bazen arkadaşlarıyla Boston'da golf oynardı – belki de bana öğretebilirdi.

Her zaman aklımın almayacağı kadar minnettar olacağım, ölçülemez büyüklükte başka bir artı yan daha vardı – artık kaçmama gerek yoktu. Burada Garrett, Hopie ve Mags'le kalabilir ve onlara daha iyi bir hayat verebilirdim. Artık Starlinglerin bana ve Burke'e karşı suçlamalarda bulunup bulunmayacaklarını, bizi çocuklarımızdan kilometrelerce uzakta yaşamaya zorlayıp zorlamayacakları konusunda endişelenmeme gerek kalmamıştı. Yetkililer paranın Bayan Lucas'ın hesabına aktarıldığını göreceklerdi ancak daha ilerisini takip edemeyeceklerdi – varlıklarını akıllıca, hiçbir zaman halka açık bir kayıt hâline gelemeyecek, geri alınabilir bir güven fonuna yerleştirmişti. Ayrıca Burke bütün suçu üstlenecekti. Daha derine inip işe beni de bulaştıracak hiçbir bağlantı bulmalarına izin vermezdi. Burke'ün beni koruyacağından emin olmam –çocuklarımızın iyiliği için– başından beri benim kurşungeçirmez yeleğim olmuştu.

Instagram'dan bilgi edinmek hâlâ çok kolaydı. Zaman zaman insanların paylaştığı içeriklerde ne kadar çok şeyi açık ettiklerinin farkında olup olmadığını merak ediyordum. Tehlikelerine dair en ufak bir fikirleri var mı diye düşünüyordum. Yayınla-

nan bir resim, davranışsal bir kalıptı. Arka planında yüzler ve sesler barındıran bir video klibi – gizli, görünmez ben için paha biçilmez olan bilgiler barındırıyordu. Skye'ın dijital günlüğü ve kazayla Andie'ye gönderilmiş e-postayı öğrendiğini anlamıştım. Anlamıştım çünkü Skye balayından ve düğünden fotoğraflar paylaşmayı kesmişti. İmrenilesi içeriğini paylaşmayı bırakmıştı çünkü hayatı artık imrenilesi değildi. Bir süre sonra Instagram'daki varlığı tamamen kaybolmuş gibi görünüyordu.

Yine de kasım ayında Skye ve Max'in aynı doğum günü partisinde olduğunu biliyordum çünkü isimsiz hesabımı kullanarak Lexy Hill'in Instagram hikâyelerini de izliyordum –@lexyblanehill yorulmak nedir bilmeden paylaşım yapıyordu– ve Max'in sahte hesabından Skye'a başka bir e-posta göndermek için mükemmel bir gece olduğuna karar vermiştim. Kızın diken üstünde olduğundan emin olmalıydım.

Aralık ayının ilk haftası, birkaç adam eve gelmiş, bana Burke ve merhum komşumuz Georgina Lucas ile olan ilişkisi hakkında bir sürü soru sormuştu. Sorulara cevap verirken sesimdeki sükûneti korumuştum.

Yaklaşık bir ay sonra, buz gibi bir ocak günü evde her zamanki gibi, yalnızdım. Bayan Lucas'ın vasiyetinden gelen para resmen hesabıma geçmişti; birkaç haftadır da oradaydı. Yeni Moncler parkamı giydim ve ön bahçeye yakın zamanda SATILIK tabelası asılmış evimden birkaç kilometre uzaklıktaki Chase şubesine gittim. Bankada kibar yüzlü bir veznedara yanaştım ve hesabımdan 2.000 dolar çektim – günlük limiti. Taze banknotlarla dolu beyaz zarfı cebime atıp eve giderken bir ürperti tüylerimi diken diken etmişti.

Bunu on gündür yapıyordum ve nakit 20.000 dolar toplamıştım. Yüklü bir miktardı ama bana ait olan iki milyonun yanında lafı bile olmazdı. Öyle ya da böyle kazandığım iki milyon doların.

Artık yalnız yattığım devasa yatağıma uzandım. 20.000 doları aldım –her birinin yirmilik olarak verilmesini istemiştim– ve sırf

canım istediği için, âdeta gökten süzülen kar taneleri gibi etrafıma, üzerime saçılmalarına izin verdim. Sanki en sonunda benim olan bin adet yirmilik banknotun içinde kar meleği yapabilirmişim gibi denizyıldızı şeklinde dümdüz yatıyordum. Gözlerimi kapadım ve paranın keskin, kimyasal kokusunu içime çektim, huzur sanki sıcak bir banyodaymışım gibi içimi doldurdu. Parmaklarımın uçları umut hissiyle karıncalandı.

Eğer Libby'nin haklı olduğu bir şey varsa o da kendi geleceğini kendi ellerinle kurduğundu. En sonunda her zaman sahip olmam gereken geleceği almıştım.

Zihnimde Burke'ün yüzü belirdi – o masalsı gamzeleri, parlak mavi gözleri. Geçip gitmesine izin verdim.

ELLİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Skye

ŞUBAT 2020

İlk duruşma tarihinden önceki hafta sonu Westport'taki evdeydim. Yeni işimdeki ilk haftamı geride bırakmıştım, Kendall'ın tavsiyesi sayesinde kabul edildiğim SCO Aile Hizmetleri'nde sosyal hizmet stajı yapıyordum. Kuruluş, New York City'den Long Island'a kadar çocuklara ve ailelere geniş bir hizmet yelpazesi sunuyordu ve herhangi bir günde, sabahları bebekler, öğleden sonraları gençlerle üç farklı kent arasında gidip gelebiliyordum. Yeniden stajyer olmak, en alttan başlamak garipti ama yaptığım iş şimdiden doğru bir şey yaptığımı hissettiriyordu. Tuhaf bir şekilde, kitap düzenlemenin hiç hissettirmediği kadar doğru geliyordu. Jan'le çalışmanın en sevdiğim yanının kitaplarını yazdığı yaş kitlesi ve kişiliklerinin oluşmaya başladığı dönemde onlara iletmeye çalıştığı mesajlar olduğunu fark etmiştim. SCO'da çocukluğumuzda yaşadığımız tecrübelerin bizi nasıl şekillendirdiğine anbean şahit oluyordum. Henüz yüksek lisans programına kabul edilmemiş ancak daha fazlasını öğrenmek isteyen öğrencilere bir seçenek sunan NYU Silver School of Social Work'teki araştırma programına başvurum üzerinde çalışmaya başlamıştım. Eğer kabul edilirsem dersler sonbaharda başlayacaktı.

Kış bitmek bilmemişti ancak bugün mevsimin aksine sıcaktı ve kuşların hafif cıvıltılarını duyduğuma yemin edebilirdim. Babam aylaklık ediyordu ve çocuklar arkadaşlarıyla dışarı çıkmıştı, yani evde sadece Nancy ve ben vardık. Yürüyüşe çıkmayı teklif etti, mükemmel bir teklifti çünkü onunla konuşmam gerekiyordu.

Öğle yemeğinden sonra Aspetuck'a, Westport'un yerel arazi

tröstüne doğru yola çıktık, burası babam ve Nancy'nin kısa bir yürüyüş için en sevdiği yerdi. Hava kapalıydı ama güneş bulutların arkasında saklanıyordu ve şubat ayında olsak bile güzel bir bahar mevsiminin bizi beklediğini hissedebiliyordum.

Bir süre yürüdük, botlarımız bir süredir yerde duran, sertleşmiş kar tabakasını eziyordu.

"Nance," dedim bir kilometre kadar yürüdükten sonra, "sana bir şey söylemek istiyorum."

"Nedir?"

"Henüz babama söylemedim. Söyleyeceğim ama önce sana anlatmak istedim."

"Peki. Endişelenmeli miyim?"

Ormanın hemen başlangıcında bulunan küçük bir tepenin üzerine çıktık. Durdum ve yüzümü üvey anneme doğru döndüm.

"Ceza davasında Burke'ün aleyhine ifade vermeyeceğim. Bir de Davis'e tazminat davasından vazgeçtiğimi söyleyeceğim." Bu karar haftalardır içimde hapsolmuştu, dışarı çıkmayı bekliyordu; bu sözleri serbest bırakmak içimi hem rahatlattı hem de korkuyla doldurdu.

Nancy bir şey söylemedi. Sessizlik ormanın içine işliyordu.

"Bu ne demek, Skye?" diye sordu en sonunda.

Bulutların önünde uzanan çıplak ağaçların tepelerine baktım, dalları hafif rüzgârla sallanıyordu. Birkaç ay içinde tomurcuklanmaya başlayacaklardı ve orman yemyeşil olacaktı. Baharın ilk zamanları –umut, filizlenen yeni hayat– yılın en sevdiğim zamanıydı.

"Bana birkaç ay önce en zor seçenek bile olsa aşkı seçmek konusunda söylediğin şey vardı ya?" Gözlerimi Nancy'ye geri çevirdim. "Hâlâ unutmadım. Yapmam gereken şey bu. Bu kararı vermem çok uzun sürdü ama ben... Burke'ü ocak ayında gördüğümden beri bunun farkındaydım. İşe yaramayabilir –yani yaramama ihtimali çok yüksek– ama eğer bunu yapmazsam, eğer sahip olabileceğimiz şeylerin ihtimali uğruna en azından savaş-

mayı *denemezsem* kendimi hiç affedemem. Ve her zaman acaba duygusuyla yaşarım."

"Vay canına." Nancy yavaşça başını sallayarak kollarını göğsünde kavuşturdu. Birkaç uzun dakikanın ardından gülümsedi. "Bana kalırsa bu zor, cesur ve asil bir karar, Skye."

"Davis'le son konuştuğumda bana Burke'ün yedi yıl hapse girmesinin neredeyse kesin olduğunu söylemişti. *Yedi yıl*. Bunun Burke'ün başına gelmesine izin veremem. Büyük bir hata yaptı, evet ama olanların büyük bir kısmı Heather'ın başının altından çıktı." Başımı iki yana salladım.

"Ama, Skye –burada şeytanın avukatlığını yapacağım– Burke'ün serbest kalmasına gücünün yeteceğinden emin misin? Tazminat davasından vazgeçmek senin kontrolünde, biliyorum ama *devlet* onu yine de büyük hırsızlıkla suçlayacak. Bu *ciddi* bir suçlama."

"Biliyorum. Ama aynı zamanda suçlama benim tanıklığıma bağlı. Burke'ün ortak hesabımıza erişimi vardı. Eğer ben ifade vermezsem Burke'ün suçlu olduğunu kanıtlamalarının bir yolu yok."

Nancy başıyla onayladı. "Bunu detaylıca düşündüğünü görebiliyorum. Öyle olsa bile yine de iki eşlilikten ceza alacak."

"Bilemiyorum." Ellerimi montumun ceplerine soktum. "Davis ciddi bir suç olmadığını söylüyor yani belki de ceza almaz. Ama ne olursa olsun... onun masum olmadığını biliyorum, Nancy."

"Hayır, kesinlikle masum değil." Yutkundu. "Ama aklının ve kalbinin ne düşündüğünü anlayabiliyorum. Bir şey değiştirir mi bilmem ama seninle çok gurur duyuyorum."

"Teşekkürler, Nance. Hem bunu söylediğin hem de beni anladığın için. Anlayacağını umuyordum. Benim tarafımda birinin olmasına ihtiyacım olacak çünkü Davis benden nefret edecek. Savcı Frank de aynı şekilde. Amacımı anlamayacaklar, babam bile."

"Ben babanla konuşurum." Sesi kararlı ve şefkatliydi, omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi hissettim.

"Bir de b-bunu sana söylemedim ama birkaç hafta önce New Haven'a gidip Heather'la kahve içtim."

"*Ne?*" Nancy'nin ela gözleri kocaman açıldı. "Sen ciddi misin?"

Başımla onayladım, yanaklarım kızarıyordu. "Onunla konuşmam gerekiyordu. Sormam gereken birkaç soru vardı."

"Ah, Skye. Keşke bana söyleseydin. Seni bırakmayı teklif ederdim. Nasıl geçti?"

"Lexy benimle geldi ve arabada bekledi. Her şey... gerçeküstüydü." Nancy'ye ihtiyacım olan şeyin can attığım netlik olduğunu söylemedim. Hâlâ Burke'ü sevdiğimi bilsem de, onun da beni sevdiğine inansam da Heather'ın evliliği için mücadele etmeye devam edip etmeyeceği –ya da Burke'ün çocuklarına duyduğu yanlış bir sadakat duygusuyla en sonunda onunla kalıp kalmayacağı– bilinmezliğiyle hayatıma devam edemezdim. "Ama Nancy, bana konuşmamızın en sonunda bir türlü aklımdan çıkaramadığım bir şey söyledi." Heather'ın gözlerindeki küçümsemeyi hatırlayıp duraksadım. "Annemin Burke'ü sevmediğini, onu çöpten farksız gördüğünü söyledi."

Nancy'nin kafası karışmış gibiydi. "Nasıl yani?"

"Burke ve Heather lisede beraber olduğundan annem onu biraz tanıyormuş. Ve sanırım onu hiç sevmemiş. Heather'ın daha iyi birini bulabileceğini düşünüyormuş."

Nancy'nin söylediklerimi anlamasını izledim. "Ah. Yani annen âşık olduğun adamı onaylamamış. Heather'ın yüzüne çarptığı şey bu."

Nancy'nin bunları böyle yorumladığını duymak hem içimi rahatlattı –beni bu kadar iyi *anladığını* nasıl olmuştu da hiç fark etmemiştim?– hem de kalbime bir hançer sapladı. "Evet."

"Biliyor musun, Skye?" Nancy kavuşturduğu kollarını çözdü ve sesi katıydı. "Hiçbir önemi yok. Heather'ın söyledikleri doğru ya da değil, annen Burke'ü uzun zaman önce tanıyordu. İnsanlar değişir."

Başımla onayladım. "O sözleri duymak beni öldürdü ama haklısın. Ayrıca, anladım ki annem de... mükemmel değilmiş."

"Kimse mükemmel değildir. İnsanlar bu dünyadan gittikten sonra bazen sanki öylelermiş gibi davranmak daha kolaydır."

"Aynen öyle. Çok uzun bir süre onu el üstünde tuttum. Onu kaybetmek beni mahvetti ve kederimle başa çıkmak için onun izinden gitmeye o kadar çok enerji harcadım ki. Ama buna daha fazla devam edebileceğimi sanmıyorum. Bu... yorucu bir şey."

"Skye." Nancy'nin gözleri benimkilerle buluştu. "Annen kusursuz olmayabilir ama o *harikulade* bir kadındı. Sevgi dolu, zeki ve cömertti – tüm bunları babandan, ondan bahsettiğinde parlayan gözlerinden biliyorum. Ayrıca seni ve Nate'i her şeyden çok *sevdiğini* de biliyorum. Siz ikiniz – onun tüm dünyasıydınız. Hayallerinin peşinden gittiğin için seninle gurur duyacağını biliyorum, Skye. Yaptıkların onun kendi hayalleri olmasa bile."

Bulutların arasından sızan güneş ışığının ayaklarımızın altındaki sertleşmiş kardan yansıması ikimizin de gözlerini kısmasına neden oldu. Dünya bir anda pasparlak olup netleşti.

Nancy'nin tebessümü kahkahaya dönüştü ve kendinden emin bir bakışla bana döndü. "Sanırım annenin de aynı fikirde olduğunu söylemek yalan olmaz."

O akşamüzeri eve döndüğümüzde üst kata çıktım ve laptopumdan Gmail'i açtım. Harekete geçmeden önce kararımı bir kişiyle daha paylaşmam gerekiyordu.

E-posta göndermek en yakın arkadaşımla konuşmak için garip ve resmî bir yol olabilirdi ama söylemem gerekenler mesajla göndermek için fazla uzundu ve telefonda içimdekileri istediğim gibi dökebileceğimden emin değildim. Nancy'ye az önce itiraf ettiğim şeyi yineleyerek Andie'ye göndereceğim e-postayı hazırladım. Neden Burke'ün aleyhine ifade vermeyeceğimi ve tazminat davasından vazgeçeceğimi açıkladım. Burke'e inandığımı, bir şansım olduğunu ve bu yüzden, sonu iyi ya da kötü olsun, bunu kullanmam gerektiğini söyledim.

Gönder'e bastım ve e-posta kontrolüm dışında toz olup uçmuş gibi hissettim. Çocukluk masamın batıya bakan pencere-

sinden sızan öğleden sonra güneşi havadaki toz parçacıklarını aydınlatıyordu. Bekledim.

Andie'nin yanıtı saatler sonra, güneş battıktan, ben, Nancy ve babamla olan akşam yemeğini bitirdikten sonra geldi.

S,

Burke hayatındayken daha önce hiç görmediğim kadar mutluydun. İkiniz de birbirinizin yüzünü aydınlatıyordunuz – bunu düğünde kadeh kaldırırken söylediğimde de ciddiydim, şimdi de ciddiyim. Kararın –ve Burke– konusunda şüphelerim olduğunu söylemek çok iyimser kalır. Ama eğer aranızdaki şeyin gerçek olduğuna ve bu aşkı geri almak için bir şansın olduğuna inanıyorsan, o zaman ben de inanıyorum.

Sana bunu hiç söylemedim ama ekim ayında her şey paramparça olduğunda düğün fotoğrafçınla iletişime geçtim (eğer Spencer günün birinde bana evlenme teklif ederse diye sarhoş kafayla partide kartını almıştım... hayatıma bak). Her neyse, ona sen ve Burke arasında işlerin kötüye gittiğini söyledim ve hazır olduklarında düğün fotoğraflarını sana göndermemesini istedim. Düzenlemelerin neredeyse bittiğini ve istersem bana gönderebileceğini söyledi... ben de olur dedim. Neden yaptım bilmiyorum. Eğer gerçeği bilmek istersen her birine defalarca kez baktım. Özür dilerim... bunları görmenin seni kahredeceğini biliyordum. Ama yemin ederim ki başka kimseye göstermedim, Spence'e bile. Ancak sürekli dönüp dolaşıp geri döndüğüm bir fotoğraf vardı, e-postaya ekledim ve görmen gerektiğini düşünüyorum. Babanla mihraba yürürken Burke'ün yüzünü gösteriyor.

Her zaman seni seven,

A

E-postaya şaşkınlık içinde bakarken Andie'nin sözlerini bir kez daha okudum. Düğün fotoğrafları ve fotoğrafçının onları hiç bana göndermediği tamamen aklımdan çıkmıştı. Göğsümün

içinde bir sıcaklık hissettim. Her ne yaşamış olursak olalım, arkadaşlığımızın fırtınalı, çalkantılı doğası ne olursa olsun, kalbimi korumanın her yolunu bilen kişi daima Andie olacaktı ve bu asla paha biçilemezdi.

Ekteki fotoğrafı açtım ve siyah beyaz görüntü ekranımı kapladı. Burke kilisenin önünde duruyordu, duruşu dik ve yakışıklıydı, saçları geriye taranmış, elleri arkasında birleşmişti. Mihraba yürüdüğüm belli oluyordu çünkü duvağımın kenarı görünmüştü. Fotoğraf Burke'ü yakından çekmemişti ama Andie fotoğrafa baktığında tek gördüğü şeyin Burke'ün yüzü olduğunu söylerken haklıydı. Muazzam gülümsemesi, saçtığı ışık, gözlerindeki yaşları belli etmesi.

Bir sonraki çarşamba günü Nancy, babam ve ben duruşmaya birkaç dakika önce geldik.

Davis bizi mahkeme salonunda bekliyordu, her zamankinden daha kırmızı görünüyordu ve kızgın olduğu apaçık ortadaydı, pazartesi gecesi ona ve Frank'e ifade vermeyeceğimi söylediğim düşünülürse pek şaşırmadım. Davis'in burada olmasına bile şaşırmıştım.

"Frank durumdan *hiç* memnun değil," diye homurdandı Davis.

Babam başını iki yana salladı. O da kızgındı ama Nancy'nin bana avukatlık yapması biraz sakinleşmesine yardımcı olmuştu. Günün birinde beni anlayacağına inanıyordum.

Bu korkunç sürecin ardından, göldeki trajik günün – Heather'ın kardeşinin boğulduğu gün– devam eden sayısız acının kaynağı olduğunu anladım. Eğer Heather öfkesinin üstesinden gelmenin bir yolunu bulabilseydi –kederiyle intikam almaya takıntı derecesinde odaklanarak başa çıkmasaydı– bunların hiçbiri yaşanmayacaktı. Onun gibi olmak istemiyordum. Hukuk benim yanımda olsa bile bu cezalandırma döngüsüne katkıda bulunmak istemiyordum çünkü amacı neydi ki? Burke'ü affetmeye başlayacak gücü kalbimde bulmuştum, öyleyse neden ha-

rekete geçmiyordum? Neden Heather'ın annemin ona en başta vermeye çalıştığı parayı tutmasına izin vermiyordum? Hepimiz önümüze bakmayı hak etmiyor muyduk?

Burke de mahkemeye çoktan gelmişti, avukatı olduğunu varsaydığım bir adamın yanında oturuyordu. Nancy babamla birlikte, eyalet savcısı Frank Bruno'nun çoktan kurulduğu Burke'ün yanındaki masaya doğru Davis'in peşi sıra ilerlerken midem kasıldı. Frank geldiğimizin farkında değil gibiydi ve onu suçladığımı söyleyemezdim. Biz oturur oturmaz ayağa kalktı ve Burke'ün avukatına doğru ilerledi, iki adam da mahkemenin bir köşesine çekilip konuşmaya başladı. Soğuk ter, kaşlarımı ve avuç içlerimi ıslatıyordu.

Mahkeme salonu, televizyonda gördüklerimden çok farklıydı; her yer halıyla kaplı ve sahip olduğu güç düşünüldüğünde çok küçüktü. Boğazımdaki aşina olduğum baskıyı, parmak uçlarımdaki karıncalanmayı hissettim, bana buradaki tüm tahtalara vurmadan dışarı çıkamayacağımı söylüyorlardı. *Bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi, sekiz; sekiz, yedi, altı, beş, dört, üç, iki, bir.* Beni şimdiden çağırıyordu.

İçgüdüsel olarak Burke'e baktım, o da beni izliyordu, mavi gözleri her zamanki gibi parlıyordu. Gamzelerini görmek için can atıyordum ama gülümsemiyordu, ağzı endişeyle çizgi hâline gelmişti. Burke'ün zihnime sızan paniği görebildiğini biliyordum çünkü aşk böyle bir şeydi. Onu hâlâ sevdiğimi ve onun da beni hâlâ sevdiğini biliyordum, Heather'ın sözleri zihnimde çınlamaya devam etse de bunun nedeni ondan öğrendiklerim değildi: *Başka birine âşık oldu, Skye. Bunu en iyi sen biliyor olmalısın.*

Hiç konuşmadığımız neredeyse iki ayın ardından Burke'ü bu şekilde mahkemede görmenin, her nedense, farklı olacağını düşünmüştüm. Garip, yıkıcı, küçük düşürücü ya da üçünün bir karışımı olacağını düşünmüştüm ama değildi. Onunla aynı odada olmak daha çok – rahatlatıcıydı. Saatlerce susuz kaldıktan sonra içilen soğuk su gibi. Uzakta geçirdiğin uzun bir dönemin ardın-

dan eve dönmek gibi.

Burke, tıpkı ocak ayında Oyster Bar'da olduğu gibi solgun ve yorgun görünüyordu. Ama takım elbisesinin içinde, geniş omuzlarında gerilen kumaşla, özenle taranmış siyah saçlarıyla her zamanki gibi çok yakışıklıydı.

Hâkim, Burke'ün avukatının ve Frank'in konuşmasının bitmesini bekliyor gibi görünüyordu ve en sonunda ikisi de kürsüye yaklaştı. Burke'ün avukatı hâkimin kulağına bir şeyler fısıldarken Frank'in ağzı çizgi hâlini aldı, söylediği şey her neyse kadının kaşları kalkmıştı. Kadın hızla başıyla onayladı ve iki adam koltuklarına döndü.

Hâkim konuşmaya başladı ve Burke'ün bakışlarının önüne dönmesini izledim. O kadar gergindim ki başım dönüyordu, destek almak için masayı kavradım.

"Burke Michaels." Boğazını temizledi. "Şaşırtıcı bir olay neticesiyle New York Eyaleti size karşı olan suçlamayı büyük hırsızlıktan küçük hırsızlığa indirdi. Savunmanız nedir?"

Burke konuşmak için ağzını açtı, daha sonra kulağına bir şeyler fısıldayan avukatına döndü. Birkaç dakika sessizlik içinde geçti.

"Suçumu kabul ediyorum, Sayın Hâkim," dedi Burke ve sesinin sakin, aşina olduğum tınısı içimi huzurla doldurdu.

Haşlanmış pancar rengi olduğunu anlamak için Davis'e bakmama gerek yoktu.

"Pekâlâ." Hâkimin yüzü tamamen sersemlediğini belirten bir ifadeyle değişti. "Küçük hırsızlığın New York eyaletinde A sınıfı bir kabahat olduğu göz önüne alındığında, sizi bir yıl denetimli serbestlik ve beş yüz dolar para cezasına çarptırıyorum. Bunun üzerine, öğle yemeğime hiç tahmin etmediğim kadar erken çıkacağımı söylemekten mutluluk duyuyorum. Dava sona ermiştir."

Nancy masanın altından elimi sıktı. Tüm bedenim bir rahatlama hissiyle dolup taştı.

Alnını kırıştırmış Burke'e baktım. Avukatının ağzı açık kalmıştı. Burke'e doğru eğilerek sırtına vurduğunda Burke'ü gör-

memi engelledi.

"Bir yıl lanet olası *denetimli serbestlik*," diye tısladı Davis kafasını bana doğru iki yana sallayarak. Hiç kimseye, babama bile tek bir kelime etmeden evrak çantasını kaptı ve hızla mahkeme salonunu terk etti. Frank Bruno da onun peşinden gitti.

Hepimiz ayağa kalktık ve Nancy sarılmak için beni kendine çekti. "Çok da kötü geçmedi, ha? Doğru olanı yaptın."

Babam hemen onun arkasında duruyordu. En sonunda bana doğru ilerledi. "Beynimin mantıklı düşünen kısmı bunu neden yaptığını anlayamıyor. Ama diğer kısmıysa, eh... seninle gurur duyuyorum, Skye." Sesi katıydı ama sözlerinin içten olduğunu anlayabiliyordum. Kararımdan pişman değildim ama tüm bu karmaşanın ona bu kadar acı çektirmesine dayanamıyordum.

"Bunu söylemek zorunda değilsin, baba. Başına açtığım bütün dertler için özür dilerim."

"Hayır, gerçek bu, seninle gurur duyuyorum. İç sesine güvendin ve kalbinin sesini dinledin." Elini omzuma yerleştirdi ve sıktı. "Annen de her zaman kalbinin sesini dinlerdi. Eğer dinlemeseydi benimle evlenmezdi."

Gülümsedim. "Teşekkür ederim, baba."

Nancy arkamdan omzuma dokundu. "Sanırım seninle konuşmak isteyen biri var, Skye."

Babamın omzunun üzerinden baktım ve oradaydı, dimdik duruyordu. Muhtemelen babama duyduğu saygıdan gülümsemesini bastırmaya çalıştığını anlayabiliyordum.

Sarılmak için babamı kendime çekip kalbinin güçlü atışlarını duymak için yanağımı göğsüne yerleştirdim. O altın gibi kalbini. "Birazdan size yetişirim, olur mu?"

Babam tereddüt etti ama başıyla onayladı. Burke öne doğru adım attı ve babam kapıya dönmeden önce sert bir biçimde onu inceledi. Babamı takip etmek için arkasını dönmeden önce Nancy'ye minnet dolu bir bakış attım.

Bir anda Burke ve ben yalnız kaldık. Teninin aşina olduğum kokusunu duyacak kadar yakınındaydım – sabun ve çam koku-

sunu.

"Merhaba," dedi.

"Dışarı mı çıksak?" Kürsüdeki eşyalarını toplarken bizi izleyen hâkime yan yan baktım.

Burke'le birlikte çift kanatlı kapıdan adliyenin koridoruna çıktık.

"Skye." Burke'ün gözleri irileşmişti ve meraktan yerinde duramıyordu. "Ne oldu? Brian –avukatım– beni büyük hırsızlıkla suçlamayacağınızı söyledi. İfade vermeyeceğini. Bunu neden yaptın ki? Brian beş ila sekiz yıl alacağımı söylemişti. Neler oluyor?"

Gülümsedim, garip bir rahatlık hissi içimi dolduruyordu. Çok uzun zamandır özlemini çektiğim adamın yanı başımda olması –sert, keskin çene hattı, geniş omuzları, çarpıcı mavi gözleri– vücudumu eritiyor ama aynı zamanda da ayakta durmamı sağlıyordu.

"Bu kadar uzun süreliğine hapse girmeyi hak etmemiştin, Burke. Her şeyin suçunu üstlenmeyi hak etmiyorsun. İkimiz de avukatına –ve hâkime– söylediklerinin işin aslı olmadığını biliyoruz."

Burke bir süre sessiz kaldı. Birbirimizin gözlerini inceledik.

"O zaman neyin doğru olduğunu düşünüyorsun?" Koridordaki hava hareketsizdi, belirsizlikle uğulduyordu. "Tanrım, yüzünün hâline bak." Sanki bana uzanacakmış gibi kolunu kaldırdı, daha sonra yana düşmesine izin verdi. "Skye, o zaman neyin doğru olduğunu düşünüyorsun?" diye fısıldadı.

"Beni sevdiğini düşünüyorum," dedim en sonunda.

"Seviyorum. Bunu bilmen beni ne kadar mutlu ediyor tahmin bile edemezsin."

"Kötü bir şey yaptığını ama kötü bir insan olmadığını düşünüyorum. Bana olan biteni her ayrıntısıyla anlatamayacağını ama benim çözdüğümü düşünüyorum. O gün Oyster Bar'da anlamıştım; sana doğrudan Heather'ın seni tüm bu planını uygulamaya zorlayıp zorlamadığını sorduğumda yüzündeki ifadeyi

gördüm. Bu fikri değerlendirdiğin için bile tam bir aptal olduğunu düşünüyorum ama bana kalırsa bunu kabul ettin çünkü evliliğini başka nasıl kurtaracağını bilmiyordun. Ortada kurtulacak bir şey kalmadığını nasıl kabulleneceğini bilmediğini düşünüyorum. Birbirimize âşık olduğumuzu düşünüyorum."

Burke'ün gözleri yaşardı ve başıyla onayladı. "Beni hâlâ seviyor musun?"

Sorusunu duymazlıktan geldim. "Heather'ın birbirimize âşık olduğumuzu anladığını düşünüyorum. Sana tuzak kurmaya bu yüzden karar verdiğini düşünüyorum. O günlüğü yazanın o olduğunu düşünüyorum; tek başına dibe batman için seni oyuna getirdi. Çocuklar yüzünden onu da yanında götürmeyeceğini biliyordu."

"Beni hâlâ seviyor musun?" Burke sorusunu tekrarladı, sesi fısıldar gibiydi.

"Evet."

"Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Sevgi bir gecede buhar olup uçmuyor, Burke. Evet, bazen senden öyle nefret ediyorum ki kafam ikiye yarılacakmış gibi hissediyorum." Baskın çıkmak için içimde birbirine giren duygulara rağmen duraksadım. "Bana yalan söylediğin için senden nefret ediyorum. Hakkında hiç bilmediğim bir sürü şey olmasından nefret ediyorum, mesela ailene aslında ne olduğu, nerede büyüdüğün ve *çocukların* olduğu gerçeği, Tanrı aşkına. Ama sen yine de *sensin*. Seni sevmekten öylece *vazgeçemem*."

"Kazcığım." Burke elime uzandı, yaşlar gözlerinden damlıyordu. "Ben de seni seviyorum ama m-mektubumda söylediğim şeyleri hâlâ düşünüyorum. Sevgi her zaman yeterli olmaz. Ya yeteri kad–"

"Bak. Beni kandırdın, kalbimi kırdın, beni paramparça ettin. Ama aynı zamanda beni asla hak ettiğimi düşünmediğim türde bir aşka inandırdın. Beni terk ettiğim yanımla barıştırdın. Benim için bunları yaptın, Burke. Birlikte olmamız gerekip gerekmediğini bilmiyorum, gerçekten. Demek istediğim, sosyal hizmette

yeni bir staja başladım ve kariyerime, bir sonraki adımıma, bu şehirde kalmayı isteyip istemediğime karar vermeye çalışıyorum. Senin de hayatınla ne yapmak istediğine karar vermek için denetimli serbestliğini tamamlaman gerek. Öylece birbirimize dönemeyiz, Burke – önce kendi sorunlarımızı çözmeliyiz. Ama bununla birlikte, bizim, aşkımızın bir olasılığının olması gerektiğini biliyorum. Bunu öylece bir kenara bırakıp kendi başıma yaşayamam. Sen iyi bir babasın. Çocuklarının sana ihtiyacı var. İfade verememenin sebebi bunlar. Ve yakında tazminat davasından da vazgeçeceğim."

"Gerçekten mi?" Sesi fısıltı bile denemeyecek kadar alçaktı.

"Evet. Ayrıca Heather'ın da peşine düşmeyeceğim. Babam da öyle. Sana bunun sözünü verebilirim."

"Ama – ama para ne olacak? Heather iki milyon doları aldı."

"Burke, bir önemi yok. Para onda kalabilir. Eğer annem Heather'ın iddia ettiklerini yaptıysa en azından bunu ona borçluydu. Babam bile kardeşine olanlardan sonra ona para vermeye çalıştıklarını söyledi. Ailemin kendilerini ona borçlu hissettikleri ortada." Heather'la kafede olan buluşmamızdan Burke'e bahsetmedim. İleride bahseder miydim onu da bilmiyordum. Bir nedenden ötürü Burke'ün bilmesi gerekmeyen şeylerden biriymiş gibi hissettirmişti.

"Ama konu iki *milyon* dolar, Skye. Ailenin Heather'a teklif ettiği tutarı biliyorum ve aldığı paranın yanına bile yaklaşamaz. Para ailene ait."

"Para benim. Aldığım mirasın bir parçası. Ve doğru, öyle vazgeçilecek bir meblağ değil. Ama geçmişi arkamızda bırakmak için bir şans. Senin ve benim için, bizim için bir şans... Bu o paradan çok daha değerli, Kazcığım."

Yaşlar Burke'ün yüzünden akıyordu ve kendi gözlerimin dolduğunu hissediyordum. Daha sonra gülümsedi –en büyük, en içten, neredeyse kahkaha atacakmış gibi olan gülümsemesiyle– ve o kıymetli gamzelerin iki yanağında da derinleşmesini izle-

dim.

"Umarım seni ne kadar çok sevdiğimi biliyorsundur, Skye Starling. Kimseyi seni sevdiğim gibi sevmedim hiç." Burke gözlerini kırptı, kirpikleri gür ve ıslaktı. "Sen bir mucizesin."

"Ama evlilik iptalini hâlâ istiyorum."

Başıyla yavaşça onayladı. "Mantıklı. Evliliğimiz gerçek değildi."

Başımı iki yana salladım. "Ayrıca evlenmeye hiç hazır değildik."

"Evet, sanırım değildik." Burke'ün kantaron mavisi gözleri benimkileri delip geçiyordu. "Ama bunu söylemem gerek, Kazcığım. Günün birinde hazır *olacağız*. Sen bunu bilmiyor olabilirsin ama ben biliyorum. Ve o zaman geldiğinde her şey gerçek olacak." Burke parmaklarını benimkilere geçirdi ve vücudum bir elektrik dalgasıyla çarpıldı. "Şimdi ne yapacağız?"

"Bilmiyorum." Yüzünün her detayını, umutsuzca özlediğim her küçük izi ve köşeyi inceledim.

"Baban bu konuyu gerçekten sorun etmiyor mu?"

"Pek sayılmaz." Yutkundum. "Ama etmeyecek. Nancy beni anlıyor ve babamın da anlamasına yardım edecek."

"Nancy mi?" Burke şaşırmış görünüyordu ama dudaklarının kenarındaki sırıtışı benimle alay ediyordu. "Bu konuda Nancy'yle mi konuşuyordun?"

"Evet. Detayları sonra anlatırım."

"Şimdi anlatabilir misin? Bir de şu yeni stajını, onu da dinlemek istiyorum. Kahve içelim mi? Eğer müsaitsen?"

Başımla onayladım, gülümsememe engel olamıyordum. Tanrım, yeniden gülümsemek, vücudumdan neşe fışkıracak kadar mutlu olmak, böylesine *özgür* hissetmek harika bir histi. "Saat ikide kızlarla öğle yemeğine gideceğim. Ama o zaman kadar boşum. Bugün için izin aldım."

"Hafta içi kızlarla öğle yemeği mi? Onlar... bugün ne yapacağını biliyorlar mıydı? Duruşmayı yani?"

"Onlara da anlattım. Ne kadar destekleyici olduklarını bili-

yorsun. Seni affetmeleri biraz zaman alacak olsa da."

"Onları asla suçlayamam." Koridordan aşağı, geleceğimize, onun açık, bilinmez yolunda yürüdük. "Hey, Skye?"

"Efendim?"

"Az önce duruşma salonundan ayılırken kapıya vurmadığının farkında mısın?"

Tam adım atacakken donakaldım. Sahneyi zihnimde yeniden oynattım. Burke haklıydı. Dışarı çıkarken vuruşlarımı yapmak aklıma bile gelmemişti. Onları yapmak için bir dürtü hissetmemiştim. Hiçbir kompülsiyon beni uyuşturmamıştı. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Dr. Salam her zaman günün birinde kompülsiyonlarımın yok olabileceğini söylerdi –bir amaca hizmet etmeyi bırakabileceklerini– ama söylediklerine tam anlamıyla inandığımı söyleyemezdim. Ta ki şu âna kadar.

"Yapmadım, değil mi?" Burke'e bakmak için başımı kaldırdım ve sesim küçük bir kahkahaya dönüştü.

"Hayır, yapmadın." Hafifçe öne eğildi ve bir anlığına beni öpeceğini sandım, buna hazır olmadığımı biliyordum ve belki bunu o da fark etmişti çünkü omuzlarını geriye çekti. "Benim için bir şey değiştireceğinden değil. Seni her halükârda seveceğim."

"Biliyorum." Gözlerinin içine baktım. "Bunu gerçekten biliyorum."

"Güzel."

"Ya bu yeni bir başlangıçsa, Burke?"

Adliye koridorunun ortasında, yakında eski kocam olacak adam elini uzattı. "Merhaba. Adınız nedir?"

"Adım Skye Starling." Avcuna dokundum ve sanki yuvama dönmüşüm gibi hissettim.

"Tanıştığıma memnun oldum, Skye." Sırıtışı genişti ve ışık saçıyordu. "Ben de Burke Michaels."

KAPANIŞ

Heather

New Canaan, New Haven'dan tahmin edilemeyecek kadar daha güzeldi. Birkaç aydır buradaydım ve bu şehir âdeta rüya gibiydi.

Westport'tan bile daha iyiydi ve bunu sırf kendimi iyi hissetmek için söylemiyordum. Buraya taşınmak için planı rafa kaldırmıştım – yapmak zorundaydım, geçtiğimiz kış Skye'la kafede yüzleştiğimizde bunu fark etmiştim. Büyük Plan'ın arkasında benim olduğumu bildiğini iddia etmişti; Libby'yle eski bağlantımı anladıktan sonra babasının da bildiğini ima etmişti. Böylece Westport'a taşınmak için ölüp bitsem de, eve bayılıp Skye bana Facebook üzerinden mesaj atmadan iki gün önce bir teklifte bulunmayı değerlendirsem de –büyük banyonun zeminleri ısıtmalıydı– yoluma o evle devam edemedim. Evimden her çıktığımda Peter Starling'in yüzünü görmekten korkacağım bir kasabada yaşayamazdım. Starlingler hâlâ Westport'ta yaşıyordu, benden nefret ediyorlardı ve geçmiş defterleri kapamam gerekiyordu. Yeni bir başlangıca ihtiyacım vardı.

New Canaan, Westport'un yirmi dakika batısında, biraz daha iç kısımda kalsa da zenginlik bakımından Westport'tan geri kalmayan şirin bir kasabaydı. Ayrıca emlak piyasası da daha iyiydi. Emlakçım Anne'e göre bölgedeki ev fiyatları düşüktü ve almak için ideal zamandı. Anne Range Rover'ı olan, iki çocuk annesi, orta yaşlarında bir kadındı ve beni kitap kulübüne davet etmişti. Buradaki kadınları şimdiden New Haven'ın tepeden tırnağa T.J.Maxx'den giyinen kadınlarından *daha* çok sevdim.

Bu bölgedeki güzel bir evi satın aldım, 1,1 milyon dolar de-

ğerinde Cape Cod tarzı, iki dönümlük kusursuz bir arazi üzerinde, dört yatak odalı ve –davullar, lütfen– tuzlu su havuzu olan gizli bir cevherdi. Bu, Büyük Plan ödülümün yarısından fazlası demekti ama on iki gözlü Wolf ocağı, sabun taşı tezgâhı ve ceviz ağacından zeminleriyle yenilenmiş mutfağı görseniz bu evin neden benim olması gerektiğini anlardınız. Ayrıca emlak bir yatırımdı ve sevgili Anne'e göre yapılabilecek yatırımların en iyisiydi.

Buradaki günlerim yalnızlıktan çok uzakta geçiyordu. Kızlarımın ikisi de benimle yaşıyordu; Maggie bu sonbaharda üniversiteye başlamayı beklerken bölgedeki bir aile için bakıcılık yapıyordu ve Hope, Trevor'la ayrılmış, New Haven'daki işini bırakmıştı. Yaptığı iş onu tatmin etmiyordu ve tamamen farklı bir kariyer peşinde koşmayı düşünüyordu. Belki hukuk okuyacaktı. Benim çeyrek yaş krizi olarak adlandırdığım şeyi yaşıyordu ve şimdilik havuz başında buzlu kahve içerek, yürüyüşlere çıkıp kız kıza vakit geçirerek yazın tadını çıkarıyorduk. Garrett bazı hafta sonlarında geliyordu; yeni evde vakit geçirmeye bayıldığını anlayabiliyordum, yatağındaki yepyeni Matouk çarşafları ve artık kız kardeşleriyle odasını paylaşmak zorunda olmamasını çok seviyordu. Üçü de eve bayılmıştı ve paranın nereden geldiğini sorduklarında onlara yalan söylememiştim – tatlı Bayan Lucas'ın cömert bir jestle bana miras bıraktığını açıklamıştım.

Çocuklar etrafta olmadığında Anne ve kitap kulübü buluşmaları aracılığıyla tanıştığım yeni arkadaşlarım Ginger, Helen, Grace, Fiona, Kerry, Adeline ve Betsy'yle oluyordum. Genç bir anneyken Gramercy'de yaşarken tanıdığım kadınlar gibiydiler; üzerinden yirmi beş yıl geçmesine rağmen hiçbir şey değişmemişti. Yaşları daha büyüktü, evet ama hâlâ bakımlı olmaları, şık giysileri, özenli makyajları ve pahalı mücevherleriyle yaşlarını şaşırtıcı şekilde hiç göstermiyorlardı. Kibar, etkileyici, maddiyatçı, biraz da şımarıktılar ve benden hoşlanmışlardı. Yakında eski kocam olacak adamın kötü finansal kararlar aldığı ve beni aldattığı, benim de onu terk edip buraya taşındığım hikâyesine inanmışlardı ve aslına bakarsanız bu da gerçekten çok uzak sayılmazdı.

Size duyduğunuza inanamayacağınız bir şey söyleyeyim: Burke hapse girmedi. Bu nasıl bir mucize böyle? Neredeyse bunu bilmemiş olmayı diliyordum –keşke hiçbir şeyden haberim olmadan mutlu bir şekilde geceleri onu parmaklıkların ardında hayal ederek uykuya dalabilseydim– ama bunları bilmem gerekiyordu; boşanmanın ortasındaydık. Burke, aklım hiç almasa da hâlâ benim kocamdı.

Çocuklar da bana babaları hakkındaki haberleri veriyordu. Olan bitenin her detayını bilmiyorlardı –Starlingler duruşmaya dair hiçbir şeyin yerel gazetelerde çıkmayacağından emin olmuştu– ama Burke onlara Skye'la bir "ilişkisi" olduğunu itiraf etmişti. Anladığım kadarıyla bugünlerde gençler bunun oldukça aşağılık bir davranış olduğunu düşünüyordu ama kulağa Burke çaba harcıyormuş gibi geliyordu ve çocuklar ondan nefret etmiyordu. Bu sorun değildi. Hatta daha bile iyiydi. Çocuklarımın hayatlarını babalarından nefret ederek geçirmesini istemezdim – ben öyle bir anne değildim.

Çalınan iki milyonun haberi de hiç duyulmamıştı ve Burke'ün aldığı tek ceza bir yıllık denetimli serbestlikti, yani tahminime göre Skye suçlamalardan vazgeçmişti – ne enayilik ama. Yeniden birlikte olup olmadıklarını bilmiyordum. Çocuklar Burke'ün ondan bahsetmediğini söylüyordu ve Skye Instagram hesabını gizlemişti, yani onu gizlice gözetleyemiyordum. Belki de yeniden birliktelerdi. İkisi de o kadar aptaldı ki muhtemelen birbirlerini hak ediyorlardı.

Ayrıca, bu günlerde endişelenecek daha iyi şeylerim vardı. Yaklaşık bir ay önce Ginger beni aramış ve kocasının Paul isimli bekâr bir arkadaşını bana ayarlamak istediğini söylemişti.

"Boşanmış, çok tatlı bir adam ve *paraya para demiyor*." Telefonda adamı yağlayıp ballamıştı. "Koruma fonu yöneticisi ve yeniden evlenmeyi istediği çok bariz. Ayrıca sen eski karısından on kat daha seksi ve akıllısın."

Kararlaştırdığımız buluşma gününün akşamında saçlarımı kuruttum ve Saks'ın internet sitesinden aldığım bebek mavisi

Milly elbiseyi giydim. Vücuduma mükemmel oturmuştu –sıkıydı ama *dar* değildi– ve güzel göründüğümü çok iyi biliyordum. Kırk yedi yaşında birine göre mükemmel görünüyordum.

Paul ve ben hemen anlaştık, gözleri akşam boyunca üzerimden ayrılmadı ve yemek bittikten sonra beni içki içmeye davet etti. Birkaç gün sonra tekrar görüştük ve o zamandan beri "çıkıyorduk". Tek kelimeyle ifade etmek gerekirse Paul ideal insandı. Benimkinin dört katı büyüklüğündeki evi, şehrin özel kulübüne üyeliği ve Greenwich Limanı'na demirlenmiş on beş metrelik yelkenlisiyle kibar, ilgi çekici ve başarılı biriydi. Ayrıca çocuğu yoktu ve bu mükemmeldi çünkü başka bir kadının çocuklarıyla ilgilenmeye hiç niyetim yoktu. Onu henüz çocuklarımla tanıştırmamıştım ama kızlara birisiyle görüştüğümü söylemiştim. Beni destekliyorlardı. "Mutlu olmayı hak ediyorsun, anne," demişti Hope birkaç gün önce havuz kenarındaki şezlonglarda güneşlenirken.

Paul, Ginger'ın başlarda ballandırdığı kadar yakışıklı değildi. Neredeyse kel sayılırdı ve Burke gibi uzun boylu değildi –kollarında kendimi küçük ve narin hissetmiyordum– ama sanırım her erkeğin omurgamı bir mum gibi eritmemesi normal sayılırdı.

Ancak Paul bana tapıyordu ve Yeni Büyük Plan'dan gelen paraya dair bir sorun vardı, çok büyük bir sorun, Fairfield County'de yaşamaya devam ettikçe ve paranın ne kadar hızlı tükenebileceğini fark etmemle giderek daha gerçek olan bir sorun. Eğer tüm kartlarımı doğru oynarsam Paul bu sorunu yok edebilir, paramı sınırsız hâle getirebilirdi. Evine her gelişimde barında güzel bir şarabın hazır bulunması, gösterişli evinin her daim derli toplu olması, mutfağın her zaman ağzına kadar doluluğu, ihtiyacım olan şeylerin her zaman elinin altında bulunması gibi şeyler aynı zamanda alışık olmadığım şekilde onu çok *güvenilir* de yapıyordu. Paul'un ailesine iyi baktığı su götürmezdi. Kocamla alakası bile yoktu.

Fairfield County'de yaşadığım bu günlerde sık sık Libby'yi düşünüyordum. Evimi, beyaz duvarlar, bej renkli mobilyalar,

İran halıları ve özel tasarlanmış perdelerle dekore edilmiş şeklini beğeneceğini düşünüyordum.

Maggie ve Hope'un meşgul olduğu, Paul'ün de geç vakte kadar çalıştığı bazı geceler yalnız kalıyordum. Böyle gecelerde güzel, hafif, Libby'nin sıradan bir yaz gecesinde açacağını düşündüğüm türden bir kırmızı şarap içmeyi seviyordum. Kendime bir kadeh doldurup evin içinde dolaşır, her odanın detaylarını hayranlıkla izler, güzel evimin, kendim ve çocuklarım için yaptığım evin, şık ahşap zeminini adımlarken taze boya kokusunu içime çekerdim.

Daha sonra, arka verandaya çıkar –havuza üstten bakan ve bütün evi saran verandaya– ve güneşten geriye kalan ışıkların kaybolmasını, turuncu renginin kararmasını izlerdim. Şişenin büyük bir kısmını içene ve ağustosböcekleri karanlıkta ötmeye başlayana kadar dışarıda kalırdım; işte böyle gecelerde Libby'yi düşünürdüm. Langs Valley'deki verandasında oturup birlikte olduğumuzu, güzel bir şarap içip hem hiçbir şey konuşmadığımız hem de her şeyi konuştuğumuz o değerli anlarda içimde yeşeren umudun canlı hatırasını hissederdim. Artık hissettiğim şey öfke değildi. İntikam değildi. Takdir, hatta nostalji bile değildi. Ancak sevgi gibi bir şey olabilirdi. Huzur gibi bir şey olabilirdi.

TEŞEKKÜRLER

Müthiş menajerim Allison Hunter'a ve harika editörüm Sarah Cantin'e sonsuz teşekkürler. Kurgu yazma fırsatına sahip olduğum için minnettar hissetmediğim bir gün bile geçmiyor ve siz ikiniz, rüya ekibim olmadan asla şu an olduğum yerde olamazdım. Bağlılığınız, paha biçilemez rehberliğiniz ve kocaman, şefkat dolu kalpleriniz için teşekkür ederim – bu romanı her açıdan çok daha iyi bir hâle getirdiniz. Size arkadaşım diyebildiğim için çok şanslıyım.

Joycie Hunter ve Amelia Russo, bu eserin ilk taslaklarını (ve yazdığım her şeyi) okumaya istekli ve hevesli olduğunuz için teşekkür ederim – şevkiniz ve geri dönüşleriniz Skye, Burke ve Heather'ın hikâyelerini katmanlara ayırmamda bana destek oldu.

Bu kitabın arkasında duran ve onu dünyaya yaymak için yorulmadan çalışan St. Martin's Press'teki olağanüstü ekibe teşekkür ederim. Özellikle: Jennifer Enderlin, Lisa Senz, Sallie Lotz, Olga Grlic, Katie Bassel, Marissa Sangiacomo, Naureen Nashid, Steve Boldt, Meg Drislane, Kerry Nordling, Kim Ludlam ve Tom Thompson'a teşekkürler.

Daniella Wexler, başlardaki teşvikin ve olmazsa olmaz geri bildirimlerin için teşekkür ederim.

Sylvia Shweder ve Josh Parks, kamuya açıklanmamış bilgiye dayalı ticaret, mahkeme prosedürleri ve genel anlamda hukuk uzmanlığına dair bilgilerinizi paylaştığınız için teşekkür ederim.

Brian Fink, mali suçlar ve banka politikalarıyla ilgili birçok sorumu sabırla ve ustalıkla yanıtladığınız için teşekkür ederim. Çok yardımcı bir kayınbirader oldun.

Elsie Swank, Emily Finnegan ve Hannah Thompson'a – kitabı böyle keskin gözlerle okuduğunuz ve son dakikada sağladığınız çok önemli geri dönüşler için teşekkür ederim.

Yanımda olan ve beni yazmaya teşvik eden tüm harika arkadaşlarıma ve aileme teşekkür ederim. Beni desteklediğiniz, kitaplarımın ön siparişini verdiğiniz, işlerimi tavsiye ettiğiniz, destekleyici ve kibar sözleriniz için teşekkür ederim. Benim için önemini tahmin bile edemezsiniz.

Çalışmalarımın daha geniş bir okuyucu kitlesine ulaşmasına yardımcı olan yayın ve medya sektöründeki birçok kişiye teşekkür ederim, özellikle Natasha Minoso, Karah Preiss, Jamie Blynn, Avery Carpenter Forrey, Crystal Patriarche, Taylor Brightwell ve Jason Richman'a teşekkürler. Kitap bloggerlarına ve fotoğraf, gönderi, tweet ve inceleme paylaşan diğer herkese teşekkür ederim – her birinizi ayrı ayrı takdir ediyorum.

Okurlarıma, size minnet borçluyum. Kitaplarımı okuduğunuz için sizlere ne kadar teşekkür etsem az.

Anne, baba, Charlie ve Ellie: Siz benim ruh eşimsiniz – her zaman öyleydiniz, her zaman öyle olacaksınız. İyi günde benimle kutladığınız ve kötü günde yolumu bulmama yardım ettiğiniz için teşekkür ederim.

Rob'a, hayatımın aşkına – her şey için teşekkür ederim. Yazmakla geçen uzun bir günün ardından kollarımı sana dolamak en güzel şey. Nasıl bu kadar şanslı olduğumu asla anlayamayacağım.

Son olarak, bebeğime. Bu kitabı yazmaya başladığımda sen sadece bir hayaldin; şu an bu sözleri yazarken yakında gerçekleşmiş bir hayal olacaksın. Beni seçtiğin için teşekkür ederim. Dünya da kalbim de ayaklarının altında.